

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *New York Times* Bestselling Author

J.R.
WARD

LOVER
FORBIDDEN

The Black Dagger Brotherhood series

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

J.R.
WARD

LOVER
FORBIDDEN

• THE SER DAGGEZ • B
MOONHOOD SERIES

GALERİ KİTAPLAR

New York Amsterdam /Antwerp Londra Toronto Sidney/Melbourne Yeni Delhi

Adanmış: İkinize — ne
büyülü aşk hikayesi.

TERİM VE ÖZEL İSİMLER SÖZLÜĞÜ

***ahstrux nohtrum* (n.)**

Kral tarafından görevlendirilen, öldürme yetkisi olan özel muhafız.

***ahvenge* (fiil)**

Genellikle sevilen bir erkek tarafından gerçekleştirilen ölümcül intikam eylemi.

Kara Hançer Kardeşliği (pr. n.)

Lessening Society'ye karşı türlerini koruyan, yüksek eğitilmiş vampir savaşçılar. Irk içindeki seçici üreme sonucunda, Kardeşler muazzam fiziksel ve zihinsel güce ve hızlı iyileşme yeteneğine sahiptir. Çoğu zaman kardeş değildirler ve Kardeşler tarafından aday gösterilerek Kardeşliğe kabul edilirler. Doğaları gereği saldırgan, kendine güvenen ve gizemli olan Kardeşler, vampir dünyasında efsanelerin konusu ve saygı duyulan varlıklardır. Sadece en ciddi yaralarla, örneğin silahla vurulmak veya kalbe bıçaklanmak gibi, öldürülebilirler.

kan kölesi (n.)

Başka birinin kan ihtiyacını karşılamak için boyun eğdirilmiş erkek veya kadın vampir. Kan kölesi tutma uygulaması yasaklanmıştır.

Seçilmişler (pr. n.)

Scribe Virgin'e hizmet etmek için yetiştirilmiş kadın vampirler. Geçmişte, dünyevi konulardan çok manevi konulara odaklanıyorlardı, ancak bu durum

Onları Kutsal Alan'dan kurtaran 1nal Primale'nin yükselişi. Yazıcı Bakire rolünden çekilmesiyle, onlar tamamen özerk hale geldiler ve yeryüzünde yaşamayı öğreniyorlar. Kardeşliğin eşsiz üyelerinin yanı sıra, *eşlerinden* beslenemeyen kardeşler ve yaralı savaşçıların kan ihtiyaçlarını karşılamaya devam ediyorlar.

chrih (n.)

Eski Dilde onurlu ölümün sembolü.

cohntehst (n.)

Bir dişinin eş olma hakkı için rekabet eden iki erkek arasındaki çatışma.

Dhunhd (pr. n.)

Cehennem.

doggen (n.)

Vampir dünyasında hizmetçi sınıfının üyesi. *Doggen'lar*, üstlerine hizmet etme konusunda eski, muhafazakar geleneklere sahiptir ve resmi bir giyim ve davranış kurallarına uyarlar. Gündüzleri dışarı çıkabilirler, ancak nispeten hızlı yaşlanırlar. Yaşam beklentileri yaklaşık 100 yıldır.

ehros (n.)

Cinsel sanatlar konusunda eğitilmiş bir Seçilmiş.

exhile dhoble (n.)

Kötü ya da lanetli ikiz, ikinci doğan.

Fade (pr. n.)

Ölülerin sevdikleriyle yeniden bir araya geldiği ve sonsuzluğu geçirdiği zamansız alem.

İlk Aile (pr. n.)

Vampirlerin kralı ve kraliçesi ile onların çocukları.

ghardian (n.)

Bir bireyin koruyucusu. Farklı derecelerde *ghardianlar* vardır ve en güçlüsü *inzivaya çekilmiş* bir kadındır.

glymera (isim)

Aristokrasinin sosyal çekirdeği, kabaca Regency İngiltere'sinin *ton*.

hellren (n.)

Bir dişi ile eşleşmiş erkek vampir. Erkekler birden fazla dişi eş olarak alabilirler.

hyslop (n. veya v.)

Genellikle bir aracın veya başka bir tür motorlu taşıtın mekanik işleyişinin tehlikeye girmesine neden olan, karar verme yeteneğinde bir eksikliği ifade eden terim. Örneğin, anahtarlarını gece boyunca aile evinin önünde park edilmiş arabasında bırakmak ve bunun sonucunda söz konusu aracın çalınması.

leahdyre (n.)

Güç ve nüfuz sahibi kişi.

leelan (sıfat veya isim)

"En sevgili" olarak serbestçe çevrilebilecek bir sevgi ifadesi.

Lessening Society (pr. n.)

Vampir türünü yok etmek amacıyla Omega tarafından bir araya getirilen ve oğlu Lash tarafından yönetilen avcılarının örgütü.

daha az (n.)

Lessening Society'nin bir üyesi olarak vampirleri yok etmeyi hedefleyen ruhsuz insan. *Lessers'lar* öldürülmek için göğüslerinden bıçaklanmalıdır; aksi takdirde yaşlanmazlar. Yeme ve içme ihtiyaçları yoktur ve cinsel güçleri yoktur. Zamanla saçları, derileri ve göz bebekleri pigmentlerini kaybederek sarışın, alliksız ve soluk gözlü hale gelirler. Bebek pudrası gibi kokarlar. Artık Omega'nın oğlu tarafından topluluğa kabul edilen Lessers'lar, eskiden olduğu gibi kalplerini kavanozlarda saklamazlar. Artık kadınlar da topluluğa kabul edilebilir.

lewlhen (n.)

Hediye.

lheage (n.)

Cinsel itaatkarların, hakim olan kişilere saygı göstermek için kullandıkları bir terim.

Lhenihan (pr. n.)

Cinsel gücüyle ünlü efsanevi bir canavar. Modern argoda, doğaüstü boyutta ve cinsel dayanıklılığa sahip erkekleri ifade eder.

lys (isim)

Gözleri çıkarmak için kullanılan işkence aleti.

mahmen (isim)

Anne. Hem kimlik belirleyici hem de sevgi ifadesi olarak kullanılır.

mhis (n.)

Belirli bir fiziksel ortamın maskelenmesi; bir illüzyon alanı yaratılması.

nalla (n., f.) veya ***nallum*** (n., m.) Sevgili.

ihitiyaç dönemi (n.)

Dişi vampirlerin doğurganlık dönemi, genellikle iki gün sürer ve yoğun cinsel isteklerle birlikte görülür. Dişinin dönüşümünden yaklaşık 1ve yıl sonra ve sonrasında on yılda bir kez meydana gelir. Tüm erkekler, ihtiyaç duyan bir dişinin yanında oldukları takdirde, bir dereceye kadar buna tepki gösterirler. Bu dönem, özellikle dişi bir eşe sahip değilse, rakip erkekler arasında çatışmalar ve kavgalar çıkabileceğinden tehlikeli olabilir.

newling (n.)

Bakire.

Omega (pr. n.)

Scribe Virgin'e duyduğu kin nedeniyle vampirleri yok etmeye çalışan kötü niyetli, mistik bir figür. Zamansız bir alemde yaşıyordu ve yaratma gücü hariç olmak üzere geniş yetkilerle donatılmıştı. Kardeşlik tarafından yok edildi ve yerine oğlu Lash geçti.

phearsom (sıfat)

Erkek cinsel organlarının gücünü ifade eden terim. Kelime anlamı "bir kadına girmeye layık" anlamına gelir.

Princeps (isim)

Vampir aristokrasisinin en üst seviyesi, Birinci Aile veya Yazıcı Bakire'nin Seçilmişleri'nden sonra ikinci sırada yer alır. Bu unvan doğuştan kazanılır; verilmesi mümkün değildir.

pyrocant (n.)

Bir bireyin kritik bir zayıflığını ifade eder. Bu zayıflık, bağımlılık gibi içsel veya sevgili gibi dışsal olabilir.

rahlman (n.)

Kurtarıcı.

rythe (n.)

Birini gücendiren kişinin, gücendirdiği kişiye onurunu geri vermek için uyguladığı ritüel. Kabul edilirse, gücendiren kişi bir silah seçer ve kendini savunmasız bir şekilde sunan gücendirdiği kişiye vurur.

the Scribe Virgin (pr. n.)

Daha önce kralın danışmanı, vampir arşivlerinin bekçisi ve ayrıcalıkların dağıtıcısı olan mistik güç. Zamansız bir alemde var olan ve geniş yetkilere sahip olan bu güç, görevinden istifa ederek yerini düşmüş melek Lassiter'a bıraktı. Tek bir yaratma eylemi gerçekleştirebilen bu güç, vampirleri var etmek için bu yeteneğini kullandı.

sehclusion (n.)

Kralın, aristokrat bir kadının ailesinin talebi üzerine ona verdiği statü. Bu statü, kadını tek başına *vasisi* olan kişinin, genellikle evin en büyük erkeğinin, kontrolü altına alır. *Vasisi*, kadının hayatının her yönünü belirleme ve onun dış dünyayla olan tüm ilişkilerini istediği gibi kısıtlama konusunda yasal hakka sahiptir.

shellan (n.)

Bir erkekle çiftleşmiş diş vampir. Dişiler, bağlı erkeklerin son derece bölgesel doğası nedeniyle genellikle birden fazla eş almazlar.

symphath (n.)

Vampir ırkı içinde, diğerlerinin duygularını manipüle etme yeteneği ve isteği (enerji değişimi amacıyla) ile karakterize edilen alt tür. Tarihsel olarak, ayrımcılığa maruz kalmışlar ve belirli dönemlerde vampirler tarafından avlanmışlardır.

talhman (n.)

Bir bireyin kötü tarafı. Ruhta bulunan ve düzgün bir şekilde ortadan kaldırılmazsa ifade edilmesi gereken karanlık bir leke.

Mezar (pr. n.)

Kara Hançer Kardeşliği'nin kutsal mahzeni. Törenler için kullanılan bu yer, eskiden *alt rütbeli üyelerin* kavanozlarının saklandığı depo olarak kullanılıyordu. Burada yapılan törenler arasında üyelik kabul törenleri, cenaze törenleri ve kardeşlere karşı disiplin cezaları yer alır. Kardeşlik üyeleri, Yazıcı Bakire'nin halefi veya üyelik adayları dışında kimse buraya giremez.

***trahyner* (n.)**

Erkekler arasında karşılıklı saygı ve sevgi ifade etmek için kullanılan kelime. Kabaca "sevgili dost" olarak çevrilebilir.

***transition* (n.)**

Bir vampirin hayatında, yetişkinliğe dönüştüğü kritik an. Bundan sonra, hayatta kalmak için karşı cinsin kanını içmek zorundadır ve güneş ışığına dayanamaz. Genellikle yirmili yaşların ortalarında gerçekleşir. Bazı vampirler, özellikle erkekler, bu geçiş sürecinden sağ çıkamazlar. Geçiş sürecinden önce, vampirler fiziksel olarak zayıftır, cinsel olarak bilinçsiz ve tepkisizdir ve maddeden arınamazlar.

***vampir* (n.)**

Homo sapiens türünden ayrı bir türün üyesi. Vampirler hayatta kalmak için karşı cinsten birinin kanını içmek zorundadır. İnsan kanı onları hayatta tutar, ancak bu güç uzun sürmez. Yirmili yaşların ortasında geçirdikleri dönüşümün ardından, güneş ışığına çıkamazlar ve düzenli olarak damardan beslenmek zorundadırlar. Vampirler, ısırma veya kan aktarımı yoluyla insanları "dönüştüremezler", ancak nadir durumlarda diğer türlerle üreyebilirler. Vampirler istedikleri zaman maddeden arınabilirler, ancak bunu yapmak için kendilerini sakınleştirmeleri ve konsantre olmaları gerekir ve yanlarında ağır bir şey taşıyamazlar. Kısa süreli hafızalar olmak kaydıyla, insanların hafızalarını silebilirler. Bazı vampirler zihin okuyabilir. Yaşam beklentisi bin yıldan fazladır, bazı durumlarda ise daha da uzundur.

***wahlker* (n.)**

Ölmüş ve Fade'den geri dönmüş kişi. Büyük saygı görürler ve çektikleri sıkıntılar nedeniyle hürmet edilirler.

***whard* (n.)**

Bir kişinin vaftiz babası veya vaftiz annesi.

PROLOG

Otuz bir yıl, on bir ay ve yirmi dokuz gün önce...

Bana nasıl senin doğum günün olduğu halde tüm yemekleri senin pişirdiğini açıklayabilir misin?

Black Dagger Brother Qhuinn, Rocke'nin oğlu Blaylock'un eşi, kayınvalidesinin mutfak masasına bu retorik soruyu attığında, kör tarafına uzanarak kızını aldı. Ağır, kıvranan bir paket ellerine düştüğünde, onun yerine kendi minik kopyası olan siyah saçlı oğlunu aldığını anladı. İkisi de onun için iyiydi, ama dostum, bakmadan bile farkı anlayabilirdin.

Sanki bir kutu soda beklerken bir bowling topu almak gibi.

"*Shellan'ıma* yardım etmeye çalıştım." Yanında duran kayınpederi Rocke, kendine özgü sıcak gülümsemesiyle ona baktı. "Ama onun standartları var."

Yaşlı adam orta adaya doğru yöneldi, dikkati duvar fırınından ev yapımı lazanya tepsisini çıkaran kadında takılı kalmıştı. Emekli muhasebecinin ciddiyeti ortadan kalkmış, yerine masum yüz hatları masalsı bir ifadeye bürünmüştü. Elbette, cep koruyucusu, yumuşak tavırları ve ciddi tavırlarıyla Rocke, Don Juan tipi bir adam değildi — en azından orta yaşını çoktan geçmiş bu dönemde ve belki de hiç olmamıştı — ama eşi onun bakışlarını fark ettiğinde, yanaklarında beliren kızarıklık, onun bakışlarından hala hoşlandığını gösteriyordu.

"Standartlarım var, bu doğru," dedi yaşlı Lyric, tavayı tezgahın üzerine koyup önlüğünü düzeltirken. "Bu yüzden seninle eşleştim."

Rocke, erkeksi bir gururla derin bir nefes alırken, düğmeli gömleği göğsünde gerildi. "Benim olmayı kabul ederek bana büyük bir iyilik yaptın."

"Hiç de değil." Tavayı dik açıyla bıçakla kesmeye başladı. "Şanslı olan bendim."

Rocke başını sallayarak tekrar gülümsedi. "Hayır, şanslı olan bendim. Hâlâ da öyleyim."

Bu konuşma, gerçek hayatta HEA'nın sürekli batan güneş ve o eski Cialis reklamındaki çiftin mantıksız açık hava küvetlerinde el ele tutuşması gibi bir şey gerektirmediğini hatırlattı. Aslında ihtiyacınız olan şey, zaman geçtikten sonra da birbirlerinin söylediklerine önem veren iki insandı — ve bu sadece günler ve geceler değil. Aylar da değil. Hatta yıllar da değil.

On yıllar.

Ya da vampirler söz konusu olduğunda, yüzyıllar.

Qhuinn ters yöne baktı. Masanın ucunda, Blay'i iki yüksek sandalyeye oturtulmuştu, sanki o tüm bebeklerin kralıymış gibi. Kollarının arasında, kendi doğum günü yemeğini pişirmeyen genç Lyric, pembe bir battaniyeye sarılmış, biberonunu içtikten sonra çok mutluydu.

Erkeğin parlak mavi gözleri, sanki adı fısıldanmış gibi emin bir şekilde kalktı ve Qhuinn'in vücudu ne yapıyorsa onu bıraktı — nefes almayı da dahil.

En azından oğlunu tutmayı başardı.

Bunca yıl geçmesine rağmen, onun *cehennem azabı* dünyayı durdurma gücüne sahipti. Kızıl saçlı, geniş omuzlu ve iyi bir grenache kadar yumuşak bir sese sahip olan Blay, bir odayı kendine bağlayan türden bir insandı. Asla gösterişli olmayan, her zaman düşünceli, gülümsemeyi ve iltifat etmeyi seven bu adam sadece değerli bir erkek değildi, aynı zamanda her şeyin etrafında döndüğü, onları ısıtan ve besleyen bir güneşti.

En azından Qhuinn'in dünyasında. Ve bu masadaki diğer herkes için: Ailesi oğullarını her zaman çok sevmişti, Qhuinn'in sahip olamadığı bir şeydi ve eşinin buna sahip olmasına çok seviniyordu.

Hatta onu o kadar çok seviyorlardı ki, çocuk kapılarına kusursuz bir soyağacına sahip ama

savunulamaz bir genetik kusuru olan sıska bir pretransla kapılarına geldiğinde, Qhuinn'i ve uyumsuz gözlerini sorgusuz sualsiz evlerine ve kalplerine kabul etmişlerdi.

"İşte geldik." Lyric araya girdi. "En sevdiğin, canım."

Önüne konulan duyuları ve mideyi şımartan ziyafet gerçekten de bir güzellik abidesi idi: 15 kat lazanya makarnası, et sosu, mozzarella ve süzme peynir ile doldurulmuş — süzme peynir yerine mozzarella kullanılmıştı çünkü ricotta peynirini sevmiyordu.

O sert bir erkekti, türünün savaşçısı, asla geri adım atmayan bir katildi. Ama damak tadı dört yaşındaki bir çocuğunki gibiydi.

"Bu... harika." Ama sonra masadaki diğer tabaklara ve güveçlere bakarak kaşlarını çatı. "Zaten kızartma, patates püresi ve..."

"Bunu senin için yaptım." Elini onun omzuna koydu. "Geçen hafta sonu aile yemeğini kaçırdın çünkü tarlada çalışıyordun ve hayal kırıklığına uğradığını duydum."

Qhuinn elini kalbinin üzerine koydu. "Biliyorsun, eğer senin oğlunla mutlu bir evlilik yaşamıyor olsaydım..."

"Bir dakika," diye araya girdi Rocke. "O benim..." "...bu lazanyayla evlenirdim."

Hepsi güldü. Elbette bu bir baba şakasıydı, ama sonuçta o bir babaydı. Blay de öyleydi. Rocke de öyleydi. İşlerin nasıl değiştiği komikti.

Yine de tüm piercingleri hâlâ duruyordu.

Ve Hummer'ını minivanla değiştirmede. "Sanırım biri seni arıyor," dedi Blay gülümseyerek.

Elbette Lyric ona uzanıyordu, bu yüzden gençleri birbirlerine verdiler. İyi zamanlama. Tek kolla tutması ve beslemesi daha kolaydı ve Rhamp da yüksek sandalyesine oturtulup diş çıkarma halkası verilmesini sorun etmedi. Bu sorun çözüldükten sonra, yetişkinler servis tabaklarını dolaştırıp tabakları doldurdular ve ardından gelen lokmalar ve yudumlar arasında, konuşma yürek burkan bir şekilde normaldi: Kimsenin trajik ölümü üzerinde durulmadı. Lessening Society için Lash ile ilgili yeni kötü haberler bildirilmedi. Öteki Taraf'ta meydana gelen sismik değişiklikler incelenmedi.

Bunun yerine, Noel sezonu ve son kar fırtınası hakkında sohbet ettiler. Herkes Rocke'ye merdiveni çıkarmayı aklından bile geçirmemesini söylediği misafir yatak odasındaki buz sırtı. Ayrıca önceki gece dolunayın ne kadar güzel olduğu hakkında da bir tartışma oldu ve ardından kutsal lazanyanın sunumunun ardından en önemli soru geldi:

"Tatlı olarak ne tür bir pasta var?" diye sordu

Blay. "Havuçlu," dedi yaşlı Lyric.

Alkışlar yükselirken, Qhuinn birayla kadeh kaldırdı. "Bana kalırsa, krem peynirli kreman bir besin grubu."

Daha fazla kahkaha. Daha fazla sohbet...

Her şey çok güzeldi. Bir bakıma fazla güzeldi.

Çatalını elinde durakladı. Caldwell'ın banliyölerindeki gelişme zincirinin çevresindeki kırsal bölgedeki bu eve sayısız kez gelmişti... Blay'in ailesinin taşınmasına yardım ettikten hemen sonra yediği ilk yemekten beri her zaman bu sandalyeye, hep bu sandalyeye oturmuştu.

O ya da başka hiç kimse tarafından dile getirilmemiş olsa da, Aile Yemeği, yani Pazar Günü Son Yemeği'nin sonsuza kadar devam edeceği beklentisi vardı.

Ama ölümlüler için işler böyle yürümüyordu, değil mi?

İki yıl önce Wrath'ın ölümü ona bunu öğretmişti. Herkese bunu öğretmişti.

Tanıdık bir acı hissettiğinde, kızının yüzüne baktı. Küçük, mükemmel yüz hatları, büyük soluk gözleri ve sarı saçlarıyla *annes*i Layla'ya çok benziyordu. İnsan çocuklarının sadece on iki ay sonra bu bebeklik/çocukluk dönemini geçtiklerini duymuştu, ama vampirlerin çok daha uzun sürdüğüne seviniyordu. Bu sevimli minik yarattığı gerçekten çok seviyordu ve Lyric'in büyüdüğünde, ona ya da diğer ebeveynlerine ihtiyaç duymadığında nasıl olacağını hayal etmek imkansız olduğu için, onu hala bu şekilde kollarının arasında sallayabilmesi, sanki zaman durmuş gibi hissettiriyordu.

Elbette, bu sadece bir yanılsamaydı. Ama herhangi birinin bir anda ortadan kaybolabileceği endişesinden daha iyiydi.

Belki de düşman tarafından, sık sık ziyaret ettikleri bir evin kapısına yerleştirilen bir bomba yüzünden... Wrath'ın nasıl öldürüldüğünü düşünmemeye çalıştı...

Kendini tekrar Lyric'e odaklamaya zorlarken, onun irislerini kontrol etmeyi bırakması gerektiğini kendine söylemek zorunda kaldı. Onların da kendisi gibi uyumsuz olup olmayacağını dert etmemesi için pek çok neden vardı, ama oğlunun ara sıra kararan ruh halini takip ettiği gibi, buna engel olamıyordu. Fade'in kapısında dururken o görüntüyü görmüştü... bir gözü mavi, diğer gözü yeşil bir kız çocuğu.

Şu anda, kızın heterokromatizm belirtisi yoktu ve bu durumun böyle kalmasını istemediğini söylerse yalan söylemiş olurdu.

Ama bu sadece kendi travma sonrası stres bozukluğunun bir yansımasıydı, değil mi? "Kızım nasıl?" diye mırıldandı.

O da ona küçük bir esneme ve kocaman bir gülümsemeyle karşılık verdi ve bu mutluluk sıcak bir esinti gibi ona doğru süzülürken, nefes almak zorlaştı. Gözlerinin rengi ne olursa olsun onu utandırmayı, diğer insanlardan saklamayı ya da aileden dışlamayı hayal bile edemiyordu. O da bir zamanlar tıpkı onun gibi, şefkat ve sevgiye ihtiyaç duyan bir dünyaya gelmişti. Ve korumaya.

Aldığı şey bu değildi, ama aristokratlar böyleydi.

Neyse ki, çocuklarının hiçbiri evden atılmaktan endişelenmesine gerek yoktu. Hatta, herhangi biri onlara zarar vermeye kalkışırsa, yumruklarını konuşturur, kan banyosu yapardı...

"İyi misin, evlat?" Rocke yumuşak bir sesle sordu.

Quinn başını kaldırdı. Diğerleri çeşitli yemek pozisyonlarında durakladılar, yaşlı Lyric su bardağını kaldırmak üzereydi, Rocke ekmeğini yırtmak üzereydi, Blay ise çatallığını patates püresine batırıyordu. Kaşlarını çatmış bir şekilde ona bakıyorlardı...

Oh. O kükrüyordu, dişleri aşağı inerken karıncalanıyordu.

"Üzgünüm," diye mırıldandı ve zoraki bir gülümseme takındı. Sonra bir tür açıklama yapması gerektiğini hissetti. "Çocuklarınızı korumak için ne yapardınız diye bazen merak ediyor musunuz?"

Bir anlık sessizlik oldu.

Ardından üç yetişkin de somurtkan bir şekilde "Hayır" diye cevap verdi.

Onlarla bağ kurduğu *hellren*'e, hiç sahip olamadığı babasına, her zaman istediği *mahmen*'e... ve artık onsuz yaşayamayacağı bu çocuklara birer birer baktı. Anlaşmanın bir parçası olan diğer iki ebeveyni, ikizlerin *mahmen*'i Layla ve onun erkeği Xcor'u da düşündü.

Hayatı o kadar eksiksiz, o kadar mükemmeldi ki, gökyüzünden düşen bir kartanesi kadar güzel ve eşsiz görünüyordu.

Ve aynı derecede lanet olasıca kırılıgandı.

Qhuinn kızına tekrar baktı. Onu kalbine yaklaştıırarak yumuşak yanağını okşadı.

Başını sallayarak, alçak ve kötü bir sesle, "Ben de öyle" dedi.

BİRİNCİ BÖLÜM

Günümüz Bathe

Gece Kulübü

Market Street, bet. On altıncı M On yedinci

Caldwell, New York

Bir şehir caddesinde düşen bir reklam panosu tarafından öldürölme olasılığı istatistiksel olarak neredeyse hesaplanamaz. Matematiksel olarak, sadece reklam panoları değil, üzerinize düşen tüm nesneleri hesaba kattığımızda, bu olasılık yüzde 0,00000071'in biraz altında.

Ancak bu, Black Dagger Brother Qhuinn ve Chosen Layla'nın kanlı kızı Lyric, Locke'un oğlu Blaylock'un evlatlık kızı ve Band of Bastards'ın lideri Xcor'un, gece geç saatlere kadar düşünmeyeceği bir şeydi. Ve o zaman bile, onun milyonda bir olasılığı, çok daha önemli şeylerin kıyısında sadece bir çakıl taşı olacaktı.

Neyse ki, kaderle ilgili çoğu şeyde olduğu gibi, ne olacağını bilmiyordu.

O anda, Louboutin stiletto ayakkabılarla kirli şehir karının üzerinde duruyordu ve ayakkabılarını kirletmekten de endişe duymuyordu. Onun bıktığı şey, cep telefonuna gelen saçmalıklardı.

"Marcia." Brady Bunch'ta olduğu gibi normal şekilde "MAR-see-ah" diye telaffuz etmek yerine, itiraz ederek "MAR-see-ah" diye telaffuz etti. "Bir saniye durur musun, ben de bir şey söyleyebileyim..."

"Bu senin için *büyük* bir fırsat. Konferansın ilk gününe ücretsiz olarak katılmanı istiyor. Sahne arkasında *fotoğraf çekimi* ve onunla *röportaj* olacak. Bu, markanı bir üst seviyeye taşıyacak, sana *söylüyorum*."

Vurgulanan kelimeler, bench press yapan bir halterci gibiydi ve minimum set sayısı ve tekrar sayısı olup olmadığını merak ediyordunuz. Sanki kadın bunu kaçırmışsa, banyo aynasının önünde durup, antrenmanı bitirmek için market listesini mi yazıyordu?

Lyric, sırtını kuvvetli, değişken rüzgara dönerek döndü ve ne oldu dersiniz? Sokağın aşağısında ve Market Street'in karşısında, Resolve2Evolve konferansı için kocaman mor bir reklam vardı.

Sanki Valentina Disserte bir sapıkmış gibi.

"Alo?" diye bir ses geldi telefondan.

Tamam, tamam, bu... bu... ateşli bir davetti. R2E, bir kendini kadınlar için gerçekleştirme hareketi ve kimse onun liderinin 15 dakikalık şöhretini en iyi şekilde değerlendirmediyi iddia edemezdi. Eğer büyük Valentina o sahneleri takip etmeye ve kişiliğin önceliği hakkında vaaz vermeye devam ederse, bu kadın bu neslin kendini sevmeye mesihleri olacaktı.

Sorun neydi? Her şey gerçek olamayacak kadar güzel ve pembe görünüyordu. Gerçek hayattan ziyade, ses kliplerinden oluşan bir hayat.

Lyric gözlerini kapatıp dedesinin evinde olanları düşündü. Belki bir ay önce, R2E mesajına kendisi de inanmış olabilirdi. Peki şimdi?

Ama belki de dikkatini başka yere yöneltmesi gerekiyordu.

"Peki." Rüzgâr, büyük bir itişle sokağa girerken, titreyerek kulübün birinci kapısına döndü. "Ama başka bir şey sormadan önce, bu geceyi atlatabilir miyiz?"

"Neredesin?"

"Sokakta..."

Çukurlu metal panel genişçe açıldı ve yıldızların sosyal medya yöneticisi MAR-see-ah Rotterdam, stresli bir ifadeyle ortaya çıktı. Boyu 1,5 metreden biraz fazla, kilosuna ise bir Diet Coke daha içerse 50 kiloya ulaşacak olan bu kadın, iki cep telefonunu da kulağına dayamış haliyle sanki bir patlamadan kaçıyor gibi görünüyordu.

"Hayır, *Ron*." Telefonu sol eliyle kapatırken işaret etti. "*Yarın işbirliği için Los Angeles'a git. Bak, özel bir etkinlikteyim ve gitmem gerek. Sabah seni ararım, o zaman o lanet jette olman iyi olur.*"

Marcia ikinci telefonu kapattı. "Güzel, ama bir kutu taş kadar *aptal*. Neyse ki, sadece *selfie çekilmek* için orada *durması* gerekiyor. Şu haline *bak*."

Lyric kendine baktı ve elbisesini sevdiğini hatırladı. Dekolteli, straplez ve siyah olan elbise, dört inçlik yanardöner boncuklarla süslenmişti, böylece kalçalarını ileri geri salladığında vücudunun etrafında hem aydınlık hem karanlık bir hale oluşuyordu. Ayrıca ses de harikaydı, alkışların sessizliği.

Tabii ki Rhamp buna araba yıkama kıyafeti diyordu. "Biliyor *musun*?" diye duyurdu Marcia.

Tanrım, hayır. Bir başka parlak fikir daha olmasın...

"*Vogue'u* arayacağım. ABD kanalı için yeterince *ünlü* değilsin, ama sanırım bizi *Avrupa* kanallarından birine sokabilirim. *Dergi* olduğu zamanları *hatırlıyor musun*? O gözlerini göstermek için fotoğraf çekemememiz çok kötü. Mavi ve yeşil, ve kontakt lens değil. Sarı saçlarınla, hadi *ama*. Orada *öylece durmaya* mı niyetlisin? Ve o ayakkabıları *mahvettin*."

Lyric, Bathe'in arka tarafına doğru yürürken, kendini geri çekildiğini hissetti, ta ki bir iğne ucu kadar küçülene kadar, sadece gerçekte kim olduğunun küçük bir yansıması, görünüşünün kadifemsi perdesinden sızan bir yansıma. Tüm bu influencer olayının başlangıcında, o parlak bir yıldızdı.

Şimdi ise bir kıvılcım bile değildi.

Tükenmişliğin tanımı karmaşık değildi. Zor olan kısım, *Merriam-Webster'in* "No-shit-Sherlock"u gelip seni bulduğunda bununla ne yapacağını. Başarılı kariyerler, bir mucize eseri işe yarayan tüm parlak fikirler gibi, kendi hızlarını alırlardı, ancak arabalar, uçaklar veya uzay mekikleri gibi şeylerin aksine, ani frenlemeyi önleyecek güvenlik ekipmanları yoktu.

İşte buradaydı. Onu tanıdığını sanan insanlarla çevrili, aslında hiç de seksi olmadığını bilen tek kişi olan kağıt bir idol. O, Rammable'di.

Ve ikisi arasında büyük bir fark vardı...

Marcia öne çıktı, araya girdi, her şeye burnunu soktu. "*Sen orada dur, biz de hattı buradan geçirelim. Hadi şimdi harekete geçelim, böylece ben senin adamlarını* getirmeden önce nerede olduğunu bilirsin."

Onun adamları mı? Sanki onların kıyafetlerinin içine adını yazmış ve onları bir tür varoluşsal yaz kampına götürüyor gibi mi?

Lyric, rafta bir vazo gibi pozisyonunu alırken, adım ve tekrar kısmına göz attı. Pembe ve soluk yeşil bir arka plana karşı, küçük müzik çubuklarının bir elbise oluşturduğu Lyrically Dressed logosu, Trash Panda makyaj markasının logosu ile dönüşümlü olarak yer alıyordu. Trash Panda logosu, bir panda ve bir çöp kutusu içeriyordu.

VIP odasının kemerli girişinden dışarıya bakarak kalabalığı gözden geçirdi ve gelenlerin sayısına şaşırdı. Bu, daha önce de hissettiği bir sürprizdi ve en azından işinin hala taze hissettirdiği bir yanıydı. Önce Zideo hesabına on bin abone gelmişti, sonra yüz bin. Bir milyonu aştığında kendine bir parti vermiş ve bir amacı olduğunu hissetmişti.

Şimdi 1 milyonun biraz altında bir rakamda seyrediyordu ve marka anlaşmaları, görünme programı ve bir menajeri vardı...

"O *ışığın açısı* değiştirilmeli." Marcia emir yağdırdı ve sonra tulum giymiş zavallı bir adama rehberli füze gibi saldırdı. "Evet, *sen. Sana* söylüyorum. Bu *yanlış!* Yüzüne *daha yumuşak* bir ışık lazım."

Yani, *menajer*.

Lyric geride kaldığında etrafına bakındı. Bathe'in VIP bölümü etkinlik için ayrılmıştı ve sırayı düzenli tutmak için bir dizi ip kurulmuştu. Özel erişim salonunun her zamanki üst düzey içki içen yüksek gelirli kalabalığından boş olduğunu görünce, düzenleme şık sarhoş insanlar için bir yumurta kartonu gibi göründü: On iki çukur oturma alanı ortadan bölünmüş ve isterseniz yürüyebileceğiniz bir koridorla ayrılmıştı. Tilany'nin imzası olan soluk maviden safir mavisine ve deniz köpüğü mavisine kadar farklı mavi tonlarıyla aydınlatılan dairesel kanepeler rahattı, sıvıya dayanıklıydı ve birçok kötü kararın alındığı yerd.

Ve daha da fazla boş cüzdan.

Orayı çok iyi tanıyordu. O ve arkadaş grubu oranın müdavimleriydiler ve son bir buçuk yıldır acil çıkışın yanındaki arka kanepeyi kendilerine ait sayıyorlardı. Mavi-siyah ışık ortamı gizli tutmak için harikaydı ve gece sonunda Uber'i çağırmak yerine

Uber'le eve dönmek yerine ortadan kaybolmak istiyorsan, o acil çıkış kapısından arka sokağa çıkmak çok kullanışlıydı.

Marcia, bir vampiri yönettiğini öğrenirse ne düşünürdü?

OI'yi bir kenara bırakırsak, kadın, sanki onun soyundaki tüm anneleri aşağılamış gibi, işçi kıyafetli adamın yüzüne parmağını soktu.

Tanrım, Marcia gerçeği bilseydi, podcast'i yayınlamaya başlar başlamaz her şeyi anlatan bir kitap için haklarını satardı herhalde.

Nosfer-chat-u.

Bu sırada Marcia, ışıklandırma kemiklerini bıraktı ve çok uzun, çok ince, çok uzun siyah saç uzantıları olan bir kadını getirdi. Sanki Chas Addams çizimlerinden birini bir sonraki yüzyıla atmış gibiydi ve Lyric gülümsedi.

"Elbette *Svetlana'yı* hatırlıyorsun, değil mi?" Marcia, Rourish'in yaptığı gibi davrandı. "O, Trash Panda. Svet, *harika* görünüyorsun. Hadi, *günün* iki kızını bir araya getirelim."

Marcia, sanki dünya onun kişisel ışıklar-ışıklar-OI anahtarıyla çalışıyormuş gibi ellerini çırpı ve ardından fotoğrafçı, ışıkçının ona gönderdiği mesajı açıkça görmezden gelmek için aceleyle yanlarına geldiğinde, küçük bir sohbet başladı: Svet, Lyric'in elbisesini övdü ve Lyric, diğer kadının ayakkabılarına içten bir takdirle karşılık verdi — çünkü, hey, tost makinesi büyüklüğünde ve her biri beş kilo ağırlığında olsalar da, en azından kurudular. Sonra saç karşılaştırması ve ilgili Ru ng geldi — en azından Svet'in tarafında — ardından zorunlu "bu maskara nedir" sorusu geldi.

"Trash Panda her zaman," diye mırıldandı Lyric. Maybelline sürmüş olmasına rağmen.

"Gülümse!"

Lyric objektifin tam ortasına geçti, ama Rash sahneye çıktığında gözleri VIP salonunun girişine döndü. Kemerin altında duran takım elbiseli iki nöbetçi her şeyi tepeden bakıyorlardı ve uzak taraftaki yüzler, Lyric'in üzerlerine şarap dökmek isteyeceği kadar tatmin edici bir şekilde geri çekiliyorlardı.

Başka biri getirildiğinde, Lyric kendi özel uçurumundan dışarı bakarak, hiçbir şey hakkında konuşmadı ve gerektiğinde gülümsedi.

Bu sefer, Rash gittiğinde, gözlerini sertçe kırptı.

Ve kardeşi Rhamp'ın şu anda ne yaptığını düşündü. O, Shuli ve diğer tüm savaşçılar, fotoğraf çekirmek için poz vermiyorlardı. Etraflarında parlak bir ışık yandığında, bu, vampirleri avlayan ve öldüren *alt tabaka* üyelerinden birini bıçaklayıp, o pisliği yaratıcısına geri göndermiş oldukları anlamına geliyordu.

Parlak Rashes'leri, bir savaşı kazandıklarının, bir sivili kurtardıklarının, bir fark yarattıklarının işaretiydi.

Cesur ve değerli bir şey yapmışlardı.

"Ve *burada*, Lyric, işe *başlamadan* önce, tanışman gereken biri var..."

Marcia, önceden çekilecek fotoğraflar için başka birini içeri itti, bir tür podcast'in sunucusu olan bir röportajcıydı ve onu "*delice* bir takipçi sayısı" olan başka bir influencer izledi...

Ve o anda Lyric tanıdık bir yüz gördü. Acil çıkışın yanında.

Soğuk havaya rağmen sadece Levi's kot pantolon ve tişört giymiş, sırık gibi bir vücuda sahip, utangaç, çekingen, tanıdık bir yüz.

"Oh, Allhan!" Lyric dört kişilik gruptan ayrıldı. "Merhaba!"

"Bekle, *ne*?" Marcia sordu. "*Nereye* gidiyorsun..."

"Hey!" Erkeğin yanına koşarken, gülümsemesi samimiydi. Umarım bu gülümseme, korktuğu kadar çaresizce görünmüyordur. "Burada ne yapıyorsun?"

Allhan Roor'a baktı ve koyu mavi ışıkta bile, Rush'ın ince boynunda hızla yükseldiğini ve çukur yüzünde çiçek açtığını görebiliyordu.

"Yani, geldiğine çok sevindim." Koluna dokundu. "Sadece şaşırdım, hepsi bu. Burası senin normalde takıldığın türden bir yer değil."

Pretrans olarak Allhan, insan takvimine göre yaklaşık yirmi beş yaşındaydı — kimse onun doğum gününün tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyordu, kendisi bile — ama on iki yaşındaki bir insan çocuğu kadar sıska biriydi. Bir de kıvrıcık siyah saçları vardı. Mevsim ne olursa olsun, sanki kışın ortasında başının tepesine bir balon sürmüş ve statik elektriği gidermek için hiçbir şey yapmamış gibi görünüyordu.

Ama yine de, adam çok zekiydi. Belki de aslında düz saçları vardı ve tüm o IQ'nun ürettiği ısı, saçlarını kıvrıcıklaştırmıştı...

"Ne yapıyorsun?" Marcia aralarına girdi. "Sen oraya dönmelisin..."

"Oh, sorun yok, sadece merhaba diyorum. Bu benim arkadaşım."

Marcia'nın kısılmış gözleri adamı baştan aşağı süzdü ve bir şekilde, açıkça düşündüğü sözleri söylemesinden daha çok, ifadesiz yüzü bir hakaret gibiydi:

Değersiz. Çaba harcamaya değmez.

Unutulabilir.

"Bu *harika*." Kadın Lyric'in koluna girip uzaklaşmaya başladı. "Bu *harika*. Arkadaşlarımızı *seviyoruz*, ama şu anda *değil*."

Lyric çapasını attığında, eğer bu onun kardeşi ya da Shuli gibi biri olsaydı, durumun *farklı* olup olmayacağını merak etti. Ama elbette farklı olurdu.

"Bana bir dakika verin..." "Hayır,

şimdi. Bu *iş*."

"En azından veda etmeme izin ver." Geri döndü. "Dinle, Allhan..." O

gitmişti, acil durum kapısı kapanmıştı.

Lyric ellerini yüzüne koydu ve çılgılık atmak istedi. "Bekle, Marcia. Gitip söylemeliyim..."

"*Böyle şeyleri* dert etmene gerek yok."

Daha sonra, çok daha sonra, Lyric her şeyin o anda, o tek hecede, o tonda söylenen o kelimeyle başladığını anlayacaktı. Bir şey kopmuştu.

"Bütün *bunlar* bekleyebilir," diye karşılık verdi Lyric. "Ben gidip arkadaşımı ödünç almadığından emin olacağım."

Marcia öne atladı ve bir treni durdurmaya çalışır gibi kollarını genişçe açtı. Aceleyle fısıldayarak, "Dışarıda, senin yanında durup fotoğraf çektirmek için kırk dokuz dolar ödeyen iki yüz hayranın var. Etkinlik saat yedide başlıyor. Yani hayır, gitmeyeceksin..." dedi.

"İşten daha önemli şeyler var." "Bu gece yok."

Küçük kadın ona bakarken, Botox ile donmuş yüzü her türlü içsel dehşeti gizlemeye çalışırken, Lyric'e Lyrically ile olan bu durumun farkına vardı.

İki yıl önce bir hapşırık kadar sıradan bir şekilde başlayan giyinme, artık kendi başına bir hayat sürmeye başlamıştı.

Ve şimdi bir canavarı beslemek gibiydi.

"Bu konuda *çok* yanılıyorsun," diye mırıldandı Lyric, kadını kenara iterek.

"Hayat sonsuza kadar sürmez, biliyorsun."

O kapıya sanki sağlam bir engelmiş gibi vurdu.

Ve dışarı çıktığında, soğuk hava da aynı sertlikte sırtına çarptı.

"Allhan!" diye bağırdı. "Bekle!"

İKİNCİ BÖLÜM

*15 Windsor Lane
Caldwell, New York*

Wrath'ın oğlu, Wrath'ın efendisi Wrath'a ihanet edeceksen, iki şeyin olacağı kesindi. Birincisi, sahip olduğun tüm dünyevi mallar, ister hisse senetleri, tahviller, nakit para, yaşadığın ev ya da sırtındaki lanet olası giysiler olsun, Kral'a el konulacaktı.

Ve ikincisi...

Qhuinn kar yığnında yeniden şekillendi ve büyüdüğü türden görkemli bir malikanenin modern versiyonuna baktı.

"Seni bulana kadar peşinde olacağız," diye bitirdi. Lanet aristokratlar. Hep bir şeyler planlıyorlar.

Bakır bir anahtar çıkararak, kürekle temizlenmiş ön merdivenleri çıktı ve ağır kapıyı açtı. Kapıyı açtığında, bir hafta önce takılan alarm çalmaya başladı ve o pembe renkli metal parçayı büyük bir Beretta tabancayla değiştirirken, merkezde her şey normale döndü.

Eşiği geçerken kendini içeriye kapatmadı.

Silahının emniyetini açıp etrafına bakarken, tek istediği Whestmorel'in ince boynunu elleriyle kavrayıp, boynuzlu yaka kısmından omurgasını kırmaktı. Ancak aristokrat, beklenenden daha kurnaz olduğunu kanıtlamıştı.

Tehditlerini yaptıktan sonra, *glimeranın* çoğu üyesinin yapamayacağı bir şey yaptı.

Yeraltına inmiş ve orada, fare gibi sessizce kalmıştı.

Amatörlerin yapacağı bir hareket değildi ve şüphesiz bu züppe boş boş oturup parmaklarını ovuşturmuyordu.

"Bir ara nefes almak için yukarı çıkman gerekecek," diye mırıldandı Qhuinn.

Er ya da geç, bir ipucu çıkacaktı. Vishous'un izini sürebileceği, internet üzerinden gönderilen bir finansal bilgi. Birine ağzından kaçırın bir ortak, bir etkinlikte görülmesi, komplonun çatlamasına neden olan bir hata.

Ya da... Kral'ın hayatına yönelik gerçek bir suikast girişimi.

Sonuncusu, herkesin en az istediği acil durumdu. Ve onun kendi derisinden çıkmak istemesinin nedeni buydu.

Çizim odasına doğru ilerleyerek, 1'in üzerindeki boş yere baktı ve Whestmorel'in çıkışa doğru giderken ne tür bir yağlı boya tablosunun çalındığını merak etti. Adam tüm bilgisayar bileşenlerini, cep telefonlarını ve güvenlik izleme ekipmanlarını yanına almıştı. Kasa da boştu — Kardeşlik, Zsadist kapıyı havaya uçurduğunda bunu anlamıştı. Duvarlarda ve raflarda her türlü boşluk vardı, bu da bazı seçkin sanat eserlerinin de tahliye sırasında çalındığını gösteriyordu.

Westmorel'in geri kalan eşyalarıyla ne yapacaklardı? Erkeğin kızı kendi soyunu reddetmişti — o kadar ki, tamamen masum olmasına ve istediği eşyaları alması için fırsat sunulmasına rağmen, eşyalarını evde bırakmıştı.

Yani geri kalanlar aslında sadece lüks çöplerdi ve hepsi satılmalı ya da bağışlanmalıydı ki, malikaneyi açık insan pazarına çıkarabilsinler ve paraya çevirebilsinler.

"Ya da bu lanet şeyi 1re'de yakabiliriz." Altın çerçeveli bir aynanın yanında durdu ve kasıtlı olarak onu yerinden oynattı. "Ve marshmallowları çıkarın..."

"Biri 'Stay Puft' mu dedi?"

Silahını göğüs hizasına doğrultarak döndü, ama Rhage ağzına üzümlü Tootsie Pop şekerini sokup ellerini kaldırmadan önce silahını indirmeye başlamıştı bile.

"S'mores'larını saklayabilirsin," dedi Hollywood. "Sadece ben yalamadan beni vurma."

Qhuinn küfretti. "Biraz ses çıkarabilirdin..."

"Ettim. Sana Stay ve Puft hakkında soru sordum. Çok önemli bir şeydi."

Kardeşliğin altın çocuğu ellerini indirdi ve çikolatalı kısmı ısırıldı. Yemek yemesi hiç de şaşırtıcı değildi. Ve tahmin edilebileceği gibi, hala göz kamaştırıcı derecede yakışıklı, ev kadar iri ve güneşli bir gün kadar sarışındı.

Ama Qhuinn bu dünyaya gelmeden çok önce de böyleydi.

"Giriyorum," dedi derin bir erkek sesi.

"Gördün mü?" Qhuinn, kardeşi içeri girerken Zsadist'i işaret etti. "İşte böyle yaparsın."

Rhage ağzındaki lolipop çubuğunu çıkardı ve onunla işaret etti. "Senin neyini seviyorum biliyor musun, evlat?"

Erkeğe, eşinin olduğunu ve iki yetişkin çocuğu olduğunu hatırlatmak aptalca görünüyordu. "Söyle bana."

"Sen her zaman kurallara uyarsın." Rhage, Qhuinn'in omzuna vurdu. "Bu da senin iyi bir destek olduğun anlamına gelir."

Qhuinn gözlerini kırptı. Hayatında pek çok şey denmişti. Kuralcı mı?

Diğer kardeşlerin bazıları içeri girerken, piercinglerinin yerinde olduğunu kendine telkin etti.

Hatta -gizlice- Prince Albert piercingi bile.

"1. Roor'u temizleyeceğim," dedi ve ikinci silahını çıkardı.

Hızlıca yürürken, her ikisini de kaldırdı ve perdeleri kapalı olan standart kategorideki resmi odalardan geçmeye devam etti. Geçen hafta mülkiyeti devraldıklarından beri tüm mekan kamera ve mikrofonlarla donatılmış olsa da, bu gece kimse riske giremezdi.

Durumun net olduğunu zaten biliyorlardı. Ama yine de, bunun bir önemi yoktu.

O, yaklaşan olayları bir grup kameraya emanet etmeye niyetli değildi. Hiçbiri öyle değildi.

Duyularını açarak, oturma odasına, çalışma odasına, kütüphaneye ve müzik odasına sağlıklı bir doz paranoya yaydı. İlerledikçe, ipek kaplı mobilyaları ve müze kalitesindeki eşyaları hatırladı.

antikaları, Roors'taki İran halıları ve duvarlardaki portreleri incelerken, diğerlerinin üst katta yatak odaları, dolaplar ve çamaşır odasında dolaştıklarını duydu. Başka bir ekip tavan arasına kadar çıktı, son ekip ise bodruma ve garaja daldı.

Mutfağa geldiğinde, parlak tavan ışıklarının oluşturduğu her gölgeyi takip etti. *Glymera* ziyaretçileri için bir vitrin olan evin geri kalanının aksine, burası tamamen iş amaçlıydı; paslanmaz çelik aletler, boyuna göre sıralanmış tavalar, kepçeler, bıçaklar ve mutfak eşyaları düzenli bir şekilde kesme tahtalarının, ocakların, fırınların ve servis hattının yanında duruyordu.

Büyük bir efendiye hizmet eden bir ev için büyük bir kurulum.

Walk-in buzdolabını ve ardından dondurucuyu kontrol ettikten sonra - çünkü aristokratlar, tüm yılanlar gibi soğukkanlıydılar - kilerden geçip yemek odasına çıktı.

O anda durdu.

Onu durduran şey masaydı, resmi odanın ortasından uzanan uzun, parlak masa ve etrafına askerler gibi sıkıca dizilmiş sandalyeler: yirmi iki sandalye, uçlarda iki tanesi kolçaklı.

"Şimdi zamanı değil," diye fısıldadı.

Yine de, hafızası geçmişten bir yığın anı çıkardı ve önündeki oda bir zamanlar olduğu halini aldı. Bu görkemli düzenin yerine, tam anlamıyla imparatorluk tarzı bir düzen gördü ve boş sandalyelerin yerine, mum ışığında tanıdık yüzler vardı... Kardeşlik, onların eşleri ve savaşçılar, Birinci Aile ile birlikte. Ve tüm gençler de oradaydı, herkes yemek yiyor, içiyor... neşeli bir şekilde vakit geçiriyordu.

O kadar açıktı ki, acı verici derecede açıktı. Büyük Ayı Dağı'ndaki o gargoye'lu kraliyet evinde toplanmalarının üzerinden otuz yıl ve biraz daha fazla zaman geçmesine rağmen, sayısız Son Yemeklerin birleşimini, onu takip eden bir anıdan ziyade, içinde bulunduğu bir rüya gibi canlı bir şekilde hayal edebiliyordu.

Göğsünün ortasında acı olarak hissedilen kalıcı bir nostalji vardı. O zamanlar hepsi için sorunlar vardı, küçük sıkıntılardan büyük endişelere ve açıkça korkuya kadar uzanan yaşam sorunları. Ve savaş, her zaman lanet olası savaş.

Ama her şey daha basit görünüyordu...

Başını ovmak için elini kaldırdı, sonra her iki elinde de emniyet kilidi açık, dolu birer silah tuttuğunu hatırladı — ve şu anda aptalca bir sebepten dolayı kafasına ateş etmek için hiç de uygun bir zaman değildi.

Ve bunun tek nedeni, tüm bu gösterişli altın varaklı duvar kağıdını mahvedeceği için değildi.

Bu noktada, tamamen farklı başka bir masa geldi aklına — ve bu sefer, gerçekten hafızasından geliyordu, aşamadığı travma sonrası zihinsel bir spazmdan değil: Şimdi, çayır ve göle bakan pencerelerle çevrili, açık ve rahat bir mutfakta, rahat bir aile masası. Uşak ve garson yok. Gümüş veya kristal yok. Sarkan perdeler veya ağır avizeler yok.

Kardeşler de yoktu.

Sadece yakın ailesi: Blay ve erkeğın ebeveynleri Lyric ve Rocke, yüksek sandalyelerde oturan ikizler Lyric ve Rhamp. Son Yemek, uyumsuz tabaklarda servis edildi ve sıcaklığıyla buhar çıkıyordu, ancak tabaklar henüz boştu çünkü bir tabak daha getirilecekti. Bu arada, dışarıda kar yağıyordu ve evde hiç insan olmamasına rağmen dekorasyon Noel için kırmızı ve yeşildi...

Rocke, *shellan'ı* hakkında bir şeyler söylüyor ve ona bakıyordu. Qhuinn de ocağı doğru bir göz attı.

Yaşlı Lyric, önlüğünü giymiş ve saçlarını özenle geriye taramış halde oradaydı. Qhuinn için hazırladığı lazanyayı kesiyordu, mutfak adasındaki ışıklar onun güzel yüzünün hatlarını ortaya çıkarıyordu.

Sağlıklı. Bütün. Önünde hâlâ uzun bir hayat vardı... "Bir dakika kaldı."

Qhuinn kemere doğru hızla döndü. Rhage orada duruyordu, çift kapı pervazını dolduruyordu ve ortalıkta artık lolipop yoktu. Oyun zamanı gelmişti, bu yüzden her iki elinde de birer silah vardı.

Yine de adam, "İyi misin?" diye sordu.

Hayır, iyi değildi. Ama Hollywood, herkes gibi, bunu zaten biliyordu ve nedenini de biliyordu. Yine de bazı şeyler yüksek sesle söylemek istemezsin.

Sevgili kayınpederim ölüyor, hala söylemeye hazır olmadığı bir cümleydi. Ve kaçınılmaz ekleme de aynıydı: *Ve bu herkesi öldürüyor*.

Bu yüzden cevabını değiştirdi. şu anda, Flulernutter sandviçleri, cips ve dondurma ile beslenen birinin, belki de kurallara yarı yarıya uyduğunu öne sürmesi nedeniyle sinirlenmenin sırası değildi.

"Sadece açıklığa kavuşturalım." Beretta'sı neredeyse gözünü delmek üzereyken, alt dudağındaki gümüş halkaya dokundu. "Ben hala eskisi gibiyim."

Rhage güldü. "Yani sert bir adam mı?"

"Evet, aynen öyle." Boğazını temizledi. "Ama benim hakkımda bu kadar yeter. Bu nasıl oluyor?"

"Bu benim fikrim *değildi*," diye mırıldandı Hollywood. Sonra seslendi, "Bodrum ve garaj, temiz."

Qhuinn de sesini yükseltti: "Birinci Roor, temiz." Fuayeden Z,

"İkinci Roor, temiz," diye cevap verdi. Phury de "Tavan arası, temiz," diye ekledi.

Qhuinn'in deri ceketinin içinde bir titreşim hissedildi ve mesaj cevaplandığında geri sayım başladı. Tam olarak otuz Mississippi sonra, farlar malikanenin ön cephesini aydınlattı, sert ışınlar, bir zayıflık bulan düşman gibi, ağır, kapalı perdelerin aralığından içeri sızdı.

"Hadi şunu bitirelim," diye dişlerini sıkarak fuayeye doğru yöneldi.

Kristal avizenin altında dolaşan diğer kardeşlerin yanına katılan adam, omuzlarını silkti ve başını bir yandan diğer yana çevirerek boynunu kırdı. Herkes kılıflarına iki kez daldı, ama hançer yoktu. O acımasız siyah bıçakların hepsi yerinde kalmıştı.

Bu durumda silah daha iyiydi. İki kırk kalibrelik silah daha da iyiydi.

Tohr kapıyı açan kişiydi ve soğuk hava onun önünden içeri girdi, diğer tarafta karanlık gece, bir şekilde çıkmayı başardığı bir boşluk gibiydi. Vishous ikinci sıradaydı, keçi sakallı kardeş savaşmaya hazır gibi görünüyordu, elleri göğüs hizasında, ellerindeki iki Glock tabancası, siyah deri kıyafeti ve havalı tavırlarıyla mükemmel bir uyum içindeydi.

Ve onun arkasında, gecenin kahramanı vardı.

Öfke, büyük Kör Kral, herkesten daha uzundu — ya da en azından öyle hissediliyordu. Gözlerini gizleyen gözlükleri, acımasız, aristokratik yüzü ve dul tepesinden dökülen uzun siyah saçlarıyla, tek başına

insanların vampirler hakkındaki saçma mitolojisini tek başına doğruluyordu. O gerçek bir vampirdi, gezegende kalan son safkan türdü, doğanın gücüydü, soğukkanlı bir katildi ve kurnaz bir liderdi.

Yan iş olarak ise sabırsızlık vardı.

Eşiği geçer geçmez, John Matthew ve Xcor onun ardından içeri girdiler ve ön kapıyı gürültülü *bir sesle* kapattılar. İkisi de ikiz silahlar çıkarmışlardı ve ikisi de sırtlarını duvara dayadılar. Sanki lobideki herkes bir an durmuş gibi kısa bir sessizlik oldu.

"Rahatlama" yanlış bir kelimeydi.

Hayır, rahatlama, Audience House'a geri dönene kadar gelmeyecekti.

Güvenli bir şekilde, kralın tüm parmakları ve ayak parmakları sayıldı.

Bunun yerine, bu duraklama, bir grup erkeğin çenelerini kapalı tutmaya karar verdiklerinde ve bu lanet çabada boğulduklarında meydana gelen şeydi.

Wrath havayı koklarken burun deliklerini genişletirken, Qhuinn yana eğildi ve az önce geçtiği o salonun kör köşelerini izledi. Sonra ön girişe geri baktı, dış cephe hakkında endişelenmek için bir neden olmasa da. Band of Bastards mülk sınırlarını koruyordu ve öldürmek için nasıl ateş edeceklerini öğrenmeye ihtiyaçları yoktu.

Yine de, testisleri alt karın bölgesine kadar çekilmiş ve el bombasına dönüşmüş gibi hissediyordu.

Öte yandan, Wrath en son sivillerle görüşmek dışında evden çıktığında, otuz yıllık bir cehennem dönemi başlamıştı. Açıkçası, Beth'in plana katılmasından şaşırılmıştı, ama bu Qhuinn'i ilgilendirmezdi — gerçi konuşmanın nasıl geçtiğini tahmin edebiliyordu.

Güzel günler, güzel günler. Şaka yapıyorum.

Wrath sonunda öne çıktığında ve Tohr onun yanına geldiğinde, Tohr silahlarından birini kılıfına koydu ve elini Kral'ın dirseğinin arkasına koyarak onu nazıkçe yönlendirdi. Kardeşler daha sonra dağıldılar ve Qhuinn Row ile birlikte gitti, hepsi tek bir zihin, tek bir beden gibi yaşayan bir organizma gibiydi.

Parçalar yoktu, sadece bütün vardı.

Bu eski bir gelenektir, Kara Hançer Kardeşliği sadece ırkın koruyucuları değil, aynı zamanda Kralın özel muhafızlarıydı... en önemli erkeğe hizmet etmek için hayatlarını feda etmeye hazırdılar.

Lanet olsun, diye düşündü Qhuinn yoluna devam ederken. *Bu gece hiçbir şey ters gitmesin.*

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Otto Binası

Market Caddesi ve On Altıncı Cadde'nin köşesi

Adam bir litre içki içmiş. Şuna bak. Hiçbir şey söylemiyor, kimseyle konuşmuyor. O lanet olası bir..."

"Dur." LiUNA'nın gururlu üyesi ve Wabash Construction Company'nin bu şantiyesinin ustabaşı Bob Knolls, termosundaki sıcak çikolatayı içerek sert bir bakış attı. "O dilini kes, tamam mı? Bu çok kırıcı."

"Oh, pardon, kelime polisi." Petey McCord, vardiyadaki pislik, piknik masasının diğer tarafında sinirlendi ve kırıcı sesinin üstüne daha da yüksek sesle konuştu. "Bu kadar hassas olduğumu bilmiyordum..."

Nehirden esen kış rüzgarı, mola alanının hemen üzerinde sola doğru esiyordu, tel örgü çitler gürültüyle sallanıyor, örgü paneller bağlarına çarpıyordu. Tek iyi haber, bu boktan durumun Petey'i kesmiş olmasıydı, ancak herkesin son bir ayda öğrendiği bir şey varsa, o da bu işin pisliğinin uzun sürmeyeceğiydi.

Yorumlar yeniden başladığında, Bob avucunu öne doğru uzattı ve neden demir yumrukla yönetilen bir ustabaşı olamadığını merak etti. Yumruk. Her neyse.

"Onu *neden* bu kadar önemsiyorsun, Petey? Saatini tut, çekini bozdur, lanet hayatını yaşa..."

"—orada, molada çalışıp bizi kötü gösteriyor—" Bob bir 1'i kıvırdı ve masaya vurdu. "Big D'yi rahat bırak."

Diğerleri, komşu masalarda oturanlar bile, dikkatlerini toplayarak, öğle yemeği kutularından ve seyahat kupalarından başlarını kaldırarak, "şuna bakın" der gibi yüz ifadeleriyle tepki verdiler. Petey'nin özellikle sert eleştirilerinden mi şaşırdılar, yoksa Row'un ustabaşı bu konuda gerçekten bir şeyler yapmaya mı karar verdiğinden mi şaşırdılar, bunu anlamak zordu.

Ve bu arada, o kırıcı gürültü devam ediyordu.

Bob sıcak çikolatasına geri döndü çünkü şu anda onu sıcak tutan tek şey oydu. Kahretsin, soğukta yemek yemekten nefret ediyordu ve OSHA standartlarının akciğerlerini korumak için dışarıda olmalarını zorunlu kılması saçmalıktı. Evet, çünkü zatürre, burada orada biraz kimyasala maruz kalmaktan daha iyiydi. En azından kutup soğuğu, terlemeye yetişmek için yeterince içki içemediğiniz sıcak aylara göre bir gelişmeydi.

"Big D," Petey, bir hayvanın bacağına çiğniyormuş gibi sandviçini parçalarken taklit etti. "Siktiğimin Frankenstein piçi. Oh, *pardon*, o kelimeyi kullanabilir miyim? Kimseyi *kırmak* istemem. Ya da şuradaki Dick'i."

"Onun adı Dev," diye mırıldandı Bob.

Bob, 1. sınıfta başka bir şey yapmak yerine - örneğin, ukala adama yumruk atıp kendi işini ve sosyal haklarını kaybetmek gibi - karısının hazırladığı köfte sandviçini yemeye başladı ve "*Tanrı bu kadını korusun*" diye düşündü. Yemeğini çiğnerken, öğle yemeği kutusunu açmanın iş gecesinin en önemli anı olması, hayatı hakkında iyi mi yoksa kötü mü bir yorumdu, karar veremedi.

Ev hayatının yolunda gitmesi daha iyiydi, diye karar verdi. Her zaman başka bir iş bulabilirdi.

Asfaltın saldırısının tonu ve sesi gittikçe yükselip daha da gürültülü hale geldikçe, Bob gözlerini çöp konteynırları, inşaat ekipmanları ve molozların bulunduğu alana kaydırdı. Öğle vakti parlak kafes ışıkları altında, gerçek adı Devlin olan adam, sanki bu ekipman onu dünyanın merkezine götürmezse o da bu boktan şeyi Hudson Nehri'ne atacakmış gibi, kırıcıya tüm gücüyle vuruyordu. Ağırlık kaldırıcıya layık çıplak kollarından buhar yükseliyordu, giydiği tek şey yansıtıcı önlüğü ve tişörtüydü — diğerleri gibi kat kat giyinmiş, adeta insan Gobstopper'lar gibi değildi.

Ve evet, tamam, 1ne. Big D'nin yoğunluğu biraz garipti ve vardiyada hiç mola vermemesi oldukça aptalcaydı. Sendikanın toplu iş sözleşmesi size iki adet 15 dakikalık mola ve 30 dakikalık öğle yemeği garantiliyordu, ancak bunları kullanmazsanız fazla mesai ücreti almıyordunuz. Yine de adam nadiren otururdu ve bunun nedeni uyuşturucu kullanıcısı olması değildi. Sadece çalışmak istiyor gibi görünüyordu ve bu azmi ve tüm gücüyle, üç normal insanın yarım vardiyada yapabileceği işi bir saatte yapabiliyordu.

Bu yüzden, küfürbaz geveze onunla bir sorunu vardı. Big D'nin umurunda değildi. Sadece başını eğdi ve...

Kırıcı motoru kesildi ve Big D onu kolayca bir kenara koydu. Sonra eğilip bir araba kaputu büyüklüğünde bir kaldırım parçasını aldı. Yüküyle yürürken, sanki parkta geziniyormuş gibi görünüyordu ve parçayı çöp konteynerinin kenarına attığında, homurdanma ya da inleme sesi çıkmadı.

"Hey, Dick! O bok için asansörümüz var, biliyorsun!" diye bağırdı Petey.

Bob, somurtkan bir ifadeyle sandviçine geri döndü. Yenileme çalışmaları yapılan gökdelen yüz yıllık bir binaydı ve en son yaklaşık kırk yıl önce yenilenmişti. Bu yüzden, her şeyin tamamen yıkım aşamasındaydılar; halıların her santimetrekaresini, tüm bölme duvarlarını ve banyolardaki musluklar ve tuvaletler dahil olmak üzere tüm sabit eşyaları ve yapılmış olan her lanet olası floresan tavan çubuğunu söküp atıyorlardı. Tabii ki programın gerisinde kalmışlardı, ama Dev'in içeride kalıp çalışmaya devam etmesine izin verilmiyordu. Kural şuydu: mola zamanı geldiğinde, herkes bulunduğu katı boşaltmalı ve grup olarak buraya, açık havaya çıkmalıydı.

Big D bu hafta kaldırımda kırıcıyla çalışmaya başlamıştı ve binanın bloğunun yaklaşık dörtte birini bitirmişti. İşini bitirdikten sonra? İstersen ön girişin taş merdivenlerine başlayabilirdi...

"Hey, Big D!" Petey tekrar bağırdı. "Biraz daha eğilsen nasıl olur? Sanki randevuya çıkmak istiyormuşsun gibi görünüyorsun!"

Bu titiz davranış devam ederken, birkaç kişi homurdandı ve anlamlı bir şekilde Bob'a baktı.

"Evet, evet," diye mırıldandı. "Anladım."

Ancak bir sonraki hamlesini belirleyemeden, Petey ayağa fırladı ve mola alanından uzaklaştı, kötü bir fikirle yola çıkan yağlı bir fasulye gibi.

Big D'ye doğru.

Bob sandviçinin son parçasını bitirip bankadan kalktı. Yalıtımlı iş pantolonunu giyerken, neden ustabaşı olmak istemediğini hatırladı. Maaşının çok daha iyi olması ne yazık ki, bu gece saatte fazladan on dolar kazanmak zorunda kalacak gibi görünüyordu.

"Bunu yap*masak* olmaz mı..."

Rüzgar tekrar esmeye başladı, bir alçıpan kovanı yakaladı ve lanet şeyi doğrudan onun bacağına fırlattı. O küfredip topallarken, Petey Big D'nin önüne geçti, diğer adam ise kırıcıya geri döndü.

"Bir şey söyle," diye bağırdı Petey. "Siktir, konuş hadi!" Big D sadece adama bakakaldı. Sanki ayaklarının dibindeki tüm gürültü, düşmüş bir telsizmiş gibi.

"Bu kadar mı? Sadece bana bakacak mısın? Elinden gelen tek şey bu mu, seni lanet olası..."

Küfür ikinci kez söylendiğinde, Bob'un hayatının geri kalanında tekrar tekrar hatırlayacağı bir şey oldu:

Big D hala cevap vermedi, bu yüzden Petey avucunu kaldırdı ve adamın göğüs kaslarına yumruk attı. Çift vuruş, bir çocuğun tuğla duvara öfkeyle vurması gibiydi.

Ve işte o anda, güçlü ve sessiz tip olan Big D nihayet tepki gösterdi.

O ağır sağ kol birdenbire uzandı ve Petey'nin boğazını bir ip gibi kavradı. Ardından gelen kaldırma tam olarak bir sürpriz değildi, ama en son ne zaman bir yetişkin adamın birinci tutamağından sarkarken, iş botları sanki tüm o lanet olası saçmalıkların ardından ikinci turu onaylarmışçasına birbirine çarpıştığını gören olmuştu ki?

Bob kendi Timberland botlarını aceleyle giydi, ama başka bir yuvarlanan çöp kovanı, yaya bariyerlerinden birinden kopmuş bir ağ parçasını ve sunta levha olabilecek bir şeyi ya da fantastik bir uçan canavar olabilecek bir şeyi atlatmak zorunda kaldı, çünkü bu boktan durum kesinlikle bir tür berbat bir ateşli rüya gibiydi.

Soruna ulaştığında, Petey boynunu saran eli çaresizce tırmalıyordu, çenesi basset köpeği gibi buruşmuş, zaten kırmızı olan yüzü daha da kızarmış ve durumu kötüleşiyordu.

Bob sesine biraz otorite katmaya çalıştı: "Hey, Big D, onu indirsen nasıl olur..."

Adamın başı ona doğru döndüğünde sesi kurudu. O gözler... daha önce hiç dikkat çekmeyen... ruhsuz bir parıltı vardı ve bu onları unutulmaz kılıyordu: Buz gibi bakışların arkasında hiçbir şey yoktu. Ne bir parça insanlık, ne de tanıma.

Vardiyadaki diğer bir düzine kadar adam piknik masalarından gelince, Bob onları sert bir bakışla durdurdu. Başka bir durumda, üstüne ullanmak iyi bir çözüm olabilirdi. Ama bu durumda? Big D'nin Petey'nin lanet boynunu kıracağından ve sonra da geri kalanlarına saldıracağından endişeleniyordu.

"Hey, D," dedi, umduğu makul bir ses tonuyla, "onu bırakalım, tamam mı? Onun yüzünden hapse girmek istemezsin. O buna değmez. Ayrıca o da zgn, değil mi, Petey?"

Petey, gözyaşları dolup şişkin gözlerinden akmaya başlarken, elinden geldiğince başını salladı. Bunun duygusal bir tepki mi yoksa gözlerinin boşalmasının habercisi mi olduğu bilinemezdi.

"Duydun mu, Big D?" Bob cep telefonunu çıkardı ve adamın bulunduğu yöne doğru salladı. "Ona zarar verirsen, polisi aramak zorunda kalacağım. O yüzden bu işi daha da bytmeyelim..."

Petey'nin gözleri geriye devrildi, sadece beyazları görünüyordu ve botları aniden tekmelemeyi bıraktı.

"Devlin, onu bırakmalısın!" Rüzgar o kadar gürültülüydü ki, Bob rüzgarı bastırmak için bağırmak zorunda kaldı. Ve sonra kendi kafasında çalmaya başlayan alarm vardı. "Hadi ama dostum! Hayatının geri kalanını hapiste geçirmek mi istiyorsun?"

Metal-metal gıcırta sesi, yirmi yıl inşaat sektöründe çalıştıktan sonra, anında iki şeyin anlamını anladığınız türden bir sestti: Birincisi, büyük bir şeydi. İkincisi, yerçekimi, her ne ise, onu çok güçlü bir şekilde tutuyordu.

Yani sohbete farklı bir tür tehlike girmişti.

Ve bu tehlike o kadar büyüktü ki, Big D dahil herkes komşu binanın çatısına baktı.

O lanet olası mor reklam panosu, üzerinde esmer bir kadının yüzü ve aptal bir logo olan panoydu. Şiddetli rüzgar panelleri yakalamış, onları yelken haline getirmiş ve destek iskeletinden koparmak üzereydi.

Bob hızlı bir yörünge kontrolü yaptı. Rüzgar, reklam panosunu şantiyeden ve etrafta durup gösteriyi izleyen önlük giymiş, baret takmış adamlardan uzaklaştıracaktı.

Bu iyi haberdi. Kötü haber neydi? Bathe kulübünün girişindeki ışığın etrafında toplanan insanlar boku yemişti.

Ama bu onun sorunu değildi.

Bob kendi sorununa geri döndü: "Onu indir, Dev. Yoksa polisi ararım."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Allhan, dur!"

Lyric, tuzlu çamur ve donmuş karla kaplı sokakta tökezleyerek ilerledi. Ayak bileklerini kırmazsa bu bir mucize olacağını çok iyi biliyordu, çünkü hala ayakta durabiliyorsa, ayak bileklerinin sayısı kesinlikle ikiden fazlaydı.

"Allhan, bekle..."

Bir gıcırta ile, tam bir modern dansa başladı, ritmi chiropractic, denge duygusu koordinasyonunu çok aşıyordu. Lanet Louboutins bir şekilde destek oluyordu, sivri topukları çadırdaki kazıklar gibi, etrafta savrulurken bile onu sabitliyordu. Bu sırada Allhan, yolun başında dönerek durdu, çılgın rüzgar, soda pipeti gibi vücudundan bol gömleğini dalgalandırıyordu, kıvrırcık saçları ise girdap tarafından hiç etkilenmemişti.

"İyi misin?" diye bağırarak ona doğru koştu.

O menzile girer girmez, kız onun kolunu tuttu ve toprağın içinde saplanmış topuğunu çekip çıkardı. "Evet, özür dilerim..."

"Buraya, bana yaslan."

Diğer omzuna tutunarak, stiletto topuklu ayakkabısını çıkardı ve tuzlu kaldırıma oturdu.

"Bak, müdürüm için üzgünüm. O sadece..." "Sorun değil."

"Hayır, değil."

Allhan omuz silkti. "İnsanların bana böyle davranmasına alışkınım. Gerçekten sorun değil."

Lyric ağzını açtı. Kapat. Sonra boğazını temizledi. "Burada biriyle mi buluşacaktın?"

Gözleri uzaklara kayd. "Hayır."

"O zaman neden geldin?" Hemen cevap vermediğinde... bu açıkça cevaptı. Özellikle de yüzü kırılğan bir sakinlikle gerildiğinde. "Oh... benim için miydi?"

"Gitmem gerek." Allhan geri adım atmaya başladı. "İşe gitmem gerek. Çok meşgulüm."

Soğuk rüzgar etraflarında esiyordu ve birdenbire onu kaçırdığını düşündü. Bir şekilde, onun kendisine olan ilgisini kaçırmıştı. Öte yandan, hiç acımasız davranmamış olsa da, o erkeği hiç doğru düzgün *görmemişti*.

Ve son zamanlarda, görünmez olmanın nasıl bir his olduğunu anlamıştı.

Elini uzattı ve onun titreyen, ince elini tuttu. "Allhan, teşekkür ederim. Geldiğin için. Kendimi yalnız hissediyordum."

"Ama etrafında onca insan var." Bekleme sırasının sonuna şaşkınlıkla baktı. "Seni görmek için buradalar."

"Onlar... gerçek değil."

Ben de artık değilim, diye düşündü.

Aniden elini geri çekti ve arkasını döndü. "Gitmeliyim. Görüşürüz"

"Bekle." Ama ne diyebilirdi ki? "Bir saniye bekle—" "Şu anda kendini *rezil* ediyorsun. *Beni* de."

Marcia'nın sesi kırbaç gibi çınladığında, Lyric erkeğin neden geri çekilme moduna geçtiğini tam olarak anladı.

Başını sallayarak, müdürüne bakmaya bile tenezzül etmedi. "Bir dakika izin ver."

"Hayır."

Lyric dönerek kadının üzerine eğildi. Gözlerini kısarak, "*Evet*" diye dişlerini sıkarak cevap verdi.

Sonra bir kez daha kar ve buzun üzerinde Allhan'ın peşine düştü. Pretranslar için demateryalizasyon diye bir şey yoktu, bu da onun ya Uber ile buraya geldiği ya da birisi tarafından bırakıldığı anlamına geliyordu. Kimseyle takılmadığını düşünürsek, bu soğuk gecede araba bulup bulamayacağı belli olmayan Caldwell'ın vahşi doğasına doğru yola çıktığı açıktı.

Ya ona bir şey olursa? "Allhan!"

"Buraya *gel!*" diye bağırdı Marcia.

OI önde, Allhan omzunun üzerinden kadına bir bakış attı ve Rat-out koşmaya başladı. Bu da Lyric'in koşmaya başladığı anlamına geliyordu. Bu da Marcia'nın koşmaya başladığı anlamına geliyordu.

Sanki berbat bir romantik komedi filminden çıkmış gibiydi: yüksek topuklu ayakkabılar giyen iki kadın, hayatı pahasına kaçmaya çalışan bir adam, hepsi kirli şehir karının içinde karanlık bir sokakta kayıp düşüyorlardı. Ve her açıdan gerçekten çaresiz hissettiren bu "çılgın maceralar"ın şaşkın yabancılardan oluşan bir kalabalık tarafından izlenmesi gerektiğinden, Bathe'in girişindeki mavi ve yeşil ışıkta toplanan bekleme sırası, o fıstık galerisi topluca dönünce bu işi halletti.

Anında, çoğunluğu kadınlardan oluşan cemaat Lyric'i tanıdı — *Aman Tanrım! Bu O!* — ve düzen bozuldu, herkes telefonlarını kapıp fotoğraf çekmek için öne doğru koştu.

Allhan sokağın başına geldiğinde, insanların oluşturduğu kalabalığın içinden geçip gitti, ancak Lyric yaklaşırken, bu tür bir sihirbazlık numarasıyla kurtulamayacağını biliyordu, bu yüzden çok önceden özür dilemeye başladı.

"Hemen döneceğim!" diyerek ellerini salladı. "Teşekkürler, affedersiniz, teşekkürler, affedersiniz..."

Ona bir futbol topu verin, genç kadınların arasından geçerek Heisman ödölünün adayı olurdu, topuklarıyla sertleşmiş çamurun üzerine delikler açarken, ayakları kadar hızlı bir şekilde özürler yağdırırdı. Market Street'e çıkarken rüzgar ona çarptı ve uzun sarı saçları yüzüne dolandı. Saçlarını kirpiklerinden kurtardığında, üç şey kesindi: Allhan gitmişti. Dört şeritli yolun ortasındaydı ve arabalar kornaya basıp etrafında manevra yapıyordu.

Ve o gıcırdayan ses de neydi *öyle*?

Ses o kadar yüksekti ki, buz gibi rüzgarın uğultusunu ve kornaların tiz sesini bastırıyordu.

Dönerek yukarı baktı.

Mor renkli reklam panosu, kavşağın karşısındaki eski moda binanın çatısına dik olarak monte edilmişti ve metal desteklerle sabitlenmiş olmasına rağmen, paneller güçlü rüzgârın etkisiyle koparak yerinden sökülüyordu.

Yırtılmıştı.

Rüzgârın başlattığı hareketi yerçekimi devralırken, çarpmanın nerede olacağını hesaplamak sadece bir saniye sürdü — ve o logo ve ona eşlik eden yüz, Lyric'in sıfır noktasında durduğunun kanıtıydı.

Ya da belki de bunlar, öncelikleri onu öldürecek olan evrenin bir mesajıydı.

Lyric hızla koştu.

Şeritler arasındaki kabuklu tümseğe dalarak, ezilmekten kaçınmaya çalışırken gökyüzünü tekrar kontrol etti.

Resolve2Evolve logosu her saniye daha da büyüyordu, hareketin başındaki kadının yüzü, adeta ölümcül bir yakınlaştırma ile ekrana yansıyor. Göz teması kurmaktan kaçınan Lyric, 1re'nin görüş alanından çıkmak umuduyla yön değiştirdi ve parlak ışıklarla aydınlatılmış bir şantiyeye ve çitin içinde turuncu yelekler ve baretler giymiş, ağzı açık bir grup erkeğe doğru yöneldi.

Ama sanki o lanet şey onu takip ediyormuş gibiydi.

Yenilenmekte olan binanın aynalı pencerelerinde, Bathe'in cephesinden gelen aqua ışığında ona doğru yaklaşan reklam panosunu gördü ve aynı zamanda çok sevdiği parlak elbisesiyle hayatı için koşarken kendi görüntüsünü de net bir şekilde gördü. Ve sonra, arabalar fren yapıp kar yığınlarına, sokak lambalarına ve mağaza vitrinlerine çarptığında, bekleme sırasındaki tüm insanlar çılgılık atmaya başladı.

Görmediği tek şey, onu kurtaran kişiydi.

Aniden, havadan bir dev adam belirdi. Onu belinden yakaladı, ayaklarından döndürdü ve devasa vücudunu koruyucu bir şekilde onun etrafına sardı.

koruyucu bir kucaklamaya sardı.

Çarpışma o kadar gürültülüydü ki kulakları çınladı ve her türlü enkaz tuhaf bir kar gibi düşerken soğuk hava *bir esinti* ile geldi.

Sonra ne oldu? Sadece nefes

almak. Onun nefesini.

Onun nefesini.

Derin bir nefes aldı...

"İyi misin?" diye sordu adam alçak ve derin bir sesle. Bu ses tuhaf bir şekilde sessizdi.

Cevap veremeden, sanki evrende bir şey bu kıl payı kaçırları ve karşılaşmalarını önceden belirlemiş gibi, etraflarını bir ışık sardı.

Hayır, sadece bir teslimat kamyonu onları ezmek için fren yapıyordu. O anda adam doğrulmaya başladı. Ve doğrulmaya devam etti. Ve... biraz da küfür etti. Ama yine de, tüm reklam panosunu tutuyordu. onları ve çirkin ördek yavrusu gibi çirkin saç tellerinin yarısını.

Tek koluyla.

İki elini de bu işe verebilmek için onu bıraktığında, kız sersemlemişti. Kesinlikle uzaydan ona bakan yüz, alçak kaşlarından güçlü çenesine ve eforla gerginleşen dudaklarına kadar, anında hafızasına kazındı. Sert, katı bir yüzdü. Yaşını yansıtan, ama kırışıklıklar ya da seyrekleşen saçlarla yılların geçişini göstermeyen bir yüz.

Yaşlı gözler. Kadim... uzak... gözler. Olgunluk çağındaki bir adamın yüzünde. Ve farklı bir tür far gibi ona delici bir şekilde bakıyorlardı.

"Kimsin sen?" diye fısıldadı.

Karşılığında aldığı tek şey bir homurtuydu, adam bir şekilde yükü kaldırdı ve tüm reklam panosunu başının üzerine salladı, kaskını düşürdü.

Resolve2Evolve. Ünlü esmer kadının yüzü bir SUV kadar büyüktü, gülümsemesi ise bir kapı pervazına kadar genişti.

Lyric kendi kendine küfretti. Peşinde olduğu şey tarafından cinayete teşebbüs edildi —ya da bakış açısına göre, peşinde olduğu şey tarafından takip ediliyordu.

Teşekkürlerini söylemeye başlamadan önce, adam insan için imkansız bir güç gösterisiyle lanet şeyi alıp uzaklaştı — ve ne oldu dersiniz? Bekleme sırasından öne doğru akın eden kalabalık, o caddenin kenarına doğru ilerlerken ona hayranlıkla yol verdi. Tabelayı kenara attıktan sonra

Kaldırımında durup, görüntüleri incelemek için bir an durakladı, başını yana eğerek sanki "*Bu da ne böyle?*" diye merak ediyormuş gibi.

Ama tabii ki o, Valentina'nın ana hedef kitlesi değildi. Ve hey, onun bu şaşkınlık anı Lyric'in avantajına dönüştü, çünkü onu doğru düzgün kabul edebildi.

Saçları koyu renkli ve oldukça kısaydı, özel bir stili yoktu. Yansıtıcı önlüğü ve iş botları da yoğun kullanımdan dolayı yıpranmıştı, sanki fiziksel bir işte uzun saatler çalışıyor ve gardırobunun işlevselliğinden başka hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi. Parkası yoktu, bu da inanılmaz kolları sanki Ocak değil de Ağustos ayında gibi görünmesini sağlıyordu. Kasları kalın ve sert kemiklerin etrafını sarmış gibiydi.

Cildinden *buhar* mı yükseliyordu?

Yine de temiz kokuyordu ve rüzgâr tekrar esmeye başladığında, kokusundaki hafif baharatlı nota burnunu gıdıkladı ve cep telefonlarıyla uğraşan tüm kadınlardan yayılan parfüm, vücut spreyi ve saç ürünlerinin karışımını bastırdı.

Marcia, meraklıların oluşturduğu çelenk içinden atladı. "*Aman Tanrım! Hayattasın!*"

Bir an için Lyric, kadının kiminle konuştuğunu merak etti. Ama sonra kadına sarılınca, gözyaşları akmaya başladı. Sanki dünya savaşı yüzünden ayrılmış iki kız kardeş gibiydiler ve Oscar adaylığı söz konusuydu.

Ama yine de seyircileri vardı ve kalabalık topluca *awwwwww* diye bağırınca, telefonlar tekrar yukarı kalktı.

Ah, evet. İçerik.

"Neredeyse *ölüyordun!*" diye bağırdı Marcia. "*Ambulans çağırmalıyız! Biri 911'i arasın!*"

Lyric onu kurtaran adama geriye doğru baktı. Adam inşaat alanına geri dönüyordu, adımları bir mil kadar uzundu, çıplak omuzları koordineli kas hareketleriyle sallanıyordu, elleri yanlarında rahatça duruyordu — sanki az önce o kadar ağırlığı kaldırmamış gibi. Yeleğinin arkasında, "Wabash Construction Co., Ltd." yazısı, onun büyüklüğüne göre oldukça geniş bir alana yayılmıştı.

Bana bak, diye düşündü. *Dur ve bana tekrar bak.*

O böyle bir şey yapmayınca, kadın aldatılmış hissetti. Ama hadi ama, birbirlerini tanıyorlardı sanki...

"Bu bir mucize, Lyrically Dressed'in Lyric'i," diye bağırdı Marcia, "hala hayatta olman..."

"Oh, kes sesini Marcia," diye mırıldandı ve kadını kötü bir palto gibi üzerinden attı.

Sonra iki adım attı, eğildi... ve adamın kaskını kardan aldı.

BÖLÜM BEŞ

Devlin reklam panosunu trafiğin önünden kaldırdıktan sonra, bir an durup reklama baktı. Sonra başını salladı ve inşaat alanına geri dönmeye başladı. Arkasına bakmayacaktı. Sarışının iyi olup olmadığını son bir kez kontrol etmeyecekti. Onunla kesinlikle konuşmayacaktı...

Gözleri isyan etti ve bir kez daha ona baktı. Sanki Caldwell'da odaklanabileceği tek şey oymuş gibi.

O, onu bıraktığı yerin ortasında hâlâ duruyordu. Aniden duran arabaların ve kamyonların parlak ışıkları altında, Raxen'in dalgalı saçları rüzgârın akıntısında dans ediyor ve saf altın telleri gibi parlıyordu. Aynı şekilde, yanardöner elbisesi de huzursuz su üzerindeki ay ışığı gibi parlıyordu. Kulübün bekleme sırası ona yaklaşmıştı, sanki o, tüm atomun bileşenlerinin etrafında döndüğü bir çekirdekmiş gibi, ve küçük, koyu saçlı bir kadın, sanki görmezden gelinen bir yaya geçidi görevlisi gibi kollarını sallayarak zıplıyordu.

Kaosun ortasında... sarışın sakinliğini koruyordu.

Ve elinde onun kaskını tutarken ona odaklandı.

Eşyalarını almaya geri dönmesi gerekse de, yürümeye devam etmek için kendini zorladı. Uzun zamandır kimseyle birlikte olmadığını, bir göğsün göğsüne değdiğini, şehvetli bir parfüm kokusu aldığını hatırladığında kendini daha iyi hissetti. Bir keşiş gibi yaşamaya alışmıştı, yalnızlık, geçim ve işten başka bir şey yoktu.

Belki de son birkaç yıldır kendine koyduğu katı sınırların dışına çıkıp, bir gece eğlenmeye ihtiyacı vardı. Tanrı biliyordu ki, bu şehirde her türlü arzuyu tatmin etmek için sayısız seçenek vardı...

İnşaat sahasının yaya bariyerinden geri adım attığı anda durdu. Kötü bir adam olmayan ustabaşı Bob, rahatsızlık veren bir ikizkenar üçgenin başında duruyordu, diğer işçiler ise orta yaşlı göbeğinin arkasında sıralanmıştı.

Tanrım. İnsanlar yaşlı kadınların meraklı olduğunu mu düşünüyorlardı? Ev elbiseleri ve Depends giyen kadınlar, çekiçleri ve baretleri olan bir grup erkeğin yanında hiçbir şeydi - ve o gece o sakız çiğneyen canavarı gerçekten beslemişti, değil mi?

"Her şeyin eşit olduğunu söyleyelim mi?" diye sordu Dev ustabaşına.

Bob'un kalın kaşları havaya kalktı. Sonra kendi baretini çıkardı. "Bu nasıl olur, Big D?"

"Orada bir kadını kesin ölümden kurtardım."

"Bunun bizim amacımız için bir önemi olduğunu sanmıyorum." "O zaman Petey'den özür dileyeceğim."

Bu sözlerle, adamın yönüne bir bakış attı ve Bay Büyük Ağız birkaç adım geri çekildi, elleri boğazına gitti, sanki hipoksinin nasıl çalıştığını tam olarak hatırlamış gibi.

Dev, o reRex'in yarı ömrünün ne kadar olacağını merak etti. "Bunu hak etti ve o da bunun farkında."

Bob aralarına girdi ve cep telefonunu bir futbol maçındaki penaltı bayrağı gibi uzattı. "Üzgünüm, D. Polisi aramak zorundayım. Sana ne dediği önemli değil, bu bir saldırıydı ve sendika ve şirket prosedürlerini uygulamak zorundayım..."

"Bir daha yapmayacağım." Adamın yorgun gözlerine baktı. "Şimdi işimize dönsek nasıl olur..."

"Bu kişisel bir şey değil, Dev. Seni seviyorum, gerçekten. Sen iyi bir işçisin ve şimdiye kadar hiç sorun çıkarmadın, ama o reklam panosu düşmemiş olsaydı, şimdi farklı bir konuşma yapıyor olurduk, değil mi? Çünkü bu arazide bir ceset olurdu."

Dev yavaşça başını salladı. "Zaten programın gerisindeyiz. CPD'nin gelmesinin yardımcı olacağını mı düşünüyorsun? Bu sadece gecikmeyi daha da kötüleştirecek ve performans primini kesecektir." Bob sanki kafasında bir şey patlamış gibi elini başına koyarken, Dev ekledi: "Ayrıca, ellerimi kendime saklayacağıma söz veriyorum"

ellerimi kendime saklayacağıma söz veriyorum ve Petey'nin yakın zamanda kimseye bir şey söyleyeceğini sanmıyorum. Değil mi?"

Petey, kendisine silah doğrultulmuş gibi başını salladı.

"Gördün mü? Her şey halloldu ve sen de hiçbir evrak işiyle uğraşmak zorunda kalmayacaksın."

Ustabaşı, telefonundan bir tavsiye bekliyormuş gibi telefonuna bakıyordu.

"Çocuklara şimdi işe gitmelerini söyle," dedi Dev yumuşak bir sesle.

"Böylece programımıza geri dönebiliriz."

programımıza dönebiliriz."

Bob boğazını temizledi. Sonra telefonunu Carhartt ceketinin cebine geri koydu. "Öğle yemeğinizi bitirin çocuklar. Mola bitti."

Daha alçak bir sesle ekledi, "Beni pişman etmeyin." "Sorun değil patron."

Diğer arkadaşlar piknik masasına geri dönmek için mırıldanırken — Petey, sanki gerçekten çalışması gereken bir İncilmiş gibi hindi sandviçine doğru yönelirken — Dev tekrar kırıcıya döndü.

"Merhaba! Selam!"

Kadın sesini duyunca Dev gözlerini kapattı ve o parlak elbise giymiş sarışını hayal etti. O, durduğu çıplak, donmuş toprağa göre balo salonunun mermer zeminine daha uygun bir çift ayakkabıyla, kumlu şantiyeye doğru yürüyordu.

Diğer erkeklerin kesinlikle ona baktığı düşüncesi, onu yine boğazlamayı düşünmeye sevk etti ve saldırganlık dalgası onu şaşırttı. Onu tetikleyen tüm faktörlere rağmen, bazı kadınlar onu hiç etkilememişti ve bunun nedeni erkeklerden hoşlanması değildi. O kimseyi sevmiyordu...

Tanrım, cennetin kokusu gibi kokuyordu, rüzgârın yönü tekrar değişirken düşündü.

"Bunu unuttun," dedi kadın hemen arkasından. "Sokakta."

Dev gözlerini açtı ve bir başka rüzgâr göğsüne çarptığında, onun gücüyle dönmesine izin verdi.

O çok yakındaydı. Çok yakındı...

Adamım, gözleri bambaşkaydı, biri mavi, biri yeşil... ikisi de ruhunun derinliklerine işliyordu.

O sessiz kalınca, kız "Üzgünüm" diye mırıldandı. "Sadece buna ihtiyacın olacağını düşündüm."

Kadın onun kaskını sökerken, o kaskı daha önce hiç görmemiş gibi ona bakarak, Ruorescent şeridindeki çizikleri, kısa siperliğindeki çentiği, yanındaki Wabash logosunu inceledi.

"Bu senin şapkan. Değil mi?"

Dev kadını baştan aşağı süzdü, çıplak kollarına ve uzun bacaklarına takıldı. "Burası senin için çok soğuk."

Kendini durduramadan, kırıciyı koyduğu yere doğru yürüdü ve binanın ön merdivenlerinden su geçirmez, hava koşullarına dayanıklı ceketini aldı. Ona geri dönerek, ince omuzlarındaki kıvrımları düzeltti ve sonra aptal şapkasını aldı. Ardından, ne halt ettiğini merak etti: Bir güzellik kraliçesini, üzerinde "Wabash Construction Co." logosu bulunan, yıpranmış bir Carhartt marka ceketle sarmıştı. Muhtemelen, şık bir etiketi olmayan her şeye alerjisi vardı.

Kadın kırmızı uçlu tırnaklarını kaba kanvas yakaların etrafına doladı ve iki yarıyı boğazına yaklaştırdı.

"Ama şimdi üşüyorsun," dedi boğuk bir sesle. Evet, ona bakarken üşüdüğü falan yoktu.

"Hayır, ben iyiyim." Sokağın karşısındaki kulübün neon ışıklı girişine doğru başını salladı. "Sen geri dönsen iyi olur..."

"Adın ne demiştin?"

Dinlenme alanına ve HİÇ BAKMAYAN tüm erkeklere bir göz attı. "Söylemedim."

"Oh. Şey... Ben Lyric." Sıska bir el, boktan ceketinin kıvrımlarından dışarı uzandı. "Tanıştığımıza memnun oldum ve hayatımı kurtardığın için teşekkürler."

Ellerini havaya kaldırdı, sanki soygun yapıyormuş gibi.

"Kirliyim." "Umurumda değil."

"Cildin pürüzlü."

"Bu beni rahatsız etmez." Yarım gülümsemesi, onun göğsünde patlayan bir bomba gibiydi. "Ve bana hiç manikür yaptırmadığını söylersen..."

"Dev. Devlin'in kısaltması." Ama ona dokunmaya cesaret edemedi.

"Şapkamı da çıkarırdım, ama zaten çıkardım, yoksa onu bana geri getirmek zorunda kalmazdın."

"Her zaman bu kadar resmi misin?" diye mırıldandı.

"Sen bir hanımsın. Annem bana bazı görgü kurallarını öğretti."

Gülümsemesi biraz daha genişledi. "O kesinlikle standartları olan biri ve senin gibi bir oğlu olduğu için ne kadar şanslı..."

"O öldü ve ben onu sevmezdim."

Sarışının yüzü dondu ve evet, keşif olmanın kendisi için neden en iyi seçenek olduğunu hatırladı. Birçok nedenden dolayı.

"Bu *harika*! İkinizin *fotoğrafını* çekeyim!"

Megafon sesli, küçük, koyu saçlı kadın, bir tank gibi yaya bariyerini geçip gitti ve ne oldu dersiniz: Sokakta toplanmış kalabalık, onu takip ederek içeri girdi, sanki baraj patlamış gibi.

Bob'un bunu çok seveceğini bilerek kollarını genişçe açtı. "Sizler buradan gitmelisiniz..."

Esmer kadın, sanki hayatında hiç dur işareti, kırmızı ışık veya "bekle" el hareketi görmemiş gibi ona baktı.

"Sadece bir fotoğraf," dedi aniden düz bir sesle. "Ceketini giymiş, yanında duran..."

"Marcia," diye başladı sarışın, "bu ne zaman ne de yer..."

Tüm o telefon kameralarının parlaması gözlerini kamaştırırken, kaçması gerektiğini biliyordu — lanet olsun, en başından beri bu sirkle uğraşmamalıydı.

Evet, ama o zaman kız sokak ortasında ölü kalacaktı ve bu ne büyük bir israf olurdu.

"Ceketi al," dedi ona sertçe. "Ve geldiğin yere geri dön." "Bekle, onu almalısın..."

"Bende bir tane daha var," diye yalan söyleyerek uzaklaştı.

Jackhammer'a gitmedi çünkü kadının geri dönüşüyle işleri yeniden deneyeceğini ve yanındaki ekibi de beraberinde getireceğini biliyordu. Bunun yerine, merdivenleri iki adımda çıktı ve eski, soğuk binanın içine girdi — ve kapının arkasından açılmayacağından emin oldu.

Dışarıda rüzgâr ulurken, "Siktir... lanet olsun" diye mırıldandı.

Lobi, toz ve enkazla dolu, tamamen tahrip edilmiş bir mağaradan başka bir şey değildi. Roor'daki birikintilerin arasından geçen yollar, çöp kutularının sürüklenmesi, ekipmanların çekilmesi veya işçilerin girişin başlangıcından akan kolları gibi dolaşmasıyla oluşmuştu.

Altıncı Roor onu bekliyordu, ama o olduğu yerde kaldı, elleri belinde, başı eğik...

... geçmişinin hayaleti, rüzgârda etrafında dolaşırken, kafasında çığlık atarken merhamet göstermiyordu.

Kendini geride bırakıp şimdiki zamanda kaybolmakta çok başarılıydı.

Ve o sarışınla tesadüfen karşılaşması bu başarısını değiştirmeyecekti. O hala her bakımdan bir hayaletti ve öyle kalmaya da niyetliydi...

Arkasındaki ana kapı açıldı ve havanın uğultusu lobiyi doldururken, her türlü parçacık havaya çarptı ve küçük gri kasırgalar oluşturdu.

Dev somurtarak döndü.

Bob'du, sarışın değil. Ve bu da pek iyi bir haber değildi, değil mi?

ALTINCI BÖLÜM

Doğuya ve biraz güneye doğru on beş blok kadar ileride, Shuli terk edilmiş bir caddenin derinliklerinde harika bir gece geçiriyordu. Soğuk giysilerinin altına işlemişti, ağrıyan kalçası onu rahatsız ediyordu ve ağır silahlı, huysuz bir çocuğa bakıcılık yapmaktan gerçekten bıkmıştı. Ayrıca yüzünün her tarafında siyah kan vardı, bu da ağzında yağlı bir şey olduğu anlamına geliyordu.

Eski usul Johnson & Johnson bebek pudrası ile hazırlanan biraz bozulmuş suşi gibisi yoktur.

Ancak, tükürmek için bile başını çevirmiyordu. Ve kesinlikle hiçbir şeyi silmek için ellerini hareket ettirmiyordu.

O, kirli bir tuğla duvara sıkıştırdığı katili kanlar içinde bırakmıştı. Bacağının alt kısmı sanki bir kıyma makinesinden geçmiş gibiydi ve tabii ki, L.W. — namı diğer Wrath, Wrath'ın oğlu, büyük Kör Kral — parmaklarını araba anahtarlarını arıyormuş gibi o açık yaraya sokması, kanamayı durdurmak yerine tam tersi bir etki yaratıyordu. Ama bu, ölümsüzün en kötü yarası bile değildi.

Yine de, *daha zayıf* olanı tehlikeli olmaya devam ediyordu, kurnaz ve kötü gözleri uyanık ve intikam almak için en iyi fırsatı kolluyordu.

"Nerede."

L.W. bu kelimeyi tükürdüğünde, sanki evlenme teklif edecekmiş gibi düşmanın ayaklarının dibinde diz çökmüştü. Bu pozisyon, devasa yapılı erkek için normal değildi.

ama mecburiyetten ve tüm o zırvalardan dolayı.

Bu söz üzerine, tahtın varisi daha da yaklaştı, deri ceketinin altındaki pazı kasları kalınlaştı, üst dudağı dişlerini tamamen ortaya çıkardı. Buna karşılık, *alt tabaka* acı içinde inledi, ölü kafası omuzlarında sallanıyor, gövdesi sarsılıyordu ama fazla uzağa gidemiyordu.

Shuli'ye teşekkürler.

Katilin boğazının dibine kilitlediği elini yeniden sabitledi, ama diğer el zaten tek bir şey yapıyordu: Karın boşluğuna sapladığı çelik bıçağın sapına dolanmıştı — yüzüne o izi bu şekilde almıştı. Sindirim sistemini bu şekilde bozduğunda çok fazla sıçrama olur.

"Nereye, pislik herif," diye homurdandı L.W. biraz yumuşayarak. Ve sonra hemen o bacağın etine geri döndü.

İkinci acı dolu mısra, küçük adamın ağzından dökülürken, Shuli etrafına bakındı. Bulundukları sokak, şehir merkezinin kenarındaydı. Her iki tarafta terk edilmiş apartmanlar, CPD sivil izleme sistemlerinin çalışmadığı ve etrafı boş sokaklarla çevrili bu yer, son yüzyıldır Lessening Society ile vampirler arasındaki savaşın yaşandığı yerd.

Gizlilik önemliydi. Bu, her iki tarafın da hemfikir olduğu tek konuydu.

Bu yüzden, o boktan herifin yedeği dışında hiçbir şeyin onları rahatsız etmesi olası değildi — ve Shuli'nin endişelendiği de buydu.

"Söylemeyeceğim..." *Küçük* adam düzensiz bir nefes aldı. "... lanet olsun."

Eski insan, doğduğunda sahip olduğu koyu saçları ve ela gözlerini hala koruyordu, bu da onun topluluğa katılımının oldukça yakın zamanda, yani son birkaç yıl içinde gerçekleştiği anlamına geliyordu. Giriş yapanlar Lessening Society'de ne kadar uzun süre kalırsa, doğal pigmentlerini o kadar çok kaybederlerdi, ta ki soluk beyaz bir ten rengine kavuşup kafalarından OxiClean kilitleri çıkmaya başlayana kadar. Renk değişikliği, eğitim ve tekniklerinin ne kadar ileri düzeyde olacağının iyi bir göstergesiydi, bu yüzden evet, o kaltak oldukça kolay geçilebilirdi. Ama bu aynı zamanda, *daha düşük seviyedeki* kişinin tek başına dışarı çıkarılmayacağı anlamına da geliyordu.

Er ya da geç, onunla ortak olan şey ortaya çıkacaktı.

"Devam edelim." Shuli içgüdülerini onu uyardığında sol tarafa baktı. "Bu işin bir yere varacağı yok..."

"Efendin nerede?" L.W. çelik bir hançer çıkardı. "Bana söyleyeceksin..."

"Dur," Shuli, çürümüş apartmanın uzak köşesine gözlerini kısarak tısladı. "Misafirimiz var."

Yukarıda, bulutlar ay ışığını engelliyordu ve dışarıda ya da içeride aydınlatma yoktu. Ama en azından şehrin geri kalanından gelen ortam ışığı, bloğun sonunda bir gölgenin gizlendiğini görebilecek kadar yeterliydi.

Katil bir dizi hırıltılı kahkaha atmaya başlayınca, Shuli elini yukarı kaydırды ve nefes borusunu tamamen kesti.

"O pisliği bıçakla yoksa ben yaparım," diye L.W.'ye fısıldadı. "Buradan gitmeliyiz."

Bu ölümsüzün aksine, onun ve oğlunun yardımı bu gece daha zor olacaktı. Fredo gibi davranıp düşmanın önünde aileye karşı açıkça konuşmayacaktı, ama bilinmeyen bir nedenden dolayı, bu akşam sahada sadece bir avuç savaşı vardı, hem Kardeşlik hem de Piçler Çetesi aynı anda meşguldü. Sebebi ne olursa olsun, Shuli'nin maaş derecesinin çok üstündeydi, ancak sormadan da bunun Kral ile bir ilgisi olduğunu biliyordu.

Ama bir katil ordusu tarafından pusuya düşürüldüklerinde, nedenini kim takar ki?

L.W.'nin başı sola doğru döndü, erkek o sokak köşesinde ne tür kötü haberlerin ortaya çıktığını değerlendirirken. Ve sonra hareket o kadar hızlıydı ki, takip etmek imkansızdı. Erkek kolunu hızla salladı...

Pop!

Kızarıklık, Shuli'nin göz kapaklarının arkasında sahneyi dondurmak için yeterince parlaktı - belki de kalıcı olarak - ve ısı, bir düzine hamburgeri aynı anda pişirirken ızgaranın kapağını açmak gibiydi. Bu, *daha azı* için geçerliydi. Gonzo, ama Hunter S. Thompson tarzında değil.

Böylece Shuli yüzüstü tuğlalara düştü.

Bir pug köpeğine dönüşmeden hemen önce kendini tutmayı başardı ve hemen etrafında döndü. Çok geç. L.W. çoktan koşmaya başlamıştı

orada onları bekleyen her neyse ona doğru koşmaya başlamıştı bile.

Tabii ki öyleydi. Neden sadece sahada sana eşlik eden partnerin değil, aynı zamanda lanet olası *ahstrux nohtrum'un* olan adam için geride kalasın ki?

Shuli koşmaya başladı. "Sanki... iki yaşındaki bir çocuk... prizi vurmaya çalışıyor gibi."

O gölgeyi gözden kaçırmadan, sağ eline bir silah aldı ve sol avucuna siyah kan damlayan çelik hançeri aldı. Onu yakalamaya kararlıydı, ancak L.W., tank gibi yapılı olmasına rağmen bir Ferrari gibi hareket ediyordu. Böylece birkaç metre mesafe açıldı...

Kralın tek varisi düşmanla tek başına çatışmaya girmeden hemen önce, o figür geldiği gibi bir anda ortadan kayboldu. Bir saniye önce oradaydı, bir saniye sonra yoktu ve L.W. kaldırıma ulaştığında karda kayarak durdu.

Shuli, hayatı buna bağlıymış gibi koşmasına rağmen kalbi durdu: Klasik pusu kurma taktiği. Yemi koy, avcıcıyı çek, tuzağı kapat.

L.W. kurşun yağmuruna tutulmak üzereydi — ya da en azından kahverengi bir torbaya konup cinayet minibüsüne atılmak üzereydi.

Donmuş buzun üzerinde daha da hızlı koştu ve...

Erkeğin yanına vardıda, her iki silahını da kaldırmış ve başını baykuş gibi çevirmişti, ancak boyun omurları bu tür bir dönüşe uygun değildi.

Hiçbir şey.

Sadece caddenin karşısında daha fazla çürümüş bina vardı. Bir kanalizasyon deliğinden buhar yükseliyordu.

Uzaklardan bir korna sesi ve daha da uzaktan bir siren sesi geldi. "Bu da neydi böyle?" diye mırıldandı L.W.

"Son zamanlarda aklına gelen *en* berbat fikir" —Shuli nefesini bir bulut halinde dışarı üfledi—.

Silahlı ellerini başına koydu ve soğuk havada nefes nefese dolaşmaya başladı. "Dün gece beni terk etmeye çalıştığını da düşünürsek, bu gerçekten bir şey ifade ediyor, seni lanet olası manyak. Birlikte kalmamız gerekiyor. Ben senin *ahstrux nohtrum'unum...*"

"Bu benim fikrim değildi, babamın fikriydi," dedi L.W., ıssız sokak manzarasını gözden geçirirken

sokak manzarasını incelerken, "Devam et ya da etme. Her halükarda, bu benim sorunum değil." Bunun üzerine adam arkasını dönüp yürümeye başladı.

"Affedersin, orospu çocuğu," diye bağırdı Shuli.

Cevap gelmeyince, öne atlayarak adamın kolunu yakaladı. "Bilgin olsun, istemediğim bu işin beraberinde gelen pembe kağıt benim kendi şirketim. Peki, benimle çalışacak mısın?"

"Kimse bilmek zorunda değil," diye cevapladı tahtın varisi.

Hiçbir neden yokken, o büyük aptal birdenbire odak noktası haline geldi. L.W. kesinlikle babasının oğluydu, uzun boylu, geniş omuzlu ve siyah saçlıydı, sert yüzünden uzun ve düz saçlarını ortadan bir örgü tutuyordu ve dedikodulara göre babasınıninkine benzeyen soluk yeşil gözleri vardı. Ayrıca çok sabırsız, çok otokratik ve mermi isabet etmeden iki saniye önceki bir torba Tannerite kadar eğlenceliydi.

Shuli adamın göğsüne parmağını soktu. "Benimle kalmalısın."

"Hayır, *sen*" —L.W. iki kat daha sert bir şekilde karşılık verdi— "işini daha iyi yapmalısın, yoksa yetişemezsin."

Bunu yapma, dedi Shuli kendine. En azından burada değil. Daha sonra, eve döndüklerinde...

Vücudu kendiliğinden öne doğru adım attı ve aralarındaki mesafeyi kapatarak göğüs göğüse geldiler. Ne yazık ki, o iğrenç bakışla karşılaşmak için başını kaldırmak zorunda kaldı.

"Senin sorunun ne lan?" diye dişlerini gıcırdatarak sordu L.W.

"Açıkça söyleyeyim. Çoğu zaman seni öldürmek istiyorum, ama bunu yaparsam intihar etmiş olurum. Bu yüzden gerçekten berbat bir çıkar çatışmasıyla uğraşıyorum

—

Shuli'nin cebindeki titreşim hoş bir dikkat dağınıklığıydı. En azından L.W. elini kendi ceketine sokup telefonunu da çıkarana kadar.

Grup mesajları *asla* iyi haber getirmezdi...

"Vay... lanet olsun," diye mırıldandı Shuli, kendilerine gönderilen videoyu oynatırken.

Gözünün ucuyla, L.W.'nin de aynı şaşkınlıkla ekranına baktığını fark etti. Bu bir şey ifade ediyordu. Genelde bu adam avlanmak ve öldürmekten başka hiçbir şeye aldırış etmezdi. Ama yine de, ikisi de en son ne zaman bir binadan düşen reklam panosunun tanıdıkları birini ezip geçirdiğini görmüşlerdi ki?

Ve... belki, Shuli'nin tarafında... sevdi.

Biraz.

"Oh, lanet olsun, Lyric," dedi. Ve o iyi kalpli adam kimdi? "Bathe'e gitmeliyiz..."

L.W. Samsung'unu itti. "Bunda 'biz' yok. İstersen git, ben burada kalacağım."

"Dalga geçiyorsun, değil mi?"

"O hayatta kaldı, değil mi?"

Shuli başını eğdi. "Pardon, *ne*?"

"İstersen git bandajları sar, ben bu vardiyanın geri kalanında çalışacağım..."

"Hayatta olmaz. Benimle geliyorsun."

Ona yöneltilen kibirli bakış sıradan bir bakıştı ve her ne kadar bu bakış birçok nedenden dolayı onun ölümüne neden olabilirdi - ve bu sadece zihnindeki bir fanteziydi - Shuli, prensip olarak o pisliği birkaç kez bıçakladığını hayal etti: İkisi arasında tek anlaşılabildikleri şey, bu zorunlu düzenlemenin berbat olduğu ve bunun birlikte yaşamak zorunda oldukları anlamına geldiği gerçeği idi.

Erkek bir başka özerklik turu daha başlatamadan, Shuli araya girdi: "Bana, sahip olduğum tek şey olan arkadaşlarımla, bu tanrının unuttuğu şehirde en çok nefret ettiğim oda arkadaşım arasında seçim yaptırmayacaksın."

"Haklısın," dedi L.W. omuz silkerek. "Seçimi sen yapmayacaksın. Ben senin için yapacağım."

Bunun üzerine tahtın varisi ortadan kayboldu, havaya karışarak yok oldu.

Lyric kulübe geri dönerken, adamın paltosuna gömüldü, kokusunu kokladı, çenesinin altında yakasının kaşındığını hissetti, hacimli, bol kıvrımların ağırlığını hissetti. Çevresinde vızıldayan kadınlar ve önde Marcia'nın liderliğinde, berbat bir bando takımının parçasıymış gibi hissetti ve depresif bir hayal kırıklığını yenmek zorunda kaldı. Ama hadi ama, mucizevi bir şekilde kurtulmuştu! Sokak ortasında ölüyor olabilirdi, cesedi acil müdahale ekibi tarafından bulunacak ve onun gerçekte ne olduğunu öğreneceklerdi ve bu da babası ve Kardeşlik için her türlü sorunu beraberinde getirecekti. O yabancı adamın birdenbire ortaya çıkmış olması için şanslı Lassiter'a teşekkür etmeliydi.

Gözleri ne renkmış? Hatırlayamıyor gibiydi.

Aslında, onu tam olarak hatırlayamıyordu. Ama yine de, dikkatini dağıtan çok şey vardı.

Belki de kafasına bir darbe almıştı.

Marcia sokağın başına geldiğinde, bekleme sırasından bir güvenlik görevlisini çağırdı ve o da kalabalığın daha fazla ilerlemesini engelledi. Nefes alabilecek kadar yer vardı. Şimdi sadece daha fazla alana ihtiyacı vardı.

Durup Marcia'ya döndü...

Kadın, Lyric bir şey söylemeden önce elini kaldırdı. "Bunun kariyerine ne kadar faydalı olduğunu bilemezsin. Bu paylaşımlarla yarım saat içinde Zideo'da *trend* olacaksın. Tabii *henüz* olmadıysan."

Bu sözler kulağına ulaştığında, Lyric'in kaotik beyni onları tercüme edemedi. "Affedersiniz... ne?"

"Bu geceden sonra elde edeceğin türden *bir şöhretin* bedeli ödenemez. Dünya iyi bir *aşk* hikayesi için yaşar ve sen de orada, o *caddenin* ortasında onlara müthiş bir tane sundun."

"Romantizm falan yok, hikaye falan yok." Lyric, içini kaplayan sıcaklığı özenle görmezden geldi. "O tamamen bir yabancaydı ve şans eseri oldu."

"Önemli değil." Marcia'nın gözleri paltonun üzerinde yukarı aşağı dolaştı. "Senin ticaretini yaptığın para birimi *duygular* ve *zor durumdaki* bir *genç kız* ve *seksi* bir inşaat işçisi kadar iyi bir kombinasyon *bulmak* zor..."

"Artık bunu yapamam." Kameralı telefonlarıyla çekim yapan ve kapı görevlisinin geniş kolları tarafından geri tutulan insanlara baktı. "Eve gidiyorum ve sosyal medya hesaplarımı kapatıyorum. Benden bu kadar."

Marcia'nın gözleri kısıldı. Ve sonra, bir kez olsun, abartı yoktu. Büyük jestler yoktu.

Kadın alçak sesle şöyle dedi: "Beni işini büyütmek için işe aldın. Beni sevmek zorunda değilsin, işimi yapma şeklimi onaylamak zorunda da değilsin. Ama benimle bir sözleşme imzaladın, bu etkinliği senin için düzenledim ve o insanlar seni öldürülmek üzereyken gördükten sonra onları yüzüstü bırakamazsın. Görüntü için yapma, lne. Beni de siktir et, sanki bu daha önce yapılmamış gibi. İsteddiğin şeyi *tam olarak* aldığın halde, perde arkasının ne kadar 'çirkin' olduğu konusunda fazla hassas davranma."

Lyric ağzını açtı. Kapa çeneni.

Kulübün içine açılan, yıpranmış çelik kapıya döndü. "Her şeyin böyle sonuçlanacağını düşünmemiştim."

"Hayat böyle," diye mırıldandı Marcia. "Eğer başka türlü olursa, olanları anlamak için çok aptalsın demektir."

Kadın yürüyerek kapıyı açtı. Sonra orada durup, mavi ışığın iç mekanın ısısı ve Lyric'in kafasına çarpan gümbür gümbür bas ritmiyle birlikte sokağa yayılmasını izledi.

"Yükümlülüklerini yerine getirdikten sonra yeni bir sayfa açabilirsin." Marcia elini içeri doğru salladı. "Ve evet, bunun onursuz, sömürücü bir geçim kaynağı olduğunu iddia edebilirsin, ama ancak bu insanlara sattığın işi yaptıktan sonra. Bu insanlar, soğukta bekleyip, eve gider gitmez atacağın, lanet olası karda mahvettiğin 3 bin dolarlık ayakkabıları giymeni beklemek için iyi para ödediler."

Lyric bekleme sırasına doğru baktı ve yine boşlukta, çınlayan bir yorgunluk hissetti. Özellikle de Allhan'a ne olduğunu bilmediği için. Onun sağ salim geri dönmüş olmasını ummaktan başka bir şey yapamıyordu.

"Bundan sonra, işim bitti."

"Seni R2E'den çıkarabilirsem." El bir kez daha iç mekana doğru uzandı. "Ve evet, Valentina'nın reklam panosu tarafından neredeyse yok edilmeden önce bunu ayarlamıştım."

Harika, diye düşündü Lyric.

Korkuyla VIP alanına yeniden girdi. İnsanlar çoktan içeri alınmıştı ve kordonla çevrili yoldan adım adım ilerleyerek fotoğraf çekim alanına doğru kıvrımlı bir sıra oluşturmuştu. Onu görür görmez alkışlar yükseldi ve cep telefonlarının flaşları yanmaya başladı.

Yüzler heyecanlı ve umut doluydu, kalabalık zıplıyordu, ona sadece sıcaklık ve destek gönderiyorlardı. Ve bu, bir zamanlar istediği her şeydi...

Marcia'ya bakarak, "Haklısın. Şimdi gidemem" dedi.

Marcia sıkılmış bir şekilde başını salladı. "Ben her zaman haklıyım. En azından bu konuda. Ve şimdi başka bir gerçek bombası. Ne kadar erken başlarsan, o kadar çabuk biter. Adım at ve tekrarla, oh, Svet, canım, değil mi? İnanabiliyor musun? Neredeyse öldürülüyordu!"

Diğer kadın yaklaşırken, cep telefonunu çıkardı. "*İnanamıyorum*, hayır! Sana ne *olduğuna* bak!"

Yüzündeki kıskançlık büyük ölçüde gizliydi ve o bir selfie çekmek için eğildiğinde, Lyric'in aklından geçen tek şey şuydu: *Tanrım, sen gerçekten o sokakta olmak mı istedin?* Derin bir nefes aldı, iPhone'a zorla gülümsedi ve sonra yürümeye başladı — Marcia'nın haklı olduğu pahalı, mahvolmuş ayakkabılarla:

Eve vardığında onları atacaktı ve aniden gardırobunun geri kalanını düşündü.

İki dolabı güzel, pahalı giysilerle doluydu ve hepsi tam da onun gibi birinin parasıyla satın alınmıştı.

bu gece getirildi.

Sorun buraya gelen kalabalık değildi. Sorun içerik makinesiydi: sosyal medya platformları, yöneticiler, influencerlar, hepsi birlikte çalışarak sözde gerçek olan şeylerden bir fantezi yaratıyor ve onun gibi insanları sahte idollere dönüştürüyorlardı.

Kendi güvenliğini hiç düşünmeden ona yardım etmek için koşan o adamı düşündü.

İşte bu *gerçekt*i.

Adım ve tekrarın yanına geldiğinde, inşaat ceketini çıkarmak için uzandı.

Marcia birdenbire eğildi. "Onu giymeye devam etmelisin." Tabii ki.

Fotoğraflar için daha iyi olur.

"İlk kişiyi içeri alalım," dedi Lyric, büyük, bol kollu gömleğinin kollarını sıvarken sert bir ifadeyle.

YEDİNCİ BÖLÜM

Wrath'ın en ürkütücü yanı, kralın bir şeyler gördüğüne yemin edebileceğiniz şekilde davranmasıydı. Quinn, diğerleriyle birlikte ahşap panelli çalışma odasına sıkışırken, kör erkeğin odanın dekorunu inceliyormuş gibi başını sağa sola çevirmesini izledi. Bu sırada Tohr, kralın dirseğinin yanında kalmaya devam ederek, gerektiğinde ona rehberlik ederek, kralın tökezleyip düşme riskini ortadan kaldırdı.

Otuz yıl boyunca Wrath'ın cehenneme gitmiş ve yok olmuş olduğunu düşündükten sonra, bu adamı ikinci komutanıyla birlikte görmek, ikilinin tekrar birlikte çalıştığını görmek güzeldi.

O kadar da hoş olmayan şey ise, bu yeniden bir araya gelme ve bunun verdiği mutluluğun, bu hainin evinde yaşanmasıydı.

Whestmorel'in çalışma odası, her yönde göğüslerini sergileyen antika pirinç kadın heykelleriyle süslenmiş ayakları olan, süslü bir Fransız masasının etrafında düzenlenmişti. Duvarlar, gösterişli ilk baskılar, antika denizcilik eşyaları ve Viktorya dönemine ait çerçeveli resimler ile dolu raflarla çevriliydi. Ayrıca, düşünmek için pencere kenarında oturma yerleri, ısınmak için mermer bir şömine ve bir otel lobisi kadar kişilik vardı.

Kardeşlik, çekmeceleri, kitapları, köşeleri ve kuytuları çoktan aramıştı. Ancak yine, evin diğer odaları gibi, bu oda da suçlayıcı belgeler, bilgisayar parçaları, cep telefonları ve kimlik belgelerinden arındırılmıştı. Birkaç sanat eseri de buradaydı: Biri yüksek sırtlı deri döner koltuğun arkasında. Diğeri ise Ireplace'in üzerinde.

Köşedeki büyükbaba saatinin *tik tak tik tak sesi* bir askerin yürüyüşü kadar yüksek geldiğinde, Qhuinn tekrar etrafına bakındı. Diğer kardeşler de onun kadar hareketsiz duruyorlardı ve hepsi buradayken, sanki oda ekmek kutusu boyutuna küçülmüş gibi aptalca bir düşünce geldi aklına.

Metrekare, zaman ve güzellik gibi göreceli bir kavramdı...

Bu arada, Wrath orada durmuş, burnundan nefes alıp vermekten başka hiçbir şey yapmıyordu...

Biri öksürdü. Muhtemelen çığlık atma dürtüsünden boğuldukları içindi.

"Evin her yerini aradık," dedi Tohr. "Baştan sona."

Sorumlu erkekten cevap gelmedi. Sadece arka planda *tik tak tik tak* sesi devam ediyordu...

Kral olduğu yerde dururken, diğerlerinin kaçı *Jeopardy!* temasını dublajlıyordu acaba?

Qhuinn baş ağrısı hissettiği için hızlıca bir hesaplama yaptı. Otuz dakika kadar zaman geçmişti ve mutfak, tuvaletler ve solaryum hariç her yeri kontrol etmişlerdi. Wrath ikinci bir Roor kontrolü yapmaya ısrar ederse, bu da otuz dakika daha sürecekti. Tavan arası mı? Lütfen hayır.

Bir de bodrum ve garaj vardı.

Yani, bir buçuk saat daha mı? Tanrım, lanet olasınca...

Wrath başını ocak yönüne çevirdi. Sonra tüm vücudunu o yöne çevirdi ve hiç şüphesiz üzerinde bir tek boklu ayakkabı bile bulunmayan, hatta neredeyse iki düzine bile bulunmayan halının üzerinde beş adım attı.

Tohr'un elini sallayarak, Kral çömeldi. Erkeğin dizlerinin çatlaması, yüzyıllar boyunca düşmanla savaşarak zorlu bir iş yaptığını hatırlattı ve öne eğilip mermer ayaklıkta parmak eklemlerini vururken, muazzam sırt kasları omurgası boyunca yayıldı.

Rhage omuz silkerek baktı. Zsadist ve Phury de öyle yaptı. John Matthew da toplu WTF'ye katıldı. Vishous kapıda durup, Lash'in her an ortaya çıkmasını beklermişçesine koridora bakıyordu.

Tohr bile göz hokeyine katıldı.

Ama haklıydı. Kardeşler bu evi tek tek taramışlardı...

Roor seviyesinde, Wrath ocak içine eğildi ve saat ustasının hassasiyetiyle istiflenmiş huş ağacı kütüklerinin üzerine ağır kolunu uzattı. Kralın omuzları, ne yaptığını görmeyi engelliyordu, ancak ocağın arka panelini vurmaya devam ederken çıkan metalik tıkırtı sesi, ne yaptığını açıklamaya yetiyordu.

"Efendim?" Tohr, Wrath topuklarının üzerine otururken sordu.

Kral sadece başını sertçe salladı ve çevik bir hareketle ayağa kalktı. Yine kapıyı çaldı, bu sefer resimlerin ortasındaki panellere, montaj kancalarının hemen altına.

Sonra sol tarafa baktı ve kolunu bir hareketle, göz hizasındaki rafı tek bir itmeyle boşalttı, deri ciltli tüm kitaplar kağıt kapaklı kitaplar gibi yere düştü.

Kitaplardan bir sürü alkış sesi geldiğinde, Kral yarattığı boşluğa tüm yüzünü soktu. Uzun, derin nefesler Qhuinn'in ağırlığını ileri geri kaydırmasına ve silahlarını daha sıkı tutmasına neden oldu. Bu tam bir delilikti...

Wrath diğer tarafa geçti, kovboy çizmesinin çelik burunlu kısmına yükseldi ve yavaşça Roor'a geri indi...

Bir başka kitap çıkarma işlemi daha yaptı. Sonra rafın şöminenin yan tarafıyla birleştiği yeri eliyle yokladı.

Ortalık yine çok sessizleşti ve Qhuinn, hafif bir *tıklama sesi* duyulmadan yaklaşık on beş saniye önce kendini aptal gibi hissetti.

Bundan sonra, kütükler ve şömine rafı dahil olmak üzere tüm 1replace ünitesi yaklaşık bir metre ileriye doğru hareket etti ve ardından menteşelerinden açıldı, ortaya çıkaran şey ise...

Herkes karanlığa nişan alırken toplu bir metal korusu duyuldu ve Tohr, Kralı vücuduyla korumak için Wrath'ı uzak duvara doğru itti.

Eski kan ve enfekte olmuş Resh'in kokusu bir mezar gibi yayılırken, Rhage Qhuinn'e başını salladı ve ikisi bir/iki düzeninde ilerlediler. Arkalarından ılık sızarken, tamamen siyah boyanmış sık bir salona girdiler ve bacanın arkasında bir dönüş yaptılar...

Koyu saçlı, lne kıyafetleri giymiş bir erkeğin cesedi bir sandalyeye zincirlenmişti, altında kan, vücut parçaları ve dışkı birikmişti, çenesi göğüs kemiğine değmiş ve omuzları çökmüştü. Sanki bir hayaletli evde Halloween mankeni gibiydi, ama bu bok gerçektir...

Zayıf bir inilti duyuldu, parmak uçları çok hafifçe hareket etti.

"O yaşıyor," diye bağırdı Qhuinn ve ileri atılırken Rhage boş odada bir daire çizdi. "Acilen bir doktora ihtiyacımız var!"

"Jane'i çağırıyorum," diye bağırdı V çalışma odasından.

"Burada bir dikiş var," dedi Rhage. "Başka bir giriş ya da çıkış."

Qhuinn silahlarını kaldırmış halde eğilip adamın yüzüne bakmaya çalıştı. Cildi griydi, ağzı gevşekti, ama nefes alıp verirken ısıklık sesi çıkıyordu. Sol elindeki silahın namlusuyla öne düşen saçları kaldırdı.

Gözleri açıktı ve ileriye bakıyordu. Sanki ölüm, Resh'i ısıtan ve canlandıran kıvılcımı çoktan söndürmüş gibi, gözleri hiç kırpmadan. Ama bu doğru değildi. Orada hâlâ küçük bir yaşam belirtisi vardı.

Şimdilik.

"Tıbbi yardımı çabuk yapın," dedi Qhuinn omzunun üzerinden.

Ve sonra zihinsel olarak muhtemelen sadece birkaç saniye için kontrolünü kaybetti, ama sanki bir saat boyunca gitmiş gibi hissetti: Korkunç bir Rashback'te, zihni önündeki bilinmeyen erkeği ve sandalyeyi Omega'nın siyah, yağlı kanıyla dolu bir petrol variliyle değiştirdi. Anında, düşmanın tatlı, bayat kokusunu alabildi, etrafındaki av kulübesini hissedebildi, soğuk havayı ve büyük bir şeyin kendisine doğru geldiğine dair tuhaf, gıcıklayan bir korku hissedebildi.

Onu değiştirecek bir şey.

Ve o anda, derinliklerde çok ince bir altın parıltısı gördü. Bir mühür yüzüğü. Her zaman kendi babasından almayı umduğu, bir oğulun soyuna değerli bir katkı, önemli bir şey, sevilen bir şey olduğunu kabul eden bir yüzük. Ama hayır, kabulün simgesi, onun da katıldığı özel bir kutlamada kardeşine verilmişti.

O davulda ne halt ediyordu?

İlk aklına gelen soru buydu. Ve soruya çabucak cevap buldu: Kardeşi Luchas oradaydı, o değerli, kusursuz erkek bedeni buruşmuş, bükülmüş ve stazda korunmuştu.

O da işkenceden sonra zar zor hayattaydı — "Qhuinn?"

Dikkatini toplayarak, Tohr'a doğru döndü. "Evet, pardon. Ne?"

Kardeşinin yüzünde, adrenalin sistemini harekete geçiren bir maske vardı. Ve sonra korkunç yabancı dolandırıcıyı, "benimle gel" emrini aldı.

Oh... kahretsin, diye düşündü. Bu tek bir anlama gelebilir.

Gizli odadan çıkıp çalışma odasından geçerek koridora çıktığının farkındaydı.

Yalnız kaldıkları anda, Qhuinn nefes verdi. "*Siktir*, orada olmalıydım."

Tohr kaşlarını çatı ve başını salladı. Çünkü o, son anları kaçırmak konusunda çok fazla şey bilen değerli bir erkekti. "Bilmiyordun. Nasıl bilebilirdin ki?"

Dalga mı geçiyorsun, demek istedi. *Aylardır belliydi*.

Çalışma odasına, Wrath'a baktı. Krala hizmet etmek kutsal bir görevdi, ama *cehennem arkadaşının* yanında olması gerekiyordu.

"Gidebilir miyim?" Tohr'un lacivert gözlerine baktı. "Nasıl gidebileceğimi bilmesem de. Blay'in bana ihtiyacı olacak..."

Tohr sağlam eliyle omzuna dokundu. "Kızın 1 yaşında." Qhuinn gözlerini kırptı. Tekrar kırptı. "Pardon... ne?"

"Lyric." Tohr telefonunu öne doğru tuttu. "Bir mucize eseri kurtuldu."

Konuşmaya yetismeye çalışan Qhuinn eğildi ve küçük ekranda tekrar tekrar oynatılan videoya odaklandı. Olayları anlaması birkaç kez izlemesi gerekti ve anladığında...

Dehşete kapıldı. Güzel kızı, her zaman arkadaşlarıyla gittiği kulübün önündeki caddenin ortasında duruyordu. Başını sağa doğru kaldırmış, kollarını havaya kaldırmıştı...

Bir tür örtü ya da binanın bir parçası gibi görünen devasa bir şekil, tam da onun üzerine düşerken, birdenbire kadrāja girdi. Bir saniye, o lanet bir reklam panosu muydu?

Ancak, bir şekilde, nereden çıkageldiği belli olmayan biri, onu ondan uzak tutmayı başardı.

Silahlarından birini kılıfına koydu, telefonunu aldı ve Lyric'in konumunu kontrol etti.

"Gitmeliyim," dedi ve ön kapıya doğru koşmaya başladı.

BÖLÜM SEKİZ

Her şey tamamen bulanıktı.

Step and repeat'in önünde duran Lyric, etkinliğin asistanlarından biri Nikon fotoğraf makinesi gibi bir çift cep telefonu daha kullanırken, komut üzerine gülümsedi. Sığ sahneye çıkarılan iki kadın, Paris podyumlarında görülen kıyafetlerin hazır giyim versiyonlarını giymiş, saçlarına uzatma yaptırmış ve makyajları Rawless ile yapılmış, kendi başlarına güzeldi.

Fotoğraflar çekilir çekilmez, konuşma yeniden başladı: "—

gördüğüm en çılgın şey! Ve inanamıyorum—"

"—ve sonra birdenbire ortaya çıktı—"

"—birdenbire, bu adam—"

"—*seni kurtardı.*"

Marcia, sert bir ses tonu ve çekici bir gülümsemeyle onları sola yönlendirdi ve üçlü onların yerini aldı. Bu da, "*sen buraya git, hayır ben oraya gideceğim, ben burada olmak istiyorum, bekle, diz çökmeye ne dersin?*" gibi türlü türlü tartışmaların yaşandığı anlamına geliyordu. Onlar bu konuyu hallederken, Lyric kendini bir bahçe cücesi gibi yerleştirip yeniden yerleştirmeye başladı, o kadar derin ve tam bir kopukluk içindeydi ki, VIP alanının karşısından kendine bakıyormuş gibi hissediyordu.

İyi haber mi? Konuşma her zaman aynıydı, bu yüzden ilk birkaç etkileşimde tökezledikten sonra, uygun bazı tekrarlar bulmuştu:

*Evet, birdenbire - ben de
inanamıyorum - hayatta
olduğum için çok
şanslıyım!*

Fotoğraf çekilme zamanı geldiğinde yüzüne taktığı gülümseme gibi, beklenen coşkuyu da göstermeye özen gösterdi ve bu halini ne kadar iyi taklit edebildiğine hayret etti. Ancak markalaşmanın ardındaki gerçek, aklında tek bir şeyin olmasıydı.

Nasıl biriydi?

O adamın yüzünü nasıl hayal edemiyordu? Bu muazzam olay başına gelmişti, bu şok edici, ölümle burun buruna gelen, kıl payı kurtulduğu olay... Ve o adam o anda ortaya çıkmasaydı, o...

"Gülümseyin!"

Emir üzerine Lyric iPhone'a odaklandı ve bir kadının eğildiğini ve Ry'ın barış işareti yaptığını hissederek talimatları izledi.

"—ve sonra birdenbire ortaya çıktı!" Esmer kadın şakaklarının yanında iki kapow işareti yaptı. "Oradaydım! Gördüm ve ben de paylaştım. Hayatımda gördüğüm en çılgın şeydi!"

"Biliyorum, değil mi?" Lyric caz ellerini yaptı. "*İnanılmaz.*"

Genç kadın dans etmeye başladı ve Lyric hemen tekrar derinlere daldı, olayları tekrar tekrar oynattı, bir videoyu tekrar tekrar izledi gibi — ama bu, onun yaşadığı bir şeydi.

Saçları ne renkti? Gözleri ne renkti...? Soğuk olmasına rağmen palto giymemişti, bundan emindi.

"—bu göz paletini imzalar mısın?"

Lyric kendine geldi. "Evet, tabii ki!"

Dişlerini göstermeyen bir gülümsemeyle, getirilen bel yüksekliğindeki masaya döndü. Sharpie kaleminin kapağını açıp Trash Panda logosunun yanına adını yazarken, adamın ceket giymediğinden emindi, çünkü onun merdivenlere bırakılmış ceketini alıp gittiğini çok net hatırlıyordu.

Yansıtıcı güvenlik panelleri olan bir önlüğün altında, düz birtişört giymişti. Tabii, bir de bir sürü kas.

"Yani, inanabiliyor musun? Ölebilirdin!"

"Biliyorum." Lyric kalemi kapağına taktı ve paleti daha da gülümseyerek uzattı. "Bu, başıma gelen en mucizevi şeylerden biri."

Kızıl saçlı kadın oyalanarak makyajı aldı ve kalbine tuttu. "Herkes için!"

Sıranın başında, kıvrımlı iplerin bittiği yerde, bir sonraki grup kadınlar da aynı fikirde olduklarını belirttiler.

Marcia tekrar öne çıktı ve profesyonel bir gülümsemeyle "Tamam, sıra ilerlesin..." dedi.

O anda Lyric, VIP alanının kadife ipinin ötesindeki kulübün ana bölümünde bir kargaşa gördü. İnsanlar telaşla hareket ediyor, hızla yaklaşan bir şeyin önünden çekiliyorlardı ve sonra o şey smokin giymiş kapı görevlilerine çarptı.

Ve onları kızdırmayı hiç umursamadı. Bilmeden önce *biliyordu*. Görmeden önce *hissediyordu*.

Qhuinn, etrafındaki tüm insanlardan daha uzundu, ama boyundan çok daha fazlasıyla dikkat çekiyordu. Kulüpte, diken diken siyah saçları, yüzünde ve kulaklarında piercingleri olan ve yoluna çıkmanın ölümcül bir karar olacağını açıkça belli eden bir ifadesi olan başka biri var mıydı?

Kendi sıralamasından sıyrılan Lyric, yükseltinin etrafını çevreleyen altın ipi yüksek adımlarla atlayarak öne doğru koştu ve sonra aşağı atladı. Gömülü oturma alanları arasındaki koridorda kıvrılan insan kalabalığının içine dalarken neredeyse topuğunu kaybediyordu. Toplu nefes kesme sesleri ve kameralı telefonların flaşları onu şaşırtıyordu. Oysa o, boyalı tırnaklı ellerin kollarına uzanmaya çalıştığı ve kadınların onu sadece bulanık bir şekilde gösterecek özçekimler yapmaya çalıştığı bir ortamdaydı.

Marcia bir şeyler bağırıyordu, ama bu arka planda kaldı. Lyric'in tek umursadığı şey ona ulaşmaktı...

"Baba!" diye fısıldadı, birdenbire Qhuinn karşısına çıkmıştı.

Ayağa fırlayarak, daha zayıf bir erkeğin nefesini kesecek kadar sıkı bir şekilde ona sarıldı, ama bu önemli değildi. Kan bağı olan babası her zamanki gibiydi, mutlak bir dayanak, boyun eğmez, yılmaz. Bir süper kahraman.

"İyi misin?" diye alçak sesle sordu. O daha da sıkı sarıldı. "Şimdi iyiyim."

Daha fazla fotoğraf çekildikçe, Lyric yüzünü onun geniş omzuna yasladı. Deri, silah metalinin ve her zaman kullandığı tıraş losyonunun kokusu, ona ihtiyaç duyduğu güven duygusunu veriyordu. Sanki onun için her zaman yanında olduğu yıllar, ona güç veren somut bir enerji kaynağına dönüşmüştü.

Bazen bir kızın sadece babasına ihtiyacı olur.

Shuli, Lyric'in ikiz kardeşi Rhampage'ın aynı şeyi yaptığı anda Bathe'nin yanındaki sokakta yeniden şekillendi. Diğer erkek de savaş için giyinmişti, pahalı kesimi bozulmuş siyah saçları, şeytan kadar yakışıklı yüzü stresle gerilmiş, her türlü siyah deri her türlü silahı gizliyordu. Soğuk esintide bebek pudrası kokusunun olmaması göz önüne alındığında, adam henüz kapsadığı bölgede hiçbir düşman bulamamıştı...

Siktir.

Shuli hemen bıçağını ve silahını kılıfına koydu ve avuçlarıyla yüzünü ovuşturmaya başladı.

Yüzü o katil bokuyla kaplıydı. "Al."

Sorgulamadan, bakmadan sunulan şeyi aldı ve şey nemli ve büyükannenin parfümü gibi koktuğunda geri çekti. "Bebek mendili mi?"

"Bazen nemli mendil gerekir." Erkek, Shuli'ye "tabii ki" der gibi baktı. "Lyric için mi buradasın?"

Shuli silmeye başladı ve tanrıların gönderdiği bu nimetle konuştu. "Videoyu gördüm. Beni bekleme..."

"Nasıl oluyor da biz sahadayız ve bu gece neredeyse ölecek olan kişi o oluyor?"

Shuli sadece başını sallayabildi. Sonra yine, kıl payı kurtulduğunu her düşündüğünde pantolonuna sıçmak gibi hissetti.

"Beni bekleme," diye tekrarladı ve ceketini düzeltmeye başladı.

Bir vape'nin tıslama sesi duyuldu ve ardından adamın ağzından bir araba büyüklüğünde beyaz bir bulut çıktı. Rhamp ikinci kez nefes almak için başını kaldırdığında, eli gözle görülür şekilde titriyordu.

"Onun beni öyle görmesini istemiyorum..." Bir nefes daha aldı ve tekrar nefes verdi. "Anlarsın ya."

Shuli mendili buruşturup deri ceketinin arka cebine soktu. "Bence kafan sikilmemiş olsaydın o da kırılırdı."

Rhamp homurdandı ve ikisi de elik acil durum kapısına doğru yürüdüler. "Bu bir tanışma toplantısı, unutma..."

"Evet, biliyorum."

"Dur." Rhamp dondu. "L.W. nerede?"

Adam etrafına bakındı — ünkü, tabii ki, "Küçük" Wrath kadar büyük ve sinirli birini gözden kaçırmak tamamen mümkündü — Shuli gözlerini devirdi ve çıkışı açtı.

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

VIP bölümünün koyu mavi ışığına adım attığında, gözleri hemen kalabalık alanın ortasındaki parıldayan yıldızlar galaksisine kaydı. Her türden cep telefonunun flaşları, görmeye geldiği kadına yönelmişti ve lanet olsun, uzun sarı saçları ve daha önce hiç giymediğini gördüğü parıldayan elbisesiyle her zamanki gibi güzeldi. Babasıyla birlikteydi, umutsuzca birbirlerine sarılmışlardı...

Baba ve kızı geri çekilirken, ikizini ve onu hissetmiş gibi uzak köşeye baktı. Sarsılmış ifadesi hemen canlandı ve gözlerinin altındaki gözyaşlarını silerken, yanlarına gelmeye başladı. Kalabalık, bir sonraki trajediden sonra yürekleri ısıtan yeniden bir araya gelmeyi görmek için can atıyormuşçasına, ona yol açtı ve Shuli, iki elini saçlarına geçirmemek için çaba göstererek deri ceketiyile uğraştı.

Bozulmuş tatlı-ekşi sosun taze kokusunu alınca, avuçlarına baktı. *Kahretsin.* Saında da *biraz* kan vardı.

Hızlı bir hareketle, geçen bir garsonun tepsisinden bir içki aldı ve içine biraz döktü... Oh, ne güzel, votka ve tonik. Mükemmel.

Sakin ol, dedi kendine, soğuk ve limonlu içeceği saçlarına dökerek. *Ona iyi olduğuna sevindiğini söyle yeter.*

Tanrım, keşke insanlar onun şu anda kendine moral vermeye çalıştığını bilselerdi. Onların grubunda, kadınlarla harika bir ilişkisi olduğu biliniyordu. Özellikle vampir kadınlar söz konusu olduğunda, tatlı dilli olmaya ve doğru kelimeleri seçmeye bile gerek duymuyordu. Parası ve soyu onun yerine konuşuyordu.

Lyric ise farklıydı. Ve her zaman farklı olmuştu...

Kız onların önüne geldiğinde kalbi birkaç kez atlamıştı — ve lanet olsun, kız tam ona bakıyordu. Yavaş çekimde, kız kollarını kaldırdı ve içgüdüsel olarak, trippy techno müziği, tüm insanlar, gururunun çoğu ve beyninin en az dörtte üçü ile birlikte yok olurken, o bir adım öne çıktı —

Rhamp, kız kardeşini yakalayıp yere yatırırken omzuyla onu kenara itti.

"Tanrım, seni gerçekten görmem gerekiyordu," dedi ikizine.

"Gelmeyecekmişim gibi mi?" Rhamp'ın sesi zımpara kağıdı kadar pürüzlüydü. "Bir konferansın altında ezilmeye ramak kalmıştın. Araba yıkama elbiselerinle."

Lyric kardeşinin omzunun üzerinden baktı. "Oh, merhaba Shuli," dedi elini sallayarak.

Kalabalık ikiliyi çevrelediğinde, Shuli kendini geriye itti ve bir anda kendini acil çıkış kapısında buldu. Kapının koluna basıp kapıyı açmak kolaydı. Zor olan, VIP bölümüne son bir kez bakmaktı.

Lyric, babası ve ikiziyle birlikteydi ve üçü, tüm evrenin etrafında döndüğü neşeli bir merkezdi. Bu arada, o soğuğa doğru çıkıyordu...

Hadi ama, neden bu kadar üzgündü ki? Ölüme bu kadar yakın bir deneyimden sonra, elbette yakınlarıyla birlikte olmak isteyecekti. Shuli ise sadece bir arkadaşı ve onun gibi arkadaşları çoktu. Elbette, daha sonra büyük bir dostça kucaklaşma yaşayacaklardı, ama Shuli asla kardeşi, üç babası ve *mahmeni* gibi onun için önemli kişiler arasında yer almayacaktı.

Olmamalıydı da.

O sadece, silah kullanmada iyi olduğu için savaşta işe yarayan bir playboydu — ve gerektiğinde kullanabileceği bir öfke damarı vardı. O, *hellren* malzemesi değildi ve hiç olmamıştı.

Asla da olmayacaktı.

Ne yazık ki Lyric, onu her gördüğünde bunu ona hatırlatıyordu...

Arkasında acil çıkış kapısı açıldı. Parfüm kokulu sıcaklığın dışarıya çıkmasıyla mavi bir ışık izledi ve vücudunun

kirli şehir karına düşen gölgesini ölçerken, kendine sakladığı bu sır hakkında düşündü.

Kahretsin, Rhamp bilseydi? Onca yıllık sefahat hayatından sonra?

Evet, kanat adamının lanet olası kız kardeşine *asla* aşık olmamak kanat adamının lanet olası kız kardeşine aşık olmamanın fizik kanunu olduğuna oldukça emindi. "L.W. nerede *lan*?"

Shuli arkasını döndü. Tamam, Rhamp değil.

Kara Hançer Kardeşi Qhuinn, çıkışın pervazlarını tutuyordu ve kavga etmeye hazır gibi görünüyordu.

Ve daha önce oğlunun aksine, baba kayıp taht varisi konusunu bırakmayacaktı.

BÖLÜM DOKUZ

Gecenin sonunda, tanışma ve selamlaşma bittikten, kalabalık dağıldıktan ve Trash Panda'nın sahibi ve temsilcileri limuzinle uzaklaştıktan sonra, Lyric kulübü dolaştı ve mekanı yeni bir bakış açısıyla inceledi.

"Taze" demek biraz abartılı olurdu. Gözleri, üzerlerine basılmış son kullanma tarihini çoktan geçmişti, her göz kırpışında sanki kum fırtınasındaymış gibi, göz kapakları garaj kapıları kadar ağırdı, maskarası akıyordu ve sorunu daha da kötüleştiriyordu.

Zavallı yaşlı Bathe için de abartılı bir durumdu. İçerideki tüm ışıklar yanıyordu, müzik akıyordu, diğer müşteriler son içkilerini içtikten sonra gittikleri yerlere gitmişlerdi.

Işıklar kısıldığında ve insanlar dolduğunda, ritim çaldığında ve içkiler içildiğinde, havada her zaman elektriksel bir yük, cızırtılı, vızıldayan bir heyecan vardı. Böyle mi? Siyah Roor'daki çizikler ve siyah duvarlardaki sıyrıklar, yüzeylerin temizlenmesi sırasında yayılan çamaşır suyu kokusu, kilometrelerce uzunluğundaki barın arkasında şişeleri sayan yıpranmış personel, görüntünün her şey olmadığını hatırlatan perde arkası gibi şeyler, düpedüz iç karartıcıydı.

Tabii ki, diye düşündü yorgunlukla, "Bu gece iyi iş çıkardın."

Lyric omzunun üzerinden arkasına baktı. Marcia bile sakinleşmişti, ama on beş saat sonra Caldwell'da güneşin tekrar batacağı kesin olduğu gibi, Energizer medya müdürü de yakında eski formuna kavuşacaktı.

Belki de boş zamanlarında kendini bir cep telefonu gibi şarj ediyordu.

"Teşekkürler," diye mırıldandı Lyric, kulübün ön çıkışına yeniden odaklanırken.

"Bütün bunları bitirmek konusunda ciddi misin?" Kadın, nihayet ana kapıya vardıklarında durakladı. "Sen doğuştan yeteneklisin ve tam da gerçek anlamda ilerleme kaydetmeye başlamıştın."

Olayın herhangi bir bölümünü hatırlamaya çalıştı. Bir konuşma. Bir kişi. Bir bakış. Kahretsin, babası ve kardeşinin uğradığını bile hatırlamıyordu. Ama gelmişlerdi... değil mi?

Lyric, inşaat işçisinin ceketinin kolunu yeniden sıvadı. "Evet, ciddiylim. Ama benim için yaptığın her şeye minnettarım, özellikle bu geceki."

"Rica ederim." Marcia omuz silkti ve kapıyı açtı, soğuk hava içeri doldu. "Ve seni Resolve2Evolve olayından kurtarmak için elimden geleni yapacağım. Söz veremem ama."

"İçimden bir ses, bunu başaracağını söylüyor." Lyric, dışarı çıkarken gülümsedi. "Sen işleri halledebilirsin, eminim."

"Bu benim tek erdemim... En azından üç yıl önce evlenmemi ve şimdi ikinci çocuğumu doğurmamı isteyen anneme göre öyle." Marcia boş, karlı caddeye göz gezdirdi. "Araban nerede?"

"Oh, sorun değil." Reklam panosunun asılı olduğu yere baktı. Isıtma borularının dalları hala yerindeydi, binanın kare şeklindeki çatısında metal bıyıklar gibi duruyorlardı. "Benim için sorun yok."

Kadın kalın paltoya dikkatle baktı. "Erkek arkadaşının seni bu kıyafetle görmemesi daha iyi olur."

Lyric, kaba yakaları boğazına yaklaştıırken bakışları inşaat alanına kaydı. "Erkek arkadaşım yok."

Bir süre sessizlik oldu. Sonra Marcia gözlerini kısarak, "Bu gece o şeyi ona geri götüreceksin. Değil mi?" dedi.

Lyric bir cevap bulamadan, bir yabancı onun yüzüne yaklaşmıştı. "Dinle, bu büyük şehirde dikkatli olmalısın. Bir anlık hayat kurtarma onu aziz yapmaz. Biber gazın var mı? Tabii ki yok." Marcia çantasını karıştırdı ve bir tüp uzattı. "Al, bunu al. Kullanmaktan çekinme. Yasal değil, ama kimin umurunda—ve o şantiyeye geri dönme."

"Bu onun paltosu."

"Onu dolabının arkasına koy ve bu gecenin hatırası olarak sakla. Ya da kariyerinin nasıl olabileceğinin hatırası olarak."

"Sadece doğru olanı yapacağım..."

"Hayır, sen öldürölmek için bir bahane arıyorsun." Marcia anahtarlarını çıkardı ve konuşurken arkasını dönerek uzaklaşmaya başladı. "Bir Uber çağır ve eve git. Senin gibi bir kadın, bu saatte sokakta ne arıyor? Bundan iyi bir şey çıkmaz. Telefonunda haberleri görmüyor musun? Tanrım..."

Bir blok ileride, bir Audi'nin farları yandı.

Lyric soğuk rüzgarda olduğı yerde beklerken, Marcia SUV'ye bindi, arabayı çalıştırdı ve Market Caddesi'nden aşağı doğru yola çıktı. Tek başına kalan kırmızı stop lambaları bir gökdelenin arkasında kayboldu.

"Ve hepsi bu kadar." Küçük kutuyu aşağıya baktı. "Oh, ayı kovucu."

Görünüşe göre, adamı seçmediysen diye.

MAR-see-ah, bu şeyi bir vampire verdiğini bilseydi ne düşünürdü acaba?

Kararsız rüzgar, sanki onu bir mermiyle tekrar vurmak için bir fırsat kolluyormuş gibi etrafında esiyordu ve aniden eve gitmek istediğı bir önseziye kapıldı.

Kaba kumaşı elleriyle okşayarak derin bir nefes aldı. Kumaşta hala adamın kokusu vardı ve burnuna bu koku ulaştığında, sanki adı çağrılmış gibi kaldırımından indi. Düzensiz adımlarla çamurlu yolları geçerek Rhamp'ı düşündü. Kardeşinin yeni güvenlik battaniyesi hakkında ne diyeceğini sadece tahmin edebiliyordu; bu konuyu sonsuza kadar dinlemek zorunda kalacaktı. Bu şeyi hak sahibine geri vermek için bir neden daha...

Lyric kaydı ve ayakta kalmak için birkaç kötü dans hareketi yaptı. Dengesi yerine geldiğinde, hedeflediğı bir mil yüksekliğindeki kar yığımına hiç yaklaşmamış olmasına rağmen durdu.

"Şey... kahretsin."

Şantiye kapatılmış gibi görünüyordu. Dışarıda hala parlak ışıklar yanıyordu ve ekipmanlar ve enkaz aynı kaotik dağınıklıkta duruyordu. Ama kimse yoktu. Belki içeridedirler? Bundan şüpheliydi. Aksine

Daha önce, binanın içi karanlıktı ve iş sesleri, çalışan makineler, çekiç veya vurma sesleri yoktu. Sesler yoktu.

Ve keskin işitme duyusu, rüzgara rağmen tüm bunları algılayabilirdi.

İlerleyerek, şehir kürekçilerinin oluşturduğu mini dağa ulaştı ve sayısız yayaların adımlarla dönüştürdüğü önceden belirlenmiş basamakları kullanarak zirveye tırmandı.

Diğer tarafta, binanın sıralarını yukarıya doğru baktı...

İzlendiğini hissedince başını eğdi ve arkasını döndü. Bathe'in ışık gösterisi başlamıştı ve tanıdık sokak manzarası ve tüm sokak lambalarına rağmen, birdenbire kendini ıssız bir yerdeymiş gibi hissetti.

Yalnız.

Yalnızlığının gerçekliği, farklı bir pusula noktasından gelen kutup rüzgarı gibi içini kapladı ve titrerken kulübün acil çıkışının yanındaki sokakta gizlenen gölgeyi gördü. İnsan gözleri olsaydı, kim olduğunu göremezdi, ama vampir retinası geceleri özellikle iyiydi.

Büyük, iri bir siluet. Bir erkek mi? Bir adam mı?

Rüzgârın estiği yönde durduğu için koku gelmiyordu ve tanıdığı biri olsaydı, kesinlikle seslenirdi. Kalbi çarparak bir adım geri attı...

Binnng... binnng... binnnng...

Radar gibi bir ses duyulduğunda, aşağıya baktı. Bu tuhaf sesin sol yumurtalığından geldiğini fark etmesi birçok nedenden dolayı şok ediciydi — en azından elini inşaat ceketinin cebine sokup cep telefonunu çıkarana kadar.

Aşırı yeme devam ederken, tekrar sokağa baktı. Figür gitmişti ve havayı kokladı. Rüzgar hala arkasından esiyordu, yani oradan bir bilgi alamadı, ama ensesindeki uyarıcı karıncalanma hissi nedeniyle, oradan çıkması gerektiğini biliyordu...

"İşte telefonum."

Lyric ani bir hareketle döndü. "Oh! Sensin."

Kurtarıcısı ikinci kez birdenbire ortaya çıkmıştı ve onu son gördüğünden beri duş alıp üstünü değiştirmişti. Artık SUNY Caldwell kapüşonlu sweatshirt,

siyah parka ve ıslak saçları vardı. Kız, onun yüzüne odaklandı ve onu tanımadığını fark edince beyninin nasıl çalıştığı konusunda gerçekten endişelendi.

"İyi misin?" diye sordu.

"Ah, burada, pardon." O, onun cep telefonunu uzattı. "Ve ceketini geri vermek istiyorum..."

Adam telefonu aldı. "Sana saklamayı söylemiştim. Buraya sadece o eski şeyi geri vermek için mi geldin?"

"Ve telefonunu." Cebinde olduğunu bilmiyordu ama. "Herkesin telefonuna ihtiyacı vardır. Telefonu geri veriyordum."

Sus, dedi kendine, sokağı tekrar kontrol ederken.

Adam kaşlarını indirdi ve etrafına bakındı. "Ve şimdi eve gidiyorsun, değil mi?"

"Evet."

"İyi. Bu şehir geceleri tehlikelidir."

"Elbette." Gözleri tekrar kulübe döndü. "Bir insanın üzerine ne düşeceğini asla bilemezsin. Reklam panoları. Belki bir iki piyano. Arabalar..."

Ne halt ediyordu bu kadın?

Bathe'e doğru baktı. "Neye bakıyorsun?" "Hiçbir şeye.

Ben... önemli değil."

Gözlerini tekrar ona çevirdi ve bakışları buluştuğunda, uzun ve sessiz bir an yaşandı.

"Eve git," dedi ona. "Eve gitmen gerek."

İyi bir tavsiye. Sorun ne mi? O, bu yabancıyı, orada ne olursa olsun savunmasız bırakmak istemiyordu.

O şeyin gerçekten gitmediğini, sadece başka bir yere taşındığını varsayarsak.

Sarışının karşısında duran Dev, ona hayran kalmıştı. Bir şekilde, onu yine kendine çekmeyi başarmıştı: Onun nereye gittiği onu ne ilgilendiriyordu ki? Burada kal, eve git... Kuzey Kutbu'na gidip elf kolonisine katıl. Kimin umurunda.

Yine de burada, onu alıp buradan ayrılırsa ona ne olacağı konusunda endişeleniyordu.

"Yakınlarda araban var mı?" diye sorduğunu duydu, telefonunu parkasına koyarken.

"Evet, tabii. Yani, evet."

İlginç bir ikilem, bu utangaç tereddütlü tavırla birleşen güzellik, ki bu bir rol gibi görünmüyordu. Genellikle bu ikisi bir arada olmazdı, çünkü parlak elbiseler giyen ve cep telefonu ordusuyla gelen sarışınlar, güvensizliğin bir tür ayırt edici özelliği olduğu bir dünyada hareket etmezlerdi.

"Aracın nerede?" O durakladığında, adam başını salladı. "Neden bu kadar zorlanıyorsun? Seni arabana kadar geçireyim."

"Oh, gerek yok. Uber çağıracaktım."

"Tamam. Gelene kadar beklerim." Kaşlarını kaldırdı. "Bir bayanı burada tek başına bırakırsam ne tür bir erkek olurum?"

Mavi ve yeşil gözleri kulübün yanındaki sokağa geri döndü ve o da onun bakışını taklit ederek, onun neye odaklandığını merak etti. Orada görebileceği hiçbir şey yoktu.

"Yakınlarda yaşıyor olmalısın," dedi kız.

"Birkaç blok ötede." Aralarında sadece soğuk bir esinti varken, kendini küçük bir sohbet yapmaya mecbur hissetti - bu, manikür için gönüllü olmak gibiydi. "Telefonumu bulamadım ve iPad'imi kırdım. Telefonumu Bul özelliği beni geri getirdi... sana."

"Teknolojinin getirdiği kader," diye mırıldandı kadın. "Demek bu öyle bir şey."

"Bilmiyorum. Öyle mi?"

Dev bir adım geri attı. Ama gitmeyeceğini biliyordu ve sorun da buydu. "Arabayı nereye park ettiğini söylemiştin?"

"Uber çağırıyorum, hatırladın mı?"

"Peki telefonun nerede? Sipariş versene."

Siktir. Yıllarca kendi hayatını yaşadktan, kendi işine baktıktan ve dramlardan uzak durduktan sonra, bu parlak elbiseli ve uyumsuz gözlü sarışın, onu istemediği bir kahramana dönüştürdü ve bu süreçte beyninin yarısını çaldı.

"Sen de eve gitmelisin," dedi yumuşak bir sesle. "Karanlıkta ve soğukta dışarıda olmak kimse için güvenli değil."

"Benim için endişelenme." İkili pazı kaslarını kasma dürtüsüne direndi.
"İnsanlar yoluma çıkmak yerine yolumdan çekilmeye eğilimlidir."

"Buna inanıyorum."

O, onu baştan aşağı çekici bir şekilde süzerken, adam bacaklarının arasında bir şeyin uyandığını hissetti ve içinden küfretti.

Dostum, bunların *hiçbiri* onun bingo kartında yoktu.

Elini yüzünde gezdirerek dudaklarından saçlarını temizledi. "Ama asla fazla dikkatli olamazsın..."

"Uber ne durumda? Geliyor mu?"

"Henüz değil."

"Ben hallederim..."

"Gerek yok..."

Dev başını hızlıca sallayarak onu susturdu ve sonra hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde o uygulamaya girdi. Bulundukları yerin koordinatlarını girerken, onun etrafına bakıp bunu gizlemeye çalıştığının çok farkındaydı ve işini bitirdiğinde, onun kendi sorumluluğu olmadığını kendine hatırlattı.

"Ne zamandır takip ediliyorsun?" diye sordu ve telefonunu cebine koydu.

Onun şaşkınlığı gizlenemeyecek türden bir şeydi. Ama yine de denedi:
"Takip mi? Ne demek istiyorsun? Ben..."

"Ben bir yabancıyım. Bana karşı dürüst olabilirsin. Eski erkek arkadaşın mı? Şu anki sevgilin mi?" Kaşlarını çattı ve daha önce onun fotoğraflarını isteyen kadınları düşündü. "Ya da bekle, sen ünlü müsün?"

"Hayır, değilim... yani, biraz, ama tam olarak değil..." Elini uzattı ve koluna koydu. "Dinle, gerçekten gitmelisin."

Onu taklit ederek, eğildi ve avucunu omzuna koydu. "Dinle, hiçbir yere gitmiyorum." Kız hayal kırıklığıyla nefes verince, omuz silkti. "Gerçekten bir kadını burada yalnız bırakacağımı mı düşünüyorsun, özellikle de saldırıya uğrayacakmış gibi etrafına bakınıyorken? Ben öyle yetiştirilmedim."

"Senin korumana ihtiyacım yok."

"Peki." Ellerini mavi kot pantolonunun ön ceplerine soktu ve botlarıyla ileri geri sallandı. "Ben burada takılıp bu canlandırıcı rüzgarı keyfini çıkaracağım—ki bu rüzgar benim 1,5 saatlik maaşımı elimden aldı. İki yıldır

inşaat işinde çalışıyorum ve bu, ustabaşının hava koşulları nedeniyle bizi vardiyadan çağırmak zorunda kaldığı ilk gece. Peki, Mets nasıl gidiyor?"

Rüzgar sanki ona hakaret etmiş gibi uğulduyordu ve kulaklarının içi soğuktan yanarken, "Tamam, beyzbol için yanlış mevsim. Super Bowl'da kim var?" diye mırıldandı.

O cevap vermediğinde, bir an durup Carhartt marka giysileri içindeki onu hayranlıkla seyretti. Onu büyük, berbat paltosuna sarmak, bir güzellik kraliçesini Tyvek'e sarmak gibiydi, ama o umursamıyor gibiydi — ve açıkça yakalandığı RCG virüsü, onun karakterine çok yakıştığını hissettirdi.

Gül rengi gözlükler, işte buydu.

"Sen arabaya binene kadar buradan kıpırdamayacağım." Neyse ki, onunla birlikte gitmek için ısrar etmediği için şanslıydı. "Ve bana ne tür bir ünlü olduğunu anlat. İstersen tabii. Ya da burada garip bir şekilde durmaya devam edebiliriz."

"Sanırım bana 'inRuencer' diyebilirsin." Bathe'in girişine yüzüncü kez baktı. "Ama o işten ayrılıyorum."

"Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum." Ona döndü. "Lütfen..."

"Daha fazla soru sormak mı? Seve seve." Keşke sigaralarını da yanında getirseydi. "InRuencer işinden ayrılırsan ne yapacaksın?"

Onun cevap vermesini teşvik etmek için eliyle işaret ederken, eski bir motoru çalıştırmaya çalışıyormuş gibi hissetti ve insanların onun etrafındayken böyle hissedip hissetmediklerini merak etti.

"Ah... Önemli bir şey yapmak istiyorum." Ceketine sarılırken, çıplak ayak parmaklarına tekrar his gelmesi için yüksek topuklu ayakkabılarını yere vurmaya başladı. "Ve bunun, iyi bir insan gibi görünmek isteyenlerin söylediği türden bir şey olduğunu biliyorum."

"Bunu içtenlikle söylüyor musun? Öyle mi? İçtenlikle mi söylüyorsun?"

"Sonsuza kadar burada kalmayacağız," dedi boğuk bir sesle. "Ölüm döşeğindeyken, en büyük başarımın kendimin birçok fotoğrafını çekip interneti onlarla bombalamak olmasını istemiyorum."

"Bu çok asil bir davranış." Dev kendi göğsünün ortasını işaret etti. "Tabii ki, sen beton kırıp halı sökerek geçimini sağlayan bir adamı görüyorsun. Yani ben Nobel Ödülü sahibi biri değilim. Her türden insan var."

"Ama bu dürüst bir iş. İyi, zorlu bir günün işi. İşin bittiğinde, bir binayı daha güzel, daha işlevsel hale getirmiş olursun. Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Bakmıyorum." Kahretsin, ne diyordu... "Sana hiçbir şey gibi bakmıyorum."

Onun ikisine de itiraf etmek istemediği son şey, kadının sadece bir güzellik kraliçesi olmaktan çok daha fazlası olduğuna dair ciddi işaretler gösterdiğiydi. Bu sırada rüzgâr yine kadının saçlarını uçurdu ve sanki onunla alay edercesine ceketinin yakasından sarı bir dalga çıkardı.

Evet, neyse, saçlarının ipeksi ve altın gibi parladığını zaten biliyordu. "İşte araban," dedi gru y.

Tesla otomatik sürücüsü önlerine geldiğinde, telefonunu tekrar çıkardı ve kar yığınının üzerinden ona elini uzattı. Uzak tarafta, kapının yanına gönderilen barkodu okuttu ve yolcu paneli açıldı.

"Arabası sizi bekliyor," dedi ve ona binmesine yardım etmek için yanına gitti.

"Bunu yapmana gerek yoktu." Ama en azından konuşurken koltuğa oturdu.

"Seni istediğin yere götürür."

Onun inanılmaz, birbirine uymayan gözleri, onun gözlerine baktı ve o, gözlerinde gözyaşları parladığını yemin edebilirdi. "Ya Washington, D.C.'ye ya da Seattle'a gitmesi için programlasaydım?"

"Senin içinde öyle bir şey yok." *Kes sesini, Dev. Dur orada...* "Ama bunu yapmamanın sebebi bu değil. Şu anda Caldwell'dan ayrılmak istiyorsun, ama bir şey seni burada tutuyor... kalbini kıran bir şey. Ve bu, boş işin değil."

"Bunu... nasıl görebiliyorsun?" diye fısıldadı.

"Hoşça kal, Lyrically Dressed'in Lyric'i."

O arabayı kapatmaya başladığında, kadın öne eğildi ve kapıyı durdurdu. "Bekle, bunu nasıl bildin..."

"Seni araştırdım." Omuz silkti. "Fotoğrafların güzel. Kamera karşısında poz verme konusunda yeteneklisin..."

"Sana yalan söyledim." Etrafına bakındı. Sonra tekrar ona odaklandı.

"Ceketini geri vermek için gelmedim..."

"Demek telefon yüzündendi," diye sordu adam.

"Hatırlayamadım..." Gözleri onu delip geçiyor gibiydi. "Yüzünü hatırlayamadım."

Dev buna gülmek zorunda kaldı. "Ben unutulabilir biriyim. Tasarım gereği..."

"Bu geceki olay bulanıktı ve ondan önceki haftalar ve aylar da öyleydi. Bu benim normal hafıza kaybım, çalışırken böyle olur. Ama sen, sokakta, lanet bir reklam panosundan hayatımı kurtardın ve ben seni hatırlayamıyorum? Bu yanlış."

"Şoktaydın."

"Hayır, hayatımda hiçbir şey yapmadığım için otomatik pilotta gidiyordum ve değersiz bir şey neredeyse elimden alınacak olsa bile, bu benim için önemli değildi." Sabırsızlıkla yanağından bir gözyaşı sildi. "Böyle yaşamak istemiyorum. Sadece bunu yakın zamana kadar bilmiyordum."

Şimdi Dev başka yere bakıyordu, ama gölgelerde bir şeyin ya da birinin gizlendiğinden endişelendiği için değil.

"Eve sağ salım varın," dedi sert bir sesle. "Tanıştığımıza memnun oldum." Onun vedasını beklemedi.

Bekleyemezdi.

İkisinin ortak hiçbir yanı olmamalıydı.

Özellikle de geçmişinin tüm hayaletlerinden daha fazla onu rahatsız eden tek şey.

O da her an, her gün kendini unutmakla meşguldü. Ve geceleri.

ONUNCU BÖLÜM

Kara Hançer Kardeşliği'nin eğitim merkezi, İlk Aile'nin malikanesinin yaklaşık 200 metre gerisinde, yerin derinliklerinde bulunuyordu. Büyük ev terk edilmiş olsa da, eğitim tesisi hala aktif olarak kullanılıyordu ve Qhuinn otopark alanından çelik kapıyı açarken, tıbbi kliniğe mi, ağırlık odasına mı yoksa atış poligonuna mı gitmesi gerektiğine karar veremedi.

Ne boktan bir geceydi.

Beton koridorda ilerlerken, soğuk vücuduna sıcak hava girebilmesi için deri ceketinin fermuarını açtı. Sınıflar boştu ve bu iyi bir şeydi. Kliniğe getirdikleri kişileri düşünürsek, buranın NPO olması daha iyiydi.

Sadece gerekli personel.

Ve tabii ki, bir de onun ruh hali vardı. Bu lanet olası karmaşanın ortasında olmayan kimseyle birlikte olmamalıydı.

Her şeyi: Lyric'e neredeyse olacak olan şey, L.W.'ye olabilecek olan şey ve Whestmorel'in gizli odasında buldukları erkeğe kesinlikle olan şey.

Son üç saati, tahtın varisi olan cesedi aramak için şehir merkezindeki caddeleri dolaşarak geçirdikten sonra, bu diğer istikrarsız durumun nasıl gittiğini değerlendirmek için avı bırakmıştı. İşini bitirdiğinde?

Blay'in ailesinin evine gidip, kızı da dahil olmak üzere oradaki herkesi kontrol edecekti.

Lyric her gece sonunda oraya giderdi. En azından fiziksel olarak iyiydi.

Klinik bölümüne vardığında, tüm odalar arasında tek kapalı kapının arkasından sesler duyabiliyordu. Doktor Jane ve Tohr oradaydı, hızlı bir şekilde bir tür konuşma yapıyorlardı ve burnundan nefes alırken, ölen erkeğin kokusunu alabiliyordu. Söylentilere göre, hasta hala hayattaydı, ama bu bilgi saatler önceydi.

Beton duvara yaslanıp ikisinden birinin çıkmasını beklerken, kollarını göğsünde kavuşturdu ve Roor'a baktı. Çizmelerinin bıraktığı ıslak ayak izleri, otoparkın güçlendirilmiş kapısına kadar uzanıyordu. Tavan havalandırmalarından gelen sıcak hava sayesinde, çok geçmeden izleri tamamen kaybolacaktı.

Ona hatırlatmaya gerek yoktu ama, ölümlülerin nasıl çalıştığını hatırlatmak için...

Tanrım, buraya gelmekten nefret ediyordu. Kardeşi Luchas'ın burada yatmış olması... ve sonra acil çıkış kapısından kar fırtınasına doğru çıkmayı seçmiş olması...

Hasta odasının kapısı açıldı ve Tohr, elinde bir kahve fincanı, yüzünde sert bir ifadeyle içeri girdi. Kardeşinin lacivert gözleri kalktığında, şaşkınlık belirdi.

"Oh, selam Q. Ne yapıyorsun?"

Quinn, hançerini kaldırarak selam verdi. "Sadece o erkeğin durumunu görmek için geldim."

"Pek iyi değil. Ama Doktor Jane elinden geleni yapıyor."

"Gelirken mobil ünitelerde iki kez kalbi durmuş diye duydum."

"Aslında üç kez." Tohr parmaklarını kısa kesilmiş saçlarının üzerinde gezdirdi. Ön kısmı kötü bir şekilde yeniden şekillendiğinde, beyaz çizgi bir soru işareti oluşturdu. "Bu noktada kim sayıyor ki."

Bir sessizlik oldu. "O kahve güzel kokuyor."

"Dunkin'." Tohr bir yudum aldı. "OG ile yanlış yapamazsın. Özellikle bu gece gibi bir gecede."

"Zor bir geceydi. Sanırım kimse L.W.'yi bulamadı?"
Aptalca bir soru. Bulunsaydı hemen haber verirlerdi.

—
"Henüz değil." Tohr başını eğdi. "Bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Orada kalmalıydım. Ben sadece..."

"Şu anda yeterince sorunla uğraşıyorsun. İki hafta önce sana programına uymaman gerektiğini söylemiştim."

Kardeşinin açık bakışlarından kaçınmak için Qhuinn, antrenman merkezinin ofisine açılan cam kapıya baktı. O yönde, oldukça amaçsızca bakarken, beton duvardaki çatlakların desenini fark etti. Çatlakların kaynağını anlaması biraz zaman aldı ve ne olduklarını anladığında, içinden küfretti.

Tanrım. Ölüm bu gece onu böyle takip etmek zorunda mıydı?

Bu düşünce aklına gelir gelmez, Tohr'un geniş omuzları görüş alanından geçti ve kardeşi örümcek izlerinin olduğu yere doğru yürürken, Qhuinn birdenbire dikleşti.

"Ben bakmıyordum..." Yalanını yarım bıraktı.

"Rocke nasıl?" dedi kardeşi kasvetli bir sesle, titreyerek parmak uçlarıyla damarların izlerini takip ederken.

Sen bilirsin, diye düşündü Qhuinn üzüntüyle.

"O, ah, *shellan'ına* odaklanmış durumda. Onun her gece, her saat ihtiyacı olan şey. Garip bir şekilde, şu anda neler olduğunu gerçekten bildiğini sanmıyorum. Bunun iyi mi yoksa acımasız mı olduğuna karar veremiyorum."

Tohr arkasına baktı. "Yaşlı Lyric rahat mı?"

"Doktor Jane harika bir iş çıkardı. Ağrısı kontrol altında ve oldukça akli başında. En azından şimdilik. Daha ne kadar zamanımız var bilmiyorum."

"Blay nasıl?"

"Bu durumda herkesten daha cesur." Qhuinn boğazını temizleyerek sözünü bitirdi: "Bu da şaşırtıcı değil."

"Aynı anda iki yerde birden olmaya çalışmayı bırakmalısın. Hepsiyle birlikte evde olmalısın. Kalbinin orada olduğunu biliyorum."

"Kralın oğlu yokken, nasıl şehir merkezinde olmayabilirim?"

Aralarında gergin bir sessizlik hakim olurken, Tohr koridorun duvarına bakarken Qhuinn kardeşinin profilini inceledi. Kardeşinin *shellan'ı* Lessening Society tarafından öldürüldükten sonra, Tohr bir süre ortadan kaybolmuştu. Geri döndüğünde, önündeki saç tutamı beyazlamış ve koyu mavi gözleri mezar kadar soğuk olmuştu. Eğer intihar edersen, Fade'e giremez ve sevdiklerinle yeniden bir araya gelemezsin diye bir söylenti vardı ve bu uyarıcı efsanenin, onun hala hayatta olmasının tek nedeni olduğu açıktı.

Hamile eşi, hayatının aşkı, yüzünden vurulmuştu.

Anlaşılması çok zor bir durumdu. Soğuk gecede tek başına ölmeye giden bir kardeş gibi, sokakta ezilme tehlikesi geçiren bir kız çocuğu gibi... savaş alanında kaybolan bir oğul gibi.

"Demek bunları biliyorsun, ha." Tohr aniden konuşmaya başladı ve bakışları tekrar geriye kaydı. "Betondaki çatlaklar. Nasıl oluştukları."

"Ben..."

"Sorun değil." Kardeşi bir kez daha elini uzattı ve bu sefer eli titremezdi. "Duyduğun doğru. Wellsie ve onun içindeki bebeğimiz... öldürüldükten sonra beni öldürmeye geldikleri yer burasıydı. Kardeşlerimi birden gördüğümde anladım... *anladım.*"

"Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Evet, yapabilirsin," diye karşılık verdi Tohr. "Sen de oradaydın, kendi tarzında." Luchas'ın hayaleti aralarında dolaşıyor gibiydi ve bir an için Qhuinn, ölen kardeşini acı verici bir netlikle görebiliyordu, solmuş bedenini, parçalanmış ellerini. Onu o varilde bulduktan sonra, bir dereceye kadar sağlığına kavuşturmuşlardı. Ama tam olarak iyileşmemişti, daha çok yol vardı.

Ama yine de, bedeni sağlam olsa bile, zihni ve ruhu yok olmuştu.

L.W.'yi düşündü ve dua etti, dua etti, o ateşli piç kurusu güvenli bir yerde olsun diye.

Tohr, kupadan bir yudum daha aldı. "Lyric'in bu gece iyi olmasına sevindim. O caddenin ortasında."

"Ben de." Gözlerini kapattı. "Şu anda ölüm her yerdeymiş gibi geliyor."

Gözlerini tekrar açtığında, Tohr karşındaydı. "Ama gerçekler her zaman böyledir. Sürekli gerçekleri düşünemeyiz, yoksa

tragedi ile aramızdaki farkın ne kadar ince olduğunu düşünürsek felç oluruz. Bir saniye içinde her şey değişebilir... ve sonunda herkes bir noktada ölür."

Qhuinn, kızının bir Ruke tarafından kurtarıldığını bilerek zorlukla yutkundu, ancak Tohr'un ilk *shellan'ı* da bir Ruke tarafından öldürülmüştü: Yanlış yer, yanlış zaman. Wellsie bir hedef değildi; sadece silahı olan bir *alt sınıfla* yolları kesişmişti. Bu arada Lyric, tam o anda, kuvvetli bir rüzgârın estiği bir anda, caddeyi geçiyordu ve tam da o anda, tam da doğru açıda duran bir reklam panosu vardı.

Ancak bu gece, kızı hızlı düşünen bir yabancı tarafından kurtarılmıştı, oysa Tohr'un kızı...

"Kendine bunu yapma."

Qhuinn dikkatini topladı. "Anlamadım?"

Kardeşi elini Qhuinn'in omzuna koydu. "Kızının kurtulması iyi bir şey. Bu gece ailenin şanslı olması yüzünden kendini cezalandırmana gerek yok. Ben başka türüsünü istemezdim. Kendi geçmişimde ne olursa olsun... ve eminim Wrath da şimdiki durum hakkında aynı şekilde hissediyordur."

Kahretsin, Qhuinn L.W.'nin öldüğünü hayal bile etmek istemiyordu.

"Üzgünüm," diye boğuk bir sesle konuştu. "Yıllar önce *shellan'ını* ve oğlunu kaybettiğin için. Sanırım sana bunu daha önce hiç söylememiştim."

Tohr başını tekrar çimentodaki çatlaklara çevirdi. "Buna gerek yok. Biz kardeşiz, unutma. Ve sen zaten yeterince trajedi yaşadın. Bizim gibi hayatta kalanlar arasında bazı şeyler konuşulmasına gerek yoktur."

Qhuinn sadece başını sallayabildi. Sesine güvenmiyordu.

"Bu arada, *hellren'in* şu anda sana ihtiyacı var." Tohr derin bir nefes aldı. "Ve kayınpederini gördüğünde, Rocke'a onun için burada olduğumu söyle. Şimdi ve... sonrasında..."

"Bana bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sormuştun." "Evet?"

Qhuinn yüzünü ovuşturdu. "Sanırım buraya seni bulmaya ve senden af dilemeye geldim. Ne kadar berbat ve adaletsiz bir durum bu? Kızımın iyi olmasına minnettarım ama bu bana yanlış geliyor."

Kardeşi yavaşça başını salladı. "Hayatta kalanların suçluluk duygusu, çok zararlı bir tür kederdir. Ben de hala o yolda yürüyorum. Zamanla biraz hafifliyor ama asla tamamen geçmiyor."

Qhuinn, koridorda izlediğı ve yavaşça kaybolan ayak izlerini düşündü.

Tohr'un sesi ısrarcı bir hal aldı. "Kızının hayatta olması, benim eşimin ve çocuğumun ölmesi senin suçun değil. Ve L.W.'ye ne olursa olsun, bu iki olay aynı gece meydana geldiğı için birbiriyle bağlantılı değil."

"Bunu biliyorum."

"Ama sen buna inanmıyorsun. Bu bir gözü göz, dişi dişe meselesi değil, Lyric için L.W. Onun hayatını tahtın varisiyle takas etmeli miydin diye kafanı yorma. Lanet olsun, onun öldüğünü bile bilmiyoruz."

Gözlerini kırptırarak görüşünü netleştiren Qhuinn tekrar başını salladı.

Sonra Tohr onu sıkıca kucakladı. "Bu yükü bırak artık. Zaten yeterince yük taşıyorsun."

Kardeşi onu bıraktı ve başını eğerek geri adım attı, sanki bir anlaşmaya varmışlar gibi. "Seni affediyorum, Q. Ben biraz daha kahve alacağım. Şimdi evine, ailenin yanına git."

Bunun üzerine Tohr dinlenme odasına doğru yola çıktı. Uzun ve kararlı adımları, trajedisinin ardından hayatına devam etmeyi başardığını içgüdüsel olarak hatırlatıyordu ve eğer birisi aşka ikinci bir şans hak ediyorsa, o da savaşçıydı.

Sonbahar, onu dünyanın tüm zamanlarının dokunamayacağı şekillerde iyileştirmişti.

Qhuinn, uzaktaki kapı yavaşça kapanana kadar bekledi.

Sonra o çatlaklara son bir kez baktı.

Tanrım, şafak sökmeden L.W.'yi bulmalarını umuyordu.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

L.W. *ahstrux nohtrum*'unu mahvetmiş olduğu için, "eve" gittiğinde onu nelerin beklediğini biliyordu.

Bu yüzden gecenin sonunda "eve" gitmedi.

Yan not: Tek başına çalışmak, onun için tüm avantajları barındırıyordu. Telefonu kapalıyken, onu engelleyen kimse yoktu ve güneşin doğmasına kadar durması için hiçbir neden yoktu, üç kişi daha öldürdü ve birkaç saat daha devam edebilirdi. Ancak son çatışmada işler biraz karışık ve tehlikeli hale geldi, o da çatışmadan çekilmek ve hala yapabiliyorken oradan uzaklaşmak zorunda kaldı.

Ve aptallar onun mantıksız olduğunu mu düşündüler? Hadi ama, o kendine bakmayı bilirdi.

Caldwell'ın şehir merkezinden kuzeye doğru moleküller halinde dağılırken, ona bakıcı olmadan yaşayamayacak kadar aşırı tepki gösterdiğini söyleyen tüm nefretçilere mecazi olarak orta parmağını gösterdi.

Dizlerine kadar karla kaplı bir yerde yeniden şekillenirken, önündeki dağ manzarasına sanki savaşılabileceği bir şeymiş gibi karşı çıktı.

"Lanet olası aptallar."

Hançer tutan elinin parmak uçlarından kan damladığını dikkatle görmezden gelmek zorunda kalması, solo kariyerini daha da destekleyen bir başka şeydi. Tanrıya, Lassiter'a ve Shuli'nin bariz yarasını işaret etmemesi için yukarıdaki diğer gökyüzü babalarına şükürler olsun. Aksi takdirde, adama vurmak zorunda kalacaktı

adama vurmak zorunda kalacaktı ve kolunu göğüs kafesinden daha yükseğe kaldırabileceğinden emin değildi.

O lanet aristokrat, onun evrenindeki Toby Flenderson'dı. "Bu beni Michael Scott yapmaz," diye mırıldandı L.W.

The Office'in dokuz sezonunu ezbere bildiğini hatırlatması çok eğlenceliydi. geçmişte hiç yaşamak istemediği bir şeydi, çünkü o dizi maratonunu kendi isteğiyle yapmamıştı. *Annesi* kendi yatak odasının yanındaki yatak odasında uyuyamadığında, bölümler onun küçük televizyonunda patates püresi gibi görsel-işitsel bir eşdeğer olarak oynatılmıştı... bu yüzden gençliği, referanslar beynine aniden gelene kadar, bilinçaltının bulanık çorbasından reRexive ısrarla çıkan mantarlar gibi, dizinin fon müziği ile geçmişti.

Shuli bir odaya girdiğinde veya ağzını açtığında, L.W. her seferinde "*Tanrı yok! Hayır, Tanrım, lütfen, hayır!*" diye bir koro duyuyordu.

Bir bandana çıkarıp, ilk yardım yaptı ve yarayı sardı, elinin yaralı yerin üzerinde olduğu için değil, kanı tutmak için. Ağrı artmaya başlamıştı ve bu sadece kolunun dışındaki kurşun sıyrığı yüzünden değildi. Her yerinden ağrılar gelmeye başlamıştı, şişlik ve morlukların da bu ağrılara katılıp her şeyi ele geçirdiğinin kanıtıydı.

"Ne var ki bunda yeni?"

Karlı, yaprak dökmeyen manzaradan uzaklaştığında, önündeki yükselen taş konak, Marvel Evreninden çıkmış gibi gece gökyüzüne uzanıyordu. Kayrak taşlı çatısı boyunca uzanan gargoye'lar ve geçmişin tüm hayaletlerinin ona bakması için yeterli sayıda pencereyle, heykelsi giriş her zaman "buraya girenler tüm umutlarını bıraksın" türünden bir his uyandırıyordu.

Ama yine de, yetişkin olarak, izinsiz giren biri olarak buraya ilk kez geldiğinde, katedral benzeri kapılarını açıp yalnız odalarında dolaşmaya başladığında, umudu çoktan yitirilmişti.

Bu, yaşayanların bile ölü olabileceğinin kanıtıydı.

Karın içinde ilerlerken, yukarıya değil aşağıya bakarak, birkaç gece önce bırakılmış ayak izlerini arıyordu. Ancak, yağın kar ve sonunda dinmiş olan rüzgârlar nedeniyle kar tabakası tamamen düzleşmişti.

Hadi ama, sanki babasının gerçekten geri döndüğünü, birkaç gece önce burada onunla buluştuğunu doğrulamak için ek bir kanıtı ihtiyacı varmış gibi?

Kafasının karıştığının farkında olarak, sadece sezon nedeniyle değil, artık bu mülkte kimse yaşamadığı için kapatılmış olan çeşmenin etrafından dolaştı. Yarım daire çizerek ilerlerken, arabalık binanın kepenkleri kapalı, pencereleri tahta ile kapatılmış, ön kapısı karla kaplı ve kar yığınlarıyla tıkanmış halini gördü.

Sanki son sakini her şeyi kapatıp eşyalarını alıp gitmesinden bu yana yüzyıllar geçmişti, tüm mülk önceki bir medeniyetin kalıntısı gibiydi, geriye kalanlar asla tam olarak doğru olmayacak bir şifre çözümü bekliyordu.

Malikanenin merdivenlerinin dibine geldiğinde, o kadar çok birikinti vardı ki, katedral benzeri cepheye çıkan merdivenler sadece bir yükseliş gibiydi, konturları sonsuz sayıda tırmıkların örtüsü altında yok olmuştu.

Tıpkı gökyüzündeki yıldızlar gibi. Saymakla bitmeyecek kadar çoktu.

Kötü bir adım attıktan sonra, imparatorluk kapısına yaklaştı. Eski moda kilidi açmak için kullandığı bakır anahtar, neredeyse on yıl önce çaldığı bir şeydi. Mahmen'in odasına gizlice girmiş ve dolabının arkasına gitmişti. Orada, bir çanta içinde, kutsal şeyler vardı, onunla uğraşmaması gerektiğini bildiği şeyler.

Çünkü onlar babasının eşyalarıydı.

Ancak mahremiyeti ve sırları ihlal etmişti ve hiç suçluluk duymamıştı. Dönüşüm sürecine girmek üzereydi ve soyunu göz önüne alındığında, hayatta kalma şansı çok azdı.

Evet, ölen babasının geride bıraktıklarını görmek istiyordu ve o ağır anahtar başka bir kapıya da uyabilirdi. Buraya gelmesi birkaç gün sürmüştü ve yolculuk için doggenlerin arabalarından birini çalmak zorunda kalmıştı. Ayrıca malikanenin tam olarak nerede olduğunu bilmediği için bir haritaya da ihtiyacı vardı.

Ama Büyük Ayı Dağı? Eh, onu bulmak kolaydı ve o, dağın eteklerindeki tüm kırsal yolları dolaşmış, yoğun ağaçların arasına giden her yolu denemiş, ta ki engelle karşılaşıp kadar. Garip maskeleyemeyi aşarak,

ve mide bulantısıyla mücadele ederek, kalbi korkuya yakın bir hisle çarpmaya devam etse de sebat etmek... birçok yönden onun ilk rakibi olmuştu.

O zamandan beri bırakmama alışkanlığı vardı.

Malikanenin kapısına ulaştığında...

Şiddetli bir rüzgar esintisi omuzlarının arasına çarptı, gövdesi alt vücudunun yelkeni gibi davrandı ve tüm vücudu yüzüstü oyulmuş panele çarptı. Gözleri morarmadan ve burnuna atel takılmadan kendini tutmayı başardı, ancak bu neredeyse saldırı sayılabilecek olay ruh halini iyileştirmede.

Ne olursa olsun.

Aklına bir şey geldi. Bir... kişi.

Anahtarı yuvasına zorla soktu, sapı çevirdi ve soğuk silindirler yerinden kayarken bir direnç hissetti. Kolu çevirmeye başladığında metal bir gıcırta duyuldu ve kapıyı açtıkça bu ses daha da yükseldi, bir erkeğin ön kolu kadar büyük menteşeler itiraz ediyordu.

Fritz kesinlikle buraya gelmiş ve burayı takip etmişti. Ama bu soğuk gecelerde, ne kadar WD-40 sürerseniz sürün, işleri yolunda tutmak için yeterli olmazdı. Bunun için, saatlerce insanların gelip gitmesi, içeri girip çıkması gerekiyordu. Sürekli erkek ve kadın akışı.

Menteşeler gibi, insanlar da paslanmaya maruz kalırlardı, diye düşündü.

Bazen öfkesinin, kimseyi hayatına sokmadığı ya da hayatından çıkardığı için olduğunu düşünürdü...

"Kes şunu."

İçeri girerek, kendini giriş holünde kapattı ve mermer zemine botlarını vurdu. Bir erkeğin ağır adımlarını yakalayacak bir paspas yoktu. Eskiden, Kardeşlik ve İlk Aile diğer savaşçılar ve hizmetçilerle birlikte burada yaşarken bir tane olmalıydı.

O zamanlar henüz bir bebektir. Bu yüzden pek bir şey hatırlamıyordu. Aslında neredeyse hiçbir şey hatırlamıyordu.

Bu boş evin kabuğuna neden geri dönmeye devam ettiği, ziyaretleri şüphesiz tüm güvenlik kameraları tarafından kaydedilse de sakladığı acınası bir sırdı.

Belki de onca yıl sonra izleme sistemi terk edilmişti.

Her neyse, bu eve gitmekten çok daha iyiydi, özellikle de böyle bir gecede. Ve eğer biri ondan bir parça isterse? Yolculuğu yapıp kışını öpebilirlerdi.

Giriş holünün kapısını açarak, bir dönüm büyüklüğündeki fuayeyi geçip ikinci kattan aşağıya uzanan merdivenlere baktı. Halı kan kırmızısı ve nehir kadar genişti, sanki *The Shining* filmindeki asansör sahnesi bir otelden Windsor Kalesi'ne taşınmış ve ikinci katın sahanlığına yerleştirilmiş gibiydi. Ve lüksden bahsetmişken. Sönük ışıktaki bile altın korkuluklar parlıyordu, duvarlardaki apliklerden ve aydınlatma armatürlerinden sarkan kristaller de öyle. Bir de mermer ve malakit sütunlar vardı. Ve her iki yanında, her türlü kış uykusuna yatmış mobilya ve antikaların bulunduğu devasa mağaralar.

Bir krala layık. Kendisinden daha uzun ömürlü bir vizyona sahip bir erkek tarafından inşa edildi.

L.W. her şeyi susturdu ve tam çiçek açmış bir elma ağacının mozaik resmini geçti. Kafası dönüyordu ve bu meraklı bakışlar, burada başka birinin olmasını beklediği için değildi. Sadece Kara Hançer Kardeşliği üyelerinin seslerini dublajlamadan edemiyordu, onları bu gezegene gelmeden önce, burada dolaşırken, yerleşmeden önce bekar savaşçılar olarak yaşarken hayal ediyordu. Bunu hayal etmek neredeyse imkansızdı. Tüm gençler gibi, o da gezegene gelişinin Büyük Patlama, evrenin kökeni olduğunu düşünmeye meyilliydi. Ve bu, tahtın varisi saçmalığını ortaya atmadan önceydi...

Onun boktan ayakkabısının çelik burnu merdivenin ilk basamağına çarptı ve ev, onun küçük bir orospu olduğu için onu cezalandırıyormuş gibi, o öne doğru eğildi. Girişteki hatasında olduğu gibi, avuç içleriyle kendini tuttu ve şınav pozisyonuna geçti.

Boynunu uzatarak yukarı, yukarı, yukarı baktı. Neden buraya gelmeye devam ediyordu *ki*?

Tekrar dik durmaya başlayıp tırmanmaya başladığında, merdivenin ortasından düz bir şekilde yukarı çıktı — bu da ona burayı sahiplenmiş gibi hissettirdi. Yalan, içindeki aç ve öfkeli bir kısmı besledi ve ikinci katın sahanlığına geldiğinde etrafına bakındı.

Çok fazla gölge vardı, pusuda bekliyorlardı. Ama bunların neyden kaynaklandığını çok iyi biliyordu.

Buraya ilk geldiğinde her şeyi ezberlemişti, huzursuzca dolaşarak odadan odaya o kadar çok kez gidip gelmişti ki, kemerli geçitlerden dolaplara ve arka koridorlara kadar her şeyi şemaya dökebilecek hale gelmişti. Herhalde bu, babasını evin her köşesinde, her boşluğunda ve her köşesinde aramakla başlamıştı, hiç tanımadığı bu büyük erkeğin resmini, adamın sadece birkaç yıl yaşadığı bir evin her yerinde tamamlamak için yaptığı aptalca bir girişimdi.

Ama şimdi babası geri dönmüştü.

Ne yazık ki, yıllar önce onu aramayı bırakmıştı.

Merdivenlerin en üstünde, ilerideki çalışma odası en iyi bildiği odaydı; soluk mavi duvarlar, zarif Fransız sandalyeleri ve kanepeleri, onun dekor için seçmeyeceği türden şeylerdi ve babası için de aynı şeyin geçerli olduğuna emindi. Tabii bunu kesin olarak bilmiyordu. Sormaya da niyeti yoktu.

Ama en azından taht ve masa marka ürünlerdi.

Hadi ama, babasının kayıp yılları telafi etmekten daha önemli işleri vardı. Kendisine karşı bir ihanet komplosu ile karşı karşıya kalmıştı.

Ne hoş bir hoş geldin hediyesi, ama Caldwell, New York işte böyleydi.

Odaya giren L.W., şömineye doğru yürüdü. Orada taze bir odun yığını vardı ve başını sallamak zorunda kaldı. Gıcırdayan menteşelerin aksine, Fritz gerçekten burayı hala bakıyordu ve şüphesiz buraya kimlerin gelip 1re yaktığını hiç sormamıştı. *Doggen'in* tek bildiği, birinin düzenli olarak ziyaret ettiği ve bunun da küllerin temizlenmesi ve yeni odun ihtiyacı olduğu anlamına geldiğiydi.

L.W. çömeldiğinde, elindeki bandanayı çözdü ve yeniden doldurulmuş uzun kuyruklu kibrit kutusuna uzandı. Silindirden bir tane çıkardı ve kırmızı başını kumlu zemine sürttü, küçük sarı Rare, iki yüz yıllık mermer şöminenin ince damarlarını ortaya çıkardı. Demir sepetin dibine yerleştirilmiş gazete, onu nihayetinde yok edecek olan şeye açgözlüydü ve çıra da aynıydı. Meşe ve akçaağaç kütükleri biraz daha dirençliydi, ama bir süre sonra onlar da boyun eğecekti.

Her zaman öyle olurdu.

Ayağa kalkıp her zamanki oturduğu kanepeye gitmek yerine, kendini kışının üzerine düşürdü. 1re'nin kokusu burnuna çok hoş geliyordu, kışın ortasında ortaya çıkan gevrek, güzel bir sonbahar kokusu. Isı da hoştu.

Avuçlarını dışarı doğru uzatarak parmaklarını havalandırdı. Kanın çoğu koyu granat rengine dönüşmüştü, ama deri ceketinin kolunun içinde hala kanıyor olmalıydı. Orası çok ıslak ve sıcaktı.

Bu sorun kendiliğinden çözülecekti.

Onun planı, burada uyumak, gece karanlığında uyanmak ve tekrar dışarı çıkmaktı — tabii kimse onu rahatsız etmezse. Ve o zaman bile, kimsenin hiçbir şey hakkındaki yorumlarıyla gerçekten ilgilenmiyordu.

Yorgun gözlerini ovuşturarak, kütükleri yalayan ve tekmeleyen Rames'e yeniden odaklandı. Her şey bulanıktı ve kendini nasıl tekrar savaşıma zorlayacağını bilmiyordu. Ama bunu yapmak zorundaydı, bu yüzden yapacaktı.

Onun için zaman daralıyordu ve zamanını boşa harcamak istemiyordu.

Lash'i bulup o pisliği öldürmek istiyordu.

O, kralın lanet olası oğluydu ve otuz yıl önce gerçekleşmiş olabilecek babasının ölümünün *intikamını almak*, başka hiç kimsenin değil, sadece onun göreviydi.

Bu intikam eylemi, herkesin sandığı nedenlerden dolayı olmasa bile.

Oh, peki ya onun *ahstrux nohtrum'unu* sikmesi? Zorla beslenen oda arkadaşı çok sinir bozucuydu, ama o gümüş dilli orospu çocuğu her şeyden kurtulmayı başarabilirdi. Yani hayır, Shuli'nin pembe kağıdında onun adı yazan bir notun yer alması mümkün değildi, eski ülkede işler nasıl yürümüş olursa olsun.

O aristokrat muhtemelen bu süreçte tehlikeli görevinden dolayı kendisine tazminat olarak zam talep edecekti.

L.W. inleyerek geriye uzandı. Omurgası ve ona bağlı kasları o kadar kaskatıydı ki, İran halısının üzerine rahatça uzanamıyordu. Uşakın istiflediği kütükler gibiydi, sert, esnek olmayan, fiziksel acısı bu yatay pozisyonla daha da kötüleşmesine rağmen.

Gözlerini kapatıp, odunların çıtırtısını dinledi, 1re'nin yumuşak kokusunu içine çekti ve tüm ağrıları görmezden gelmeye çalıştı.

Tam uykuya dalmak üzereyken, beyni bir düzeltme yaptı. Kimseyle konuşmak istemediği doğru değildi.

Şu anda konuşmaktan çekinmeyeceği tek bir kişi vardı. Ama o kişi gerçekten uzak durmalıydı. Şu anda hayatının kötü bir yöne gittiğini düşünüyorsa? Bitty'yi görmeye devam ederse olacaklarla karşılaştırıldığında bu hiçbir şeydi.

Rhage'in kızı ona karşı karşı konulmazdı ve o da bu duygunun bir şekilde karşılıklı olduğunu biliyordu.

Bu da, kızının aklını başına toplamadığı sürece felakete doğru gittiği anlamına geliyordu. Neyse ki annesi bir terapistti.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Lyric, dedesinin kapalı arka verandasında yeniden şekillenirken, bütün gece boyunca ilk kez Lou-stupidns ayakkabılarıyla karın üzerinde yürümemiş, üzerinde durmamış ya da kaymamış gibi görünüyordu. Tabii ki, ayakkabıları hala mahvolmuştu, ayakları buz kütesine dönmüştü ve ayak bilekleri ve baldırları o kadar sertleşmişti ki, kazık olarak kullanılabilecek durumdaydı.

Ama bu noktada kim sayıyordu ki, özellikle de kafasında başka şeyler varken.

Biraz paranoyakça, onu kurtaran adamın yüzünü hatırlamaya çalıştı ve onun siyah saçlı, kapüşonlu ve parkalı olduğunu hatırlayınca bir dereceye kadar rahatladı.

"Gözleri ne renkti?" diye sordu.

Kasıtlı olarak unutulabilir miydi? Öyle mi demişti? Evet, sorun ondan değil, kendisinden kaynaklanıyordu ve kendini toparlaması gerekiyordu.

Derin bir nefes aldı, nefesini verdi ve bulutun uzaklaşmasını izledi.

Her zaman gelmeyi çok sevdiği bu ev, güzel bir kırsal arazide bulunuyordu ve arka bahçedeki gölet, dünyadaki en sevdiği yerlerden biriydi. Hayatı boyunca ağaçlar büyümüş ve çitlerin içinde bir sığınak hissi yaratmıştı. Yaklaşık beş yıl önce, büyükbabası su kenarına perdeli bir çardak eklemişti. Sekizgen ve kırmızı teneke çatılı bu yapı, ağzı olmayan neşeli bir çaydanlık gibiydi.

Onu tahta tahta, çivi çivi inşa ettiğini hatırlayarak gözleri yaşlarla doldu.

Bu, onun çok sevdiği *shellan'ına* bir yıldönümü hediyesiydi. Yaz aylarında, pazar geceleri şafak sökmeden önce, Lyric ve *büyükbabası* ailece son akşam yemeğini yedikten sonra oraya çıkıp, çulluğu, cırcır böceklerini ve ağaç kurbağalarını dinlemeyi severlerdi.

Fırtına olduğunda ve macera ruhu içinde olduklarında da oraya gitmek güzeldi.

O anlar yaşandığında, Lyric kesinlikle onlardan keyif almıştı, ama bunların nadir ve değerli şeyler olduğunu hiç düşünmemişti... çünkü bir gece, orada tek başına kalacağı bir gece gelecekti.

Dev'in paltosunu kendine yaklaştırarak, kar yığınlarının ötesindeki çardaklara baktı ve gözleri yaşlarla dolduğunda başka bir yere bakmak zorunda kaldı. Kış manzarası ne kadar güzeldi, o kadar parlak ve ışıltılıydı ki, ay ışığı bulutların arasından süzülerek karla kaplı çam ve köknar ağaçlarını mavi tonlarla kaplıyor, donmuş gölet platin bir tabak gibi görünüyordu.

Yaklaşık üç ay önce, Ekim ayının başlarında, hava mevsim normallerinin üzerinde sıcak olduğu bir akşam vardı. Aile, yiyeceklerle dolu sepetler, tabaklar, çatal bıçaklar ve içeceklerle oraya gitmişti. *Granmahmen* yemekleri pişirmişti elbette ve servis edilen her şey çok lezzetliydi...

Neden ne yediklerini hatırlayamıyordu?

Düşündüm de, onlar ne hakkında konuştuklarını da hatırlayamıyordu. Ne giydiğini ya da başkalarının ne giydiğini de hatırlamıyordu. Üşüten hava nedeniyle, kazak ya da Reeces giymedikleri kesindi.

Tanrım, bu da onun ne kadar az şey hatırladığının bir başka örneği.

Ancak, *mahmen'i*, Seçilmiş Layla'nın orada olduğunu ve babası Xcor'un da orada olduğunu kesin olarak biliyordu — ve şimdi herkesin orada olduğu için minnettardı.

Büyük *büyükannes*i bir daha asla orada akşam yemeği yemeyecekti.

O zamanlar bunu bilmiyorlardı. Hep birlikte oradaydılar, güzel ve ılık gecenin tadını çıkarıyorlardı, kışın gelmesiyle birlikte bu anı hazine gibi saklıyorlardı. Ama bir şeyi son kez ne zaman yapacağınızı asla bilemezsiniz.

Arkasını dönerek, sol taraftaki Fransız kapısına doğru giderken gözlerini sildi. Diğer ikisi, bir yıl önce eklenen 1. Roor ana süitine açılıyordu. Tanrıya şükür, büyükbabası ve büyükannesini önceden plan yapmışlardı.

Ne yazık ki, hazırlandıkları şey, olması gerekenden onlarca yıl önce gerçekleşmişti.

Sürgü mekanizmasının yanında bir tuş takımı vardı ve o da kayıt numarasını girdi. Amcası Vishous'un dediği gibi, tüm ev ses sistemi ile donatılmıştı; kameralar, hareket sensörleri, alarm sistemi, yer altı kaçış yolu, hepsi onun tarafından tasarlanmış ve F.T. Genel Merkezi'ndeki ekibi tarafından 24 saat izleniyordu.

Black Dagger Brotherhood'un kaynaklarının büyükbabasını ve büyükannesini de koruduğu için her zaman minnettar olmuştu.

Kilitler açıldığında, en yakın kameraya el salladı, kolu aşağı itti ve büyükbabasının ofisine girdi. Uzaklardan bir çan sesi geldi ve kapıyı kapatırken mührün sıkı olduğundan ve mekanizmanın yeniden bağlanabileceğinden emin olmak için dikkatli davrandı. Tıpkı amcasının ona çok küçükken öğrettiği gibi.

Güvenlik, açma ve kapama ile başlar, derdi hep...

Acıyla yüzünü buruşturarak, bir ayağını Ramingo gibi kaldırdı ve stilettosunun kayışlarını gevşetti. Onu çıkarmak, özellikle bu sıcakta, büyük bir rahatlama oldu. Ancak ayağını yere koyarken bir sorun çıktı ve ayak tabanı Rat'a gitmek istemediğinden, diğer tarafta çalışmaya başlarken dengeyi sağlamak için avucunu duvara dayadı.

Ve o anda fark etti... Ortam çok sessizdi.

"Merhaba?" dedi ve ikinci telefonu da düşürdü. "Evde kimse var mı?"

Koridora koşarken küfür etti ve kapı pervazında kaydı. Büyükannesinin ve büyükbabasının yatak odasının kapısı açıktı ve her zamanki gibi kendini duygusal olarak hazırlamak için zamanı yoktu. Hemen içeri daldı...

Yatağın yanındaki lamba açıktı, loş ışık hareketsiz yatan solmuş kadının üzerine düşüyordu. Yaşlı olan Lyric, bir yığın yastığa yaslanmış, çizgili yüzü ve seyrekleşen beyaz saçları hala şok ediciydi.

Gözleri kapalı, ağzı hafifçe açık ve hiç hareket etmiyordu. Hepimizin beklediği şeyin gerçekleştiği açıktı...

Çökmüş göğsünde kapalı duran Kindle yukarı... ve aşağı hareket etti. Bir duraklama oldu. Sonra tekrar yukarı... ve aşağı hareket etti.

Nefesini vererek rahatlayan Lyric, rahatlamış bir şekilde çöktü ve mutfağın oturma alanını gösteren iki yönlü monitörü kontrol etti. Babası Blay ve büyükbabası kanepelerde oturmuş, ikisi de uykuya dalmıştı. Onları kim suçlayabilirdi ki? Bu ölüm nöbeti çok yorucuydu, ama Lyric sonun gelmesine hazır değildi. Hiçbiri hazır değildi, son bir aydır herkesin tek düşündüğü şey bu olmasına rağmen.

Özellikle de son bir haftadır.

Üzüntüyle kabullenerek, kapı pervazına yaslandı ve parmak uçlarını şakaklarına bastırdı. Yavaş yavaş yaşlanan insanlardan farklı olarak, bir vampirin hayatının sonu geldiğinde, hızla güçsüzlüğe doğru bir düşüş yaşırdı. Ekim ayında *büyükbabasının* yemek pişirip temizlik yaptığı, yaprakları tırmıkladığı ve merdivenin üzerine çıkıp ön kapıya sonbahar çelengi astığı gerçeği akıl almazdı. Ve tüm bunları, önceki birkaç on yılda olduğu gibi görünürken mi yapmıştı? Yüzünde sadece biraz tuz ve karabiber, duruşu hala mükemmel, gözleri canlı ve gülüşü her zamanki gibi hızlı?

Nasıl buraya geldiler... şimdi.

Büyükbabası bir kez daha net bir şekilde odak noktası haline geldi ve o anda hemşire Ehlena'nın geceliği çoktan değiştirmiş olduğunu fark etti. Bu geceki gecelik soluk maviydi. Dün ise pudra pembesiydi. Her ikisi de patchwork yorganın pastel renkleri ve odanın Rowered duvar kağıdına çok yakışıyordu.

Rocke her zaman, lavanta keseleri ve iç çamaşırları hariç, Viktorya dönemine ait bir şifonyerin içinde uyuduğunu söylerdi. Ama aynı zamanda, *shellan'ının* kadınsı dekoru sevdiğini de biliyordu, bu yüzden *onu* uyandırırken en mutlu eden şeyi ona vermekten büyük mutluluk duyuyordu.

Bu küçük cümle sayısız kez tekrarlanmıştı. Ve yaşlı Lyric her zaman sonunda, Rocke'nin aslında uyandığında görmekten en çok hoşlandığı şey olduğunu eklerdi, duvarlardaki kürekçiler ve onun yaptığı yorgan ise uzak bir ikinci sıradaydı...

Lyric'in midesi açlıktan guruldadığında, geri çekildi... her ne kadar tüm o uykuyu bozmak istese de, sadece bir kez daha kontrol etmek için. Nefes almak, hayatta olduğunun kanıtı için yeterliydi, değil mi?

Kadın komaya girmediyse... "İşte buradasın," dedi zayıf bir ses.

Lyric hemen dikkatini verdi. "*Büyükanne*, uyanık mısın?"

Yatağa yaklaştığında, o tanıdık eski gülümseme bir anlığına ortaya çıktı ve o gözler, o güzel gri gözler, her zaman dünyaya baktıkları ışıltıyı yansıtıyordu.

"Şu haline bak," dedi yaşlı Lyric. "Ne sıcak bir palto."

Lyric, paltoyu açık tutarak yavaşça döndü. "Sence elbiseme yakışır mı?"

"Bezelye ve havuç gibi. Nereden buldun bunu?"

Lyric eğilip *büyükannesinin* yanağına bir öpücük kondurdu. "Söylersem bana inanmazsın."

"Öyleyse, hemen şimdi söylemelisin."

O iskelet gibi ince el yorganı okşadı ve bir hafta önce, yaşlı Lyric'in biraz yardımla oturabiliyor olduğunu hatırlamamak zordu. Artık bunu yapamıyordu.

"Ayakkabıların nerede, canım?"

Yatağın kenarına oturarak gülümsemek zorunda kaldı. "Onlar büyükbabamın çalışma odasındaki masasının üzerinde. Yan verandadan içeri girdim ve tuz izi bırakmak istemediğim için onları orada bıraktım."

"Biliyorsun..." Verimsiz bir öksürük sözlerini kesti ve ardından bir anlık bir toparlanma oldu. "Biliyorsun... Kalkıp Roors'u paspaslamam lazım. Büyükbaban paspaslamaktan nefret eder."

"Oh, seve seve yaparım..."

"Endişelenme." Yorgun gözler açık kapıya kayarken bir başka duraklama oldu. "Ben hallederim... belki biraz daha dinlendikten sonra. Büyükbaban çok yorgun, biliyorsun."

Elini yatak başı masasına doğru uzattı ve monitör ekranının açısını değiştirdi. *Büyükannesini*, karşı karşıya duran iki erkeğe bakarken tekrar gülümsedi.

aynı şekilde uzanmış, ellerini göğüslerinin ortasında birleştirmiş, çenelerini kaldırmış ve horlayarak uyuyorlardı.

"İkisi de çok yorgun," dedi *büyükannesi*. Ve sonra öksürük tekrar başladı.

Lyric başucunda asılı olan oksijen maskesine uzanırken, yaşlı Lyric tıslayan plastik bardağı uzaklaştırdı. "Yeter... artık..."

Reddedilince, tek yapabileceği oturup ortalık sakinleşene kadar beklemektir — bu arada diğer babasını uyandırması gerekip gerekmediğini merak ediyordu. Ama adam gerçekten derin uykudaydı ve bu gece onun endişesini artırdığı için kendini kötü hissediyordu. Aboneler etkinliği sırasında ilk molasında, *mahmen* ve Xcor ile birlikte banyodan FaceTime ile ona ulaşarak iyi olduğunu ve güvende olduğunu söylemişti.

Hayatta olduğunun kanıtı hakkında konuşalım...

"Şimdi bana paltodan bahset," dedi yaşlı Lyric zayıf bir sesle.

Yüz maskesini avucunda tutarak, bileğine çarpan hava akımını hissetti. "Şey, bu kulüpte bir etkinlik yapıyordum ve..."

Lyric hikayenin sonuna geldiğinde — ve kaskı şantiyeye götürdüğü kısmı atlayarak — *büyükbabası* çok daha rahat nefes alıyor gibiydi.

"Peki bu adam..." diye fısıldadı kadın. "Bütün bir reklam panosunu tutacak kadar güçlü olmalı."

Lyric'in yanakları kızarıırken, boğazını temizledi. "Ah, evet, çok güçlüydü. Bir insan için."

"Aslında bizden o kadar da farklı değiller — ve yanaklarında beliren kızarıklık, senin de bunu fark ettiğini gösteriyor."

"O tamamen bir yabancı."

"Ama onun ceketini giyiyorsun."

Lyric elini ceketin koluna götürdü ve dış katmanın pürüzlü dokusunu hissetti. "Sadece bir yabancı."

"Herkes öyle başlar." "Onu bir daha asla görmeyeceğim."

Aslında, bunun tam olarak doğru olmadığını biliyordu. Belki uzaktan görür. Bathe'e geri döndüğünde. *Eğer* oraya geri döndüyse.

Parti yapmak birdenbire Zideo'da kendini tanıtmaktan ve reklam yapmaktan daha ilginç gelmemeye başladı.

"Bir tavsiye verebilir miyim... çok şey görmüş yaşlı bir kadın olarak?"

Esnemesini gizleyerek başını salladı. "Tabii ki, *büyükanne*."

O zayıf el boş tarafta yatağı okşadığında, Lyric gülümsemek zorunda kaldı. Kalkıp, ayak ucuna dolaştı ve yorganın üzerine uzandı, yanına kıvrılıp o ince avucunu kendi avucuna aldı.

"Anlat bana," dedi. "Hayatımın bir yere varmadığını hissediyorum, bu yüzden senin vereceğin her türlü öğüte açığım."

"Burada geçireceğimiz zaman çok kısa." Yaşlı Lyric'in yapabileceği tek şey başını çevirmektir ve öyle yaptı, gözleri buluştu. "O adamı bulmalı ve o kızarıklığı takip ederek kollarına atılmalısın..."

"*Büyükanne!*" diye gülererek haykırdı.

"Ben her zaman yaşlı değildim, biliyorsun." Yaşlı Lyric bilmiş bir şekilde gülümsedi. "Ve büyükbaban da her zaman muhasebeci değildi."

"Ben... Ne diyeceğimi bilemiyorum." O da gülümsedi. En azından, şantiyede tanıştığı adamı -Devlin miydi?- tekrar düşünene kadar. "Ve zaten, o sadece bir yolun kesiştiği bir olaydı."

"Bir erkek, soğuk bir kış gecesinde ceketini öylece herhangi birine vermez."

Onun önünde durduğunu hatırladı ve onun ne kadar uzun boylu olduğunu hatırlayarak rahatladı. Göğsü ve omuzları ne kadar genişti.

"Oh, bilmiyorum," diye mırıldandı. "Belki de sadece iyi huylu biridir."

Annesi onu doğru yetiştirdiğini söylememiş miydi? Tanrım, hafızasında onların konuşmaları bile belirsizdi.

"Ocak ayında buralarda mı?" *Büyükbabası* küçümseyen bir ses çıkardı. "Ayrıca sen onun gördüğü en güzel kadınsın."

"Sen taraflısın."

"Ben doğuyum," diye cevap verdi. "Oh, Lyric, benim adaşım, torunum, önünde koca bir dünya var çünkü zamanın var. Bu nimeti kullan. Onu bul ve kalbinin sesini dinle. Sonunda ikinizin arasında her şey yoluna girecek, ve eğer yoluna girmezse, henüz sonuna gelmemişsindir."

Tamam, bu çılgın bir konuşmaydı.

Yine de, büyükannesinin elini kaldırdı ve elinin arkasına bir öpücük kondurdu. "Bu kadar romantik olduğunu bilmiyordum. Ve bunu tekrar gündeme getirmek istemem, ama o bir insan, yani hiçbir şey yapamayız... Yani, hiçbir yere varamayız..."

"O zaman bırakın kendi haline, kendi şartlarıyla sona ersin. Hiç yoktan iyidir, değil mi? Ve bittiğinde, onu tanıdığın için mutlu olabilirsin ve benim gibi yaşlı bir kadın olup ölüm döşeğindeyken onu kalbinde saklayabilirsin. O geri yansıyan sıcaklık için çok mutlu olacaksın. Yaşlı kemikler için tek sıcaklık kaynağı, gençlik anılarımızdır."

Lyric, büyükbabasının onun durumu hakkındaki sözlerini yalanlamak için ağzını açtı. Ancak ikisi de kimin yalan söylediğini ve kimin gerçeği söyleme cesaretini gösterdiğini biliyordu.

Göz yaşları akmaya başladığında, onları durduramadı. Ölümünden kurtulmuş olmasıyla, çok yakında gerçekleşecek olanın kesinliği arasındaki çelişki, dayanması için çok fazlaydı.

Büyükkannesi elini uzattı ve nazik, titrek bir dokunuşla yanaklarını okşadı.

"Gitmeni istemiyorum," dedi Lyric boğuk bir sesle.

"Ben de gitmek istemiyorum, ama bu benim seçimim değil." O gülümseme geri döndü. "Sana ne kadar gurur duyduğumu hiç söyledim mi?"

Lyric, dağınık bir kahkaha attı. "Her zaman."

"Güzel, ben artık burada olmadıgımda bunu hatırlamanı istiyorum." O güzel, çökük gözler ciddi bir ifadeye büründü. "Adımı taşıyacak senden daha iyi birini düşünemiyorum."

Boğazı düğümlenirken Lyric başını salladı. "Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin? Hayatımda hiçbir şey yapmıyorum... Hiçbir yere varamıyorum."

"Bu sadece geçici bir dönem." Aniden, büyükannesinin sesi daha güçlü, daha kararlı hale geldi, yeniden canlanan gücüyle. "Kendi adımlarını ve yolunu bulacaksın, ve bir gün bu anı hatırlayacak ve sana söylediklerimi hatırlayacaksın. Lyric, Qhuinn'in kanından gelen kızı, benim Blaylock'umun kalbi, istediğin gelecek seni bekliyor. Çık ve onu yakala. Yaşayabildiğimiz sürece yaşamalıyız ki, bu dünyadan ayrıldığımızda tek pişmanlığımız

geride bıraktığımız insanlar. Cesaretimiz olmadığı için yapamadığımız tüm şeyler değil."

Lyric gözlerini kapattı. "Seni çok seviyorum, *büyükanne*."

"Ben de seni, canım. Her zaman." DeRation, anlık güç dalgası beklenmedik bir şekilde geldiği kadar hızlı bir şekilde geldi. "Seni Fade'de bekliyor olacağım, torunum, ama burada acele etme. Hayat... harika, kafan karışık olsa bile. Bana söz ver... sana bu paltoyu veren adamın peşinden gideceğine."

"Bilmiyorum. Göreceğiz."

"Aşk sihir gibidir. Ve herkesin kalbinde sihre ihtiyacı vardır..."

Bununla birlikte, *büyükannesi* uykuya daldı, gözleri kapandı, dudakları gevşedi. Ama nefes alıyordu, yavaş ama düzenli, ve eli hala sıcaktı.

Derin bir nefes alan Lyric, büyükannesinin örneğini takip etti ve kendi yorgunluğuna teslim oldu, tüm bilinci, tutunduğu avuç içi ve yakında kopacak olan bağdan ibaret olana kadar uzaklaştı...

Uykusu o kadar derindi ki, kapının eşiğine gelip onu dünyaya getiren *mahmen'e* ve kendisiyle *hellren'inin* hayatının anlamı olan kızına bakan kızıl saçlı erkeği fark etmedi.

Blay, bir insanın kalbi nasıl bu kadar dolu olabileceğini merak etti. Aynı zamanda üzüntüyle paramparça olmuşken.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Déjà vu.

Wrath, Wrath'ın oğlu, Wrath'ın babası, karda belirirken böyle düşünüyordu. Körlüğü nedeniyle hiçbir şey görememeliydi ve teknik olarak da göremiyordu. Ancak hafızasından, Çukuru soluna, malikaneyi ise önüne yerleştirdi; malikane, tam önündeki kışlık çeşmenin uzak tarafındaydı.

Karları çiğneyen botlarıyla ilerlemeye başladığında, rüzgârın uğultusu ona yönünü gösterdi; ritim ve tondaki ince değişiklikler, mülkün yerleşim planı hakkında zaten bildiği her şeyi doğruladı. Beyninin hatırladıkları ve duyularının sağladıklarıyla oluşturulan kompozisyon o kadar eksiksizdi ki, büyük girişin kürekle temizlenmemiş taş merdivenlerinin ilk basamağını doğru bir şekilde tahmin edebildi.

Ve ne oldu dersiniz?

Büyük ayakları olan biri, yeni kar yığınlarının arasından yolu çoktan açmıştı.

Girişe vardığında, bir hafta kadar önce buraya geldiği zamanı düşündü, Rahvyn'in onu sakladığı yerden zamanında geri dönmüştü... onu karşılamaya ve içeri almaya hazır eski bir dostu vardı.

Bu sefer, Fritz sayesinde bakır anahtarı vardı.

İçeri giren Wrath, buz gibi giriş holüne adım attı ve ardından aynı şeyi iç kapının ağırlığıyla da yaptı.

Fuaye, soğuk geceden çok da sıcak değildi.

Botları onu Roor'daki mozaik desenin üzerinden taşıdı ve beyni, tam çiçek açmış elma ağacının ince ayrıntılarını sağladı. Adımlarının yankısı sayesinde, bir kez daha ilk adımın nerede olduğunu biliyordu. Yukarı, yukarı, yukarı... gitti ve her adımında, rahatlama damarlarında dolaştı.

Çatırdayan ateşi koklayabiliyordu. Ve tek oğlunun taze kanını. Yine.

En üstte durdu ve burun deliklerini genişletti. Ona yayılan sıcaklıktan, çift kapının açık olduğunu anladı ve selamlama gelmediğinde, hatta bir grul bile gelmediğinde, en azından derin, iyileştirici bir uykuda olan birinin yumuşak, ritmik horlaması olduğunu fark etti.

Wrath telefonunu çıkardı ve sessizce konuştu: "Kırmızı alarm grubu, mesaj gönderin. Başlayın. L.W. bulundu. Tekrar ediyorum, onu buldum ve malikanede güvende. Sadece hafif yaraları var. Son."

Henüz *shellan*'ını aramamıştı. O mesajı alacaktı, ama çok daha fazla bilgi isteyecekti.

O da ona bu bilgileri verebileceğinden emin değildi.

Düz bir çizgide ilerleyerek çalışma odasına girdi ve dışarıdan yaklaşırken yaptığı gibi, soluk mavi odanın, absürt derecede narin Fransız mobilyaları, antika halısı ve lreplacé'in ışığının konturlarını hafızasından çıkardı... ve görselleştirebileceği başka bir şey daha vardı.

lghter, oğlu Roor'un üzerine uzandı.

Wrath, hayatın meşhur rafına yeniden yerleştirilip burada görüldüğünde, Scribe Virgin ona L.W.'yi görebilmesi için kısa bir süreliğine görme yeteneğini geri vermişti. Bu hediye sürpriz olmuştu, çünkü bu ırkın *mahmenleri* sıcakkanlılıkları ile bilinmiyorlardı. Ama belki de kendisi de bir ebeveyn olarak, onun bebekken bildiği şeyi olgunlukta görmesinin onun için ne kadar önemli olacağını fark etmişti.

Sonuçta pek de iyi bir haber değildi — ve bunun nedeni onun olSpring'inin zayıf ya da güvenilmez olması değildi.

Wrath ne beklediğini bilmiyordu, ama erkeğin acımasız, işkence görmüş gerçekliği onu üzmüştü ve kaç gecedir durumun daha iyiye gittiğini hissetmiyordu. Oğluna nasıl ulaşacağını da hala çözememişti.

En azından nerede olduğunu biliyordu.

Fiziksel olarak olsa bile.

Onu uyandır, diye kendi kendine söyledi. *Onunla konuş*.

Evet, ne diye? L.W., elmanın ağaçtan düşmesi saçmalığını çok iyi kanıtlamıştı. Lanet olsun, çocuk Wrath'ın lanet olası gövdesinin dibine düşmüştü, karamsar, agresif bir savaşçı, nadiren konuşan, Shuli'nin evine taşınan, yeni manzaraları yağmalamak için fırtına gibi gelen bir savaşçı...

Aşağıdan gelen bir gıcırta sesi, Wrath'ın aynı anda dönüp silahını çekmesine neden oldu. *Mhis* hala dağın tepesini çevreliyordu, bu da malikanenin yerini bilmeyenlerin buraya gelmesini neredeyse imkansız hale getiriyordu, ama kader alçak bir şeydi ve o bu dersi ikinci kez öğrenmeye gerek duymuyordu.

Ama sonra... kokuyu aldı.

Silahını indirirken nefesini bıraktı. "*Leelan*."

Yankılanan sessizlikte, fuayede hafif bir hareket duydu, Kraliçesi sert taş Roor'dan geçip yumuşak halıya çıkıyordu.

"Burada mı?" diye fısıldadı ona yaklaşırken. "Evet."

Elini ona uzattı. "Derin uykuda." "İkinizin de burada olduğunu tahmin etmiştim."

Beth onun yanında durdu ve avucunu rüzgarda sallanmaya bıraktı, şüphesiz çünkü haklı olarak oğullarına odaklanmıştı ve onun hala tek parça olduğunu kendine telkin ediyordu. Yanında *hellren* olmadan çocuğu için endişelenerek bunu tek başına yapmak zorunda kaldığı birçok geceye öfkelenmemek imkansızdı. Belki o da bunu düşünüyordu, hüznünün kokusu burnunda keskin bir acı bırakıyordu.

Kaybettikleri her şeyi lanetleyerek, kolunu onun omzuna atmak için yaklaştı...

O ise uzaklaştı. "Gerçekten Doc Jane veya Manny'yi aramak istiyorum, ama bunu yaptığımda o sadece sinirleniyor."

Kaşlarını çatarak, Wrath gergin sesine doğru döndü. "İyi misin?"

"Sanırım onu burada bırakmak zorundayız?" Etrafına bakındığını hissetti, sonra da volta atmaya başladı. "Yani, Vishous'un mülkü izlediğini ve *mhis*'in hala açık olduğunu biliyorum, ama..."

Wrath, omzuna dokunmak için elini uzattı, ancak pozisyonu yanlış hesapladı ve eli onun pazılarına çarptı. "Ne oluyor?"

Cevap vermediğinde, telefonunu eline aldı. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, Jane ve Manny'yi hemen arayabiliriz. Onu kızdırması umurumda değil." Hala sessizlik. "Peki, hemen arayacağım..."

"Beni neyin rahatlatacağını bilmek ister misin? *Gerçekten* bilmek ister misin?"

"Tabii ki. Ne istersen, ne yapmamı istersin?"

"Bana yalan söyleme," dedi alçak, son derece net bir sesle. "Bu harika olur."

Wrath dişlerini gıcırdatarak çalışma odasının çift kapısına gitti ve sessizce kapattı. "Dinle, Leelan..."

"Evden ayrılma ve her zamanki gibi Audience House'a gittiğini söyleme. Aslında 1eld'e gidiyorsan bana böyle saçma sapan şeyler söyleme."

Wrath, gözlüklerinin arkasından gözlerini kapattı. "Aşağı inelim." "Neden? Oğlumuz duymasın diye mi? O, Roor'un önünde bayılmış durumda.

İre çünkü yorgunluk ve yaralanma başka hiçbir şeyin yapamadığını yaptı. Bunu daha önce de gördüm. Bomba patlaması dışında hiçbir şey onu uyandıramaz.

"Güzel kelime seçimi," diye karşılık verdi. "Ve ben kavga etmeye gitmedim..." "Evet, gittin."

"Ben özel bir eve gittim..."

"Oh, otuz yıl önce kapıyı açtığında patlayan şey gibi mi? Öyle mi? Tabii ki, bu gece nereye gittiğin hakkında bana biraz daha anlat, bu seni daha da derin bir çukura sokmuyor."

Sinirleri kabardığında, kendine sakın olmasını söyledi. "Düşündüğün gibi değil, hiç de değil..."

"Şey, sanırım detaylar bilinmesi gereken türden şeyler, bu yüzden evet, lütfen bunları kendinize saklayın. Ve hayır, adamlarınızdan hiçbiri bana söylemedi, söylemelerine gerek yoktu. Sana bir şey getirmek için Audience House'a gittim, ama hiçbiriniz orada değildiniz. Evde yoktunuz, orada yoktunuz... Ben de eğitim merkezine baktım. Orada da yoktunuz ve senin yanından hiç ayrılmayan Tohr'u bulamadım. Neredeydiniz?"

Wrath elini saçlarının arasından geçirdi ve lanet olası kafasındaki saçları yolmak istedi. "Gitmem gerekiyordu..."

"Umurumda değil. Ama sana bir iyilik yapmanı söyleyeceğim: bana bir daha böyle davranma." Kısık sesle birkaç küfürlü kelime mırıldandı. "Ben şimdi eve gidiyorum, sen ne istersen yapabilirsin. Tanrı biliyor ki, sen hep böyle davranırsın..."

Adam kadının kolunu tuttu. "Dışarı kavga etmeye gitmedim. Anlaşmamız böyleydi."

"Teknik bir ayrıntıyla kurtulabileceğini mi sanıyorsun? Gerçekten mi? Caldwell'ın her yerinde

Caldwell'in *her yerinde*."

"Ben

korunuyordum..."

"Yine de bana yalan söyledin. Bana,

—

"Hayatımı *tehdit eden* bir komplo var, Beth." Kalçalarını kaldırdı. "O pisliğin evine gitmek zorundaydım çünkü onu bulamıyoruz ve korumam da benimle birlikteydi. Onları hatırlıyor musun, lanet olası siyah hançerleri olanları?"

"*Bir* hainin *evine* gitmenin bana yardımcı olacağını mı düşünüyorsun?" Beth kolunu çekip sertçe güldü. "Bu beni daha iyi hissettirecek mi? Ve *hayır*, bunu bana geri atamazsın. Bu gece evimizi terk ettiğinde bu kararı sen verdin ve ben kızgın hissetmeye hakkım var."

Sesini alçaltarak, "Ben gittiğim için, benim sayemde, artık çok soğuk bir iz üzerinde bir ipucumuz var."

"Umarım buna değmiştir."

Lanet olsun, neredeyse onun çalışma odasının kapısına son bir kez uzun uzun baktığını görebiliyordu... sonra hızlı adımlarla merdivenlerden aşağı inmeye başladı, kollarını gövdesine dolamış, koyu renk saçları arkasında dalgalanıyordu.

"*Siktir*."

Ayakları, o emir vermeden önce hareket etmeye başladı ve daha hızlı gidebilmek için korkuluğa tutundu. Aşağıda, mermer Roor beklediğinden daha erken geldiği için tökezledi — ama yine de, konsantrasyonu *shellan'ına* odaklanmıştı, geri kalan duyularının ona verdiği bilgilere değil. İleriye doğru koşarak, kapı onun arkasında kapanırken tam da giriş holüne ulaştı.

Wrath geceye fırladığında, rüzgâr beline kadar uzanan saçlarını yakaladı ve başını yana doğru çekti. "Beth!"

Ama kadın çoktan ortadan kaybolmuştu. "*Siktir!*" diye rüzgara doğru bağırdı.

Başını eğdiğinde öfkesi kabardı. Ama öfkesi eşine yönelik değildi. Kahrolası savaşa, kahrolası *glimeraya* ve kahrolası tahta yönelikti.

Otuz lanet yıl sonra geri döndüğünde, tam da bıraktığı gibi bir karmaşa ile karşılaştı. Tek fark, sevdiği herkesin otuz yıl boyunca acı çekmiş olması ve oğlunun, kendisi en kötü döneminde olduğu kadar hayal kırıklığına uğramış ve öfkeli bir yetişkin haline gelmiş olmasıydı. en kötü halindeki kadar umutsuz ve öfkeli bir adam olmuştu.

Aynı bok, yeni gece.

Siktir.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gece vardiyasında çalışmak için birçok neden vardı: daha iyi maaş, daha az konuşma, daha az sorumluluk... Ama Dev gibi uyumakta zorlanıyorsanız? O zaman bu durum herkes için kazançlıydı. Uyuyamıyorsa, en azından para kazanabilirdi, değil mi?

Bonus olarak, fiziksel işi onu o kadar yoruyordu ki, en azından bedeni zihninden kopma şansı buluyordu.

Bugün olmaz, orospu çocuğu. Bugün olmaz.

Stüdyosunda bir hayalet dolaşıyordu ve onu görmezden gelmeye çalışsa da, görebildiği tek şey oydu.

Ama yine de, minimalist dekoru üniversiteli gençlerin seviyesine indirgemişti, bu yüzden dikkatini dağıtacak pek bir şey yoktu.

Karartma perdeleri sayesinde, saat kaç olursa olsun ayakkabı kutusunu güzelce karartabiliyordu ve bu genellikle REM duvarındaki son tuğlaydı. Diğerleri onun uyku hijyeni ritüelini takip ediyorlardı ve lanet olsun, işten sonra o şiddetli rüzgarlar için her şeyi doğru yapmıştı: Duşunu almıştı, fırına donmuş pizza atmıştı ve her türlü kafeini kaçınmıştı — buzdolabındaki kolalar, dondurucudaki kahve dondurması, Keurig'deki Green Mountain kapsülleri.

Sabah saat yedide, uslu bir çocuk gibi yatağına yatırılmıştı ve ondan sonra gözlerini kapatmayı denemişti.

Ve hiçbir sonuç alamamıştı.

Belki de sorun, onu üç dört saatlik egzersizden mahrum bırakan erken eve gönderilmesi idi...

"Saçmalık."

Sorun o sarışıydı. Bütün gün boyunca o parlak elbisesiyle yatağının ayak ucunda dans etmişti. Ve bir şekilde onun uzaktan kumandasını o lanet olası küçük elinde tuttuğu için, o da iki zavallı Rat yastığına yaslanıp, çıplak göğsünü kollarını kavuşturarak, çıplak vücudunun geri kalanını uyumsuz battaniyenin altında saklayarak, sanki en sevdiği lanet olası TV programıymış gibi o halüsinasyonu izlemişti.

Bana ruh sağlığının o gün işini bırakıp gittiğini söyle...

İnleyerek oturdu ve saçlarını ovuşturdu. Gözleri kumluydu ve çenesi çatırdadı, çünkü mecbur olduğu için değil, bilerek esnedi. Ayrıca korkunç bir ereksiyon da vardı.

Telefonuna hızlıca baktı: "Tanrıya şükür."

Saat beş. Sonunda. Bazıları o saati içki içmek için bekliyordu. O mu? Bu, yataktan kalkıp, atasözündeki kabinde dolaşabileceği anlamına geliyordu.

Kalkarak banyoya gitti ve mesanesini boşaltmak için işini halletmeye çalıştı. Aptalca bir tutamak olarak ikiye dörtlük bir tahta parçası kullandığı için, dişlerini fırçalamak ve beyzbolu düşünerek dolaşmak zorunda kaldı — henüz sezon başlamamıştı, ama bu işe yaradı — işlevini yerine getirebilecek kadar rahatlayana kadar. Dışarı çıktığında, şifonyerine gidip yalıtımlı koşu taytını ve naylon çoraplarını aldı. Gömlek giymeye zahmet etmedi, sadece rüzgarlık ve şapkasını giydi. Brooks Glycerin 55'leri eldiven gibi giydi ve sonra gerçek eldivenlerini giydi.

Son olarak telefonunu ve kulaklıklarını aldı.

Öğleden sonra saat üçte geldiğinde bıraktığı yerde, yine iş olmadığını söyleyen mesaj ön plandaydı. Gündüz vardiyası ustabaşı, alım platformundaki vinç transformatörü ve jeneratörü tahrip ettikten sonra hala tüm iç elektrik sistemini çalıştıramıyordu.

Tamam, buzlu kaldırımında o sarışını geçmeye çalışacaktı. En iyi senaryoda, rotası onu Vermont'a götürüp geri getirecekti. En kötü senaryo? Kayıp düşecek ve komaya girmesine neden olacak bir beyin sarsıntısı geçirecekti.

En azından bu şekilde biraz uyuyabilirdi.

Dev koridora çıkıp kapısını kilitlediğinde, bir ses, "O zaman sana akşam yemeği hazırladım," dedi.

Gözlerini kapatıp dudaklarını sıktı. Sonra sakın bir ses tonuyla konuştu. "Bayan Aoun, size söyledim, ihtiyacım yok..."

Ağzını kapattı ve arkasına döndüğünde, 1,5 metre boyunda, beyaz saçlı, önlüklü komşusunun, yiyeceklerle dolu bir tepsiyle tam yolunun ortasında durduğunu gördü. Hiç şüphesiz kapısı açık bırakılmıştı — elbette öyleydi — ve komşusunun onun dışarı çıkmasını beklediğine bahse girmeye hazırды.

Onu kilo aldırmaya kararlı, nazik bir örümcek.

"Shawarma, kibbeh, pilav ve fattoush var. Yemek yiyeceksin. Çok zayıfsın."

Bingo.

O, bir porsiyondan fazla yemek içeren kaseleri öne doğru ittiğinde, adam göğsüne silah doğrultulmuş gibi avuçlarını yukarı kaldırdı. "Bayan Aoun, bunu kesmelisiniz. Benim için endişelenmenize gerek yok..."

"Sana söyledim. Oğullarım öldü ve torunum yok. Tanrı beni buraya seni beslemem için koydu ve seni de yemek pişireceğim biri olması için oraya koydu. İşler böyle yürür, şimdi al şunu."

Kalori transferini kabul etti çünkü ya bunu yapacaktı ya da cinayet işleyen bir sosyopat olmaktan daha kötü bir şekilde cehenneme gideceğinden emindi.

Oh, ve başka bir neden daha vardı. Yemekler harika kokuyordu.

"Tabakları boşaldığında geri getir. Sana daha fazlasını hazırlayacağım."

Bayan Aoun, sanki bir anlaşma yapmışlar gibi başını bir kez salladı ve sonra penguen gibi kendi stüdyosuna geri dönüp kapıyı çarptı.

Dev yemeğe baktı ve midesi guruldadığında, adımlarını geri izledi ve tam olarak ne zaman bu kadar korkak birine dönüştüğünü merak etti. Parmak izini kilit okuyucusuna koyarken her şeyi dengeledi, kapıyı açtı ve küçük tezgahına doğru kısa bir adım attı. Buzdolabı, kola stoğu, birkaç sos paketi ve koşudan sonra kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği yerine içmeyi planladığı üç bira dışında boştu.

Oh, ve bir ay önce neden satın aldığını hala bilmediğı bir kavanoz kiraz vardı.

Ve kahve dondurması.

İkinci turda, heyecanla hemen açık merdiven boşluğuna çıktı ve aşağı doğru koştu. Çok sıcak havada her türlü farklı yemeğin kokusu birikmişti, burnu hiçbir yiyecek grubunu ayırt edemiyordu. Birinci katta, cam kapıyı itip posta kutularının yanından geçti ve dışarıdaki soğuk havanın öncesindeki soğukluğu derin bir nefesle içine çekti.

Tamam, Vermont çok uzaktı. Planı, en yakın köprüden karşıya geçip geri dönmekti.

İki kez.

Son kapıya omzunu dayayarak, şu anda elinde ne kadar yiyecek olduğunu düşününce belki üç kez yapabileceğini düşündü...

Her şey açılmaya başladığında, merdivenlerde onu bekleyen şeyi görmeden önce bile biliyordu... sadece *biliyordu*.

Dev kapının eşiğinde durdu ve göğsünün ortasında canlanan Nadir'i görmezden gelmeye çalıştı.

Sarışın hayaleti bedensel hale gelmiş ve rüzgardan korunaklı bina girişinin gölgesinde duruyordu. Bu gece parlak bir elbise giymemişti. Mavi kot pantolon ve sağlam yürüyüş botları giymişti ve boynuna kırmızı yün bir fular takmıştı. Dikkati dağılmış bir şekilde, parkasının düzgün bir pullu parka olduğunu, lacivert ve gri konturlarının vücudunu küçülttüğünü fark etti.

İyi, diye düşündü. Kız sıcakkanlıydı.

"Ben sapık değilim, yemin ederim." Bir elini, kamyonu durdurmaya çalışan bir yaya geçidi görevlisi gibi uzattı. "Adresin robot taksinin paneline girilmiş mi? Ve bunu gerçekten geri vermek istedim."

Onun inşaat ceketini uzattığında, kaşları çok yüksekti, sanki yüz yüze geldiklerine şaşırmış gibi, ama kızaran yanakları ve burnuna bakılırsa, soğukta bir süredir onu bekliyordu.

Sadece ceketini al, dedi kendine. Lanet ceketini al ve ona siktirip gitmesini ve bir daha seni rahatsız etmemesini söyle.

"Al bakalım," dedi kısık sesle, gözlerini kaçırarak. "Gördüğün gibi, benim de bir tane var."

Dev, kadının yutkunmak için kendini zorladığını belli eden boğazının dalgalanmasını izledi.

Bu sırada rüzgâr, sanki onları birbirine yaklaştırmak isteyen bir çift kol gibi etraflarında esiyordu. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmasına rağmen, bazı tutamlar serbest kalarak başının etrafında altın rengi bir aura oluşturunuyordu.

Ne tesadüf. Önceki gece onu unutulabilir bulmuş olabilir, ama onun hafızası keskin ve her şeyi doğru hatırlamıştı, güzel yüzünün ve uyumsuz gözlerinin detaylarını, olgun dudaklarını ve uzun boyunu, tam olarak.

"Bu yüzden mi geldin?" diye sorduğunu duydu. "Ceket."

Gözlerine bakmadı. "Evet."

"Gerçekten mi?"

Kadın sadece başını sallayınca, Dev onun kendisine sunduğu şeyi aldı. Sonra onu bir yere, herhangi bir yere attı.

Ona doğru adım atarak, kolunu beline doladı ve onu kendine doğru çekti. Kız nefes nefese kalırken, Dev onun ağzına odaklandı.

"Saçmalık," diye homurdandı.

Boş eliyle kadının saçlarını okşadı ve rüzgâr saçlarını çılgınca savurdu. Sonra elini kadının ensesine doladı ve dengesini bozdu.

Kadın onun rüzgarlığını tutarken, hala onun gözlerine bakmıyordu.

Ama şimdi bunun nedeni, açmış gibi onun dudaklarına bakmakla meşgul olmasıydı.

Dev başını eğdi ve ağzını tam onun ağzının üzerine getirdi. "Bana bir şey söyle," diye emretti.

"Evet," diye fısıldadı kız. "Her şeyi."

Sessizlik elektrik gibi gergindi ve lanet olsun, bu saçmalıkla aptalca davrandığını biliyordu. Karmaşık olmayan bir hayat yaşamalıydı ve bu sarışını sikmesine gerek yoktu, onun bir üst düzey karmaşık olduğunu bilmek için.

Yine de sormak zorundaydı, tıpkı ona dokunmak zorunda olduğu gibi... tıpkı onu öpmek zorunda olduğu gibi:

"Lübnan yemeklerini sever misin?"

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Evlerin tek tip olduğu ve bahçelerin özenle bakıldığı, kışın bile saç kesimi yapılmış gibi görünen zengin banliyölerde, Shuli'nin yatak odasının etrafındaki pencerelerin gündüz kepenkleri açılmaya başladı. Hafif vızıltı onu uyandıracak kadar yüksek değildi. Telefonunun gelen bir arama nedeniyle çıldırması işi halletti.

Saten çarşafalarında dik bir şekilde oturarak, elini komodinin üzerine vurdu ve lanet olası telefonu kulağına götürdü.

"Onu buldun mu? Bulduğunu söyle..."

Brother Vishous'un sesi, Steinway piyanonun düşük notaları kadar derindi ve çöl kadar kuruydu. "Evet, L.W.'nin yeri tespit edildi."

"Ve o hayatta." Sanki onun tarafından yapılacak herhangi bir sorgulama, cevabın olumsuz olma olasılığını artıracakmış gibi, bunu bir ifade olarak tuttu.

"O *hayatta*..."

"Evet, yaşıyor."

Shuli derin bir nefes aldı. "Lassiter'a teşekkür et."

"Wrath onu buldu."

"Nerede? Ne oldu? Ne zaman..."

"Seni bu yüzden aramıyorum — üçüncü kez." Bir şşş sesi ve ardından bir nefes sesi duyuldu ve Shuli, Kardeş'in el yapımı sigarasından birini yaktığını hayal edebiliyordu. "Lanet olası telefonuna cevap vermelisin."

Yanında çarşaflar hareket etmeye başladı ve neredeyse yastığının altına sakladığı bıçağı almak için elini yastığın altına sokacaktı, ta ki koyu renk saçları,

göğüsleri ve çıplak kalçaları fark edene kadar.

Kahretsin, banyodan gelen ışık sayesinde uyanmış, yoksa ölmüş olacaktı. Ve lanet olsun, gecenin sonları şimdi aklına geliyordu. Sarhoş olmuştu, Marhalle'de birkaç çizgi kokain çekmiş ve sonunda eve getirmişti...

Kadın ona odaklanmamış koyu renk gözleriyle baktı. "Merhaba."

Gözlerini kapatarak telefonuna, "Üzgünüm. Sanırım bir süre bayılmışım." dedi.

Bu, L.W. hakkında gönderilmiş olan mesajları neden almadığını açıklıyordu.

"Bir saat içinde Audience House'da olmanı istiyoruz." "Tamam, görüşürüz..."

Görüşme sona erdi ve o ekrana bakakaldı. Ah, doğru. Aslında yedi tane cevapsız arama ve grup mesajı vardı. Güneş battığı anda Kardeşlik'in siyah hançerlerini çekip bir konukçu ile buraya gelmemiş olması bir mucizeydi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu kadın, çarşafının arasından elini uzatarak.

Kadının eli, onun telefonunu tuttuğu kadar isabetli bir şekilde penisini bulduğunda, bacaklarını dışarı salladı ve ayaklarını halı kaplı Roor'a koydu.

"Gitmem gerek." Boğazını temizledi. "Uşağım seni eve götürecekt."

"Her zaman kötü bir ruh haliyle mi uyanırsın?"

Eh, savaşın ortasında bencil bir kraliyet piçi onu siktiği için istemediği bir işi yapmadığı için öldürülmek üzere olduğunu düşünürsek, evet, biraz huysuzdu.

"Biliyorsun, bir erkeği neşelendirmek için yöntemlerim var."

Kıvrımlı bir şekilde yuvarlanıp parlak saçlarını omzunun üzerinden geriye atması, şüphesiz birçok kez başarılı olmuş bir numaraydı.

"Uşağım sana ödeme yapacak." Ve sonra, tamamen pislik biri olmadığı için, geri çekilip onun dudaklarını öptü. "Eğlenceli zaman için teşekkürler."

"Beni unutma."

"Evet, unutmam."

Ayağa kalkarken, yatağın başucundaki komodinin altındaki çağırma düğmesine basarken bir küfür yuttu. Sonra topallayarak tuvalete doğru yürüdü.

Çıktığında yatak odasının boş olacağından tamamen emindi: Willhis, baş *köpeği*, onu arabaya kadar eşlik edip istediği yere götürmeden önce, misafir odalarından birini kullanarak kendini toparlamasını sağlayacaktı.

Ve hayır, bir vampirle birlikte olduğunu asla bilmeyecekti.

Siyah akik banyosuna kapanan adam, duşa gidip suyu açmadı. Yaralı ayakları acil bir muayeneye ihtiyaç duyuyordu, bu yüzden çift lavabonun önündeki yastıklı tabureye oturdu ve bir bacağını yukarı kaldırdı.

Kanlı kabarcıklar topuğun arkasında ve ayak başparmağının yan tarafında yoğunlaşmıştı. Diğer ayağında da aynı durumun geçerli olduğunu hissedebiliyordu ve ikiz kalp atışları hızlanmaya başlayınca gözlerini kapattı.

O kadar çok sokak. O kadar çok cadde.

Qhuinn, Bathe'nin dışındaki o sokakta onunla tam bir çatışmaya girdikten sonra, Shuli görevden alınmış ve eve gitmesi söylenmişti. Ama bu mümkün değildi. Saatlerce tarlada dolaşarak sık yalayan oda arkadaşını aramıştı, en iyi arkadaşı Nate onu bulup zorla arabaya bindirdiğinde artık tam bir zombiye dönmüştü.

Şu anda bile, L.W.'yi kendi hayatını kurtarmak için mi aradığını, yoksa sadece tahtın varisini hayalarına yumruklamak için mi aradığını bilmiyordu.

Ama yine de, bu ikisi birbirini dışlayan şeyler değildi.

Ve böylece Marhalle'nin evine gitmiş oldu. Evde kalıp beklemiş olsaydı? Ve L.W. elinde aleti ile kayıtsız bir şekilde kapısından içeri girseydi?

Ölü olarak uyanmaktan bahsedelim.

Marhalle ise ona tam da ihtiyacı olan şeyi vermişti, eskortu bile: Lyric'ten olabildiğince farklı görünen bir esmer.

Bu noktada bir sarışını becereceğine güvenmiyordu. Neden utanç çarkını çevirip, iktidarsızlık, erken boşalma veya en kötüsü ağlama krizine girme riskini göze alsın ki?

Ayaklarını ısıtılmış Roor'a koydu, diğerini kontrol etti -ki o daha kötü durumdaydı- ve sonra kendini zorlayarak ayağa kalktı.

İleriye doğru hareket etmeye başladı, duşa olan mesafe gittikçe uzuyor gibiydi, ama en azından altın muslukları ve altın-siyah monogramlı halının manzarasının tadını çıkarmak için bolca zamanı vardı.

Oh, ve ayrıca içinden ışık geçen siyah akik küvet, beyaz ve altın damarları, deşifre edilmesi gereken bir tür sihirli harita gibi çapraz çapraz uzanıyordu.

O şeyi gece lambası olarak kullanıyordu.

Garaj büyüklüğünde ve hareket sensörü sayesinde aydınlatılan geniş duş kabininde, suyu açtı ve yeterince ısındığında sekiz başlıklı duş başlığına girdi...

"*Siktir.*"

Ayak parmaklarındaki tüm o ham deri, H₂O'nun ayaklarından akarken çılgık attı ve başını geriye doğru eğerek dişlerini sıktı. Küvet gibi, duş odasının siyah akik duvarları ve tavanı da o ince damarlarla parlıyordu ve sanki gökyüzündeymiş gibi hissetti, etrafında bulut şeritleri vardı.

O da hala kafası güzel miydi? Absolutely Not Lyric eskortuyla birlikte yatmadan önce esrar içip içmediğini hatırlayamıyordu.

Ellerini ıslak saçlarının arasından geriye doğru çekince, damlayan su kıkına çarptı ve bu, sanki kozmik bir şaplak gibi hissettirdi. Seks işçisiyle mi ilgiliydi? Yoksa tüm karşılıksız aşklarıyla mı?

Eğer ona bir şey öğretmeye çalışıyorsa, evren biraz daha spesifik olmalıydı.

Tanrım, Lyric'i o kadar uzun süredir uzaktan izliyordu ki, ona gizlice bakmadığı ya da selamlaşırken ya da vedalaşırken ona sarıldığında soğukkanlı davranmaya çalışmadığı ya da umursamıyormuş gibi davranarak zengin ve havalı bir erkek gibi davranmaya çalışmadığı bir anı bile hatırlayamıyordu. Dün gece o videoyu izlediğinde, hayatın sonsuza kadar sürmediğini ve neyi beklediğini hatırlamıştı. Belki de sonunda bir şeyler söylemeliydi.

Evet, bu aptalca fikrin can alıcı noktası, onun yaşam tarzının - içki, uyuşturucu, fahişeler - onun onu yazmasının nedeni olabileceğiydi. Ve bunun Sisyphus'un boomerangı gibi olan yanı, o odaya girdiğinde hissettiği her şeyi kendi kendine tedavi ediyor olmasıydı.

Ayrıca, Tanrım, Rhamp onu öldürürdü.

Ama yine de, o erkek sırasını beklemek zorunda kalacaktı. Kara Hançer Kardeşliği zaten o listenin başında yer alıyordu...

Kahretsin, bu gece onu gerçekten gömebilirler...

Gerçeklik, haşlanmış beynine işlerken, Shuli bir tuğla duvara çarptığını fark etti ve bu çarpışmanın getirdiği bir tür huzur vardı - belki de varoluşsal bir kafa yaralanması yüzünden, ama bu noktada, bu açıklığın kaderinin ona CTE verdiği için mi olduğunu anlamaya çalışmayacaktı.

Sonuç olarak, o kadını bulup onunla konuşmak için bir saati vardı. Lassiter, kendisine ne yapılacağını biliyordu.

Gökyüzü nihayet yeterince karardığında, L.W. malikaneden ayrıldı ve arkasında kapıyı kilitledi. Şöminenin önündeki Roor'da uyuduktan sonra hala çok uykuluydular ve nihayet uyandıklarında buz gibiydiler, ateşin közleri çoktan küle dönüşmüş, sıcaklık gitmiş, gitmiş, gitmişti.

Dışarıda, omzunun üzerinden yukarıya baktı. Gargoyle'lu çatının arduvaz tepesinde, ay ona bakıyordu, sanki onun ruh halinden korkmuş ve eski demir paratonerlerin ormanında saklanıyormuş gibi.

Beynine bu manzarayı hatırlamasını söyledi: kötü hava koşullarının getirdiği sivri uçlu sapmalarla kesintiye uğrayan gümüş rengi ışık, taş malikaneyi koruyan, fantastik bir romandan çıkmış gibi görünen, kasıtlı olarak çirkin yaratıkların şekilleri.

Bu yerden her ayrıldığında, veda ediyormuş gibi hissediyordu. Ve bir gece, bu gerçekten de öyle olacaktı.

Gözlerini kapatarak, maddi varlığını ortadan kaldırdı ve moleküller halinde dağılarak güneye doğru seyahat etti. Hedefi, zihninde ve bazen bedeniyle de birçok kez ziyaret ettiği bir yerdi. Yeniden maddi varlığını kazandığında, dizlerine kadar uzanan karların içinde ve çıplak dallı ağaçların gölgesindeydi. Karla kaplı çimlerin ötesindeki iyi aydınlatılmış, bakımlı kolonyal evi gördüğünde başını salladı.

Kar tabakasını bozan ayak izleri vardı. Çok sayıda. Hepsi de onundu.

Siktiğimin sapığı, diye düşündü kendi izini takip ederken.

Özellikle de Güvenli Yer'in, kadınların ve çocuklarının tehlikeli erkeklerden korunmak için sığınmaları gereken yer olduğu düşünülürse.

Bitty'ye ya da oradaki başka birine zarar vereceği anlamına gelmezdi bu.

Yan taraftan yaklaşarak, birinci katı ve orada dolaşan insanları görmezden geldi ve bunun yerine ikinci Roor'daki sıraya tam olarak uyan pencereye odaklandı. Dört küçük camın hepsi karanlıktı, ancak gözlerini tekrar kapatıp görmeye geldiği resmi hayal ederek bunu telafi etti.

Hiçbir zaman sanatçı olmamıştı, ama hafızası, Bitty'nin bilgisayarına odaklanırken eğik başını resmetti. O kadar konsantre olmuştu ki, sanki o monitör aracılığıyla tüm dünyanın refahından sorumluymuş gibi görünüyordu. Son zamanlarda kırmızı tonlarla renklendirilmiş kestane kahverengi saçları öne düşerek güzel yüzünü kısmen gizliyordu ve ince boynu uzaktan bile baştan çıkarıcıydı.

O evin içine hiç girmemişti ve şimdi de başka bir odada onu bulmak için içeri giremezdi — hatta sadece iş yerinde olup olmadığını kontrol etmek için bile. Erkeklerin içeri girmesi yasaktı.

Ama daha önce ona gelmişti.

Göz kapaklarını kaldırdığında, kadının sihirli bir şekilde ortaya çıkmamış olmasına aptalca hayal kırıklığına uğradı ve zihnindeki görüntüyü Resh'te gerçeğe dönüştürebilecekmiş gibi gözlerini zorladı. Ancak işler öyle yürümedi ve bir gece onu göremeyeceği paniği onu boğdu...

Bir hareket dikkatini 1. Roor'a, salonun pencerelerinden birine çekti... bir kadın görüldü.

"İşte buradasın," diye fısıldadı.

Rahatlamış bir nefes, sanki onun nefesini de çağırıyormuş gibi, evin yönüne doğru sürüklenen bir bulutun üzerinde dudaklarından çıktı.

Bu gece, Bitty soluk mavi bir kazak giyiyordu ve yeni boyadığı saçları bu renkle çok uyumluydu. Bir tepsi kurabiye taşıyordu ve kundaklanmış bir bebeği tutan bir kadına kurabiye ikram etmek için eğildiğinde, dudakları konuşurken hareket ediyordu ve sonra o gülümseme ortaya çıktı. Nazik ve kibar.

Öfken senin sonun olacak... Kaderi affedemezsen, hepimizi yok edeceksin.

Ona söylediği uyarı - sanki bir tür ilahi kaynaktan gelen bir mesajmış gibi - onun tarafından tamamen reddedilmişti. Ama artık değil, dün geceden sonra değil. Uyandığında acı bir gerçek farkına varmıştı ve bu gerçeği görmezden gelmek imkansızdı: Shuli'den kaçtığında, asil bir amaç uğruna, türlere karşı savaşı kazanmak ve Lash'i ne pahasına olursa olsun ortadan kaldırmak için kaçmıştı.

Ancak bu sadece görünürdeki motivasyonuydu.

Öfke onun gerçek itici gücüydü. Damarlarında ve bağırsaklarında yanan, onu risk almaya iten, değerli bir erkeğin L.W.'nin *ahstrux nohtrum'unu* çalması nedeniyle öldürülebileceği gerçeğine tamamen kayıtsız kalmasına neden olan inkar edilemez, öfkeli enerji, aslında onun kaçmasının sebebiydi.

Bu gece farkına vardığı gerçek neydi? O yine de ayrılacaktı. Shuli'nin mezara gireceğini Shuli'nin mezara gireceğini düşünse bile... yine de onu terk ederdi.

Evet, Bitty haklıydı. Bu tür şeyler insanlar için tehlikeliydi. Bu tür şeyler *onun* için tehlikeliydi.

Zıt kutuplar birbirini çeker mi? Siktir et. O, gerçekteşmeyi bekleyen bir lanetti...

Aniden, Bitty pencereye baktı ve sanki onun varlığını bir şekilde hissetmiş gibi kaşlarını çatı.

L.W. içinden küfretti ve geri çekildi.

Ancak geri vites taktığında bile gözleri ona takılı kalmıştı, odanın ışığında orada duran, etrafında gelen giden herkesin ortadan kaybolduğu, sanki onu kör eden parlak bir ışık gibi duran kadının donmuş görüntüsünün her ayrıntısını fark etmişti.

Kadın kesinlikle onun gözlerini acıtıyordu.

L.W., görme yetisiyle hiçbir ilgisi olmayan, ama ruhuyla her şeyi ilgilendiren acıya rağmen, elinden geldiğince onu izlemeye devam etti.

Bitty onun kadınıydı.

Ve dün gece, onun sözlerinin bir uyarı değil, gerçeğin ifadesini kanıtladıktan sonra, onu asla sahiplenemezdi.

ON ALTINCI BÖLÜM

Fazla bir şey yok. Ama sıcak ve kuru, ve akan suyu var.

Lyric, taşınmadan önce üniversite yurdu odası kadar boş olan stüdyo daireye adım attığında, kalbi sanki asansörle dördüncü kata çıkmak yerine merdivenleri koşarak çıkmış gibi çarpıyordu.

"Çok düzenlisin," dedi. Sonra da kafasına vurmak istedi. "Yani..."

"Fazla eşyan yoksa temiz olmak kolaydır."

"Evet, öyle." Tanrım, ne diyorsun sen? "Ah, ne zamandır buradasın?" "Bir yıldır."

Omzunun üzerinden arkasına baktı. Dev kapının yanında, beyaz duvara monte edilmiş bir askılıkta duruyordu ve ona geri verdiği ceketı tek boş askıya asarken, gözleri onun üzerinde istedikleri yere kaydı — ve ne oldu dersiniz, doğrudan onun mükemmel...

"Kıç?" diye sordu, kafası karışmış bir ifadeyle dönerek.

"Anlamadım?" Ama sonra iki artı ikiyi topladı. Gerçekten bunu yüksek sesle söylemiş miydi? "Yani, kıçın şaşırtıcı."

"Bir yıldır burada olduğumu mu?" Kaşlarını kaldırdı. "O zaman takvime çok önem veren bir kadınsın."

Hayır, asıl şaşırtıcı olan, ona bir koruma olmadan evden çıkma izni verilmiş olmasıydı. Çünkü açıkça görülüyordu ki, o deliydi. Ayrıca, bu o değildi, bu onun yapacağı bir şey değildi, bir erkeğin, bir adamın evine tek başına gitmek, çünkü...

Çünkü o adamla seks yapmak istiyordu.

"Baştan başlayabilir miyiz?" Eşarbını çözdü ve ceketini çıkardı. Sonra eşyalarını koyacak bir yer aradı. "Her şeyin ne kadar düzenli olduğunu söylüyordum, sen ise pek bir şey olmadığı için özür diliyordun."

Gözleri kapandı. "Sonra ceketi astım... ve sen popoma baktın. Denetimden geçti mi?"

"Aman Tanrım." Kız, kızarmış yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bu konuda berbat olduğumu söylemiş miydim?"

Ona gelen kıkırdama, düşük bir gürültüydü. "Sadece sana zorluk çıkarıyorum. Ve kendini kötü hissetme. Ben de... bu her neyse, onda berbatım."

"Ve evet, kışın muhteşem," diye mırıldandı.

[illegible]

Boğazı ortaya çıkmıştı.

Dişlerinde ani ve güçlü bir karıncalanma hissetti ve vücudunu bir sıcaklık dalgası kapladığında, onu ısırıp emmek ve içine almak için duyduğu açlık neredeyse dayanılmaz hale geldi...

Adam başını dikleştirdi. Ve sonra gözleri buluştuğunda hareketsiz kaldı.

Gün boyunca onun yüzünü hatırlayabilmişti, ama şimdi yine yüz yüze bakarken? Sert hatları, koyu saçları ve kavisli kaşları ona yeniden çarpıyordu.

"Üzgünüm," dedi ve yürümeye başladı — herhangi bir yere.

Oh, bakın. Karartma perdesi olan bir pencere. Ve burada bir tane daha vardı. Daire standart bir stüdyo daireydi, bir duvar boyunca uzanan bir mutfak ve yatağın uzak tarafında banyo olması gereken bir kapı vardı. Mobilyalar muhtemelen daireyle birlikte gelmişti, diye düşündü, çünkü adam dekor hakkında kafa yoracak birine benzemiyordu, ama yine de her şey birbirine uyuyordu, ne çok büyük ne de çok küçüktü ve soluk çam ağacı ve beyaz vurgularla uyumluydu.

"Lyric." Durup ona döndüğünde, adam başını salladı. "Bana öyle baktığın için özür dileme. Asla."

"Ne düşündüğümü bilmiyorsun," dedi alçak sesle.

"Umurumda değil. Onu istiyorum. Ne olursa olsun."

Dişleri, dişlerin alkışlamasına benzeyen bir hareketle aşağı inerken zonkluyordu ve göğsünün genişliğini, bacaklarındaki gücü ve kalın pazılarını ölçerken, kendini onun üstüne uzanmış, damarlarından beslenirken hayal etti.

Kontrolünü kaybedip onu ısırırsa, onun kendini savunabileceğinden oldukça emindi.

Ama tam olarak emin değildi.

Ve evet, Caldwell'da vampirlerin hayatta ve sağlıklı oldukları haberi, buzları kırmak için harika bir fırsat olurdu.

"Biliyor musun, belki de gelmemeliydim," diye fısıldadı.

Ona doğru yürürken yine başını salladı. Göğüsleri neredeyse birbirine değecek kadar yaklaştıklarında, gözlerini onun gözlerinden ayırmamak için başını eğmek zorunda kaldı ve onun kendisinden ne kadar büyük olduğunu görünce rahatladı. Ayrıca inşaat işçisi olduğu için hiç yağlanmamıştı.

Onun kendisini öldürmesini engelleyebilme şansı yüksek olmalıydı — Konuşmadığı her şeyden duyduğu suçluluk duygusu onu bir adım geri çekilmeye zorladı.

"Özür dilerim."

"Ne olursa olsun, affedildin."

"Sen hep bu kadar pervasız mısın?" diye ekledi. "Sokağa koşup bir reklam panosuyla bilek güreşi yapmak... burada benimle yalnız kalmak."

Bunun üzerine bir tür erkekçe aşağılama bekliyordu, ama sadece kaşlarını kaldırdı. Ve sonra omuz silkme hareketi çok rahattı, ancak ardından gelen sözler öyle değildi: "Ben hiçbir şeyden ve kimseden korkmuyorum."

O kadar kendinden emindi ki, onun büyüklüğüne bakılırsa, henüz yenemeyeceği biriyle karşılaşmadığını tahmin edebiliyordu.

Henüz.

Ardından gelen sessizlikte, kadının parkasını ve atkısını alıp şifonyerin üzerine koydu.

"şimdi, yemeğe gelelim." Komşusunun onu şişmanlatmak için diyet yaptırmaya kararlı olduğu, birçok kaseinin bulunduğu tepsinin bulunduğu tezgahın önüne gitti.

Lyric, koridora açılan kapıya bir göz attı ve onu bir çıkış kapısı haline getirmeye karar verdi. Ama aslında gitmek istemiyordu. Önemli bir şey yapmak istediğini söylemişti.

Ve bu... önemli bir şey gibi geliyordu.

Dolaptan birkaç tabak çıkardı. "Seni orada görünce şaşırdım. Ve bunun sebebi sadece sana adresimi vermemiş olmam değildi."

"Beni bir sapık mı sanıyorsun?"

Gözleri omzunun üzerinden baktı ve kız onun ifadesini okuyamadı. "Öyle misin?"

"Hayır, büyükannem... büyükannem... bu gece buraya gelmemi söyledi."

"Öyle mi?" Yemeğe geri döndü. "Neden?"

Lyric ağzını açtı. Kapattı. "Ceketini saklamanın haksızlık olduğunu düşündü."

"Peki, Lübnan yemeklerini sever misin?"

Oh, doğru, o kadar heyecanlanmıştı ki, daha önce cevap verememişti. "Ah, aslında, daha önce hiç yemedim."

"Gel de Bayan Aoun'un en iyi yemeklerini bir gör. Kendini benim onursal büyükannem ilan etti." Kız tereddüt edince, adam yavaşça, "Ben ısırmam, bilirsin," dedi.

Eh, bu ikimizden biri için geçerli, diye düşündü.

Ama ona doğru gitti ve... "Vay canına. Kokusu harika."

Dev, servis tabaklarının üzerindeki streç filmi çıkarmaya başladı. "Bana hepsinin ne olduğunu anlattı, ama ben sadece lezzetli diyeceğim."

"Kesinlikle."

Bir sonraki hatırladığı şey, ikisinin küçük iki kişilik masada karşılıklı oturdukları, önlerinde dolu tabaklar, kullanıma hazır çatal bıçaklar ve açılmış iki farklı bira şişesi olduğu idi.

"Şeref," dedi adam şişeyi kaldırırken.

O da ona verdiği şişeyle aynısını yaptı. "Şeref."

Michelob'u denemedi, ama mikrodalgada birkaç tur döndürdükleri yemek sıcak, lezzetli ve kokulu idi ve sessizlik...

Rahat değildi. Hiç de değil.

Onun yaptığı her hareket, onun beslenme içgüdüsünü uyandıran bir yem gibiydi ve yemek bitirir bitirmez oradan ayrılacağını kendine söyledi. Tanrı biliyordu ki, yine de aç kalacaktı...

"Yani büyükannen sana gelip ceketimi geri vermemi söyledi mi?" Kağıt havluyla ağzını sildi. "Bu, yaşlı bir kadından gelen cesur bir talimat, ama belki de yaşlı nesli hafife alıyorum."

"O ölüyor," diye patladı Lyric.

Çatalı ağzına götürürken durakladığında, kadın yenilgiyi kabul ederek geriye yaslandı. "Bak, bu gece ışığa ve Rirtatious'a yaklaşıpam bile..."

"Bunu kimin istediğini kim söyledi?" O, ısırığını tamamladı ve çiğnemeyi bitirdikten sonra, "Dürüst olmak gerekirse, ben hiçbir şey istemiyorum" diye ekledi.

"Sorun değil." Kendine bunun iyi olduğunu söyledi. Sadece kısa bir ilişki. Bir gecelik, gerginliği atmak için cinsel bir şey. "Ben de aramıyorum."

"Bence bu doğru değil." Yavaşça başını salladı. "Buraya kesinlikle bir şey aramak için geldin."

O aceleyle giderken, adam muhteşem etten biraz daha kaşıkla aldı. "Büyükannen ne durumda?"

"Yaşlılık." Lyric, Rowered'ın yatak odasında uykuya daldığını düşündü ve bunun son kez olup olmadığını merak etti. "Hastalık anlamında hasta değil, bu da bir bakıma durumu daha zorlaştırıyor. Zihinsel olarak hala bizimle birlikte, ama vücudu karar verdi..."

"Zamanının geldiğine."

"Evet." Sesi titremeyi büyük ölçüde bastırdı. "Hiçbirimiz onun gitmesini istemiyoruz ve bence o da hazır değil. Vay canına. Üzgünüm, bu çok ağır bir konu oluyor..."

"Dur tahmin edeyim. Sana buraya gelip, yapabildiğin kadar biraz hayatın tadını çıkarmanı söyledi." Lyric, onun sert ve etkileyici yüzünü inceledi.

"Aynen öyle."

"Peki." Yine ağzını sildi. "Fazla söz vermek istemem ama, doğru yere geldin. Belirli bir... yaşam tarzı için."

"Öyle mi?" Lyric boğuk bir sesle dedi.

Gözleri kadının ağzına, sonra da daha aşağıya, Rannel gömleğinin V yakasına kayd. Göz kapakları düştüğünde, kadının çıplak olduğunu hayal ettiğini anladı. Belki de

sırt üstü yatakta. Belki de onun üzerinde, bacaklarının arasında dururken. "Oh, evet," diye cevapladı derin bir sesle. "Kesinlikle."

Dev, yemeğin Bayan Aoun'un son üç seferinde kendisine zorla yedirdiği yemekler kadar lezzetli olduğundan emindi, ancak pek bir tat aldığını söyleyemezdi. Masasının karşısındaki kadın onun tek odak noktasıydı ve onu görmezden gelmenin ya da içini görmenin bir yolu varsa, bunu bilmekle ilgilenmiyordu.

Bu gece ayrıldıktan sonra mı? O zaman onu unutmanın yollarını aramaya başlayacaktı — ve bir bakıma, o rüşveti geri ödüyordu. Eğer sevişirlerse? O zaman onu daha kolay unutulabilir. Sorun yoktu.

Peki ya onun tarafında? Şüphesiz o da biraz çılgın bir hayat yaşamak istiyordu, klasik güzel, zengin prensesin bir işçi ile birlikte yaşamaya başladığı hikayesi gibi. Tam da mükemmel bir uyum.

İkisi de kaşınısını gideriyordu ve ikisi de kişisel değildi.

"Bu gerçekten çok iyiydi," dedi, çatalını bırakıp tabağını biraz iterek.

"Sadece ben değilim, ne mutlu." Son lokmasını ağzına attı. "Yemek hakkında, yani. Bilmek güzel."

"Mm-hmm." Kız kaşlarını çatı. "Senin için yemek pişirecek hayatta bir büyükannen yok mu?"

"Hayır. Bayan Aoun'un da yemek pişirecek kimsesi yok."

"Kaderin bir başka örneği."

"Sanırım öyle." Ayağa kalkarak, ikisinin tabaklarını lavaboya götürdü. "Ama ben ondan daha şanslıyım. Bütün bu yemekleri yiyebiliyorum."

"Bilmiyorum." O, onun çekilmiş perdelerine bir göz attı ve sanki o siyah kıvrımların arasında bir manzara varmış gibi onlara bakıyor gibiydi. "Büyükannem mutfağında ve misafirleri varken mutlu olur. Modern yaşamda bu, utanılacak ya da her ne pahasına olursa olsun kaçınılması gereken bir şey olarak görülüyor, bilirsin, geleneksel cinsiyet rolleri meselesi. Ama o, sunduklarından büyük gurur duyuyor ve masası her türden insanın bulunduğu bir merkez."

Tezgaha yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sana sunabileceğim tatlı yok. Üzgünüm."

Mavi ve yeşil gözler onun yönüne döndü ve yüzündeki ifadeyi saklamaya çalışmadı. Yemekten sevişmeye geçiş, sadece onlar bunu garip hale getirdikçe garip olacaktı ve onun açısından, hiç de garip hissetmiyordu. Hazırdı.

"Üşümüyor musun?" diye fısıldadı. "O rüzgarlıkta?"

"Altında hiçbir şey yok. Koşarken terliyorum."

"O zaman..." Sarışın boğazını temizledi. "Belki de onu çıkarmalısın."

Dev ağırlığını kaydırarak ayağā kalktı, eteğın kenarını tuttu ve onu başının üzerinden çekip çıkardı. Göğsü ona görünür hale geldiğinde, onun bakışlarının göğüs kaslarına ve karın kaslarına takılmasından tamamen memnun kaldı, ama kız olduğı yerde kaldı. Peki. Ona tüm bu olanların tam olarak nereye varacağını düşünmesi için zaman vermek amacıyla, askıya doğıru yürüdü ve hafif Gore-Tex ceketini, dış giyim için tasarlanmış aşırı doldurulmuş bir askıya zorla astı. Arkasını döndüğünde, koşu taytının ön kısmında her şeyin görüldüğünün farkındaydı, ancak kalınlaşmayı saklamak için hiçbir neden yoktu.

Eğer isterse ona vermek için hazırdı.

Ve bakışlarının uyluklarının birleştiğı noktaya doğıru kayması ne anlama geliyordu? "Sana dürüst olacağım," dedi. "şimdi gidebilirsin. Ama gitmezsen gidersen, oraya gelip seni alacağım. Ve sonra nereye gideceğini tahmin et."

"Nereye?" diye sordu kız.

"Altımda." Yatağını işaret etti. "Orada."

Ellerini kucağında birbirine dolayarak kıvrırırken, onu çok zorlamıyor mu diye düşündü. Belki de bu sadece alay ve geri çekilme oyunuydu ve eğer öyleyse, sorun yoktu. Uzun vadede onun için daha iyi olabilirdi.

Ama sonra kızın gerçekten gitmesi gerekti, çünkü onun halletmesi gereken bazı işleri vardı. En azından bir daha oturmak isterse.

O boğazını temizlerken, adam köpeğı dışarı çıkarmak için eve gitmesi gerektiğı gibi saçma bir bahaneye hazırđı. Kediye mama vermek. Büyükannesini kontrol etmek...

"O zaman beni almaya gelsen iyi olur."

O sözleri zar zor çıkardıktan sonra Dev yanına yaklaşıp sözünü yerine getirdi. Ona ayağā kalkma şansı bile vermedi. Masayı ondan uzaklaştırdı, ayakları parke zeminde sürtünerek çıkardığı gıcırta çığlık kadar yüksek sesliydi.

Eğilerek, bir kolunu omuzlarına doladı, diğerini dizlerinin altına geçirdi. Onu kaldırırken ağırlığı neredeyse hiç hissedilmedi.

Gözleri birbirine kilitlendi.

"Evet," dedi, dudaklarına odaklanarak. "Eminim."

Çok karmaşık bir şeyin sapı göğsünün ortasından geçti. Neyse ki, o lanet şeyi kesip attı, sanki anlaşılmayı imzalamış gibi ona düzgün bir öpücük kondurdu.

Tamam. Houston, temas kurduk.

Yatağa vardığında, onu yatırdı ve aceleci davranmadı. Vücudunu onun vücudunun üzerine uzattı, ancak göğüslerinden uzak durdu, kalçalarını onun pelvisinden uzak tuttu ve bacakları onun bacaklarına değmedi.

Kadın onun ne istediğini biliyordu ve bacaklarını açarak ona bolca yer açarak onun isteğine cevap verdi.

Santimetre santimetre, göğsünden başlayarak kendini aşağı indirdi ve onun altında, kadın onu karşılamak için sırtını kavisledi, elleri onun belinin alt kısmını buldu ve omurgasından yayılan kasları okşadı. Ereksiyonu sonunda tam da girmek istediği yere bastırıldığında kadın tısladı ve adam onun sıcaklığını hissedebildiğine yemin edebilirdi.

Oh, evet, göğüsleri onun göğüs kaslarına karşı güzel ve yüksek duruyordu ve çenesi yükseldi, böylece ağızı onun ağızına yaklaştı.

Başını eğerek, dudaklarının hemen üzerinde durdu. "Hala gidebilirsin," diye homurdandı. "Şimdi."

Cevap olarak, kız başını kaldırdı ve ağızları arasında sadece bir saç teli kalacak kadar mesafe bıraktı. "Bunu söylemeye devam edersen, kalmamı istemediğini düşüneceğim..."

Pelvisini döndürerek o boku kesti, sert, sert uzunluğu onun merkezine doğru itti, kot pantolonunun üzerinden cinsel organını okşadı. O nefes nefese kalırken, mesafeyi kapattı, ağızını onun ağızına yapıştırdı ve o inlediğinde, o çaresiz sesi yuttu. Onu öptükçe, dilini onun içine soktukça, onun gevşediğini ve buna uyum sağladığını hissedebiliyordu, parmakları saçlarına dolanıyor, devam etmesini, daha da sert olmasını istiyordu.

Onu tamamen al.

Onunla ilgili her şey o kadar canlıydı ki, sanki parlamayı kesmek için gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Kötü bir fikirdi. Onun üzerinde yattığı yastığın köşesini, ucuz başlığın arkasındaki boş duvarı ya da tanıdık çevresinde bulunduğu yeri görmemek... boşlukta onunla olan tek bağlantısının o olduğu anlamına geliyordu.

İşler çok hızlı bir şekilde çok yoğunlaştı. O yumuşak dudaklardan, vücudunun ona yaslanma şekline, kanının hızla pompalanmaya başlamasına kadar...

Dev aniden geri çekildi ve gözlerini kocaman açtı.

Bu sadece seks olmalıydı, diye düşündü. Bu biyolojyidi, romantizm değil, lanet olsun...

Uyumsuz, parlak, içini parçalayan gözleri açıldı. Yüzüne yayılan endişeyle birlikte, ensesindeki saçlarını tutan elini gevşetti.

"Bir sorun mu var?" diye fısıldadı.

Başını sallayarak, ona yalan söylemeye niyetlendi. Ona, kendisinin iyi bir adam olduğunu ve onunla yatmaktan rahatsız olmadığını iyice emin olmak istediğini söyleyecekti. Belki de onun çok güzel olduğunu, harika öpüştüğünü ve falan filan gibi saçma sapan şeyler mırıldanacaktı — ki bunların hepsi doğrudu, ama onun düşündüğü şey bu değildi.

"Benim hakkımda bilmediğin çok şey var," dedi sert bir şekilde. Gözleri onun yüzünü aradı. "Aynı şey benim için de geçerli." "Biliyorum." Sonra ekledi, "Biz yabancıyız."

Gördün mü? diye vicdanına seslendi. Gizlemeyle gizleme, her şey yolunda. Sırların dengesi eşitti, bu yüzden birazcık cadalozluk yapmayı bırakması gerekiyordu. "Sadece burada olalım," dedi sertçe. "Sonra da ayrı yollara gidelim."

Kadın onun yüzünü okşadı, parmak uçları çenesinde oyalanıyordu. "Evet, tek yapmamız gereken bu."

Ağzını bir kez daha indirdiğinde rahatlaması gerektiğini kendine söyledi, ama nedense bu laf pek işe yaramadı...

Bir cep telefonu çalması bomba patlaması gibiydi, ikisi de başlarını, onun parkasını ve atkısını koyduğu şifonyere doğru çevirdiler.

Onu kim arıyor acaba, diye düşündü. Muhtemelen onlara teşekkür etmeliydi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

L.W., babasının Audience House'a vardı ve mutfak girişinin arkasındaki alanda yeniden toplandı. Ana binada değil, Four Toys HQ'da, Vishous'un IT dahilerinin bulunduğu uydu ahırında da her şey kürekle temizlenmişti. Buraya gelmeyeli uzun zaman olmuştu — sonbahar mıydı? Belki de yaz sonu — ve tüm karı ölçtü.

Lanet olsun, buraya gelmekten nefret ediyordu.

Bu, otuz lanet yıl boyunca nereye giderse gitsin kendi başına taşımak zorunda kaldığı yalanı hatırlatıyordu. Kendi neslinden babasının öldüğünü ve yerine bir kimera konulduğunu bilen tek kişi oydu. Diğer gençler babalarıyla eğlenirken o kenarda durup onları izlerken, yasını kendine saklaması bekleniyordu.

Bu hileyi beceremedi. Ve en acı verici olan neydi? Bütün bu olay, onun için tahtı kurtarmak içindi: Rahvyn, sivillerin önünde büyük Kör Kral'ın imajını yansıtmıştı, L.W.'nin *mahmenleri* Kraliçe olarak tüm kararları alıyordu ve herkes, o yeterince olgunlaştığında babasının eski koltuğuna oturacağı beklentisiyle ipleri elinde tutuyordu.

Kimse ona ne istediğini sormamıştı ve o, kendisine, Kardeşlere, Savaşçılara ve onların eşlerine yansıtılan kederin içinde büyümüştü. Onlar, onu babasının ölümünün bir tür panzehiriymiş gibi görürlerdi.

Onun kendi kişiliği olarak değil.

Onların hayatlarındaki amacının farkına varır varmaz, onların mecazi gözyaşlarını yakalamak için kutsal kase olmaktan vazgeçmişti. Ama nereye gitse, saçlarının ve gözlerinin rengi, yüzünün kemik yapısı kadar değişmez bir şekilde oradaydı. Geçen hafta ölümden geri döndüğünde ortaya çıkanlara bakılırsa, bunun nedeni, hepimizin kaybettiği kişiye tıpatıp benzemesi idi.

Böyle bakıldığında, Lash'in peşine düşmek intikam almak için bir yoldu. Ve zamanı azalıyordu.

Deri ceketini yukarı çekerek, ceketinin altını hızlıca bir kez daha kontrol etti. Her iki silahı da kaburgalarının yanında kılıfında duruyordu, çelik hançerleri göğsünün üzerindeydi ve bel kemeri, bir başka 9 milimetrelik tabanca seti ve belinin alt kısmında bir dizi mermi ile kilitlenmişti. Envanter kontrolü bittiğinde, kamera merceğini gizlemek için her zaman mevsimlik çelenklerle süslenen arka kapıya yaklaştı.

O anda, kapı yaprak dökmeyen dallar ve kırmızı ve yeşil kurdelelerden yapılmıştı.

Ayakkabıları hoş geldiniz paspasına değdiği anda kilit açıldığında, burada olduğunu bildiklerine şaşırmadı ve aynı şey iki iç kapıda da oldu, herhangi bir arama yapmasına veya mikrofonların algılaması için tek kelime bile etmesine gerek kalmadan kilitler onun için açıldı.

Şüphesiz onlar da onun günü nerede geçirdiğini biliyorlardı—

Mutfak hareketliydi, şef önlüğü giymiş *doggenler*, bir saat kadar sonra başlayacak olan gösteriler için seyircilere ikram edilecek pastaları hazırlıyorlardı.

"Majesteleri—"

"Oh!"

Majesteleri—"

"...Majesteleri."

Üç kadın da yaptıkları işi bıraktı — biri kaseye kırmak üzere olduğu yumurtayı bile düşürdü — ve bir Ruster ile şapkaları çıkarıp ona selam verdiler.

Bu saygı gösterisi de onun nefret ettiği bir başka şeydi.

Bu ayna, onun sahtekarlığını fazlasıyla ortaya koyuyordu.

"Affedersiniz," diye mırıldandı.

Oradan hemen çıkmak için Rap kapısını itip ortak koridorlardan birine doğru yürüdü. Muhtemelen ona erişim izni verilmişti.

binanın merkezi, güvenli çekirdeğine, kardeşlerin gece başlamadan önce toplandıkları veya seyirciler arasında mola verdikleri yere, ama o bu erkeklerle karşılaşmak için pek acele etmiyordu. Dün gece herkesi sikip kaçtıktan sonra, onların onu bıçaklayacağını tahmin edebiliyordu, ama onun için...

"Majesteleri!"

Kralın avukatı Saxton, eğilerek selam verdi. "Sizi bekliyorlar mı? Babanız henüz gelmedi..."

"Hayır, beklemiyordum. Onu görmem gerekiyor."

Şık erkek tamamen tüvit giyinmişti, ascot kravatı yerindeydi, kahverengi, lacivert ve krem rengi kareli takım elbise ceketi o kadar mükemmel dikilmişti ki, sanki onunla doğmuş ve onunla birlikte büyümüş gibi görünüyordu. Her zamanki gibi, kalın sarı saçları yana doğru taranmıştı ve mükemmel cildi ve tırnaklarıyla, adam tilki avına çıkmaya hazır gibi görünüyordu.

Ya da en azından bir dergi çekimi.

"O halde sizi Audience Room'a götüreyim."

"Bekleyeceğim. Bekleme odasında."

Bir süre sessizlik oldu. "Bence en iyisi..."

"Onu görmeye gelen herkes gibi bekleme salonunda bekleyin."

Bir başka uzun an. Ve sonra avukat bir kez daha eğildi. Saxton doğrulurken, kırmızı ascotunu düzelterip, altın pembe parmak yüzüğünü düzeltiyordu. Ama aklından geçenleri söylemeyecekti.

"Nasıl isterseniz, efendim."

L.W. evin ön tarafına doğru hızlıca başını salladığında, Saxton aceleyle harekete geçti. Yine de adam önden gidip yolu gösterdi. Protokol gereği, First Family üyeleri her zaman önden giderdi ve L.W. bu saygı gösterisini de hiç sevmezdi.

Koridorun sol tarafında her türlü ofis vardı ve açık kapıların önünden geçerken insanlar başlarını kaldırıp ona baktılar ve bir kez daha baktılar. Bu çok saçmaydı. Onun efendisi kraldı, kendisi değil.

Son köşeyi dönerek, ön girişi geçip, rahat koltuklar ve sandalyelerle donatılmış, ilk gelen sivillerin oturduğu rahat bir odaya girdi. Ayrıca, resepsiyonist masasında, çalışmıyor gibi görünen sandalyesinin arkasındaki yazıcıya eğilmiş duruyordu.

Toplu bir nefes alma sesi onu başını kaldırmaya zorladı. Sonra o da nefesini tuttu.

Orospu çocuğu.

Çılgılık atmak istemesine rağmen, L.W. sakat elini kaldırdı çünkü ne kadar acımasız bir pislik olduğunu ortaya çıkarmak istemiyordu.

Bir anda, tüm siviller ve bozuk HP Laser-her neyse-makinesinin resepsiyonisti ayağa fırladılar ve bacaklarında kesilme izi olup olmadığını kontrol eder gibi eğildiler. Sonra yüzlerini ona doğru kaldırdılar, hala gergin duruşlarıyla, ona yöneltilmiş yarım düzine ısı lambası gibi parıldayan hayranlıklarıyla.

Artık McDonald's'taki kızartma istasyonunun nasıl bir yer olduğunu anlıyordu.

"Belki de Seyirci Salonu en iyisi olur," dedi Saxton sessizce. "Evet."

L.W. geri çekildi ve olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaştı. Yine de, arkasında fısıltılar, heyecanlı sesler ve konuşmaların uğultulu ritmi duyuyordu ve bu sesler tüylerini diken diken ediyordu. Babasının dalkavukluk sığınağına girene kadar, neden bu kadar sinirli olduğunu anlamamıştı.

Hiç mantıklı olmasa da, gerçek Wrath geri döndüğünde tüm bu saçmalıkların sona ereceğini düşünmüştü. Ama bu aptalca bir düşünceydi. Bildikleri kadarıyla, kralları hiç gitmemişti ve L.W.'ye her zaman saygıyla davranmışlardı.

"Bir şey yemek ister misiniz?" diye sordu Saxton kapının yanından. "

Doggen size hizmet etmekten büyük mutluluk duyacaktır."

En son ne yediğini ya da en son ne zaman düzgün bir yemek yediğini hatırlayamıyordu. "Ben iyiyim. Teşekkürler."

Acıkmamış mıydı? diye düşündü, erkek eğilip geri çekilirken.

Her şey sessizce kapandığında, L.W. gözlerini kapattı. Zaten çatırdayan 1replace ve yalakalık için hazır olan koltuk çiftiyle, kasıtlı olarak misafirperver bir şekilde dekore edilmiş odayı görmek istemiyordu. Rahvyn'in iktidar konumunda olduğu dönemden bu yana, bu yerle ilgili yeterince anısı vardı...

Arkasındaki kapı açıldı ve dönmeden ya da kokuyu almadan kim olduğunu biliyordu.

Bir dönüş yaparak gözlerini açtı.

Wrath, Wrath'ın oğlu, Wrath'ın babası, hizmet köpeğiyle birlikte sanki orası ona aitmiş gibi içeri girdi, ama hey, zaten öyleydi. Ve varlığının gücüyle, bu büyük erkek şüphesiz Washington'daki Beyaz Saray'a girip herkesi kovabilirdi.

insanların başkanına sadece bir bakışla. Boyu uzun, yetiştirildiği gibi bir dövüşçü gibi yapıydı, üniforması, siyah kaslı tişörtü ve siyah deri giysileriyle giyinmişti. Üzerinde silah yoktu ve derisinde görünen tek işaret, kalın ön kollarını kaplayan soyunun dövmeleiydi. Dul tepesinden dökülen uzun siyah saçları tıpkı L.W.'ninkiler gibiydi ve o siyah gözlüklerin arkasında... aynı gözler vardı.

"Bize bir dakika verin."

Kral konuştu ve onun hemen arkasında duran Tohrment, kendisiyle birlikte gelen diğer kardeşleri de alıp hemen geri çekildi. Ve işte işler böyle yürüdü. Bir bakış, bir kelime ve insanlar hemen harekete geçti.

L.W. her şeyin kapanmasını bekledi ve patlamaya hazırlandı—

"Nasılsın evlat?"

Hepsi bu kadardı. Bağırma yoktu. Çılgılık yoktu. Adam, altın rengi av köpeği yanında, onları moleküler bir bağ gibi birbirine bağlayan koşum takımını sapıyla yanından geçip gitti. Kral koltuk takımına geldiğinde, soldaki koltuğa oturdu.

İlginç. Rahvyn her zaman diğer tarafta otururdu. Ama bunun bir önemi yoktu.

"Ee?" diye sordu.

Kral'a döndüğünde, Kör Kral'ın gözlük camları dümdüz öne bakıyordu, oyulmuş kollar koltuğun üzerinde, bacakları açık, kovboy çizmeleriyle sanki herhangi bir konuda herhangi birinin itirazını ezip geçmeye hazır gibi görünüyordu.

"Dün gece Shuli'yi becerdim." L.W. kollarını göğsünde kavuşturdu. "Tarladaydık ve o bir kulübe gitmek istedi."

"Duydum. Lyric'i kontrol etmek için."

"O iyiydi. Zaman kaybıydı. Ama onun başının belaya girmesini istemiyorum. Ona seçenek sunmadım."

Keskin siyah kaşları güneş gözlüğünün altına indi. "Nasıl yani?"

"Onu görmezden geldim. Sonra da telefonumu kapattım."

Uzun bir sessizlik oldu ve babasının büyük bir özdenetim gösterdiği izlenimini edindi. Ya da adamın çenesi sırf eğlence olsun diye kulaklarına kadar çıkıyordu.

"Bu çok aptalcaydı," diye sert bir cevap geldi. "Birçok açıdan. Geceyi *tek başına*, lanet olası tarlada hayatta kalmış olabilirsin, ama şimdi Shuli'nin pisliğiyle uğraşmak zorundayız. Bir *ahstrux nohtrum* görevini yerine getirmediğinde alacağı ceza bellidir. Erkeği öldürebilirim. Hemen şimdi."

"Ama bunu yapmayacaksın."

Odaya soğuk bir rüzgar esti ve ardından gelen sözler onun testislerini sıkıştırdı. "Olmaz mı?"

"Hayır," aynı tonda cevap verdi. "Bu haksızlık olur. Shuli beni becermiş olsaydı, o başka bir şey, ama olan bu değildi. Beni öldürmek istersen, eşine tek oğlunu becerdiğini söylemen gerekir. Eminim bu durumda birkaç yüz yıl boyunca kanepede yatmak zorunda kalırsın."

Babası öne eğilip dirseklerini dizlerine dayadığında koltuk gıcırdadı. Bir an için L.W. bir adım geri çekilmeyi düşündü. Adamın kör olması gerekse de, o gözlerin sadece sana odaklanmadığını, Resh'ini ve kemiklerini delip geçecekmiş gibi yakıcı bir bakış attığını hissedebilirdin.

"O zaman tüm cevaplar sende."

"Hayır, sadece masum bir erkeği öldürmeyeceğini biliyorum." L.W., sağ elinin orta parmağında duran siyah elmasa odaklandı. "Ve eğer biri sana suikast emri vermediğin için hesap sorarsa, sen kralsın, değil mi? Kuralları kendine uygun hale getirirsin ya da belki de muhalifleri ortadan kaldırırsın. İşler böyle yürür, değil mi?"

Uzun bir sessizlik oldu ve köpeğin odadaki atmosferden rahatsız olduğunu anlayabilirdi. George, efendisinin ayaklarına daha yakın bir yere geçti ve sanki Ire'nin ateş hattında kalmak istemiyormuş gibi burnunu aşağıda tuttu.

İmparatorluk başkanı yavaşça başını salladı, sert yüzünde hiçbir duygu belirtmiyordu. "Hiçbir şeyin nasıl işlediğini bilmiyorsun."

L.W.'nin yüzeyinin hemen altında hiç kaybolmayan öfke birdenbire patlak verdi. "Benim ne düşündüğümü veya ne bildiğimi nereden bilebilirsin ki? Biz yabancıyız, sen ve ben. Bizi birbirine bağlayan tek şey biyoloji, başka bir şey yok."

Çenesi daha da sertleşti, sanki Wrath kendi azı dişlerini çiğniyormuş gibi. "Bak, son otuz yılın zor geçtiğinin farkındayım..."

"Burada hayatın nasıl olduğunu hiç bilmiyorsun..."

"Sence ben *lanet* olası bir tatilde miydim?" Otokratik ses kırbaç gibi çınladı ve ardından Kral ayağa kalktı. "Sence olanları ben mi *seçtim*?"

Demek bunu yapacağız, ha? Lanet olsun, peki.

L.W. kalçalarını öne doğru itti. "O gece dışarı çıkmaman gerektiğini biliyorum. Ama çıktın ve kendine uygun olan seçimi yaparak herkesi mahvettin."

Alçak ve iğrenç bir kahkaha duyuldu. "Tıpkı dün gece Shuli'ye yaptığın gibi. Biyoloji gerçekten çok derin bir konu, değil mi?"

L.W. dişlerini sıkarken, çenesini kasıtlı olarak açtı. "Ben gidiyorum."

Arkasını döndü. "Söylemem gerekenleri söyledim..."

"Bu bir daha olursa, seni rotasyondan çıkarırım. Ya Shuli ile sahaya çıkarsın ya da evde kalırsın."

L.W. omzunun üzerinden sert bir bakış attı. "Ben cezalandırılabilir bir ergen değilim. Ve artık senin rotasyonunda değilim, istifa ettim."

Bu ifade o kadar karanlık bir hal aldı ki, kendi çekim gücü vardı. "Neden her şeyle savaşmaya bu kadar kararlısın?"

"Dışarıda bir savaş var. Hepimizin yapması gereken bu." "Yanlış insanlarla savaşıyorsan değil."

L.W. kapıya gitti ve kapı koluna dokunduğunda, kol dönmedi. "Beni dışarı çıkar."

"Annenin kalbini kırıyorsun, bunu biliyor musun?"

O, seyirci salonuna doğru geriye baktı. "Hayır, o senin işindi. Benim tek yapmam gereken, onun acı çekmesini izlemek ve bunca yıldır bunun için senden nefret etmektir."

Kapı kolunu tekrar denedi.

Kırık menteşeler ve çürümüş ahşap hakkında bir şeyler haykırmadan önce, babası homurdandı: "Ben onu kazara incitmiş olabilirim, ama sen bunu kasten yapıyorsun. Bana istediğin kadar kız. Ama o bunu hak etmiyor. Hiçbir zaman hak etmedi."

L.W. kapı kolunu sertçe çekti. Sonra başını eğdi ve kendine lanet olası çenesini kapatmasını söyledi.

"Senin tahtının soğuk gölgesinde büyüdüm. Senin hayaletine tapmaktan başka kimseye veya başka hiçbir şeye zamanım yoktu."

"Onun yapmak zorunda olduğu şey için onu suçlama — o senin için iktidar yapısını ayakta tutuyordu. Benim geri döneceğimi hiç bilmiyordu. Her şey sana liderlik etme şansı vermek için yapıldı —"

"Ben o lanet olası iyiliğı istemedim." Kapıyı tekrar çekti ve sonra 1replace ve koltuklara doğru bir kez daha sert bir bakış attı. "Ve benim için yaptığı da *saçmalık*. Seninle yakın olabilmenin tek yolu hüküm sürmek gibi saçmalıklar. O, tüm o zamanı ve enerjiyi kendisi ve *lanet olası* ölen *sevgilisi*, tek gerçek aşkı için feda etti. Bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu. Hiçbir ilgisi."

"Evet, vardı..."

"Sen burada değildin! O yüzden, yokluğunda geçen yılların özetini anlatmayı bırak." Kendi göğsünün ortasına parmağını doğrulttu. "*Ben* buradaydım, tüm bunları yaşadım, tüm kardeşler kendilerini sürükleyerek dolaşıyorlardı, *annem* her gün ağlayarak uykuya dalıyordu — otuz lanet *yıl* boyunca burası lanet bir cenaze töreni gibiydi. Ve şimdi geri döndün, herkes çok mutlu. Ama *ben* değilim, çünkü hayatımda sana ihtiyacım yok ve herkesin unutmuş gibi görüldüğü şeyi çok net hatırlıyorum. Bir karar verdin ve hepimizi mahvettin. Geri dönmüş olman bu gerçeğı değiştirmez."

Babasını malikanenin çalışma odasında dururken gördüğü anı düşündü. Ölümünden dönen büyük adam.

Aralarında spontane bir kucaklaşma olmuştu. Ama babasının öyle olduğuna inanmaya ihtiyacı olan kahramanı kucaklayan, kaybolmuş ve korkmuş bir çocuktur.

Daha iyi bilen yetişkin bir adam değil.

"Şimdi *sana* söylüyorum," diye bağırdı. "Eğer onlara bunu açmalarını emretmezsen *Lanet olası* kapı, onu kıracağım.

"İçinde çok fazla nefret var," dedi Wrath sertçe. "Ve asıl noktayı kaçırıyorsun."

"Gerçekten mi? Neyi yanlış yaptığımı söyle bana, *baba*."

"O bombayı ben koymadım, oğlum. Lash koydu."

L.W. sonunda kapının açıldığını hissetti. Dışarı çıkarken omzunun üzerinden, "Merak etme. Ben de ondan nefret ediyorum," diye bağırdı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Tabii ki lanet olası telefonu çaldı.

Dev'in altında, sihre inanmanıza neden olacak türden bir zevkin eşiğinde, Lyric hayal kırıklığıyla gözlerini sımsıkı kapattı. Ama sonra birinin onu aramaya çalışmasının tüm nedenlerini hatırladı.

Ve özellikle bir tanesini.

"Sanırım benim," diye mırıldandı ve üzerinde duran, şimdiye kadar duyduğu tüm orgazm vaatleriyle onu baştan çıkaran adamın altından sıyrıldı.

Bacakları lastik gibiydi ve parkasına doğru yürürken dengesi bozulmuştu. Bu kesintinin iyi bir şey olup olmadığına karar veremiyordu. Artıları? İşleri ılık hızından daha makul bir hıza yavaşlattı. Eksileri? Tabii ki, işleri yavaşlattı.

Şifonyerin önünde ceplerini karıştırdı — nasıl bu kadar çok cepleri olabilirdi? Sonra telefonu düşürdü, ama kaygan ağırlık Roor'a çarpmadan hemen önce yakaladı. Telefonu ters çevirdiğinde kaşlarını çatı.

Shuli?

Neden onu arıyordu? Parti davetiyeleri her zaman mesajla gelirdi.

Rahat bir nefes alarak adamı sesli mesaja yönlendirdikten sonra telefonu yerine koydu ve... Aman Tanrım.

Yatağa uzanmış olan adam, yeryüzüne inmiş bir Yunan tanrısı gibiydi. Spor salonunda yapılan kaslar da iyiydi ama

. Dev, geniş omuzları ve kalın kolları, altı paket karın kasları ve o zavallı koşu taytını gerginleştiren şişkin uyluklarıyla tam bir örnekti.

Nike'ın tüm bu naylonun gerilme mukavemetini ne kadar test ettiğini merak etti.

Ve sonra, saklamaya hiç çalışmadığı ereksiyonu vardı. Bacaklarının hatları gibi, uzun şaftından keskin ve kavisli başlığına kadar, uyarılmasının her detayı görünürdü.

"Gitmen mi gerekiyor?" diye mırıldandı. "Yoksa burası soğuk diye mi paltonuzu giydiniz?"

Lyric kendine baktı. Huh. Sanırım bir parçası karar vermişti.

Yukarıya baktığında, onun gözlerinin bastırılmış bir öfkeyle kaplı olduğunu ve koyu renk dalgalı saçlarının dağınık olduğunu fark etti — çünkü ellerini saçlarına sokmuştu. Dudakları aralık olan adam, yanlış zamanda rahatsız edilmiş bir erkeğin tipik örneği.

Ama sinirli ya da kızgın görünmüyordu.

Hayır, bu onun işi idi. Sinirlilik, yani.

"Ben..." Saçlarını geri çekip gevşek bir düğümle bağladı. "Bilmiyorum."

Dev başını salladı ve oturmaya başladı—Tanrım, ne gösteri ama. Yatarken sert hatları olan bir adamdı, şimdi ise derisinin altındaki dalgalı hareketler izlemeye değer bir gösteriydi

—

"Hayır." Elini uzattı. "Sen burada kal. Kapıya kadar kendim giderim..." Omzunun üzerinden arkasına baktı. "Yani, çıkışa. Aşağı kata."

Dev yastıklara yaslandı, kolunu başının arkasına uzattı. "Sen bilirsin."

Tanrım, neden buraya gelmişti ki? Bir rahibe kadar flört etme becerisi vardı ve bu arada, yatakta devasa bir ereksiyonla yatan Bay Cinsel, sanki kadınlar onun için sürekli gelip gidiyormuş gibi, her zamanki gibi davranıyordu.

Ve belki de o beyzbol sopasının üzerine bir battaniye örtebilir miydi? O şeyin ortada durması, çikolatayı bırakmaya çalıştığı ve her yerde M&M'leri gördüğü zamanları hatırlattı.

Ama yine de, o spandeks giysiyle bile bir çadır yapardı - *lanet olsun*. Parkasına odaklanarak, fermuarını kapatmaya gitti -

Başını kaldırdığında, adam hemen yanında duruyordu. İnsanların maddeden ayrılmadıkları düşünülürse, bu oldukça ustaca bir numaraydı.

Ellerini indirdi. "Özür dilerim."

"Neden özür diliyorsun?"

"Ben..." Lyric omuz silkti ve siktir et, dürüst olmaya karar verdi. "Seninle gerçekten seks yapmak istiyorum. Ama birkaç saat sonra 'Hey, sorun yok. Görüşürüz' diyebilecek kadar sofistike değilim. Kalırsam pişman olacağım. İyi hissetmediğim için değil, dün gecedan sonra uzaklaşmaya karar verdiğim şeyin farklı bir versiyonunu yapacağım için."

"Peki o bok neymiş?" Bir an sessizlik oldu. "Olmadığım biri gibi davranmak."

"Tamam, seni dışarıya kadar geçireyim," dedi sakın bir sesle.

Göğsünün ortasında bir batma hissi oluşurken, "Hay aksi, ne kadar saçma" diye düşündü. Onun, kendisinin koyduğu sınırı bu kadar sorunsuz bir şekilde saygı göstermesi yüzünden hayal kırıklığına uğramak, deliliğin doruk noktasıydı. Ne istiyordu ki? Onun kendisini istediğini kanıtlamak için bir tür çekişme mi?

Elini rahat bir hareketle salladı. "Zorunda değilsin."

"Biliyorum."

O rüzgarlığını alıp başının üzerine geçirdiğinde, kadın o karın kaslarına son bir kez daha göz attı. Sonra adam kapıyı açıp genişçe tuttu.

"Önce bayanlar."

Ceketinin fermuarını çekerek, onun yanından hızla geçip koridora baktı. Bir düzine başka kapı, ortada asansör ve sağda açık bir merdiven vardı. Merdivenlere doğru yönelerek, onun kapıyı kilitlemesini bekledi. Kilitlemedi.

"Yani burası güvenli bir bina mı?" diye mırıldandı, elini korkuluğa koyup merdivenlerden inmeye başladı.

"Güvenlik göreceli bir kavramdır. Ama hayır, birinin eşyalarını karıştırmasından endişelenmiyorum."

Lyric, Roors arasındaki platformda yarım daire çizdi. Tanrım, onunla konuşmak için zamanı azalıyordu ve tüm bu sessizlik boşa gidiyordu — ama

ruhu bozan şeylerden bahsedecek olursak, az önce orada tüm zamanların en büyük samimiyet bombasını patlatmıştı. Bu arada, onun arkasında olduğunu hissedebiliyordu, daha iri vücudu merdivenlerde belirlediği ritimle aynı adımlarla hareket ediyor, daha ağır ayak sesleri etraflarında yankılanıyordu. Lobide vardıklarında, kelimeleri bulmaya çalışmaya başladı ve neredeyse devam etmeleri için bir neden olmasını diledi, bodrum katına doğru.

Ama "hoşça kal" tek ihtiyacı olan kelimeydi, değil mi?

Dev, iç kapıyı ve ardından kilidi olmayan dış kapıyı açarak postacının giriş holündeki kutulara ulaşmasını sağladı. Sonunda dışarı çıktılar, soğuk hava bir şekilde daha da soğuk geliyordu.

"Yine Uber mi kullanacaksın?" diye sordu, caddeyi baştan aşağı süzerken.

"Ben... ah, evet, kullanacağım."

Bağımsız olduğunu kanıtlamak için telefonunu öne çıkardı. "O zaman geri dönüp lobide bekleyelim. Sen bir tane çağırırken."

Lyric ağzını açtı. Ama yorgun olduğunu ve ortadan kaybolmayı planladığını nasıl yalanlayacağını bilemiyordu. Yemek yerken, konuşurken ya da öpüşürken türler arasındaki fark o kadar da büyük değildi. Ancak dün gece olduğu gibi, insanlar başka yerlere kaybolup gitmiyorlardı.

Lobiye geri dönerek, telefonuyla çalışmaya başladı. Cep telefonu hizmeti pek iyi değildi, sadece iki çubuk çekiyordu ve o lanet uygulamayı yüklemek zorunda kalmıştı.

Bu, daha önce hiç Uber çağırmamış olmanın getirdiği bir durumdu. "Bir sorun mu var?" diye sordu, o telefonuyla uğraşırken.

Ve o anda kokuyu aldı.

Samsung'unun küçük ekranından başını kaldırarak, burnundan yavaşça ve derin bir nefes aldı — onaylamaya ihtiyacı yoktu. Bebek pudrası ve ölü Resh'in mide bulandırıcı tatlı kokusu, kesinlikle karıştırılamazdı.

Binada bir *lesser* vardı. Yakınlarda.

Ve o şey onun ne olduğunu tam olarak bilecekti.

"Gitmeliyim." Sağlam kapıya doğru geri çekildi. "Ve senin yukarı çıkmanı istiyorum. Şimdi..."

"Ne oldu?"

"Ben... yapamam..." Çıkışa doğru koştu. "Hoşça kal, Dev. Ve bir kez olsun kapını kilitle. *Lütfen*."

Dev'in kaşları çatıldı. Sonra omuz silkti. "Peki. Kendine iyi bak."

Arkasını döndü ve merdivenlere doğru yürümeye başladı, onun istediğinden daha yavaş bir şekilde.

Ama en azından hareketsiz durmasından çok daha hızlıydı.

Posta kutularını geçerek, tekrar gece havasına çıktı ve karlı kaldırıma inen merdivenlerden aşağı inmeye devam etti. Kendine, bir insan olarak Dev'in avcılarının ilgisini çekmeyeceğini, onu işe almak istemiyorlarsa tabii, söyledi. Ama o, Azaltma Derneği'nin peşinde olduğu kayıp, hayal kırıklığına uğramış ruhlardan biri gibi görünmüyordu.

Tanrım, ya onun üzerinde onun kokusunu almışlarsa?

"Burası lanet olası tarla değil," diye mırıldandı. "Burada ne işi var..."

Dev'in binasının bulunduğu cadde, terk edilmiş, çürümüş, kötü bir posta koduna sahip bir yer değildi. Tüm binalar dolu, birçok pencerede ışıklar yanıyor, arabalar geçiyor, hatta blokun karşısında SUV'larına yetişmek için acele eden birkaç yünlü giysili yaya bile vardı.

Ama lanet olsun, savaş her yerdeydi.

Her zaman.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Shuli Audience House'a vardıktan otuz dakika geçmeden, şaşkın bir halde kulübenin ön kapısından geri çıktı. Kral ile görüşmesi uzun sürmemişti ve o anda siyah bir hançerle öldürülmediği için minnettar olsa da, L.W.'nin buraya ilk önce gelip durumu itiraf etmemesine çok şaşırmıştı.

L.W.'nin buraya gelip durumu açıkça anlatmış olması. Ne oluyor lan?

Her halükarda, Kral pembe slip/co n yolunu reddetmişti. Shuli'ye, artık programda yer almayacak olan oğluna sadık kalmak için elinden geleni yapmasını söyledi.

Ve hepsi bu kadardı. Toplantı sona ermişti.

Evet, işte şimdi burada, takım elbise ve kaşmir paltoyla soğukta duruyordu, biraz şok olmuş bir halde...

Bir çift vampir onun önünde yeniden şekillenirken, şık giyimli erkek ve kadın şaşkınlıkla geriye atladılar.

"Üzgünüm," dedi. "Ben gidiyordum..."

"Shuli?"

Kaşlarını çattı ve erkeğe dikkatle baktı. Yüzünü tanımak için birkaç kez gözlerini kırpması gerekti, ama zaten bu adamla her buluştuğunda Dom Pérignon şarabıyla sarhoş oluyordu.

"Mitchus?"

"Evet! Nasılsın, eski dostum?"

İkisi birbirlerine sarıldılar ve Shuli erkeğin omzunun üzerinden baktı. Kenarda duran kadın, *glymera'nın* ölçülü tarzıyla çok güzeldi, saçları düzgünce taranmış, inci kolyesi ve süveteri şık karamel rengi vizon kürk mantosunun içinden görünüyordu. Açık ifadesi ve donuk gülümsemesinden genç olduğu anlaşılıyordu, ancak uyumlu ayakkabıları ve el çantasıyla yüz yaşında da olabilirdi.

Shuli geri çekilirken, Mitchus'un 1ne ceketinin omzuna yumruk attı. "Buraya özel bir neden için mi geldin, dostum?"

"Bahse girerim tahmin edemezsin." Erkek yönetmen gibi eliyle bir hareket yaptı. "Sana sevgili nişanlım, güzel Mistress Perigrine'i takdim edeyim. Kutsanmak için buradayız."

Kadın yanına gelip eldivenli elini uzattı. "Nasılsınız?"

Ve o anda Shuli kokuyu aldı. Hamileydi... Mistress Perigrine hamileydi.

Ah, demek bu yüzden erkek sahneden kaybolmuştu. Ve Mitchus'un çiftleşmeyi sürdürmesi ilginçti. Aristokraside sadece iki tür kadın vardı: daha önce ailenin önünde erdemli olduğunu iddia ettiğin ve bakire olan *glimerler* ile senin yattığın ve zevk aldığın mahvolmuş türden kadınlar.

Asla kralının huzuruna ikincisiyle çıkıp, evlilik izni istemedin.

"Zevk benimdir," diye mırıldandı Shuli.

Kendi parmak uçlarıyla onun parmak uçlarına dokundu, sonra avucunu kalbinin üzerine koydu ve eğildi. Göz teması kesildiğinde, zihninde bir dizi görüntü belirdi, hepsi de Mitchus'un çeşitli insan ve vampir kadınlarla, genellikle çiftler halinde seviştiği görüntülerdi.

Ve genellikle 1. Roor'daki Shuli'nin misafir odasında. L.W.'nin şu anda yaşadığı yer.

Düşününce, o olaylar aylar önce bitmişti. Belki de o adam ruh ikizini bulmuştu.

"Peki, tarih ne zaman?" Shuli dikleşerek sordu.

"Gelecek yıl." Mitchus gülümsedi, beyaz dişlerini gösterdi, dişleri biraz uzamıştı. "Tabii ki davetli listesinde adın var."

Sonra erkek araya girip kolunu kadının beline doladı. Vay canına. Ne büyük bir dönüşüm.

Ama sonra Shuli, Lyric'e yaptığı, cevaplanmayan, buraya gelmeden hemen önce yaptığı aramayı düşündü.

Bazen iyi bir kadın insanın hayatını değiştirebilir. Ya da mahvedebilir.

"Teşekkürler." Boğazını temizledi. "Seve seve gelirim."

"Harika." Mitchus başını eğdi. "Görüşürüz."

"Sabırsızlanıyorum."

Mutlu çift ön kapıya kadar vals yaparak yürüdü ve her zamanki gibi centilmen Mitchus, kadın için kapıyı açtı. Kadın onun yanından geçerken, Shuli'ye dönüp son bir kez centilmen bir şekilde el salladı.

Sonra gittiler, neşeli bir şey gibi görünmesi için yapılmış ağır, güçlendirilmiş kapı onların ardından yavaşça kapandı. Açıkçası, çiftin buraya gelmesine şaşırmişti. Aristokratların çoğu, sıradan bir seyirci kitlesinin kendilerine yakışmadığını düşünüyordu. Ancak Mitchus'un ailesi her zaman nezakete çok önem vermişti. Sanırım egolarına vurulmuş darbe, kraliyet mührünü almaya değmişti, ancak hamileliği kabul edip yine de kendi onaylarını vermeleri ilginçti.

Ama neyse. Bu, pek çok açıdan onun işi değildi. O asla eşlenmeyecekti.

Gözlerini kapattı, yok olabilmesi için bir dakika kadar geçti ve sonra moleküller halinde dağılmış bir şekilde uçup gitti. Eve varması uzun sürmedi ve modern malikanesinin önünde yeniden şekillenirken, yorgun gözlerle beyaz, alçak dış cephesini inceledi. Bu bina, karlı manzarada bir sığınak gibiydi, diğerlerinden farksızdı ve burada uzun süre kalamayacağını biliyordu.

Bir şekilde L.W.'yi bulmalıydı.

Ve bunun sebebi sadece işinin gereği olması değildi. Bir karar vermişti...

Ön kapısı açıldı ve kapı pervazının arasında beliren silüet, Willhis'e ait olamayacak kadar büyüktü.

Ayrıca, uşağı asla siyah deri giysiler ve silahlar giymeyi sevmezdi.

Shuli, kürekle temizlenmiş yürüyüş yoluna çıkarken küfür etti. "Benden vebadan kaçır gibi kaçmak istediğini sanıyordum."

L.W. omuz silkti ve Cup Noodles'ını karıştırdı. "Giysilerim burada."

Shuli merdivenleri atlayarak tavuk suyunun kokusunu aldığında, erkek kıpırdamadı, bu yüzden L.W.'yi kenara itti. Evet, bu sadece o pislik kendini itilmeye izin verdiği için oldu, ama hey, bulduğun zaferleri kabul etmek zorundasın. Sonra Shuli, bu kavganın evin içinde daha fazla devam etmesine gerek olmadığı için girişinde durdu.

Willhis çatışmayı nefret ediyordu ve *köpeğini* üzmemek istemiyordu.

"Eşyalarını al ve git." Shuli kanadın genel yönünü gösterdi.

L.W. orada kamp kurmuştu. "Baban bu saçma işi bana bıraktı, elimden geleni yapmamı söyledi. Ve ben de elimden gelenin sana siktir git demem ve ne yapacaksan onu yapman olduğunu karar verdim. Tek başına gitmek istiyorsan, git."

L.W. kütüphanenin kemerine yaslanarak, beyaz duvarların üzerinde bir leke gibi duruyordu ve lanet olsun, bu orospu çocuğu sanki canlanmış bir brutalist heykel gibi görünüyordu. Ama ne biliyor musun, bu yerde zaten yeterince soyut sanat vardı.

"Peki..." Shuli misafir kanadının kemerli girişine doğru yürüdü. "İşte buradasın."

İki elini öne doğru uzattı. Sanki Majesteleri, ikisi *aşk* evliliği yaptıklarından beri nerede kaldığını bilmiyormuş gibi.

L.W. orada durup lanet olası plastik erişmeleri yemeye devam edince, Shuli kaşlarını çatı. "Dalga geçiyorsun."

"Ne?"

"Özür dilemeye mi geldin?" dedi inanamayan bir sesle. "Bu mu? Sen... özür mü diliyorsun?"

O siyah kaşlar o kadar sertçe indi ki, sanki burun deliklerine taşınmaya çalışıyorlardı.

"Vay canına." Shuli elini saçlarının arasından geçirdi. "Bu gece sürprizlerle dolusun, değil mi?"

Soluk yeşil gözleri, Biedermeier konsol masasının üzerinde asılı duran sarı ve siyah Jackson Pollock tablosuna kaydı. Ve sonra sessizlik, ufuk kadar geniş bir şekilde uzadı. Beyaz mermer Roors, beyaz merdiven ve her yerde süslemesiz beyazlar, sanki hala dışarıdaymışlar gibi hissettiriyordu.

"Bu 'özür dilerim' işinde gerçekten çok kötüsün, bilgin olsun," dedi Shuli.

"Sık sık yapmam." Dövüşçü bardağı eğdi ve çorbadan biraz içti.

Buna ek olarak, "ama yaptığım da ciddiğim" gibi bir şey söylemediğinde, bu gerçekten çok edici bir şey değildi. "Buna inanıyorum."

Daha da sessizleşti. Bu noktada Shuli gözlerini kapattı ve başını omurgasına yasladı. "En azından kelimeyi söyleyebilirsin. Ya da onun eşanlamlısı... Hey, kafiyeli bir kelime bile olur. Endişe. Taş ocağı."

"Tüylü."

"Bu kafiyeli değil." "Evet, öyle..."

"Hayır, kafiyeli değil. Sadece üç harf aynı..."

"Kesinlikle kafiyeli..."

"O zaman 'üzgünüm'ü 'Surrey' olarak telaffuz ediyorsun - ya da 'fawrry' gibi 'furry' olarak, sanki dört yaşında ve birkaç dişin eksikmiş gibi."

Ön kapı açıldı ve hiç tereddüt etmeden ikisi de kapıya doğru döndü ve silahlarını çekti. Daha doğrusu, L.W. bir Smith & Wesson çekti ve Shuli elini kolunun altına gereksiz yere soktu, çünkü elbette Kral'ı görmeye giderken yanında silah götürmemişti.

İyi haber neydi peki? Öldürmeleri gereken bir *alt düzey* suçlu ya da öldürmek ya da akıl oyunları oynamak arasında karar verebilecekleri bir insan soyguncu değildi.

Lyric'in ikizi Rhamp, doğrudan eve girdi. Adam tarlada çalışacak gibi giyinmişti, koyu renk saçları erkek topuzu şeklinde arkaya toplanmıştı, yeni bir çift iş botu giymişti, önünden silah ve bilenen çeliğin kokusu geliyordu. Bunların hepsi her zamanki gibiydi. Normal olmayan neydi? Onun laconic tavrı ortada yoktu.

Aslında, testisleri mendeneye sıkışmış gibi görünüyordu.

"İkinizin birlikte olmasına çok şükür," dedi adam sert bir sesle. "İkinizin de benimle gelmesini istiyorum. Soru sormayın ve hayır, sonra da bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

L.W. ve Shuli birbirlerine baktılar.

"Giysilerimi değiştirip silahlarımı almam için bana bir dakika ver," dedi Shuli ve merdivenlere koşarak çıktı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Rüzgar esip soğuk el çabukluğu ile cüzdan hırsızlığı yaparken, Lyric acil çıkışın hemen yanındaki Bathe'nin yanındaki sokakta bekledi. Hiçbir *lesser* bu kadar kalabalık bir yere yaklaşmazdı. Sonuçta, vampirler ve Lessening Society arasındaki savaşta tek bir kural vardı: İnsanları bu işin dışında tutmak. Profil ne kadar düşük olursa o kadar iyiydi, özellikle de şehir merkezinde her yerin kamera ile izlendiği bu modern zamanlarda.

Soluna bakarak, karanlık sokağı gözleriyle taradı. Sokak, kulübün arka tarafındaki uzak uca kadar uzanıyordu ve Jelerson Caddesi'nin parıltısı ve o caddeyi aydınlatan sıcak noktalar, eğlence ve oyun arayan tüm yayaları gölgelere dönüştürmeye yetiyordu.

Bu arada, diğer yönde, Dev ile kesiştiği noktayı düşünmeye başladığı yere baktı. Her şey orada başlamıştı...

"Allhan!" Adı ağzından çıkar çıkmaz, cep telefonunu bulmak için el yordamıyla aramaya başladı. "Oh, kahretsin. Seni unutmuşum..."

Üç erkek tek tek onun etrafında yarım daire şeklinde yeniden toplandılar: İkiz kardeşi ilk gelen oldu. Sonra L.W. ve son olarak Shuli. Hiçbiri kulüp kıyafetleri giymiyordu, L.W. savaş kıyafetlerinden hiç vazgeçmemişti.

"Lassiter'a teşekkür et," diye fısıldadı ve telefonu fermuarlı cebine geri koydu.

Öne atlayarak kardeşine sarıldı. "Geldiğin için çok teşekkür ederim —sizler de."

"Sanki biz yapmayacakmışız gibi." Rhamp onu sert bir küfürle geri itti. "Şimdi, ne oluyor lan? Bir *alt sınıf* gördün mü? Buralarda mı?"

Erkekler gölgelere bakmaya başladıklarında, kız başını salladı. "Hayır, birkaç blok ötede. Aslında, daha çok çeyrek mil kadar uzakta. Ben... şey, kokusunu aldım..."

"Burada tek başına ne yapıyorsun?" diye sordu Rhamp. "Burada olduğunu bilen var mı?"

"Şimdi biliyorsun." Sorularını eliyle savuşturdu. "Önemli değil. Sizden istediğim... gidip... dinleyin, sizden tek istediğim..."

"Öldürün," dedi L.W. Sanki lavabonun altında bulduğu bir hamamböceği hakkında konuşuyormuş gibi.

"Evet." Boğazı, kokuyu hatırlayınca sıkıştı - ya da belki de Dev'in kontrolü ele geçirmesinden korktuğu içindi. "Yani, bunu yapamam..."

"Hayır..."

"...sen..."

"...yapamazsın!"

Erkekler hep bir ağızdan aynı şeyi söylediler. Bu biraz sinir bozucuydu. Savaşta savaşılan kadınlar da vardı. Payne ve Xhex, Paradise ve Novo, Kardeşler kadar ölümcül silahlar kullanıyorlardı. Ayrıca Omega'nın oğlu tarafından avcıya dönüştürülmüş insan kadınlar da vardı. Ama şimdi, işyerinde cinsiyet eşitliği hakkında tartışmanın sırası değildi.

"Seni binaya götürebilirim. Hadi gidelim..."

Rhamp, Market'e doğru dönünce kolunu tuttu. "Bize adresi söyle, gerisini biz hallederiz. Sen evine git."

Diğer ikisine baktı. L.W. silahını çoktan çekmişti ve göğüs kılıfından bir hançer çıkarıyordu. Yanındaki Shuli ise iki elini beline koymuş, beline takılı iki otomatik silahın kabzalarına dayanmıştı.

"Adres nedir?" diye sordu Rhamp. "Ve sen kesinlikle bizimle gelmeyeceksin, bu yüzden burada takılıp sağduyu hakkında tartışabiliriz ya da işe koyulabiliriz - ki bizi bu yüzden aradın."

Kendi kendine küfrederek, "23. Cadde ile Lincoln'ün köşesinde. Kırmızı tuğlalı, yedi katlı apartman. Çıkarken kokuyu aldım, sanki katil bodrumdaymış gibi? Lobide girer girmez açık merdiveni göreceksiniz," diye mırıldandı.

"Orada ne yapıyordun?" diye sordu kardeşi.

Lyric sesini mümkün olduğunca sakın tutmaya çalıştı. "Bir arkadaşımı ziyaret ediyordum." "Hangi arkadaş?" Kaşlarını daha da çatarak sordu.

"Biriyle mi görüşüyorsun?"

Kollarını göğsünde kavuşturarak ikizine gözlerini kısarak baktı. "Seni ilgilendirmez."

"Bana lanet olası bir avcı için yardım istemek için aradığında kesinlikle ilgilidir."

Kardeşinin yanında, L.W. kaşlarını kaldırdı. Shuli ise, sıcaklıkla hiçbir ilgisi yokmuş gibi sert bir şekilde başka yere baktı.

"Eve git," dedi Rhamp sertçe. "Ve babalarla bu konuyu konuşma. Belki kokuyu yanlış algılamışsındır. Bu bölgede çok fazla insan var, onları burada bulamayız."

"Ne kokladığımı *biliyorum*."

"Bunu göreceğiz."

Rhamp gözlerini kapatıp yok olurken kendi kendine mırıldanıyordu. L.W. de o'yi aldı, uzanıp Shuli'nin kolunu tuttu. "Hey, beni yaklaşık 415 dakika önce aramak mı istedin?"

Hiç duraklama bile olmadı. Adam başını salladı ve geri adım attı. "Yanlışlıkla aradım. Üzgünüm."

Quinn, Blay ile birlikte kayınvalidesinin evinde İlk Yemeği yedikten bir saat sonra Kardeşlik'in eğitim merkezine geri döndü. O geceki partneri Rhage'di ve ikili, tesisin otoparkının çelik kapılarına inen sürülmüş yolda yeniden bir araya geldi. Aşağı inerken, beton yan duvara yerleştirilmiş güvenlik kameralarına el salladılar.

Sağ tarafta, yayalar için çok daha küçük bir çelik giriş vardı ve onlar menzile girer girmez, sürgüler açıldı — teşekkürler, V. Bundan sonra, merkezin iç ana arterinin mini bir versiyonu olan dar bir beton koridora girdiler.

Her zamanki gibi, tavanda kameralar ve tetiklendiğinde sinir toksinleri salan küçük delikler vardı.

Qhuinn korkak değildi, ama cinayet tüneline çıktığında her zaman mutlu olurdu.

"İyi misin kardeşim?" Rhage arkadan sordu.

"Oh, evet, sadece bir tane." Genç Lyric'e neredeyse olanlar ve yaşlı Lyric'e kesinlikle olanlar arasında hala aklını kaçırarak durumda olduğunu düşünürsek.

İkinci kapıya geldiler ve sürgünün atılmasının çıkardığı "*thunk!*" sesini beklediler. Ve beklediler. Ve... beklediler.

Qhuinn girişin üzerindeki kameraya baktı ve elini salladı.

Omzunun üzerinden üzüm kokusu yayılırken, arkasına baktı. Rhage ağzına bir Tootsie Pop koymuş ve mor ambalajlı deri ceketinin cebine sokmaya çalışıyordu.

"Sen iyi değilsin," dedi kardeşi lolipopu ağzında. "Biliyorsun, Mary'm her zaman konuşmanın yardımcı olduğunu söyler..."

"Neden bizim için açmıyorlar?" Qhuinn, başlarının hemen üzerindeki mükemmel aralıklı delik desenine baktı. "Bu kadar uzun sürmemesi gerekirdi."

İletişim kesilmiş miydi? Four Toys'da elektrik kesintisi olmuş ve acil durum jeneratörleri devreye girmemiş miydi? Bir sorun mu vardı?

Ya biri takılıp düşerek nörotoksini boşaltan düğmeye basmışsa? Ya...

Öne doğru uzandı ve kolu pompalandı. Hiçbir şey olmadı. Ağırlığını ileri geri kaydırды, kolunu kaldırdı ve dövüş ceketinin deri kolunu sıyırdı — ama, hadi ama, bakacak bir saati yoktu.

Aptal deliklere geri dönelim...

"Aman Tanrım," dedi Rhage, lolipopuyla onu işaret ederek. "O şey sende, değil mi?"

Aşırı aktif bir adrenal sistem mi? Evet, tabii. Onca yıl savaşta kim böyle olmadı ki?

"Trypophobia."

Qhuinn kardeşine yeniden odaklandı. "Ne?"

"Deliklerden korkma." Rhage tavana doğru başını salladı. "Yani, V ya da adamlarının bize karşı savunma sistemlerini tetiklemesinin imkânsız olduğunu biliyorsun. Ama sen, sanki kötü bir şey olacakmış gibi oraya bakmaya devam ediyorsun ve ben buraya geldiğim her seferinde bunu yapıyorsun. Tıpkı kurulumdan beri olduğu gibi..."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Bakışlarını kararlı bir şekilde çelik kapıya dikti.

Bu bir nanosaniye sürdü ve gözleri tekrar deliklere döndü. "Üzülme,"

dedi Rhage. "Benim de arachibutyrophobia'm var."

Qhuinn adama tekrar bakmak zorunda kaldı. "Bu, Doktor Jane'in sana penisilin iğnesi yapması gereken bir şey mi?"

Rhage rahat ve gevşek bir şekilde güldü — Qhuinn bunu kıskançlıkla izledi. "Hayır, o ağız tavanına fıstık ezmesi yapışmasından korkmak. Mary ve ben bunun üzerinde çalışıyoruz. Birkaç ay önce fıstık ezmeli ve reçelli sandviç yerken boğazıma takıldı ve o zamandan beri..."

Clunk.

Kilit açıldığında, Qhuinn o çubuğa sanki hastanede kalp masajı yapıyormuş gibi vurdu. Her yönde geniş bir alana sahip olan otopark alanına adım attığında hissettiği rahatlama, kötü bir kokudan nefesini tuttuğunda temiz hava solumak gibiydi. Peki ya mantıksız korkular? Rhage'in bahsettiği Peter Pan fobisi nedir bilmiyordu, ama kendisi için bir teşhis koyması gerekirse, bunun sıradan bir klostrofobi olduğunu ve tüm deliklerin canı cehenneme olduğunu söylerdi.

"Gerçekten mi?" diye mırıldandı, kendi sözlerini duyunca.

"Ha?" Rhage, büyük, güzel bir köpek gibi başını eğdi. "Yoksa kendi kendine mi konuşuyorsun?"

Eğitim merkezinin ana girişine geldiler ve tabii ki kilit yine hemen döndü.

"Sana söylediğimde bana güvenmelisin, bilmek istemezsin." Kapıyı açtı ve Xcor ile Tohr'un durduğu geniş koridora baktı. "Ve hayır, bunun yiyecek, fıstık ezmesi ya da başka bir şeyle ilgisi yok."

"Anlaşıldı," dedi Hollywood dostça.

Sınıfların önünden geçerek, hasta odalarına geldiklerinde durdular. Tohr telefonuyla bir şeyler yazıyordu, ama Xcor selam vererek öne çıktı.

"Baba..."

"Baba..."

O ve Xcor avuç içlerini ve sonra omuzlarını çırpıldılar, ardından Rhage de selamlaşmaya katıldı. İkisi geri çekilirken, Qhuinn Xcor'un elindeki kırmızı yüksek kalorili kola kutusuna başını salladı.

"Yine öyle bir gece mi?"

"Biliyorsun."

Bastards Çetesi'nin lideri savaşa hazırlıklı giyinmişti, ama esnemesini bastırmak zorunda kaldı. Bu şaşırtıcıydı. Tık naz yapılı erkek bir boğa kadar güçlüydü ve normalde avlanmak için ilk olarak sahaya çıkan oydu. Ama bu akşam öyle değildi. Yorgun ve dikkati dağılmış görünüyordu ve bu da onun da Lyric(ler) durumundan endişe duyduğunun kanıtıydı.

Dördü de her zaman gençleri ve onları etkileyen her şeyi dert ederdi.

Xcor tenekeden bir nefes aldı. "Bu yüzden, aklımızı buradan uzaklaştırmak için Layla ve ben, yirminci yüzyılın başında İskoçya'nın dağlık bölgesinde geçen, veterinerler hakkında bir diziyi bütün gün boyunca arka arkaya izledik."

Evet, onlar da uyuyamamışlardı. "Her zamanki gibi değildi." "Çok doğru. Sadece hoşlanmak için izlemeye başladım."

"Ve sıkıntıdan bayılmadın mı?"

Rhage, Tootsie Pop'unu çiğnerken başını salladı. "Gerçekten."

"Daha kötüsü." Xcor bir yudum daha aldı. "Kendimi kaptırdım. Sonunda yatak her tarafı buruşuk mendillerle doldu. Ve ben ağlamam."

Qhuinn gülmek zorunda kaldı. "Hayvanlara karşı yufka yürekliymişsin."

"Öğleden sonra saat üçte PETA'ya katıldım ve saat altıya kadar Caldwell'da evi olmayan tüm köpekleri evlat edinmeye hazırdım. Bir daha asla televizyon izlemeyeceğim."

Rhage'in telefonu çaldığında, cevap vermek için arkasını döndü. "Merhaba Mary, iyi misin?" Qhuinn daha alçak bir sesle, "Layla nasıl?" dedi.

"İyi değil." Xcor başını salladı, deforme olmuş üst dudağı titriyordu. "O reklam panosunun videosunu sürekli tekrar tekrar izliyor. Lyric bize gerçekten çok iyi davrandı, dün gece FaceTime'da görüştük, gün batımından hemen sonra dedesinin evinden eve geldi, Layla ile biraz vakit geçirdiler, ama bilemiyorum. Bazen birinin ne kadar önemli olduğunu hatırlamak, onu kaybetmenin travması kadar travmatik olabilir."

"Belki onunla konuşabilirim?"

"Evet, lütfen." Xcor, eski ülke tavırlarıyla eğildi. "*Shellanımı* rahatlatacak her şeyi yaparım."

Tohr telefonunu kaldırdı ve öne çıktı. "Hey, geldiğin ve nöbet tutmaya razı olduğun için teşekkürler. Syphon ve Syn az önce ayrıldılar."

"Sorun değil." Qhuinn hasta odasının kapısına doğru başını salladı. "Erkek hastada herhangi bir değişiklik var mı?"

"Kendi başına nefes alıyor ama tam olarak bilinçli değil. Acil bir durum olursa, Doktor Jane Ehlena ile laboratuvarıda."

"İçeri girip onu görebilir miyim?"

"Doktor Jane 1 dakika ile sınırlı kalın diyor, daha fazla değil." Tohr telefonunu kaldırdı. "Ve ondan bir şey öğrenirsen, hemen sahadan geri döneceğim. Bu geceki gündemimizde en önemli konu bu."

"Anlaşıldı."

Her şey halledildikten sonra, Tohrment ve Xcor vedalaşıp, korkunç küçük deliklerle dolu salona geri döndüler. Qhuinn programı doğru hatırlıyorsa, Tohr Audience House'da, Xcor ise şehir merkezinde 1eld'deydi. Üvey kardeşler olan ikisi, Blay ve Qhuinn gibi hiçbir zaman eşleştirilmediler ve John Matthew ile Xhex gibi eşleşmiş çiftler de aynı şekilde ayrı tutuldu. Aynı durum, kardeş olan V ve Payne ile Z ve Phury için de geçerliydi.

Xcor, iki askerini esiri korumakla görevli oldukları bir günlük görevlerinden kurtarmak için buraya gelmişti. Bastards Çetesi uzun zaman önce Wrath'a bağlılık yemini etmişti, ancak yine de kendi emir komuta zincirleri vardı ve Tohr, kralın sağ kolu olmasına ve teknik olarak tüm savaşçılar üzerinde karar verme yetkisine sahip olmasına rağmen, bunu asla sorgulamadı.

"Ben burada kalacağım." Rhage, çöp sepetine sopasını atarken beton duvara yaslandı. "Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

Qhuinn başını salladı ve hastane odasının kapısını açtı. İçeri girerken, kalp atış hızı monitörünün sesi çok yüksek geliyordu, yatak başındaki tüm makinelerin çıkardığı vızıltı sesleri de öyle. Whestmorel'in gizli odasında buldukları adam, her tarafı tüplerle doluydu ve ceset rengindeydi, cildi griydi ve bir zamanlar çekici bir yüz olabilecek kemiklerin üzerinde gerilmişti. Bilekleri, boynu ve gövdesindeki morluklar koyu mor lekelere dönüşmüştü ve omzunda ve kolunun altında birkaç sıra düzgün dikiş vardı. Battaniye diyaframının hemen altına kadar örtülmüş olduğu için vücudunun alt kısmındaki hasarı değerlendirmek mümkün değildi.

Ama o zaten tıpçı değildi.

Yatağın ayak ucuna dolaşan Qhuinn, uzak tarafta çekilmiş olan sandalyeye oturdu. Elbette kardeşini düşündü. Nasıl düşünmezdi ki? Luchas'ta olduğu gibi, ellerinde sadece bu erkeğe yapılanların sonuçları vardı ve aristokratın yaşayıp yaşamayacağı kimsenin bilmediği bir şeydi.

Oh, kimi kandırıyordu ki? Eğer bunu söylemek zorunda olsaydı, cevap şuydu...

Qhuinn'e en yakın olan göz biraz açıldı, kirpiklerin arasında bir çatlak belirdi. Sonra küçük bir nefes aldı ve iki eli de pençe gibi sıkıştı.

Qhuinn öne doğru sıçradı, ama sesini yumuşak ve düzgün tutmaya özen gösterdi. "Wrath'ın, Wrath'ın oğlu, Wrath'ın efendisinin gözetimindesin. Adın ne?"

Cevap alamayınca şaşırmadı. "Bana adını söyler misin? Adın ne?"

Eğer bir isim bulabilirlerse, kimlik tespit sürecine yardımcı olacaktı. V, bir kardeş, oğul, amca veya babanın kaybolduğunu bildiren biri olabilir diye, tür veritabanlarında arama yapmıştı. Şu ana kadar bir şey çıkmamıştı. Öte yandan, erkeğin tüm soyu Whestmorel'in ihanetine karışmış olabilir ve o tek direnen kişi olabilir. Lanet aristokrasi...

Bir tiz ses, tüm izleme makinelerinin vızıltısını kesintiye uğrattı.

"Ne dedin?" Qhuinn ayağa kalktı ve yatağa eğildi. "Adın ne?"

Cevap gelmeyince, her ne olduysa hayal gördüğünü düşündü ve yatağın arkasındaki makinelere göz attı. Alarmlar çalmıyordu, bu yüzden hayati organlarının hepsinin iyi durumda olduğunu varsaydı...

"Geeeeorge," diye hırıltılı bir ses duyuldu.

Ve sonra her şey altüst oldu, monitörler çıldırdı, çığlık seviyesinde yüksek bir bip sesi çalmaya başladı.

Quinn kalp atış hızına baktı, tepe ve çukurlar düzensiz bir şekilde giderek daha da uzaklaşıyordu...

... ta ki tamamen durana kadar.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Sanki uslu bir kız gibi eve gidecekmiş gibi.

Lyric, erkeklere Dev'in binasına gitmeleri için bir dakika kadar zaman verdi. Sonra gözlerini kapattı ve o da ortadan kayboldu. Yeniden ortaya çıktığında, Dev'in adresinin karşısındaki, karla kaplı bir binanın çatısındaydı ve ısıtma sisteminin egzoz bacasının arkasında saklanarak görünmez kaldı.

Onun bakış açısından, arka park yeri ve perdeleri çekilmiş veya panjurları indirilmiş her türlü pencereyi görebiliyordu. Altan yukarıya doğru sayarak, dördüncü Roor'a odaklandı ve yönünü bulmaya çalıştı. Dev'in köşede bir Rat —ama hangi uçta? Yoksa stüdyosu ön tarafa mı bakıyordu? Hiç bakmamıştı, çünkü perdeleri manzarayı kesiyordu.

Kahretsin, tamamen ters dönmüştü. Bu sırada, kalp atışları kulaklarında yüksek sesle duyuluyordu ve rüzgar başının yanından ısıklık çalarak geçerken, kendini hazırladı...

Hiçbir şey olmadı.

Sabırsızca gözlerinden bir tutam saç çekip, kirli, sıkışmış kar yığınlarının arasına sıkışmış arabaların bulunduğu sığ alana baktı. Çatıdan parlayan güvenlik ışıkları o kadar parlaktı ki, gölge ya da göremediği yer pek yoktu.

"Tanrım, Dev..."

Ya o gittikten sonra işler ters gitmiş ve o da dairesine dönerken saldırıya uğramışsa?

Biraz daha bekledikten sonra, endüstriyel boyuttaki kanalın arkasından çıktı. Çatının kenarına giderek, zihnini meşgul etmek için karla kaplı arabaları saymaya başladı. Sonra dördüncü kattaki tüm pencerelere geri döndü.

Ve silah sesleri duymayı ve kavgadan kaçan insanların çığlıklarını duymayı bekledi.

Hâlâ hiçbir şey yoktu.

Ama hadi ama, ne bekliyordu ki? O üç savaştının birkaç zombiyi otopark alanına kadar kovalayıp, o piçleri bıçaklayarak yaratıcılarına geri göndermelerini ve sonra Rash'ın başparmağını kaldırarak hepsinin bu olayı unutmasını mı?

Öyle düşünürsek, cevap... evet. Evet, öyle bekliyordu.

Ama bunun yerine, gerçek dünya vardı.

Bu düşünceyle gözlerini kapattı ve pozisyonunu değiştirebilmek için kendini sakinleştirmek için elinden geleni yaptı. Sonunda maddeden arınabildiğinde, Dev'in binasının çatısına ulaşmıştı. Rüzgâr, apartmanlardan çok daha yüksek binalar olduğu için daha da kuvvetliydi ve vücudu rüzgârın şiddetiyle ileri geri savrulurken, rüzgârla uçup gidebilecek her şeyi düşündü.

Burada çok daha fazla kanal ve havalandırma vardı, ayrıca her şeyin ortasında kiosk benzeri bir yapı vardı — ki o, bunun erişim merdivenlerinin en üst kısmı olduğunu tahmin etti. Güvenlik ışıkları ve kameralar yoktu, en azından onun görebildiği kadarıyla. Ancak, muhtemelen insanlar için bile yeterli olacak kadar bol miktarda ortam ışığı vardı — ve karla kaplı bahçe sandalyelerinin gruplandırılmasından da anlaşıldığı üzere, hava güzel olduğunda buraya geliyorlardı.

Oh, bekle. Bazı ayak izleri vardı. Belki de işçiler yakın zamanda buraya gelmek zorunda kalmışlardı?

Peki şimdi ne yapmalı?

Çıkıntıya doğru ilerlerken, eğilirken ellerini çıkıntının kenarına dayamak istedi, ancak eldivenleri yoktu ve her yer buz ve karla kaplıydı.

Kaldırımı doğru uzanan uçuşun midesini bulandırdı, ama en azından yönünü bulmuştu. Şimdi binanın ön cephesine bakıyordu, girişin temizlenmiş basamakları ve ikiz sokak lambaları tam altında duruyordu.

Bütün alanı geçtikten sonra, arka çıkışı kontrol etti. Kardeşi ve savaşçılar buraya nasıl girmişlerdi? Ama bu bir insan binası olduğu için, kilitleri açmak için iradelerini kullanmış olabilirdi. Ya da gizlice girmek isteselerdi, herhangi bir pencerenin camından ya da gevşek bir kapının aralığında geçebilirdi — muhtemelen havalandırma kanallarından değil. Vampirleri dışarıda tutacak çelik ızgara olmasa da, bu çok tehlikeliydi —

Arka kapıdan biri çıktı.

Lyric'in kalbi göğsünde durdu ve burnundan derin bir nefes aldı. Bu aptalca bir hareketti ve belki de kardeşinin burada olmasının anlamsız olduğu yönündeki görüşünü doğruluyordu: Bu yükseklikte bir koku alması imkansızdı.

Oh... kahretsin. Kim olursa olsun, çok beyaz saçları vardı — yaşlı bir kişi miydi? Yoksa bir avcı mı?

Daha fazla dışarı eğildi...

Botları kaydı, dengesi bozuldu ve boşluğa doğru savruldu.

Tam serbest düşüşe geçmeye başladığı sırada, çatı erişim kapısından parlak bir ışık yayıldı. Işığa bakmak için döndüğü için vücudu tekrar dengelendi ve su geçirmez yürüyüş ayakkabısının tabanı, kenardan düşmeden hemen önce karda tutundu.

Belki de serbest düşüş daha iyi olurdu.

Büyük bir figür merdiven boşluğundan gelen parlak ışığın içinde bir gölge oluşturdu ve o an pişman oldu. Silahı yoktu, eğitimi yoktu ve eğer bu, kardeşini öldürmesi için gönderdiği katilse...

Her neyse, başını ona doğru çevirdi. Ve o anda çok tanıdık bir ses duydu — kardeşi, L.W. veya Shuli'nin sesi değildi.

"Lyric? Burada ne yapıyorsun?" Oh,

lanet olsun.

Dev.

Apartmana girmek bir anlık işti ve Shuli en azından girişte bir sorun çıkmadığı için memnundu. Diğer ikisi onun arkadan gelmesini beklemişlerdi ve bir plan yapamadan, arka kapıdan biri çıkmıştı — tabii ki kapıyı açamayacakları için değil.

ama neyse, farkında olmadan yapılan karşılama partisi sayesinde işleri kolaylaştı. Bodrum katı temizdi — hem temizlik açısından hem de daha az eşya olduğu için — bu yüzden açık merdiven boşluğunu bulup 1. katın lobisine çıktılar.

Hiçbir şey yoktu.

Bebek pudrası saçmalığı yoktu. Mücadele sesi yoktu. Hiçbir yerde silah sesi yoktu.

"Yukarı," dedi Rhamp yumuşak bir sesle.

L.W. ve Shuli başlarını salladılar ve Lyric'in kardeşi önde, sessizce düzenli bir şekilde yukarı çıktılar.

Her katta... hiçbir şey yoktu.

Eh, *daha azı* yoktu. Numaralı kapıların arkasında çok sayıda insan vardı — bu, Shuli'nin genellikle dolaştığı apartmanlar ve binalardan büyük bir değişiklikti: Bu bölgedeki gayrimenkuller her zaman boş ve harap durumdaydı. Burada ise sesler, televizyonlar, yemek kokuları vardı. Ve genel olarak, kuyruksuz farelerle hiç sorunu olmamıştı, en azından Lessening Society'ye kabul edilene kadar. Hatta, çok sık olarak sayısız kadınla çok yakınlaşmıştı.

Ama şu anda? Kendini binadaki herkesten nefret ederken buldu. Tamam, hepsinden değil, yukarı doğru ilerlerken düzeltti. Sadece adamdan.

Lyric'in açıkça gördüğu adam.

Kahretsin. Yüzündeki ifadeden, biriyle ilişkisi olduğu belliydi ve bu kişinin kim olduğu konusunda hiçbir şey söylemediği de çok açıktı.

Bir insan olmalıydı.

Shuli dördüncü Roor'a adım attığında, gözleri salonu taradı. Hangi kapı onunkiydi? Muhtemelen bilmemesi daha iyiydi — Rhamp'ın kız kardeşini ne kadar koruduğunu düşünürsek, o pisliği bulurlarsa, işler çok çabuk çok karışacaktı, ve bunun sebebi bir avcıyla ilgili bir şey olmayacaktı.

Shuli de kendini biraz dişli hissediyordu.

Hatta çok dişli, ama buna hakkı yoktu.

Hiçbir şey söylemeden tırmanmaya devam ettiler, göz temasıyla iletişim kurdular, konuşacak pek bir şey yoktu zaten.

Zirveye, Roor'a (şanslı yedi numara) vardıklarında durup dinlediler. Havayı koklayarak kokuları test ettiler. Etraflarına baktılar...

Aniden çıkan bir gıcırtı ve gümbürtü sesi, başını sola çevirmesine neden oldu.

Merdiven boşluğunun yanında, "Çatıya Çıkış" yazılı bir kapı kapanıyordu ve o burun deliklerini genişletti. *Daha düşük seviyeli* bir koku yoktu.

Bu sırada Rhamp, merdiven korkuluğuna yaslanarak yürüyüşe başladıkları yeri aşağıya doğru baktı. L.W. koridorun ortasına kadar ilerleyerek dolaşıyordu.

Etrafına bir göz attıktan sonra, Shuli uzandı ve sessizce kapının kolunu çevirdi. Kapı pervazına bir sürgü takılıydı, ama kapıyı biraz açtığı anda, sürgünün iç kısmından çıkarılmış olduğunu ve takılması gereken deliğin kağıt gibi bir şeyle tıkanmış olduğunu gördü.

Burun deliklerini genişleterek, soğuk merdivenlere doğru eğildi ve üst kattaki kapının kapanırken sallandığını gördü. Termodinamik sayesinde, koridordaki ısı yukarı doğru yükseldi, soğuğa karışmak için can atıyordu, bu yüzden hiçbir şey elde edemedi.

Eğer kapıyı açmak için koridordan geçen bir avcı olsaydı? Havada çok sayıda kötü kokulu molekül bırakırlardı. O bokun yarı ömrü iki hafta kadardı.

"Sanırım yanılmış," diye mırıldandı Shuli, geri çekilip kapıyı kapatırken.

"Ya da gitti." Rhamp omuz silkti, doğruldu ve düşme noktasından uzaklaştı. "Gözetleme yapabiliriz, ama ben John Matthew ile sahada olmam gerekiyor. Burada kalmam zor olur."

L.W. hala onlardan uzaklaşıyordu, tüm dairelerin kapalı kapılarına bakarak sanki her biriyle taş, kağıt, makas oynuyormuş gibi—ve taş da onun bok tekmeleyici ayakkabısıydı.

"Sadece yolumuza devam etmemiz gerektiğine katılıyorum." Shuli başını salladı. "Majesteleri Siktir-Edici, buradan batıya, ortalama geliri çok daha düşük ve insan büyükannesi gibi kokan bir şeyle karşılaşma olasılığı çok daha yüksek bir posta koduna gitmek isteyecektir."

Ayrıca buradan gerçekten gitmek istiyordu. Lyric'in başka biriyle birlikte olduğu düşüncesi, absinthe içip sarhoş olmak ve yine koyu saçlı biriyle yatmak istemesine neden oluyordu.

O ve Rhamp aynı anda merdiven boşluğuna doğru döndüler.

Aradıkları koku. Sonunda. Lyric
yanılmamış.

"L.W.," diye fısıldadı Shuli, dokuzluklarından birini çıkarıp uyluğuna dayadı. "Gitmemiz gereken bir parti var."

Tahtın varisi bir otobüs kadar iri olabilirdi, ama istediğinde bir sprinter gibi hareket edebilirdi. Pislik herif anında öne geçti ve hatta kokuyu takip etmeye başladıklarında merdivenlerden aşağı inmeye öncülük etti. Üçü duvara yaslanarak sessizce ilerlediler ve aşağıdaki Roor'da, koku hala binanın merkezinden yukarı doğru yayılsa da, durdular.

L.W. arkasına bakıp Shuli'nin gözlerine baktı. Sonra Rhamp'ın gözlerine.

Varis başını salladığında, tek bir birim olarak hareket ettiler. Aşağı. Dön. Aşağı. Dön...

Üçüncü katta iki insanla karşılaştılar, dışarı çıkmak üzere olan bir çift, boyunlarına sıkıca sarılmış atkılar, ellerine giydirilmiş eldivenler. Arkada kalan Rhamp görevini yerine getirdi, hafızalarını silip, hava çok soğuk olduğu için hiçbir yere gidemeyecekleri konusunda demir gibi bir inanç yerleştirdi. Evleri daha iyiydi.

Ya da ona benzer bir şey. Onların beyinlerine ne düşünce yerleştirdiyse, anında geri döndüler ve ortadan kayboldular.

Şimdi lafazanların zamanı değildi.

Shuli lobide vardığında, giriş salonuna daldı. Koku yoktu, bu yüzden başını sertçe salladı.

Katil bodrumda olmalıydı.

L.W. uzak uçtaki ikinci merdiveni gösterdiğinde, Rhamp başını salladı ve koşmaya başladı, botları halı üzerinde sessizdi, ceketinin altında silahları sadece vampirlerin duyabileceği tatlı bir cınlama sesi çıkarıyordu.

L.W. bulundukları yerden inişe devam etmeden önce, Shuli erkeğin koluna yapıştı. Soluk yeşil gözler dönerek ikisi öylece durdu.

Düşmanın kokusu etraflarını sararak onları birbirine bağlarken zaman yavaşladı ve Shuli yüzüne uzanarak parmağını gözünün altına koydu. Bir hareketle, derisine kazınmış gözyaşı damlasını örtmek için kullandığı fondöteni sildi.

Kralın oğlunun aksine, küçük bir çizgi onun sahip olduğu tek dövme idi ve düşmanla bir başka çatışmanın eşiğindeyken, kendisine zorla yaptırılan bu işi ne kadar nefret etse de...

Bu işi ciddiye alacaktı.

Özellikle bu geceden sonra. Kral ile görüşmesi ve onun kılıcını kurtarması, onun niyetini ortaya çıkaran şey değildi. Lyric ile olan aptalca olay, vazgeçmesi gereken fantezisiydi. O hayatına devam ediyordu ve onun da gerçekçi olup, o kadına hayranlık duymaktan daha iyi bir amaç bulması gerekiyordu.

Başka potansiyel motivasyon kaynağı olmadığına göre, L.W.'yi hayatta tutmak da bir motivasyon kaynağı olabilirdi ve bu asıl bir amaçtı: Savaşa katılan pek çok insan, pek çok savaşçı ve Kardeşler vardı; onlar, *daha zayıf olanları* öldürüp Lash'e ulaşmaya çalışıyorlardı.

Ama varisi korumakla görevli tek bir kişi vardı. Ve L.W. istese de istemese de, birbirlerine mahkumdular.

"Elinden geleni yapmak" bundan sonra artık geçici bir bahane olmaktan çok daha fazlası olacaktı, lanet olsun.

"Önce ben gideyim," dedi Shuli alçak sesle.

L.W.'nin yüzünde, erkeklerin kalp atışları kadar doğal olan sinirli bir öfke belirdi.

Shuli ise sadece başını salladı. "Lütfen. Ben önemli değilim. Önemli olan sensin ve orada ne olduğunu bilmiyoruz. Hedef olarak benim ölmeme izin ver, sen de ortalığı temizleyebilirsin."

Ona geri dönen lanet hiç de sürpriz değildi. "Hadi ama. Neden bunu yapıyorsun ki..."

"Çünkü hayatımda başka bir şeyim yok, seni aptal herif." Shuli diğer savaşçının yanından geçti. "Ve seni kurtarmaya çalıştığım için hatırlanmak fena bir son değil. Bunu mezar taşıma yazabilirsin."

Bu düşünceyle, inişe geçti ve botlarının topuklarına hafifçe basarak, aşağıdaki iyi aydınlatılmış koridora doğru parmak uçlarında yürüdü. Her adımda, ölümsüzlerin kokusu daha da güçleniyordu — ve onun inancı da öyle.

Kimse ne kadar zamanları kaldığını bilmiyordu. O yüzden, saatleri sayarken değerli bir şey yapsa iyi olurdu.

Ve ne oldu biliyor musun?

Yarı kata ulaştığında, omzunun üzerinden arkasına baktı. L.W., tahtın varisini bıraktığı yerde, en üst basamakta durmakla, vücudunun bir anlığına düşecek gibi olduğu acele arasında kalmıştı.

Bir kez olsun, o sert yüzünde saldırganlık yoktu.

Eğer bu konuda sorgulanmış olsaydı, erkeğin kesinlikle inkar edeceği bir hüzn vardı. Ama herkesin kendi içsel şeytanları vardı.

Herkesle kavga eden savaşçılar bile. Belki de özellikle onlar.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Çatıda, Lyric Dev'e baktı ve geri dönüşü olmayan bir boşluk hissetti: Kafasında hiçbir düşünce yoktu, vücudu donmuştu, nefesini hızla dışarı veriyordu. Onun dairesinin kilidini zorlayıp içeri girmiş olsaydı bile daha suçlu görünemezdi.

Tek gecelik ilişki istemediğini söyledikten sonra buraya, üstelik çatıya gelmesi, onu hayal kırıklığına uğramış bir sapık gibi gösteriyordu.

Ve "binanda ölümsüzler istilasası var" gibi eski bir bahanesiyle kendini savunması da mümkün değildi.

"Burada ne oluyor?" Dev, kadının durduğu çıkıntıya doğru yürüdü. "Ne yapıyorsun?"

Koşu taytını çıkarmış, alt vücudunu daha hacimli gösteren bol bir eşofman altı giymişti, ama rüzgarda dalgalanan rüzgarlık ceketini çıkarmamıştı. Üstüne bir gömlek giymeyi düşünmüş müydü?

Sanki bu onu ilgilendiriyormuş gibi...

"İyi misin?" diye sordu kaşlarını çatarak. Sanki 911'i aramak zorunda kalacaklarını düşünüyormuş gibi.

"Eşarbım," diye patladı.

Etrafına bakındı. Sonra iki kaşını da kaldırdı. "Anlamadım? Eşarbın burada mı?"

"Hayır, üzgünüm." Nedense jazz elleri yapmaya başladı, bu yüzden ellerini parkasının ceplerine soktu. "Sanırım eşarbımı senin dairenizde unuttum.

Numaranı bilmiyorum, ön kapıdan giremedim ve düşündüm ki

—
"Buraya nasıl çıktın?"

Omzunun üzerinden baktı...

Hemen altında, kardeşi L.W. ve Shuli, beyaz saçlı figürün çıktığı bodrum kapısından dışarı çıktılar. Silahlarını çekmişlerdi ve silahların namluları hafifçe parıldıyordu.

Anında, gözleri panik içinde otoparkı taradı ve fren lambaları yanan bir arabaya takıldı. Ardından, egzoz borusundan buhar çıkmaya başladı.

Kahretsin.

Başını geriye doğru çevirerek, Dev'in ona ne sorduğunu hatırlamaya çalıştı.

Gözünün ucuyla, çıkıntıdan aşağıya doğru sarkan bir çift kavisli metal kol gördü. "Yangın merdiveni."

Kendini tam bir aptal gibi hissederek, onları işaret etti ve o yöne doğru yöneldi. "Belki binaya inip... dairenizi bulabilirim diye düşündüm. O atkı büyükannem yapmıştı." Bu yalan değildi. "O benim için paha biçilemez bir şey ve ben çok üzıldüm. Anlıyorum, burada tam bir deli gibi görünüyorum, ama başka ne yapacağımı bilemedim ve mantıklı düşünemiyordum—ama o atkıyı geri almam lazım. Ve gerçekten çok üzgünüm."

Bir süre sessizlik oldu. Sonra dedi ki, "Onu şifonyerimde buldum. Sana nasıl geri verebilirim diye düşünüyordum."

"Oh, teşekkür ederim..."

O, onun çıktığı kapıya doğru atılmak üzereyken, adam onun kolunu tuttu. "Önce bir sigara içsem sorun olur mu?"

Pop! Pop! Pop-pop!

Silahın sesi bastırılmıştı, ama ne olduğunu bilen biri için çok netti ve Lyric kendini hedefmiş gibi hazırladı. Dev sesin geldiği yöne doğru başını çevirdiğinde, Lyric küfür etmek istedi. Adrenalin yükü yüzünden, onun zihnine girip düşüncelerini manipüle edecek kadar konsantre olamadı.

Ama o sadece "Çok yakın" dedi.

Ve sanki olan biteni kuşbakışı görmek istermiş gibi, durduğu yere geri döndü.

Lyric vücudunu onun önüne koydu. "İçeri gidelim. Burası güvenli değil..."
"Kim olursa olsun, bize ateş etmiyorlar." Bir paket Camel çıkardı.
"Biz onları göremiyorsak, onlar da bizi göremez..."

Onun etrafından dolaşmak için adım attığında, kız onunla vals yapar gibi dans ederek tekrar yer değiştirdi. "Serseri kurşunlar öldürür. Yaralanmak için çatışmanın içinde olman gerekmez."

Dev ellerini kızın kollarının üzerine koydu, onu kaldırdı, ayakları sallanacak şekilde tuttu ve yolundan çekilmesini sağladı. "Neler olduğunu gidip bakacağım. Polise haber vermem gerekirse diye..."

"Lütfen bunu yapma," diye fısıldadı kız.

O pencere pervazına eğilirken, kadın onu içeri sokmak için ne söyleyeceğini düşünerek kafasını yordu. Ya binada başka avcılar da varsa, ya...

Bir aracın hareket edemeyen bir şeye çarpmasıyla oluşan metalin metale çarpma sesi onlara kadar yankılandı. Aşağıdaki otoparkta, çalıştırılmış olan araba yerinden geri geri çıkmış ve oldukça yüksek bir hızla geriye doğru fırlamıştı. Sonra ya frenleri tutmamıştı ya da pompalanmamıştı: Berbat Toyota, bloğun uzak tarafında bulunan ofis binasının yükleme rampasına çarpmıştı.

Üç kişi, kolları düz bir şekilde, silahlarını direksiyonun başındaki kişiye doğrultmuş olarak araca yaklaşıyordu.

Orada *ne* varsa ona.

Ve o anda, doğu tarafından sokağa doğru gelen bir şey gördü: Bir grup insan daha vardı ve en az ikisinin saçları o kadar beyazdı ki, karanlıkta bile parlıyordu. Katiller hızlı bir şekilde ilerliyorlardı, sanki olay yerine çağrılmışlar gibi. Kardeşi ve arkadaşları o yöne bakmadıkları için, yedek *lesserlerin* rüzgârın estiği yönde olduklarını anladı.

Düşünmeden, Lyric her iki elinden iki parmağını ağzına soktu, dilini bastırdı ve tüm gücüyle üfledi.

Düdük, şehrin gece gürültüsünün üstüne yüksek ve net bir şekilde çaldı.

Bu, o ve kardeşi küçükken, başları belaya girdiğinde ve içlerinden biri gözcü rolünü üstlendiğinde her zaman kullandıkları uyarı işaretiydi.

Anında, kardeşi çatıya doğru baktı ve Lyric, tehdidi işaret edip onun görmesini ummak zorunda kalmayacağı için endişelenmesine gerek kalmadı.

Gözlerinin ona ulaşmak için izlediği yol, *alt* sınıfların yaklaşma yoluyla kesişti.

Rhamp ateş etmeye başladı, sesler bastırıldı, namlunun ucundan çıkan patlamalar da sönükleşti. L.W., arkadaşını desteklemek için anında kendi silahını o yöne doğrulttu, ancak Shuli Toyota'ya kilitli kaldı. Sürücü tarafındaki kapıya doğru ilerledi ve tüm şarjörü arabanın içine boşalttı, güvenlik camı paramparça oldu, patlamaların ışığı, gösterge panelinden fırlayan ön hava yastıklarını aydınlattı...

Serseri kurşun, birdenbire sekti ve onun hemen yanındaki çıkıntıya çarptı.
"Eğil!"

Dev onu yana doğru itti, ama bir şekilde havada onları döndürmeyi başardı ve onun üstüne düşmelerini sağladı. O onun göğsüne çarptığında, tüm nefesi lanetler eşliğinde ciğerlerinden dışarı fırladı.

Bu her şeyi açıklıyordu, değil mi?

Otopark katında Shuli dergisini yenisiyle değiştirdi ve dikkatini Toyota'dan başka yöne çevirdi, böylece partiye yeni katılanlarla eğlenceye ve oyunlara katılabilecekti: Rhamp, bir şekilde yedeklerin çapraz caddeden geldiğini hissetmişti ve onun içgüdülerine şükürler olsun ki.

Aksi takdirde, pusuya düşürülmüş olurlardı.

Kendi tetiğini çekerek, *alt rütbeliler* saflarını bozup gölgelere, köşelere ve kapı aralıklarına dağılınca küfretti. Bu kötüydü, bu çok kötüydü. Düşmanla çatışıyor ve arka cepheli dairelerde oturan tüm kiracıların gözü önünde silahlarını ateşliyorlardı ve şimdiden sadece bir düzine kadar perde çekilmişti, her türden insan ve her türden cep telefonu ile pencerelerinden başlarını uzatıp kargaşanın nedenini görmek için dışarı bakıyorlardı.

Kendisi ateş ettiği arabanın arkasına saklanırken, Rhamp ve L.W. sürücü tarafında ona katıldı...

İnlemeler, onların duyabileceği kadar yüksek, ama başkalarının duyamayacağı kadar alçak sesliydi. Shuli başını kapının üstünden çıkardı, güvenlik camını yumrukladı ve direksiyonun arkasındaki *küçük* adamı gördü. Piç kurusu sanki elek gibi kanıyordu,

siyah kan her yere damlıyordu, ama önceki gece olduğu gibi, "ölü" olmaktan çok uzaktı.

Ve tam o anda, tüm kilise korusu gibi polis sirenleri çalmaya başladı, hepsi de çok yakındaydı, çok fazla yakındaydı.

"*Küçük* olanı bıçakla," diye bağırdı Rhamp. "Onu ortadan kaldırmalıyız, yoksa..."

"Siktir et," diye araya girdi L.W. "Onu bizimle götürüyoruz..."

"Siktir *git*. Aklını mı kaçırdın..." "Bilgisi olabilir..."

Robocop arabaları her yönden yaklaşıyordu, gürültünün giderek artmasından anlaşıldığı kadarıyla, müdahale hızları sinir bozucu derecede etkiliydi. Ama en azından, sorgulama için rehine alma konusundaki konuşmayı kesmişti — Shuli, etraflarında bu kadar çok göz varken bunun olmasına izin vermeyecekti.

Çelik hançerlerinden birini çıkarıp arabaya eğildi ve yolcu tarafındaki kapıdan sürünerek kaçmaya çalışan sızıntıya hızlıca yakından baktı. Açısı nedeniyle kınını değiştirdi ve sol kolundaki tüm gücünü kullanarak o lanet bıçağı göğüs kafesine sapladı...

Ocak ayında mutlu 4 Temmuz bayramı.

Işık patlaması onu kör edecek kadar parlaktı, ancak asıl sorun enerji patlamasıydı. Göğsüne doğru gelen yanma sesini duydu ve bu ses onu arabadan dışarı fırlatacak kadar güçlüydü. Sırt üstü yere düştü, nefesini ciğerlerinden attı...

Tam da robocoplar olay yerine vardıkları sırada.

Komik, diye düşündü. Artık siren seslerini duyamıyordu. Kulaklarında çınlama o kadar...

"Yaralanmışsın," dedi biri şehrin diğer ucundan. Ya da belki de New York'un tüm kıcını yiyen eyaletinden.

Onunla mı konuşuyorlardı?

"Onu taşımalıyız." L.W. onun üzerine eğildi ve Shuli'nin gövdesini bulmaya çalışır gibi etrafını yokladı. "*Hemen*."

Göğsü hala yerinde değil miydi?

"Ben 1ne," diye mırıldandı ve zorla ayağa kalktı. "Gidelim..." Rhamp başını salladı. "Lyric burada. Onsuz gidemem..."

"Burası Caldwell Polis Departmanı," dedi sakın, robotik bir ses. "Lütfen silahlarınızı bırakın ve ellerinizi başınızın üzerine koyun. Herhangi bir silah kullanımı, ölümcül karşılıklarla karşılaşmanıza neden olacaktır. Lütfen silahlarınızı bırakın ve..."

Her türden robocop araçlarından inerken, Shuli ağzını açmaya çalıştı. "Lyric evde, o gitti..."

"O ısıklık çaldı." Rhamp çatıya doğru başını salladı. "Yukarıda. TipoI sinyali onundu."

Bulanık görüşünü netleştirmek için gözlerini kırpmaya çalışan Shuli, dördüncü bir polis arabasının, o *aşağılıkların* geldiği sokaktan aşağı doğru ilerlediğini fark etti, farları her şeyi öğle vakti gibi aydınlatıyordu. Çevreyi hızlıca gözden geçirdiğinde, büyükannenin saçları gibi saçları olan geri çekilen hiçbir figür yoktu, yani katiller çoktan gecenin karanlığına karışmışlardı.

"—ellerinizi başınızın üzerine koyun," diye devam etti robocoplar ilerlerken.

"Git onu yakala," dedi L.W. "Shuli'yi ben hallederim."

Ve o anda o pislik bir el tabancası çıkardı. Silah, 45'lik tabancanın dört katı büyüklüğündeydi ve eski tip

"Git, Rhamp."

O anda, adam parmağını çalıştırmaya başladı.

Boom! Boom! Boom—

L.W. sadece ateş edip gürültü yapıyordu, böylece polis robotları programlandıkları gibi siper alacaktı ve Tanrı Rhamp'ı korusun. Demateryalize olmak için kendini sakinleştirmek zorunda olsan da, savaşçı kaosun ortasında bir şekilde bu numarayı başardı ve tam o anda Shuli aşağıya bakıp kendi kanının kokusunu aldı. Muayeneye zaman yoktu ve demateryalize olamayacağını bilmek için muayeneye gerek yoktu.

Bir an için, kafasında seçenekleri gözden geçirdi. Çoğu kasvetliydi, sadece biri onu bu boktan durumdan sağ salim kurtarabilirdi. Ama hey, hayat bazen böyle olurdu.

Son zamanlarda çok sık.

L.W. polisleri oyalamaya devam ederken, Shuli kendini Toyota'ya sürükledi ve direksiyonun arkasına sıkıştı. Motor, bir şekilde hala çalışıyordu, ancak

O lanet şeyin içinde her türlü kurşun vardı. En azından doğru yöne bakıyordu — tabii CPD'nin şehir gözetim ve kurtarma kaynaklarıyla bowling topu oynamak istediğini varsayarsak.

"Git!" diye L.W.'ye bağırdı.

Shuli frene basıp parmağıyla motoru çalıştırırken adam ona bir bakış attı.

Ve işte o anda tahtın varisi aklını kaçırdı.

L.W. kolunu geri çekti, tek vuruşla arka koltuğun geri kalan camını parçaladı ve arka tarafa daldı.

"*Şimdi* git!" diye bağırdı.

Shuli gaza bastı ve arabayı dar bir daire çizerek döndürdü, deRated hava yastığı patladı, serbest eliyle direksiyonu tutmaya çalışıyordu çünkü direksiyon siyah kanla kaplıydı. Farlar bir parabol çizdiğinde, acil bir sorunu fark ettiler. İki devriye arabası, kaçış rotasının ortasında yan yana park etmişti. Onlarla birlikte gelen robotlar geçici olarak araçların arkasında siper almışlardı, ama bu durum çabucak değişecekti.

Tek bir iyi haber vardı.

Farlar, Rhamp'ı da aydınlattı. Rhamp, kız kardeşinin olduğu yere doğru yukarı, yukarı ve uzağa gitmek yerine, bloğun sonundaki restoranın köşesinde pozisyon almıştı. Polislerin arkasında.

Erkek Rashed üç parmağını kaldırdı.

Sonra dişleriyle bir el bombasının pimini çekti ve o şeyi, sanki polis arabalarının bagajlarında hedef tahtası varmış gibi fırlattı.

L.W. Toyota'nın arka camından bowling topu büyüklüğünde mermileri ateşlemeye başladığında, Shuli geri sayıma başladı: "Bir bin, iki bin, üç bin..."

Gaz pedalına sonuna kadar bastı ve Camry ya da her ne haltsa, ön lastikler bir şekilde lanet olası şehirdeki tek temiz asfalt parçasını buldu. El bombasının patlaması yolu açtığı anda ileri fırladılar, şok dalgası iki devriye aracını da dış lastiklerine kaldırdı, 1reball Toyota'yı yalayan bir ısı perdesi oluştururken, bok kutusu Rames'i ikiye böldü.

Diğer tarafa çıkar çıkmaz, arabanın içini dolduran rüzgârın sesini bile bastıran, yaklaşan daha fazla kolluk kuvvetinin sirenleri çalmaya başladı —ve kimyasal kokulu dumanın kokpitten çıkmaması, bu durumun el bombasından kaynaklanmadığını, motorun içindeki bir şeyin ciddi bir sızıntıya neden olduğunu gösteriyordu.

Arka aynaya bir göz attı. L.W.'nin iri gövdesinin öbür tarafında, dört ayakları üzerinde geriye doğru yuvarlanan iki yanmış polis arabasını gördü. Ve ne tesadüf ki, peşine düşen diğer polis robotları, arkadaşlarının oluşturduğu darboğazda sıkışıp kalmıştı.

Ama ileride köşeyi dönmek üzere olan yenileri vardı ve maalesef boşluklara gireceklerdi.

"Bir şeye tutunun," diye bağırdı.

Bu sefer üç saymaya gerek yoktu. Frenlere bastı, kanlı direksiyonu sağa kırdı ve gösterge panelindeki R düğmesine bastı. Gaza basıp arkayı görmek için başını çevirdi ve onları geri vitese alarak, yan aynalardan kıvılcımlar saçan, dar binaların sıralandığı dar bir sokağa girdi.

"Çöp konteyneri!" L.W. rüzgârın sesini bastırarak bağırdı. "Yirmi beş fit ve yaklaşıyor."

Shuli tekrar fren pedalına bastı ve kaputun üzerinden dışarı baktı. Çıktığı caddenin her yerinde mavi ışıklar yanıp sönüyordu ve birkaç saniye içinde sokağa ulaşacaklardı.

"Demateryalize ol," diye bağırdı, araba tuğla duvarların arasında sallanarak buzun üzerinde durana kadar. "Saklanacak bir yer bulacağım..."

Kapı kolunu tuttu ve...

Güm!

Harika. Kapıları açmak mümkün değildi.

"L.W., sen..." Cevap alamayınca, geri döndü.

Doğal olarak, L.W. onu görmezden geliyordu ve erkek silahlarını yeniden doldurup, iki dokuzlu tabancasına şarjörleri takıyordu.

"Kaybol lanet olası! Bir çaresine bakacağım..."

Her zamanki gibi protestoları görmezden gelen L.W., arka cam çerçevesinden geçmeye başladı. "Beni takip et."

Shuli tekrar sokağın başına baktı ve olay yerine doğru hızla geçen devriye arabalarını gördü. Elbette, dar geçitte sıkışıp kalacaklar ve çok geçmeden sokağın kaçış yolunu bulacaklardı.

"Gitmelisin..."

Ama L.W. ne zaman birinin sözünü dinlemişti ki? Savaşçı Toyota'nın arkasından kendini dışarı çıkarmayı başarır başarmaz, dönüp tekrar içeri eğildi. Sabırsızlıkla Shuli'ye işaret etti.

"Elini ver."

Shuli, adamın onu sikmediği için şaşırdığı için kısmen emri yerine getirdi. Ve sonra olanlar...

"Ah! Lanet olsun! Yavaş ol—"

Artık doğumun nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Tek düşündüğü şey buydu, bir oner ile dışarı çekilirken, vücudu ön koltukların arasında sürtünürken, arka koltuğa çarparak, pencere çerçevesinden sıkışarak ve bagajın üzerine düşerken.

Sonra bir baktı ki, L.W.'nin omuzlarındaydı ve hareket halindeydiler. Bu, balyozla masaj yaptırmak kadar rahattı.

"Bunu geçen hafta da yapmamış mıydık?" diye yorgunluktan mırıldandı, iri adam koşmaya başladığında.

Ve devasa çöp kutusunun üstüne atladı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Aşağıda ateşleşme yoğunlaşırken, Lyric mermi sayısını saymaya çalıştı, ama ne gereği vardı ki? Kimin tetiği çektiğini bilmiyordu ve zaten bir şarjörde kaç mermi olduğunu da bilmiyordu. Emin olduğu tek şey, altında Dev'in nefes alıp verişinin yavaş ve düzenli olduğu ve soğuğa ve tüm korkusuna rağmen vücudunun sıcaklığının kendi vücuduna yayıldığıydı.

Ya kardeşi ya da diğer ikisi öldürülürse? Ciddi şekilde yaralanırsa? Yakalanmış olsalardı? Hepsi onun suçu olurdu. Kardeşini ve...

"Hadi," dedi Dev acil bir sesle.

Ama o anda kulakları gürültü karmaşasında bir değişiklik algıladı. Hâlâ uzaktan bağırışlar ve her türlü siren sesi geliyordu, ama ateşkes vardı.

"İçeri girin," diye emretti ve onları ayağa kaldırdı. "Fırsatımız varken..."

O, onların durdukları yere doğru koştu. Ancak, o çıkıntıya ulaştığı anda, adam onu belinden yakaladı ve döndürdü.

"Delirdin mi?" Onu dışarı taşımaya başladı. "Dışarıda tam bir bölge savaşı var..."

Sanki onun sözlerini doğrulamak istercesine, aşağıda ani bir ışık patlaması oldu, o kadar güçlüydü ki binanın arkasındaki her şeyi aydınlattı — ve ardından, sanki biri silahını büyük ölçüde geliştirmiş gibi, bir dizi gürültülü patlama oldu. Tutunduğu yerden dönerek, park alanının uzak köşesindeki çatışmayı görebildi.

Kaza yapmış araba. Yaklaşan polisler. Birkaç kişi, ama kim olduklarını ayırt edemedi...

Görüş alanı kesildi ve bir sonraki anda kendini merdivenlerde buldu, Dev kapıyı kapatıp arkasına yaslanmıştı.

Dev zor nefes alıyordu. O da öyle.

Dışarıda, kavga sesleri azalmıştı ve bunun nedeni sadece küçük bir sığınak bulmuş olmaları değildi. Savaşın uzaklaştığını, batıya, nehre doğru gittiğini anlayabilirdi.

"Eğlenceli, eğlenceli," diye mırıldandı Dev, bir paket sigara çıkarırken.

Onlardan birini çıkardı, ağzına koydu ve Bic'i yaktı. Rame'yi ucuna dokunduğu anda, bir an durakladı.

"Üzgünüm." Kaşlarını çatı. "Bunu içsem sorun olur mu?" Onun daha büyük sorunları vardı. "Hayır."

Saçlarını yüzünden çekerek, telefonunu aradı. Ama kardeşini arayabilir miydi? O cevap verebilir miydi?

"Polisler çoktan geldi," dedi nefes verirken. "Kimi arıyorsun?" Cep telefonuna baktı. "Ben... bilmiyorum."

Peki ya Kardeşlik'e ulaşırsa? Olanları nasıl bildiğini nasıl açıklayacaktı? Ayrıca, destek istemek protokolün bir parçasıydı —kardeşinin bunu defalarca konuştuğunu duymuştu. Oradakilerden biri, kesinlikle çoktan aramıştı.

"Gitmeliyim," diye patladı. Bu tam bir karmaşaydı. "Eşarbın ne olacak?"

"Ha?" Ona boş boş baktı. "Ah, evet. Doğru..."

Telefonu çaldı ve onu kulağına götürdü. "Oh, şükürler olsun, Rhamp —Neredesin? İyi misin?"

Bağlantıda, sanki rüzgâr etrafında dönüyormuş gibi yüksek bir uğultu sesi geliyordu, ama kardeşinin sesi yüksek ve net bir şekilde duyuluyordu: "Neredesin sen?"

"Ben..." Dev'e baktı. Sigara içiyordu ve ona uzak bir bakışla bakıyordu. "İyi misin?"

"Neredesin lan..."

"Ama iyisin, değil mi?"

"Lanet olası bir apartmanın çatısındaım, senin ısıklıkla çağırđın yerden aşıağı indiğın yerden."

Dev'in omzunun üzerinden kapıya bakarak, "Diğerleri ne olacak?" dedi sıkı bir sesle.

"Neredesin?"

Dev'in gözleri onun gözleriyle buluştu ve tamamen sakinliğini korudu. Öyle ki, kız onun nasıl bir hayat sürdüğünü merak etti. Duyduğu konuşmanın bir tarafını anlamak için dahi olmak gerekmiyordu, ama yine de yüzünde hiçbir şaşkınlık belirtisi yoktu.

"Ben güvendeyim," dedi sessizce. "Yakında eve geleceğim." "*Şu anda* evde olman gerekiyordu..."

Telefonu kapattı. Cebine geri koydu. "Hadi, atkımı alalım."

Lyric, elini tutarak hızlıca merdivenlerden indi ve onu arkasında sürükledi. Sığ merdivenlerin sonunda bir kapıyı itti ve açık merdiven boşluğundan aşıağıya doğru ilerlemeye devam etti. Yanında "4. Kat" yazan küçük bir tabela bulunan sahanlığa geldiğinde, koridora çıktı ve Dev'in dairesine doğru yöneldi.

Hiç hakkı olmamasına rağmen, içeri girdi — ve kilidi zihinsel olarak açmasına gerek kalmadı çünkü elbette o sürgüyü kapatmamıştı. Onları birlikte kapattıktan sonra, hızlıca bir bakışla karartma perdelerinin hala kapalı olduğunu doğruladı ve —

Gözleri onun dağınık yatağına kaydđ. Sonra burnundan derin bir nefes aldı. Stüdyodaki koku baş döndürücüydü, dişlerinin uçları buna tepki olarak karıncalanmaya başladı.

Demek o... o gittikten sonra kendine bakmıştı.

Küfür ederek gözlerini ovuşturdu, sonra avuçlarını rüzgârla ısınan yanaklarına koydu. Şimdi o konuyu düşünmenin sırası değildi.

"Kuralları çiğnemek umurumda olmadığı için ne kadar da iyi."

Lyric irkildi ve ona döndü. Adam kapıya yaslanmış, sigarasından bir nefes çekiyordu.

"Anlamadım?" diye mırıldandı.

"Binada sigara içmek yasak." Sabit bir duman bulutu üfledi. "Ama bu gece havada biraz nikotin dumanı olması kimsenin umurunda olmayacaktır. Sence?"

"Hayır," diye cevapladı Lyric somurtkan bir şekilde. "Umursamıyorum."

Hareketsiz duramayan kadın, buzdolabından yatağa, yataktan buzdolabına gidip gelerek odada dolaşıyordu. Çok sıcak hissetmeye başlayınca parkasını çıkardı.

"Bak," dedi adam, "neye bulaştığını bilmeme gerek yok."

Durup, ona bir göz attı. Elinde bir paket Camel sigarası ve çakmak vardı, sanki şu anda içtiği sigarayı bitirir bitirmez bir tane daha içmeyi düşünüyor gibiydi. Ama stresli olduğu için değil. Orada hala son derece sakindi.

"Aslında," diye devam etti, "ben başkalarının işine burnumu sokmamaya inanırım. Ve o fularla, ceketimle, telefonumla ya da başka bir şeyle rol yapman seni daha iyi hissettiriyorsa, benim için de sorun yok. Bana hiçbir şey borçlu değilsin, buna gerçeğin de dahil."

Kadın adamın yüzünü inceledi. Güçlü yüz hatlarında hiçbir çekingenlik, hiçbir yapmacıklık yoktu ve adam gözlerini onunkilerden kaçırmıyordu. İşte o anda kadın, bu durumda kendisinden bekleneni yapamayacağını fark etti. Bir insan çok fazla şey bildiğinde ya da çok yakınlaştığında yapılması gereken şey olan, adamın kısa süreli hafızasını silemedi.

Ama onun zihnine girip düşüncelerini çalmak? Bu hırsızlıktı. "Üzgünüm," diye tekrarladı boğuk bir sesle. "Tanrım, bunu sürekli söylüyorum, değil mi?"

"Özür dilemene gerek yok." Omuzlarını silkti. "Lanet olsun, yirmi dört saat önce birbirimizin varlığından bile haberdar değildik. Benim hakkımda neden suçluluk duyuyorsun ki?"

Lyric kendini tamamen hareketsiz hissetti. Ve kafasında serseri bir mermi gibi yankılanan bir uyarı sesi olmasına rağmen, kendini şöyle derken buldu:

"Sen, çok uzun zamandır fark ettiğim ilk erkeksin."

Tamam, bu yarı doğrudu. O, onun *gerçekten* farkına vardığı ilk erkekti. Etrafında düzenli olarak bulunan tüm çekici savaşçılar, Shuli ile takılan tüm aristokratlar ve hatta bir süre çıktığı iki erkek bile, hiçbirinde bu kadar güçlü bir etki bırakmamıştı.

"Neden farklı olduğunu bilmiyorum," dedi alçak sesle. "Ve umurumda da değil."

Dev elindeki sigaralara baktı. Sonra onları cebine koydu ve yatağına doğru yürüdü. Lambasının ve şarj istasyonunun bulunduğu küçük masanın çekmecesini açtı ve içindekileri karıştırdı. Doğruldu, çekmeceyi kapatmadı ve banyoya gitti. Eşyaları karıştırırken başka sesler de duyuldu.

Geri geldiğinde elinde bir kalem vardı ve kadının yanından geçip gitti. Kağıt havlu rulosundan bir parça kopardı ve yemek servis tabaklarının hala durduğu tezgahın üzerine eğildi.

Bir şey yazmayı bitirdikten sonra, kalemi bırakıp ona yaklaştı. "Bu tek gecelik bir ilişki olmak zorunda değil. Eğer sen istemiyorsan."

Kadın ağzını açtığı anda, adam keskin bir şekilde başını salladı. "Hayır. Şimdi cevap verme. Eve git ve düşün. Ve eğer bu gecedan daha fazlasını istiyorsan..."

Elini tuttu ve içine katlanmış bir kağıt parçası sıkıştırdı. "İşte numaram. Beni ara, yarın akşam yemeğe çıkalım. Her türlü çıplaklık ve arka planda silahlar olmadan, düzgün bir randevu gibi."

Kız, elindeki kağıt mendili baktı. "Nasıl böyle olabiliyorsun?" "Nasıl yani?"

"Bu gece olan her şeyden sonra..." Gözlerini ona dikti. "Çoğu erkek, seks yapmayı bıraktığımda ters yönde koşup kaçardı. Ve asla..."

"Ateş etme kısmına mı?"

"Evet. Nasıl soru sormuyorsun?"

Gözleri uzaklara daldı. "Bilmek istemezsin."

"Evet," dedi acil bir şekilde. "Bilmek istiyorum."

Cevap vermesi biraz zaman aldı ve cevap verdiğinde sesi o kadar derindi ki, neredeyse duyulmuyordu.

"Hayır, istemiyorsun." Komodininin yanına gitti. "Eşarbını da unutma."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hedef. Yeterli koruma, yeterli kamuflaj ve tıbbi malzeme bulunan bir hedef bulmaları gerekiyordu.

Çöp konteynerinin uzak tarafında, L.W. aristokratı omuzlarında taşıyarak donmuş çamurda koşuyordu ve Kardeşlik'in gizli garajına göre konumlarını belirlemeye çalışıyordu. Oraya ulaşabilir miydi? Kurşun geçirmez iç mekana erişim şifresine sahipti ve Shuli için tahliye için paraşüt ipini çekebilirdi.

Erkek, L.W.'nin pazılarına nefes alıp verişinden anlaşıldığı kadarıyla hayatta kalmaya çalışıyordu, ama domuz gibi kan kaybediyordu...

Sokağın sonunda, *Spider-Man 22*'deki gibi, bir 1re kaçışından bir *lesser* yollarına düştü.

O şey kolunu kaldırıp silahını doğrulttuğunda, L.W. otomatik silahlarından birine uzanmaya çalıştı...

Mermi, kulağında şimşek çakması kadar yüksek bir sesle patladı ve bir an için arkalarında biri olduğunu sandı. Ama sonra tekrar patladı...

Shuli ateş ediyordu ve nişancıydı, katil eğilip 1re geri döndü ve sonra bir kapı aralığına atladı...

L.W. sol taraftaki binanın duvarına yaslandı ve Shuli'nin haklı olduğuna karar verdi. Bunu geçen hafta da yapmışlardı. Aslında, geçen ay da yapmışlardı. Ve ondan önceki ay da.

Sadece birlikte yapmamışlardı.

"İyi atıştı, Tex," diye mırıldandı aristokrata, daha fazla yedek avcılarının ne zaman geleceğini merak ederken.

"Beni... terk etmeyeceksin, değil mi?"

Bu bir soru değildi. Teslimiyet. Ve L.W. insanları mutsuz etmekten hoşlandığı için, yüksek sesle ve net bir şekilde "Hayır" dedi.

Adam zayıf bir şekilde öksürdü. "Benden nefret ediyorsun, hatırladın mı?" "Evet, nefret ediyorum. Her zaman."

Kahretsin, siper yok. Katilin olduğu gibi bir kapı yok. Yukarı baktı. Kolunun altından. Etrafına. Lanet olası sokak, kolon kadar karanlıktı çünkü onu oluşturan binalarda pencere, güvenlik ışığı, hiçbir şey yoktu...

"Yangın merdiveni." Shuli şarjörleri değiştirirken, dokuzluğuyla işaret etti. "Tam orada. Git—"

"Bu bizi hiçbir yere götürmez..."

Ping! Ping! Ping...

FireRies etraflarında çılglık attı, *küçük* olan ise tuğlalara sekerek çeşitli atışlar yaptı...

"Siktir!" L.W., sanki biri onun bacağına beyzbol topu atmış gibi yere yığıldı. "Lanet olsun..."

Shuli'nin yumuşak bir iniş yapması için elinden geleni yaptı, ama zavallı herifin yardımını yoktu. El arabasıyla dökülen gübre yığını gibi, adam yere yayıldı...

Ciddi şekilde yaralanmış olmasına rağmen, Shuli karnının üzerine atladı, dirseklerini buza dayadı ve klasik keskin nişancı pozisyonuna geçti, parmağını otomatik yükleyicinin aerobik mekanizmasına bıraktı. Geri dönüş ateşi o katili hakladı, yani kesinlikle vurulmuştu — ama bu rahatlama sadece geçici bir şey olacaktı.

Ve lanet olsun, polisler sadece iki blok ötedeydi. Yeni silah seslerini kesinlikle duymuşlardı ve izlerini sürmek için yeterliydi. Burası bir anda polislerle dolup taşacaktı.

L.W. boynunu uzattı. Geldikleri yere geri dönmeleri mümkün değildi. Çöp konteyneri ortaya çıktığı anda hızla geçen CPD devriye arabalarıyla dans etmek istemiyorlarsa tabii... Ve o polis robotları

, 180 derece dönüş yapacaktı.

Tamam, tamamen kapana kısılmışlardı.

Sol bacağına biraz ağırlık vermeye çalıştığında, beyin sapı opera sanatçısı gibi acıdan inlemeye başladı. "*Siktir.*"

"Durumun ne kadar kötü?" Shuli, titrek ellerle tekrar doldururken sordu.

"Harika..."

"Yürüyebiliyor musun lan?"

Kara botunu karın üzerine koyup hafifçe bastırarak bir kez daha denedi ve bağırılmamak için dişlerini sıkmak zorunda kaldı.

"Hayır..."

Avcı tekrar ateş etmeye başladı ve kurşunlar etrafa saçılırken, L.W. çöp konteynırına baktı. Kendisi oraya sığınamıyordu, Shuli'yi oraya götürmesi ise imkansızdı...

Düşük viteste hızlı giden bir motosikletin tiz sesi uzaktan duyuluyordu, o kadar yüksek sesliydi ki, devam eden silah seslerinin üstüne çıkıyordu. L.W., Shuli'nin deri ceketini yakaladı ve sağlam bacağını kullanarak bir basamağa basıp onları daha geriye sürüklerken duvara yaslandı. Yüzüne tuğla parçaları çarptığında ve göğsüne sıçradığında, o motosikletin *daha hızlı* olduğunu varsayarak, işlerin çok daha kötüye gideceğini anladı.

Cep telefonunu kaparak, lanet olası şeyi elinde çevirdi. O kadar çok şeyi vardı ki... Her iki elinde de kan vardı, şifreyi giremedi. Telefonu kendi yüzüne doğru itti, aniden üzerlerine parlak bir ışık vurduğu için gözlerini kırptı.

Şimdi daha da fazla mermi geliyordu, o kadar ki, çömelip başını ve iç organlarını korumak zorunda kaldı. En azından motosiklet hızını kesmişti.

"Bana ateş etmeyin!"

Ha...?

L.W. hiçbir şey göremiyordu, ama o sesi her yerde tanırdı. "Rhamp..." "Oh, lanet olsun. Sen de yaralanmışsın. Destek çağırıyorum..."

"Ben yok olabilirim. Shuli'yi götür..."

Shuli'nin sesi zayıf bir mırıldanmadan ibaretti: "L.W.'yi al..."

"Kapa çeneni—"

"Kapa çeneni..."

O ve Rhamp aristokrata aynı iki heceli kelimeyi bağıırken, Lyric'in ikizini neden sevdiğini hatırladı. Sadece kilise çanları kadar büyük cesarete sahip bir erkek bisiklet çalar ve bu noktada insan meraklılarından daha fazla CPD botu varken, kör bir sokakta aktif bir silahlı çatışma durumuna girerdi.

Üstelik piç kurusu çok hızlıydı. Rhamp, çevik bir hareketle bisikletten indi, Shuli'yi yakaladı ve bir şekilde ikisini de Harley'e bindirmeyi başardı. Bu motosiklet açıkça "ödünç alınmıştı".

"İyi misin?" diye sordu adam L.W.'ye.

"Evet, iyiyim."

"O zaman yok ol."

"Git!"

Rhamp sadece başını sallayınca, L.W. küfür etmeye başladı, ama bunun onu sakinleştirmeyeceğini fark etti. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve kalp atışlarının yavaşlamasını emretti.

Biri megafonla konuşuyordu. Kesinlikle bir polis robotuydu. Siren sesleri daha da arttı. Bazıları bağııyordu...

İçine odaklanmaya çalıştı. Ama bunun yerine, motosikletin benzinli motorunun tatlı kokusu burnuna daha da keskin bir şekilde geldi. Ve *daha az* kan kokusu da öyle... vampirlerin kan kokusu da.

Derin bir nefes daha aldı. Kıçı soğuktu, bacağı zonkluyordu ve uyluğunun altında kötü bir ıslaklık hissi vardı.

Hadi, diye emretti kendine. Derisine yaptığı tüm dövmelelden sonra, acıya dayanıklıydı. Aslında acıyı seviyordu. Yani sorun bu değildi. Başka bir şey vardı...

Gözleri birden açıldı. "Lanet olsun, Shuli."

Motosikletin benzin deposunun üzerinde yarıya kadar eğilmiş olan adam, başını kaldırarak göz göze gelmelerini sağladı. "Ne...?"

L.W. Rhamp'a öfkeyle baktı. "O aristokrat pislik buradan gidene kadar, hayalet olamayacağım."

"Tanrı aşkına, siz ikiniz," diye mırıldandı Rhamp. "Birbirinizden nefret edip etmediğinize karar verir misiniz *lütfen*..."

"İkimizi de kurtarmak mı istiyorsun? O zaman onu bu sokaktan çıkar."

Diğer savaştının tarafında bir anlık kararsızlık yaşandı. Ancak o anda, çöp konteynerinin ve Toyota'nın uzak tarafında bir devriye arabası durdu. Biraz geriye gitti. Ve sokağa döndü, farları tüm şutu aydınlatıyordu.

Çöp konteynerinin büyüklüğü olmasaydı, bir grup suçlu gibi spot ışığı altında kalacaklardı.

"Git," diye tükürdü.

Rhamp küfretti ve gaza bastı, devriye arabasının farlarında parıldayan bir buz yağmuru yükseldi. Ayrılmanın ardından, L.W. altındaki kirli, kanlı kar yığına yaslandı. Başını çevirip, polis robotunun ara sokaktan kırık Toyota'ya doğru ilerlediği yeri aşağıya baktı.

Diğer yöne baktı ve kapıda duran avcının hala hareket ettiğini gördü. Kahretsin. O piçler kurşunla doldurulmuş olsalar bile, kalplerine bıçak saplamadıkça, onları bıraktığın şekilde kalırlardı. Kelimenin tam anlamıyla, bir asır boyunca "ölüm"ün eşiğinde kalabilirlerdi.

L.W. ne yapılması gerektiğini biliyordu. Ama enerjisi yoktu.

Kendisi de çok kan kaybetmişti...

Son gücünü toplayarak, buzlu zeminden vücudunu sürükledi ve *küçük olana* doğru sendeleyerek ilerlerken, o devasa çöp tenekesinin gölgesinin ortasında kalmaya özen gösterdi. Polis robotları Toyota'nın üzerine üşüşürken, o kapıya ulaştı.

Ölümsüzün başı ona bakmak için hareket ettiğinde, "*Ne israf*" diye düşündü.

Onu sorgulayabilirdi. Başka koşullar altında.

Dizlerinin üzerine çökerek derin bir nefes aldı. Ve bir nefes daha. Çelik hançerini çıkarırken.

"Sen... öleceksin..." dedi.

Bu sözler, katilin damarlarında dolaşan kokuşmuş yağın kokusuyla birlikte ona doğru yayılan sessiz bir lanetti. Ve ardından gelen kahkaha, sanki yardım çağırıyormuş gibi, iğrenç ve kendini beğenmiş bir kahkahaydı.

"Hadi oradan, Sherlock," diye mırıldandı L.W. silahını omzunun üzerine kaldırırken. "Ben ölümlüyüm..."

Sokağın sonunda, ondan yaklaşık yirmi metre, çöp konteynerinden kırk metre ve polislerden ve Toyotadan neredeyse elli metre uzakta üç tane daha *lesser* belirdi.

"Siktir git," diye tüm şehre doğru homurdandı.

Kötü bir öfke onu ele geçirdiğinde, garip bir şey oldu: Ani bir tünel görüşü, dünyayı sadece kendisine daralttı - ki birçok insan bunun onun S.O.P. olduğunu söyleyecekti. Sonra, o Audience Room'da babasını hayal etti, ikisi birbirlerine bağıyorlardı.

Son bir nefes aldı. Ve
avcıyı bıçakladı.

Işık patlaması ve *patlama sesi*, beklediği gibi dikkatleri üzerine çekti. Polisler anında çöp konteynerinin üzerine tırmanmaya başladı ve otomatik sesleriyle her türlü silahı indirip ellerini kaldırmalarını emretti. İyi haber mi? Sokağın sonundaki *alt tabaka*, uniformaları görünce gölgelerin arasına kayboldu.

Geriye sadece o, kan gölü ve Caldwell Polis Departmanı'nın elektrikli üyeleri olan 1ne'ye ateş etmek için kullanılan birçok silahtan bazıları kaldı.

Ancak onlar ona ulaşamadan, gözlerini kapattı, nefesini verdi... ve ona huzur verebilecek tek şeyi hayal etti.

Polisler ona doğru koşarken, o bir anda ortadan kayboldu. Bitty'nin güzel yüzünün görüntüsü sayesinde.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

CPD ile sorunların yaşandığı yerin yaklaşık yirmi mil kuzeyinde ve doğusunda, Vishous, Four Toys HQ'daki cam ofisinde cam masasında oturuyordu. Lanetli elinin eldivenli parmaklarıyla masayı tambur gibi vurarak, en son kendi elleriyle sardığı sigara izmaritine dönüşene kadar boşluğa bakıyordu. Arka planda eski bir D12 şarkısı çalıyordu, ama o bas ritmi dışında hiçbir şey duymuyordu.

Çivisini bir düğmeye batırarak, bir tane daha yaktı ve ayağa kalktı. Ofisinden çıkar çıkmaz, modern ahırın geniş merkezi alanına baktığında, ekibinin çalışma istasyonlarının sıraları boyunca monitörlerin üzerinden kafalar belirdi.

Herkes yazmayı bıraktı.

O, "hayır, siz değil" anlamında avucunu kaldırınca, işler hemen yeniden başladı.

Erkekler ve kadınlar yüzlerce başvuru arasından özenle seçilmişti ve şunu söylemeliydi ki, onu asla hayal kırıklığına uğratmamışlardı. Yaklaşık iki düzine BT uzmanı, yüz kadar mülkü ve sayısız sivil veri tabanını izliyordu. Ayrıca suç soruşturmalarına yardımcı oluyor, insan dünyasını takip ediyor ve özel projeler için anında hazır bulunuyorlardı.

Bu, gün batımında gelen ve kırk sekiz saatlik vardiyalarda kalan insanlarla 24 saat kesintisiz devam eden bir operasyondur. Alt katta, çok sayıda yatakhane, *doggen'in* hazır yemeklerle dolu tuttuğu bir mutfak ve bir spor salonu vardı. Ve insanlığın teknoloji patlamasının eski güzel günlerini anımsatan bir hareketle

, köpeğiniz uslu durduğu sürece onu işe getirebiliyordunuz ve hizmetçi, gerektiğinde gündüz saatlerinde onları dışarı çıkarmaya fazlasıyla istekliydi.

Bu canlı organizma niteliğindeki BT departmanını kurmak için çok fazla düşünmek, tesis inşa etmek ve personel işe almak gerekmişti ve o, Kardeşlik, Kral ve genel olarak tüm türlere sundukları hizmetten büyük memnuniyet duyuyordu.

Bu gece iyi hissetmiyordu.

Ancak bu boktan durum, onun halkıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Ofisinin köşesini dönerek, ahırın arka duvarına dayalı masaya baktı. Masada diğer iş istasyonlarından daha fazla monitör vardı ve üç klavyeden birine eğilmiş, aynı anda dört farklı veri tablosunu karşılaştıran koyu saçlı, gelişmemiş erkek, muhtemelen Vishous'tan daha zeki idi.

"Muhtemelen" kelimesini çıkarın.

Onun varlığına hiçbir tepki gelmeyince, boğazını temizledi — Türk sigarasının dumanını üflediği için bu gereksiz bir hareketti. Allhan şaşkınlıkla omzunun üzerinden bakıp kulaklıklarından birini çıkardı.

"Henüz değerli bir şey yok."

V sesini alçaltarak, "Bu akşam yemek yedin mi evlat?" diye sordu.

Boş bir bakış o koyu kaşları yumuşattığında, V bunun bir "hayır" olduğundan oldukça emindi. Üstelik, o uzun, ince yüz daha da uzun, daha da ince ve daha da solgundu.

"Öyle mi?"

V parmağını kıvrarak başını salladı. "Benimle gel."

Allhan panikle ekranlarına baktı. "Ama George'u bulamadım. Ya da Gheorge'u. Ya da Georghe'u. Ya da Georges'i..."

"Şimdi."

Askeri okulda dikkat çağrısı yapılmış gibi, Allhan klavyeyi bırakıp ayağa fırladı, gri SUNY Caldwell tişörtü kemikli omuzlarından bir paçavra gibi dalgalanıyordu, bol kot pantolonu sıska bacaklarına yapıştıyordu. Ayakkabıları, dans pistinden daha fazla çizik olan siyah Crocs'lardı ve çorapları uyumsuzdu. Koyu yeşil ve açık mavi.

"Evet, efendim." Çocuk diğer kulaklığını da çıkardı ve yürek burkan bir ciddiyetle ilerlemeye başladı. "Ne yaptım?"

Vishous elinde tuttuğu sigarayı bir nefes çekti ve o genç adamla hiç tanışmamış olmayı diledi. "Hiçbir şey. Sen iyisin. Sadece benimle gelmeni istiyorum."

Alt kata inen iki merdivenlerden biri V'nin ofisinin arka tarafındaydı ve o kapıyı açıp kenara çekildiğinde, Allhan onun yanından geçip, sanki kolları ve bacakları vücuduna gevşekçe bağlıymış gibi merdivenlere çarptı. V onu takip ederken, sert bir dominan olmaktan nasıl bir... babaya dönüştüğünü hiç anlamıyordu. Ama o gerçekten öyle miydi? Lanet olsun, başka ne denilebilirdi ki? Sürekli bazı pretransların çatalını ağzına sokup sokmadığını merak ediyordu.

Allhan uyumuş mu? Kendini iyi hissediyor mu, hasta mı, yoksa... Daha fazla giysiye ihtiyacı vardı, ya da o monitörlerin önünde daha az zaman geçirmeliydi...

Oh, ve bu sadece küçük bir sorundu. Asıl büyük sorun, zamanın kendisi kadar durdurulamaz ve tedavi edilemez olan biyolojik bir süreç üzerine duyulan şiddetli korkuydu.

Ya da ölüm, bu konuda.

FFS, Allhan'ın geçiş sürecini atlatıp atlatamayacağı tamamen V'nin kontrolü dışındaydı ve bu korkunç gerçeğin Jane'i de gündüzleri uykusuz bıraktığını biliyordu.

Allhan dinlenme alanında dibe vurduğunda, çocuk sanki masaları ve mermi hattını daha önce hiç görmemiş gibi kaybolmuş görünüyordu.

"Seninle geleceğim," dedi V.

Çocuğun etrafında dolaşarak, masadaki yiyeceklere doğru gitti. Bu akşam pizza, sandviç ve salata vardı.

"İyi akşamlar efendim," dedi *doggen* aşçı mutfaktan çıkarken. "Nasıl yardımcı olabilirim? Özel bir isteğiniz var mı?"

"Sanırım neyin çekici olduğunu göreceğiz," diye cevapladı V. "Teşekkürler."

Aşçı sabırla beklerken, Allhan ısıtıcıların altındaki tabakların arasında dolaşıyordu. B takımının resmi öğle molası yaklaşık sekiz dakika sonra başlayacaktı, bu yüzden her şey taze ve tam doluydu, ama çocuk sanki yol kenarında ölü bir hayvan gibi bakıyordu.

"Beyaz pirinç ve zencefil var mı?" V aşçıya yumuşak bir sesle sordu.

Doggen derin bir reverans yaptı. "Evet, efendim. Hemen getiriyorum."

"Hey, Al, şuraya oturalım." V, diğerlerinden uzak olan masalardan birini işaret etti. "Sana bir şeyler getirecekler."

"Evet, efendim."

Çocuk hemen gidip duvara dönük oturdu. Ellerini birleştirip kucağına koydu ve sanki kilisedeymiş gibi başını eğdi.

V karşıya oturduğunda, ne söyleyeceğini bulmak için beyin fırtınası yaptı. On altı lanet dil biliyordu ama nasıl küçük konuşma yapılacağını hiç bilmiyordu.

Allhan'ın yanında olduğu zamanlar hariç, hiç ilgi göstermiyordu.

Aralarındaki sessizlik uzadıkça, eliyle sardığı sigarayı çimdikledi ve her zaman gizli bir mazoşist eğilimi olduğunu düşündü. Belki de bu, kendini bu çocukla bu duruma sokmasının nedenini açıklıyordu.

"O ismi bulamazsan stres yapma," dedi. Allhan'ın gözleri kalktı. "Bulacağım."

"Elbette bulacaksın. Ama bulamazsan, bu..."

"Bulacağım."

Ortalık tekrar sakinleşince, V sakalını okşadı ve odadaki engeli aşmaya karar verdi. "Dinle, Al. Bence seçim yapma zamanı geldi."

"Neyi seçmek?"

Doggen şef, soslu beyaz pirinç, çatal ve peçeteyle dolu bir tabakla içeri girdi. "Sizin için, efendim."

Allhan başını kaldırdı, ama gözlerini aşçının beyaz üniformasının önündeki kumaş düğmelerden ayırmadı. "Teşekkür ederim," dedi küçük bir ses.

Hizmetçinin yüzü yumuşadı. "Ne isterseniz, sizin için yaparım."

Doggen selam verdi ve görev yerine geri döndü. Çocuk yemeğe başladığında, V, Allhan'ın kendisi ve Jane onu evlerine almamış olsaydı nerede olacağını düşündü. Kahretsin, V hayatında pek çok ahlaksızlık görmüştü, ama Allhan'ın ebeveynlerinin onu terk etmiş olması? Çocuğu parasız, giysisiz, kalacak yeri olmayan, değişime girmek üzere olan ve ona yardım edecek kimsesi olmayan bir durumda bırakmak mı? Altı ay önce, türünün özel gruplarından birinde internette duyduğu için Safe Place'e gelmişti. Susuz ve açtı, ayakkabıları yıpranmıştı çünkü şehrin bir ucundan diğer ucuna yürümüştü.

Bir hafta boyunca, kiraladıkları evin kapısında, köpek gibi anne babasının geri gelmesini bekledikten sonra.

Onlar ayrılırken onu dışarıda kilitlemişlerdi ve o da ev sahibinin kapılarını ve pencerelerini kırarak onlara sorun çıkarmak istemediği için içeri girmekten çekinmişti. Neyse ki, pretrans olarak hala gün ışığına dayanabiliyordu ve kelimenin tam anlamıyla orada tek başına oturmuştu.

Neyse ki hala çalışan bir telefonu vardı — "Bu iyi."

V, o çok zayıf, çok solgun yüze yeniden odaklandı. "Mideni yatıştıracaktır." "Baban, sen değişime yaklaşırken sana bunu verdi mi?"

V, savaş kampındaki gençlik günlerini hatırladı. Efendisi Bloodletter, onun için dövüşler düzenlemişti. Kazandığında, herkesin önünde kaybedeni sikmek zorundaydı.

Dur biraz, bu dönüşümünden sonraydı. "Evet,"

dedi sertçe. "Verdi. Kullanışlı, değil mi?"

"Gerçekten iyi ebeveynlerin olmalı."

Kara cüppeli *mahmeninin* görüntüsü aklına geldi; küçük, hoş olmayan bir varlık, kimsenin büyük Yazıcı Bakire'yi sorgulamasına izin vermezdi. Asla.

"En iyisi," diye mırıldandı.

Geçmişinin derinliklerine dalmayı reddeden Allhan, tabağındaki yemeğin yarısını bitirmeden önce tekrar etti: "Evet, seçim zamanı geldi."

"Neyi?"

V, her an merhametli bir şekilde temizlenen tabağa gözlerini kısarak baktı. "Aptal numarası yapmak için fazla akıllısın."

Allhan derin bir nefes aldı ve arkalarına yaslandı. "Değişikliği düşünmek istemiyorum."

"Biliyorum." V kendi göğsünün ortasını ovuşturdu. "Ama gerçekçi olmalıyız.

Orada seninle birlikte olmasını istediğin biri var

mı?" "Sen."

Cevap utangaçtı, ama o ağızdan çıkma hızı çok etkileyiciydi. Ve siktir git, V kesinlikle, kesinlikle birdenbire daha hızlı göz kırpmıyordu.

"Orada olacağım. Nerede ve ne zaman olursa olsun."

Seni kaldırım kenarına çöp gibi bırakıp, bir şey çalmış gibi uzaklaşmayacağım. Bize hiçbir şey anlatmadığın o pislikler gibi değil.

Çocuk, anne babasının adını vermekte ya da nerede kaldıklarını söylemekte ısrarla diremişti. Onunla ilgili az sayıdaki bilgi, sosyal hizmet görevlilerinin Allhan'a Luchas House'da kaldığı ilk birkaç ay boyunca danışmanlık yaparken ortaya çıkmıştı. Terk edilmeyele ilgili geçmişine dair küçük ipuçları, onun sessizliğini sadece ara sıra bozmuştu. Çoğunlukla sessiz kalmıştı.

Hâlâ da öyleydi.

V boğazını temizledi ve bir tane daha el yapımı sigara yaktı. Ama burada içmeyecekti. Sadece uğraşmak için bir şeydi. "Sana gelebilecek Seçilmişler var. Kanları çok saf. Bu, senin... iyi olmanı sağlayacaktır."

"Demek bunu kastetmiştin." Çocuk, üzerinde sadece biraz pirinç kalmış olan tabağı itti. "Seçerek. Seçilmiş birini."

Her zamanki gibi, çok gerçekçi, çok kelimesi kelimesine. Sanki Allhan'ın arayabileceği, beslenebileceği bir arkadaşı varmış gibi! Ayrıca, V sadece çocuğa hayatının herhangi bir kısmı üzerinde karar verme şansı vermek istemişti. Kesinlikle geride kalmayı ve başkalarının merhametine kalmayı seçmemişti.

"Biri zaten ayarlandı. Adı Sahsa."

"Ama o beni kabul edecek mi?" Allhan ağzını kağıt peçeteyle dikkatlice sildi. "Kral'a emir verip damarlarını bana vermesini sağlayacağını biliyorum, ama ben... bu doğru değil."

V ağzını açtı. Kapat. Sanki çocuğun onu bu kadar iyi tanımasına şaşırması gerekiyormuş gibi?

"Sana hizmet etmekten onur duyarlar." Allhan başını salladı. "Sadece laf olsun diye söylüyorsun."

"Hayır, değilim. Onlar bunun için oradalar. Eşlerinden beslenemeyen kardeşlerin ve yaralı savaşçıların kan ihtiyaçlarını karşılıyorlar. Ayrıca geçiş dönemlerinde de yardım ediyorlar."

Allhan bir kez olsun V'nin gözlerine tam olarak baktı ve bu o kadar sürpriz oldu ki, Vishous kendini sandalyesine yaslanmış buldu.

"Gerçekten mi?" diye şüpheyile sordu.

V bir kez başını salladı. "Shellan'ımın hayatı üzerine yemin ederim."

Allhan uzun bir nefes verdi. "Tamam o zaman."

Merdiven boşluğundan, yaklaşan sesler ve ayak sesleri, ekip içeri girmeden önce kafeteryaya yayıldı ve Allhan'ın tamamen kapandığını, yüzünün ve vücudunun tamamen kilitlendiğini, sanki oturduğu yerde taşla dönüşmüş gibi olduğunu görebiliyordunuz.

"Bitirdin mi?" Ama V çoktan ayağa kalkmıştı. "Sana yanına süt alacağım."

Allhan, ayağa kalkarken sandalyesini neredeyse devirecekti ve elleri titriyordu. Bu durum *doggenleri* rahatsız etti, çünkü onlar masaları temizlemeyi tercih ediyorlardı. Çocuk tabağını aldı ve onu bulet'in servis penceresine götürdü. Şef hemen Rap kapısından çıktı, ama çocuk çoktan uzaklaşmıştı. Baş eğikti ve yanakları soğukta kalmış gibi kızarmıştı.

V, içecek buzdolabından bir karton süt aldı ve aşağı inen erkek ve kadınların yanına gitti. Kimse onu durdurup işle ilgili sorular sormadı. Hepsi, Allhan'la birlikteyse, çocuk ona ihtiyaç duyduğu sürece onları rahatsız edeceğini biliyordu. İşler böyleydi işte.

Merdiven boşluğuna geri döndüğünde, Allhan'ın merdivenleri ne kadar yavaş çıktığını görmek onu üzdü. Kemikleri ve eklemlerinin ağrıdığı belliydi, ama hiç şikayet etmedi. Bir Tylenol bile istemedi. Sanki buna uzun zamandır alışmış gibi, sadece ağır adımlarla yukarı çıktı.

1. kata çıktıklarında, çocuk görevini yerine getirerek masasına gitti, tekrar oturdu ve isimlerin yazılı olduğu tablolara geri döndü.

V, o eski konsantrasyonu izlerken, Luchas House'un ortak odasındaki Dell bilgisayara virüs bulaşmamış olsaydı, Allhan'ın bir bilgisayar dehası olduğunu asla öğrenemeyeceklerini düşündü. Kimse Four Toys HQ'yu aramadan önce, Allhan sorunu çözmüştü ve stA tarafından yüklenen ticari güvenlik katmanının üzerine ek bir güvenlik katmanı daha oluşturmuştu.

V, protokolün ihlal edilmesinden ve ekibinden birinin gelmesini beklemediklerinden dolayı kızgındı, ancak çocuğun yaptıklarını görünce etkilenmişti.

Bir hafta sonra Allhan'a bir iş istasyonu verdi. Bir hafta sonra çocuğu buraya, bu köşeye taşıdı. Bir ay sonra, bir davet gönderdi.

Wheel'deki onun ve Doc Jane'in odasında son akşam yemeği. Ve sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Luchas House'da yatak sıkıntısı nedeniyle bazıları kanepede yatmak zorunda kalmıştı.

Ve bu düzenleme kısa sürede kalıcı hale geldi. Öyle ki, ne o ne de Jane evlerini onsuz hayal edemiyorlardı...

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Allhan, gözleri ekranlarda kalarak yumuşak bir sesle sordu.

"Ne istersen."

Bir süre sessizlik oldu. "Lyric... iyi mi?"

Ne dedin? "şarkı sözleri mi? Evet, tabii. Neden... ah, d n gecedен."

Allhan başını salladı. Ve o anda adamın boğazı kızardı ve yüzü 1re'de parladı.

Hay siktir...

"Ne?" Allhan'ın tüm vücudu V'ye döndü. "Onun iyi olduğunu söylemiştin..."

V küfretti ve endişesini eliyle savuşturdu. "Hayır, hayır. Sorun yok. Sadece şaşırdım, o kadar."

"Neye?"

 ocuk o kadar masum bir şekilde ona bakıyordu ki, V buna nasıl cevap vereceğini bilemedi. "O iyi. Yaralanmadı ve o reklam panosu olayından sonra durumu iyi."

Ve sonra birdenbire her şey anlam kazandı... dün gece, herkese gönderilen video. Allhan'ın telefonundan gönderilmişti. V o sırada bunu pek  nemsememişti. Partideki bazıların çocuğa acıyarak, vicdanlarının zorlamasıyla bir davetiye gönderdiğini d ş nm şti.

Ama Bathe'de bir iş görüşmesi vardı, değil mi? Layla ve Xcor  nceki gece bunu konuşuyorlardı.

"Onu kulüpte görmeye gittin, değil mi?" diye mırıldandı V. "Ve onu görmeye gelenleri kaydetmiştin."

"Onu görmeye gitmedim." Allhan ince ellerine baktı. "Sadece o kadar insanın arasında yalnız kalmasından endişelendim, ki bu aptalca bir şeydi, değil mi? Yani, bana bak. Ben kimi kurtarabilirim ki?"

V başını salladı. "Birini korumak istediğin için asla özür dileme."

"Onu kurtaran ben değildim." Allhan monitörlere geri döndü ve ekranlardan birine dokundu. "Bu yüzden o ismi bulacağım. Bu tür işlerde iyiyimdir. Krala ve sana yardım edebilirim. Burada fiziksel güç önemli olmadığı için bunu yapabilirim."

V'nin tek düşüncesi, Goose'a ihtiyacı olduğu idi. Hemen. O, bu ebeveynlik işine uygun *değildi*...

Oraya gidip diz çöktü ve çocuğun sandalyesini döndürdü. "Allhan, bir şeyi bilmeni istiyorum..."

"Özür dilerim, ne hata yaptıysam..."

"Her şey için özür dilemeyi kes." Kahretsin, daha önce hiç Tohr olmak istememişti. Ama o adam nasıl davranması gerektiğini bilirdi... "Benim yanımda yerini hak etmek zorunda değilsin, tamam mı? Ve onu elinden alacak hiçbir şey de yapmayacaksın."

"Bu benim işim..."

"Güvendesin. İstedtiğin kadar Jane ve benimle kalabilirsin, umarız uzun süre kalırsın." V monitörlere dokundu. "Bu iş, senin kimliğin değil. Yaptığın bir şey. Bizimle olmanla bir ilgisi yok. Yatacak yerini ya da başını sokacak bir evi hak etmek zorunda değilsin."

Allhan çökmüş gibi görünüyordu. "Ama başka neden olsun ki?"

V tereddüt etti. "Çünkü Jane ve ben, senin etrafımızda olmanı seviyoruz. Sana bakmak bize iyi geliyor."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Allhan gözlerini sildi ve alçak sesle konuştu. "Krala karşı bir komplo var, değil mi? Bunun hakkında konuştuğunuzu duydum."

"Evet, var. Ama Kardeşlik bu konuyla ilgilenecek..."

"Ve George, ya da adı her neyse, sana ve Whestmorel'e yardım edebilir."

"Belki, bilmiyoruz. Ama bu senin sorunun değil."

Kahretsin, o çocuğa bu görevi vermemeliydi. Sorun şu ki, Allhan ellerindeki en iyi iz sürücüydü...

"O erkeğin ölmesini istiyorum." Allhan'ın gözleri yukarı doğru kayd ve taştan daha sert bir bakış attı. "Eğer o Kral'ı tehdit ediyorsa, o zaman seni de tehdit ediyor demektir, çünkü sen dışarı çıkıp Wrath'ın oğlu, Wrath'ın babası Wrath'ı korumak için savaşıyorsun. Bu işi yapıyorum... çünkü sana yardım edebileceğim tek yol bu."

V bir anlığına gözlerini kapattı. Sonra elini uzattı ve eldivenli elini çocuğun omzuna koydu.

"Teşekkürler," dedi sert bir sesle.

"Hayır," diye cevapladı Allhan küçük bir sesle. "Teşekkür *ederim*. Her şey için."

YİRMİ ALTI.

L.W. kendini sokaktan, kavgadan, polis robotlarından uzaklaştırmak istemişti. Ve bunu başarmıştı. Sorun neydi? Nereye geldiğini bilmiyordu.

Ve bedensel formuna geri döndüğünde, ayağa kalkmayı da planlamıştı, ama bunu başaramadı. Sırt üstü yatıyordu — ve bu bir hastane yatağı ya da Shuli'nin evindeki yatak gibi değildi. Bu yatak buz gibiydi, sanki dışarıdaymış gibi...

Başını çevirdi. Yanındaki bulanık yapı kesinlikle büyük bir evdi ve içinde her yerde her türlü ışık parlıyordu. Ama bu, Shuli'nin beyaz, bloklardan oluşan malikanesi değildi.

Elini kaldırarak, o—

Neden kolunun tamamı karla kaplıydı?

Boynunu uzatarak vücuduna baktı. Üzerinde kar vardı ve rüzgâr estikçe daha fazla kar bacaklarına ve gövdesine uçuyor, deri ceketini daha da kirletiyor ve içine giriyordu. Kafasında alarm zilleri çalmaya başladı. Ne kadar süredir buradaydı? Yaralıları triyaj için şehir merkezindeki Kardeşlik'in garajına gitmeyi planlamıştı — bu, sahada yaralananlar için yapılması gereken şeydi. Rhamp, Shuli'yi oraya götürürdü.

Neredeydi o?

Ve kaç saattir buradaydı?

Gözlerini odaklamaya çalıştı, ama... bir sonuç alamadı.

Üşümesi gerekmez miydi?

Kafası karışık bir şekilde vücut ısını ölçmeye çalışırken, başını karın üzerine düşürdü ve rahatsız bir pozisyona geldiğinde, çok daha acil bir sorunu olduğunu fark etti.

İlk ipucu, hafif bir vızıltı sesiydi.

İkincisi ise evin her yerinde meydana gelen değişikliklerdi: Panjurlar. Gün ışığı Caldwell'a doğru gelen bir yük treni gibiydi.

Telefon. Telefonunu alması gerekiyordu...

İyi bir plandı, ama eldivenleri yoktu ve parmakları hala pençe gibiydi.

"Yardım edin..." diye boğuk bir sesle haykırdı. "Yardım edin..."

Sesi o kadar zayıftı ki rüzgârın sesini bastırıyordu ve tek yapabileceği, tüm pencerelerden sızan ışığın giderek azalmasını izlemektir.

Ta ki tamamen sönene kadar.

Tamamen karanlık olması şok ediciydi, olmaması gerekse de, ve o gece gökyüzüne baktı. Bulutlar gelmişti ve yıldızları ya da ayı görememek onu aldatılmış hissettirdi — bu muhtemelen doğru düşünemediğinin kanıtıydı. O eve bir şekilde ulaşması gerekiyordu, son gördüğü şeyin ne olduğu hakkında endişelenmemesi gerekiyordu.

Kendini zorlayarak yuvarlandı, hançerini tutan elini uzattı ve donmuş parmaklarını kar yığınınca kanca gibi sapladı. Son gücünü kullanarak vücudunu öne doğru çekmeye çalıştı, ama sadece karı kendine doğru çekti — ve sol eliyle denediğinde de aynı şey oldu.

Ama o lanet olası bir pes eden değildi.

Bu yüzden bir süre boşuna kürek çekti, başını ve omuzlarını bokla doldurarak.

Nefes alma zamanı.

Başını tekrar yana çevirip yanağını karın üzerine koydu, nefesi Rakes'i ıslattı...

Şafak vakti beklediğinden daha çabuk geldi ve gözlerini kapattı. Görme yetisi o kadar kötüydü ki, gözlerini açıp açmamasının bir önemi yoktu ve doğuya doğru bakmak güneşin doğmasını ve ona yapacağı şeyi engellemeyecekti: Duman olup uçacaktı. Duman olup uçacaktı.

O lanet olası aşığılık yaratıklardan farklı
değildi — *Wrath*.

Adının sesi o kadar sürpriz oldu ki, gözleri tekrar açıldı. Nedense, güneşin parlak, göz kamaştırıcı ışığı hemen yanında gibiydi ve bu birçok açıdan kafa karıştırıcıydı. Ama aynı zamanda, neden büyük, parlayan ölüm topu onun adını söylüyordu ki...

Endişelenme, kralın oğlu. Onu göndereceğim. Ama karşılığında, onlara gerçeği söylemelisin.

Tamam, güneş değilmiş meğer. Peki bu da neydi? "Kime... söyleyeyim?" diye hırıltılı bir sesle sordu.

Hepsine.

Başını kaldırarak, hayalet gibi duran kişiye sert bir bakış attı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

O kadar şiddetli bir soğuk dalgası geldi ki, kalbi durduğunu hissetti, sanki o anda donarak kızarmış gibi.

Sen babanın oğlusun ve bu benim türüm için bir lanet.

Aynen öyle, ışık kayboldu ve tek yapabildiği başını sallamaktı. Tam da ona yakışır bir şekilde, tam da doğru zamanda bir kurtarıcı ortaya çıkmıştı — ama yine de, bu şüphesiz sadece bir halüsinasyondur —

Şimdi başka bir ışık, çok daha sönük. Bu sefer ufukta gerçek güneş mi beliriyor?

"Aman Tanrım! Aman Tanrım! Yardım edin!"

Tamam, işte yardım istemek için böyle bağırımalıydın.

Ve L.W. nefesini çektiğinde, rüyalarında pek çok gün uyandığı koku burnundan geçerek doğrudan kanına karışmıştı.

"Bitty..."

"Yardım edin! Evet, yardım edin, onu taşımamız lazım! Ama kemerinizi verin, kemerinizi!" Bir an duraklama oldu, ardından sağ uyluğunda yakıcı bir acı hissetti. "Bacağını daha yükseğe kaldırın, bunu onun etrafına sarmam lazım..."

"Siktir."

"Üzgünüm." Bitty'nin sesi kulağına yaklaştı. "Turnikeyi takmam gerekiyor. Kan kaybediyorsun."

L.W. onun yüzüne odaklanmaya çalıştı, gerçekten denedi. Bunu başaramayınca, karanlıktan çıkaramadığı her şeyi hafızasının yamalamasıyla yetinmek zorunda kaldı. Kırmızı giyindiğini biliyordu... Oh. Hayır, süveterindeki onun kanı değildi.

"Bekle," dedi. "Seni içeri götüreceğiz..." "Olmaz. Erkekler giremez..."

"Hayat memat meselesi olduğunda izin verilir. Şimdi, dayan."

Bacağı tam bir kabus gibiydi, özellikle de onu sırt üstü çevirdiklerinde ve biri yaralı bacağını 7080 derece gibi bir açıyla yukarı kaldırdığında. Sonra çekme, çekme, çekme... Ardından tüm vücudunu saran bir sıkışma hissi. Her şey yatıştıktan sonra, sıkışma uyluk kısmının çok üstünde, kasıklarının hemen altında hissediliyordu.

Onun anatomisini öğrenmesi için ne harika bir yol, değil mi?

Peki sonra ne oldu? Hayatının en kötü nakli.

Etrafında her türden insan vardı, elleri kollarını, bacaklarını, omuzlarını, kaburgalarını ısıırıyordu. Sanki piranalar onu yiyordu ve bu, onu çimlerin üzerinden yürütmeye başlamadan önceydi.

Ve veranda merdivenlerini çıkmaya başlamadan önce.

Onu içeriye ne zaman soktuklarını tam olarak biliyordu. Işık. Sıcaklık. Çikolatalı kurabiye kokusu.

Bitty'nin sesi bağırdı, "Doktor Jane'i çağırın..."

Yine başının hemen yanındaydı ve genellikle çok sessiz olan bir kadın olarak, bu gece emirler yağdırıyordu.

Özellikle de "Onun beslenmesi gerekiyor..."

dediğinde L.W.'nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Hayır, ben iyiyim..."

Onun kanının lezzetli ve baştan çıkarıcı kokusu burnuna işledi ve içinde bulunduğu duruma rağmen — buz gibi soğuk, muhtemelen hipoksik, kesinlikle klinik şokta — üst çenesinden dişleri düşerken kendini tahrik olduğunu hissedebiliyordu.

Bitty keskin bir şekilde ortaya çıktı, paniği gözlerine lanet olası programa uymak için ihtiyaç duydukları ekstra gücü verdi: Kız, elini dudaklarından çekiyordu, parlak kırmızı kanı, kendi Resh'inde yaptığı ikiz deliklerden serbestçe akıyordu.

Bir hırıltı içinden çıkmaya başladı.

Ve anında, geleceğe projeksiyon yaptı. Onun için nasıl olacağını. Sadece yaptıklarıyla değil, kim olduğu ve beraberinde getirdikleriyle de hayatını nasıl mahvedeceğini.

L.W., ruhunun derinliklerinde, onu burada, şu anda ele geçirirse, ikisi için de geri dönüşün olmayacağını biliyordu. Evet, çıktıkları tek randevuda neredeyse öpüşeceklerdi. Ama bu beslenme olayı...

Kötü haber. Onun için.

Bir göz kırpmaya ile bir sonraki arasında, boş bir odada ikiz yatakta yan yatmış, elini ağzına kapatarak onu uyandırmamak için sessiz kalmaya çalışan *annesini* gördü. Ve bu tek bir anı değildi. O kadar çok anı vardı ki, sanki suyla silinmiş bir resim gibi birbirine karışmışlardı.

O kadın olacaktı. Yatakta. Kendini kucaklayarak kıvrılmış.

Ya sahada öldürüldüğü için. Ya da... orada o kadar iğrenç, o kadar aşırı bir şey yaptığı için, onun nefretini ve eylemlerini sevdiğini sandığı erkekle bağdaştıramadığı için. Ya şimdi onun damarını alırsa? Ya onun tadını öğrenirse? Onun tarafında zaten gerçekleşmekte olan bağlanmayı durduramayacak ve ona yaklaşan araba kazasından onu kurtaramayacaktı.

Şimdi bırakmak daha iyi olurdu...

"Hayır," dedi, kız yaralı bileğini öne doğru uzattığında.

Donmuş, titrek eliyle kadının kolunu itti. "Herkes... ama o hariç."

Gözlerinin tüm çabalarına rağmen, şimdi onu esirgemediler. Kalbini parçalayan bir netlikle şoku, ardından acıyı, yüzündeki aciliyeti dehşet verici bir utancın dönüştürdüğünü görebiliyordu. Ve onu nasıl incittiğinin görüntüsü, ruhuna bir damga gibi kazındı.

"Hayır," diye tekrarladı boğuk bir sesle. "Sen olmaz."

Bitty geriye düştü. Sonra bileğine baktı.

Onun için açtığı yarayı ağzına götürüp kapatmak için, herkes birden sessizliğe büründü. Ancak bu uzun sürmedi.

Başka bir bilek dudaklarına bastırıldı ve seçim özgürlüğü yutmayı reddederken biyoloji devreye girdi.

En derinlerinde bir isyan hissetmesine rağmen içti. Ama bu öfkesini daha da körükledi.

Ama buna ihtiyacı yoktu.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Oh, eve geldin! Büyükannenlerde kalacağını sanıyordum?

Lyric, Wheel'deki mahmenin yaşam alanına girdiğinde, karşılaştığı mutluluk onu berbat hissettirdi. Seçilmiş Layla mutfak masasındaydı, sarı saçları topuz yapılmıştı, beyaz cüppesi, kendi deyimiyle "pijamalardan daha rahat" olduğu için hala giydiği geleneksel kıyafetiydi. Önünde, tüm boncuk tepsileri sıralanmıştı, gökkuşağı gibi parlayan renkli Lucite kutuları sergileniyordu ve elinde yarı bitmiş bir bilezik, dirseğinde bir fincan sıcak çikolata vardı ve en sevdiği caz müziği sıcak havada yankılanıyordu.

Bu, Lyric'in hatırlayabildiği kadarıyla her zaman gördüğü çok sıradan bir manzaraydı. *Annesi*, Safe Place ve Luchas House'u desteklemek için takılar yapıyordu ve Layla's Baubles, Etsy'de çok başarılı bir mağazaydı. Yıllar boyunca ne kadar para bağışladığını sadece Tanrı bilebilirdi — ve hepsi bu aydınlık, neşeli mutfakta, Rowered ışık armatürünün altında otururken.

Lyric'in gözleri yanarken, yıllardır hiçbirini görmemiş gibi hissetti.

Ve buna sarışın *mahmen* de dahildi. Bu çok saçmaydı. Birkaç saat önce burada birlikte vakit geçirmişlerdi.

"Ben..." Lyric boğazını temizledi. "Sadece buraya geri gelmek istedim." Layla kaşlarını çatı. "Ne oldu?"

Kadın cevap beklemedi. Boncuk dizisini bir kenara attı ve masanın etrafında koşturmaya başladı, eteği arkasında dalgalanıyordu. "Dün geceki kaza yüzünden

"Hayır, hayır. Öyle bir şey değil."

Kendini tutmaya çalışan Lyric, annesinin ellerini tutup onu masaya geri çekti. "Ah... peki bu gece ne üzerinde çalışıyorsun?"

Sandalyeyi sertçe çekerek oturdu ve cam boncukların küçük karelerini inceliyormuş gibi yaptı. Aslında, gözlerine dolan gözyaşlarını kuruması için zaman tanımaya çalışıyordu.

Mahmen sandalyesine otururken bir gıcirtı duyuldu. "Konuş benimle, kızım."

Lyric uzanıp küçük kaptaki bulunan yanardöner boncukları karıştırdı. Gençken, bu minik çörekler onu çok mutlu ederdi, özellikle de koleksiyonda en yumuşak lavanta renginden en parlak kırmızıya, en derin maviden en canlı sarıya kadar hayal edilebilecek her renk vardı. Ve aradaki her renk.

Boğazını temizledi ve tek bir kristal boncuk aldı. "Biliyor musun... küçükken, senin gökkuşağını parçalama gücün olduğunu düşünürdüm. Bir şekilde, fırtınalı günlerde dışarı çıkıp onları parçalayabildiğine ve bunların da geriye kalan parçalar olduğuna inanırdım. Senin sihrinin parçaları."

Layla elini masanın üzerine koydu, bir işaret hareketi yaptı. "Bir şeyler oluyor. Bir *mahmen* bu tür şeyleri bilir."

Lyric, boncuğu geri bırakarak, cehennem gibi bir gece olarak nitelendirdiği o geceden her türlü anıyı yeniden yaşadı. Ve önceki akşamki reklam panosu saçmalığını standart olarak kabul edersek... bu gerçekten bir şey ifade ediyordu.

Mahmen'inin sezgileri olabilir, ama olan biten her şeyi düşününce, bu sezgiyi bu kadar açık bir şekilde doğrulamak için bir neden yoktu.

"Gerçekten sorun yok. Ben sadece... biraz yorgunum."

Tabii ki sorun yoktu. Kardeşini, tam anlamıyla bir felakete dönüşen bir işe bulaştırmıştı — çünkü L.W. de bu işe karışmıştı — ve sonra, sağduyusuna aykırı olarak, gerçekten birlikte olamayacağı bir insana tamamen takıntılı hale gelmişti.

Gerçekten değil. Derinden değil... dürüst olmak gerekirse.

Tanrım, bu drama karuseli gerçekten istemiyordu.

"Nasıl bir şeydi?" diye sorduğunu aniden duydu. "Sen Kutsal Mekan'da Scribe Virgin ile birlikteyken."

Layla'nın mükemmel güzellikteki yüzünde şaşkınlık belirdi. "Ben... şey, ah... neden soruyorsun?"

"Bilmiyorum." Lyric kırmızı boncuklarla oynadı. "Son zamanlarda hayat hakkında çok düşündüm. Artık sosyal medyayla uğraşmayacağıma karar verdim."

"Neden? Çok seviyordun."

"Bu sahte. Sadece numara. Yapamıyorum... Büyükanнемin ölüm döşеęi ile makyaj sandalyesi arasında gidip gelerek, umurunda bile olmayan fotoğraflar için güzel görünmeye çalışamıyorum." Omuzlarını silkti. "Ve biliyor musun... bazen daha yüksek bir amaçım olsaydı daha kolay olurdu diye düşünüyorum. Türümüzün tarihini yazmak, hepimizin yaratıcısına bu kadar yakın olmak... çok kutsal bir görev olmalıydı."

Mahmen'in kaşları tekrar birleşti ve içine kapanmış gibi göründü. "Aslında, oldukça yürek burkan bir şeydi."

"Kendi hayatını yaşayamadığın için mi?"

"Hayır." Soluk gözleri kalktı. "Çünkü yardım edemedik. Sadece kenarda oturup izleyebildik."

Lyric hemen o çatıya geri döndü, silah seslerini ve sirenleri duydu. "Evet... bu korkunç olurdu."

"Öyleydi." Layla kendini sanki sarsarak geri gerçekliğe döndü ve üzerinde çalıştığı bileziği eline aldı. "Bu yüzden bunu yapıyorum. Yardıma ve desteğe ihtiyacı olan insanlar için bir fark yaratabilirim."

"Ben de bunu yapmak istiyorum."

"Ve önünde uzun yıllar var." Layla güven verici bir şekilde gülümsedi. "Bu tür için çalışabileceğin birçok yol var..."

"Ya savaşmak istersem?"

"Olmaz."

İkisi de arkalarına döndü. Xcor mutfağa girmişti ve yüzündeki ifade, sanki biri ona bir grup avcıyı masasına davet etmesini önermiş gibi görünüyordu.

Lyric erkeğe kaşlarını çatı. "Payne ve Xhex savaşıyor..."

"Onlar farklı." İleri doğru yürüdü, sanki tüm silahlarını göstermek istermiş gibi deri ceketini çıkardı. "Ve bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum konusunda konuşmak istemiyorum."

"Neden farklılar?" Lyric kalbinde bunun nedenini biliyordu, ama gururu bir şekilde kendini savunmak istemesine neden oluyordu. "Eğitim almaları gerekiyordu. Öğrenmeleri gerekiyordu. Kimse doğduğunda bunu bilmiyor..."

"Bu konuyu konuşmayacağım. Bu gece olmaz..." Layla söz aldı. "Tamam, hepimiz biraz ara verelim..."

"Ben konuşacağım." Lyric ayağa kalktı. "Ve ne sen ne de başka biri beni durduramaz..."

"Bu gece ne yaptığımı biliyor musun?" Kalçalarını öne doğru eğdi, çarpık üst dudağı dişlerini ortaya çıkardı. "Neden erken eve geldiğimi bilmek ister misin? İşkence kurbanının yaralı cesedini eğitim merkezindeki yakma fırınına taşıyıp kalıntıları yakmak zorunda kaldım. Bir hainin malikanesindeki gizli bir odada bulundu ve kim olduğu ya da ailesi olup olmadığı hakkında hiçbir fikrimiz yok. Ölümüne terk edilmiş, terk edilmiş bir evdeki sandalyeye bağlanmıştı. Doktor Jane onu kurtarmak için her şeyi yapmasına rağmen öldü, ama kralımıza karşı komplo kurduğu için onu öldürmek zorunda kalabilirdik."

Lyric, masanın üzerindeki tüm güzel boncuklara ve yapım aşamasındaki bileziğe bakarak gözlerini indirdi.

"*Bununla* uğraşmak mı istiyorsun? Ona bakmak, koklamak mı istiyorsun? Üstelik bu, vurulma, öldürülme ya da daha kötüsü, Lessening Society tarafından sorguya çekilme ihtimalini hesaba katmadan önce. Oh, ve Lash artık kadınları da kabul ediyor. İlk kadın vampir olmak ister misin..."

"Yeter!"

Layla avuçlarını masaya vurduğunda, tüm boncuk kutuları zıpladı ve ışık parıltıları geri düşerken renkler birbirine karıştı.

Shellan ve *Hellren* birbirlerine bakarken gergin bir sessizlik oldu. Sonra Xcor küfretti ve lavaboya doğru yöneldi. Kurutma rafından bir bardak aldı ve suyla doldurdu. Başını geriye eğerek, bardağı yavaşça içti, sonra çalkalayıp yerine geri koydu.

Dönerek, daha sakın bir ses tonuyla, "Özür dilerim. Uzun bir gece oldu ve açıkçası, bu yüzden biraz zamana ihtiyacım var. Ama

senin de bu savaşı karışmanı istemiyorum. Bir oğlum yeter de artar bile, bir de kızımı da alamam..."

Çarkın dış halkasından içeri açılan kapı açıldı ve Rhamp içeri girdi. Kırmızı ve siyah kanla kaplıydı, *pis* kokuyordu, barut ve benzin *kokuyordu* ve ayağı sürünüyordu, bu da yaralandığını gösteriyordu.

"Ne oldu sana?" diye sordu Xcor.

Layla ayağa fırlarken, Rhamp Lyric'e sert bir bakış attı. "Ona sor. Ya da birlikte olduğu insana sor, tabii sana onun kim olduğunu söyleyecekse. Ve hayır, bu gece olanlar hakkında konuşmak istemiyorum."

Bunun üzerine koridordan odasına gitti ve kapıyı gürültülü bir şekilde kapattı.

Kırsalda, Qhuinn kayınvalidesinin evinin ön kapısında yeniden şekillendi. Kapıya uzanırken tereddüt etti ve bunu yapmadığı tüm zamanları düşündü. Yıllar boyunca, oraya girip, orada olmaktan mutlu, içerideki insanları görmek için sabırsızlanarak, ne olursa olsun yemeği yemeye hazır olarak girmişti.

Derin bir nefes aldı. Sonra bir tane daha...

Kapıyı iterek açtı ve yüzüne bir gülümseme takındı. İçeri girer girmez bu gülümseme kayboldu. Tıbbi temizlik maddesi kokusu burnuna çarptı, bu koku, onunla birlikte yayılan sahte limon kokusuyla bile biraz olsun örtülemiyordu.

Ehlena ya da diğer ev hemşiresi az önce çıkmış olmalıydı.

Sessizce kapıyı kapattı. Rocke'un çalışma odası hemen solundaydı ve içeriye göz attığında, ensesinde bir uyarı hissetti. Ofis koltuğu masadan uzaklaştırılmıştı ve kapağı açık bir kalem sayfanın ortasına düşmüştü.

"Oh, lanet olsun..."

İleri doğru ilerlerken, sağdaki resmi oturma odası da boştu, ama her zaman böyleydi; süslü mobilyalar püsküllü yastıklarla düzenlenmişti, koyu yeşil ve altın rengi perdeler keten veya pamuktan değil, güzel, ağır kadifeden yapılmıştı. Her ne kadar rahat ve konforlu bir ortamın ortasında bir istisna olsa da, renk düzeni evin geri kalanıyla uyumluydu ve yaşlı Lyric'in kalın halının üzerinde durup yavaşça döndüğünü görmüştü.

ve etrafında. Sanki evinde bu kadar güzel bir odası olduğuna inanamıyormuş gibi.

Yenileme ve mobilyalar, yaklaşık on yıl önce Blay ve Qhuinn'in yıldönümü hediyesiydi, Lyric ve Rocke mutfağını ve oturma odasını yeniden dekore ederken ek olarak yapılmıştı. O ve eşi bu işe çok fazla para harcamışlardı, kayınvalidesi ve kayınpederi bunu ona her zaman hatırlatırlardı, ama Lyric'e o utangaç mutluluğu yaşatmak için dekorasyona dört katı kadar para harcamış olurlardı.

Qhuinn, artan bir endişe duygusuyla evin arkasına doğru ilerlerken, kendisini bekleyen her şeye hazırlıklı olmaya çalıştı. Elbette, eğer öyle bir şey olsaydı, bir telefon alırdı...

Salon, gölet ve çardakla karşı karşıya olan açık alana açılıyordu. Blay lavabonun başında duruyordu, zayıf bir su akışı kahve fincanına damlıyordu. Adamın gözleri, sanki hiçbir şey görmüyormuş gibi önündeki orta mesafeye odaklanmıştı. Rafta ters duran, damlayan başka bir fincan ve dirseğinin yanında açık bir paket Pepperidge Farm nane aromalı Milanos bisküvi vardı.

Blay tamamen bitkin görünüyordu ve kızıl saçları temizdi ama alışılmadık bir şekilde dağınıktı. Ayrıca, Wheel'deki berber *doggen*'e gidemediği için saçları normalden daha uzundu. Ne kadar süredir burada uyuyordu... bir haftadır mı? On gün mü? Son zamanlarda takvim kafasında bulanıklaşmıştı.

"Nasılsın?" diye sordu Qhuinn yaklaşırken.

Blay şaşkınlıkla sıçradı. Sonra boğazını temizledi. İki kez. Ve o kupanın kenarındaki süngeri çok, çok dikkatli bir şekilde temizlemeye başladı.

Ardından gelen sessizlik, Qhuinn'in ne kadar zor bir gece geçirdiğini düşünmüş olursa olsun, bu çatının altında olanlarla karşılaştırıldığında hiçbir şey olmadığını hatırlattı.

Ona doğru gitti ve brieRy ile öpüştüler. Sonra adama biraz alan vermek için geri çekildi.

"Ah, Simone az önce çıktı." Blay, elinin topuğuyla musluğun kolunu kapatarak suyu kapattı. "*Mahmen*'e karşı çok iyi davranıyor. Çok sabırlı. Uzun bir vardiyanın sonuna gelmiş olmasına rağmen hiç acele etmiyor."

Qhuinn, tezgâhtaki taburelerden birini çekerek yavaşça hareket etti. Blay, en ufak bir beklenmedik olayda bile irkilecekmiş gibi görünüyordu.

"Evet, gerçekten çok iyi."

"Babama market listesi verdim." Blay, garaja açılan kapıya doğru başını salladı. "Kendini meşgul edecek bir şeye ihtiyacı olduğunu söyledi. İkimiz de bu akşam yemek yemek istemiyoruz, ama aklıma gelen tek uygun şey buydu. Kahve ister misin?"

O tanıdık gözler, sanki o da yapacak bir şey, herhangi bir şey için yalvarır gibi, yukarı doğru bakarken yalvarırcasına bakıyordu.

"Çok iyi olur."

"Eğer açsan, sana bir şeyler hazırlayabilirim..." O, buzdolabına gidip kapısını açtı. "Pek bir şey yok ama yumurta ve tost yapabilirim?"

"Benim de pek iştahım yok. Ama bir kahve iyi olur."

Blay hemen işe koyuldu, diğer tezgâhtaki Keurig'e yöneldi ve diğer ikisini yeni yıkamış olmasına rağmen dolaptan yeni bir kupa aldı. Küçük bir hasır sepetin içinde, aralarından seçim yapabileceği çeşitli K-Cup'lar vardı, ama Qhuinn en çok Dunkin' dark roast'u sevdiğini belirtmesine gerek yoktu. Eşi onun tüm tercihlerini biliyordu.

Makine ayarlandıktan sonra, bir uğultu duyuldu ve kahvenin kokusu yayıldı. Sonra biraz şeker eklendi ve sıradan bir karıştırma kaşığı birkaç tur attıktan sonra kenara vuruldu ve benekli kağıt havluya geri kondu.

Blay geri geldi, adanın etrafından dolaşarak buharlı bardağı uzattı. Bardak el değiştirdiğinde, Qhuinn "Bu çok lezzetli. Teşekkürler" diye mırıldandı.

"Henüz tatmadın."

"Gerek yok. Sen benimkini mükemmel yaptın..."

Blay hızla eğilip dudaklarını Qhuinn'in dudaklarına bastırdı. "Seni özledim," dedi, sesi titriyordu.

Qhuinn elini uzatıp erkeğin ensesini kavradı ve onu kendine yakın tutarak, *cehennem arkadaşını* uzun uzun öptü. Biraz uzaklaştıklarında başını salladı.

"Ben de seni özledim."

Hafif bir ifadeyle söylemek gerekirse. Birkaç gerçek öpücükten sonra testisleri boşalmak için can atıyordu, dişleri uzuyordu, deri ceketinin fermuarının arkasında anında tahrik olmuştu. Ama bu onun için sadece seks değildi. Ayrıca, her zamanki gibi erkeği göğsüne yaslayarak uykuya dalmak ve aynı yakınlıkla uyanmak istiyordu. Wheel'deki daireleri, ne kadar ısıtıcıyı açarsa açsın, ne kadar film veya dizi izlerse izlesin, biraz dinlenmeye çalışırken soğuk ve yalnızdı.

FFS, sanki Lassiter'a dönüşüyormuş gibi, *The Office* ve *Schitt's Creek* gibi eski dizileri arka arkaya izliyordu.

Ama mesele şuydu. O bu konuyu hiç açmıyordu. Blay'in de kendisiyle aynı boşluğu hissettiğini biliyordu. Adam, *annesinin* yavaş yavaş ölmesini izlerken tüm bunları özlüyordu. Ayrıca konuşulacak şeyler vardı —mesela, kızlarının bir insanla çıkıp çıkmadığı ve bunun onun için ne anlama geldiği gibi.

Haberler ailede çabuk yayılırdı.

Ve ah, Tanrım, şu anda bunun için endişelenecek enerjisi yoktu. Blay Keurig'e geri döndü ve kullanılmış kapsülü üstünden çıkardı.

"Simone, fazla vaktimiz olmadığını söylüyor."

Qhuinn kahveden bir yudum aldı. Evet, kesinlikle mükemmeldi. "Bu ne anlama geliyor?"

"Günler, belki. Gittikçe daha fazla uyuyor."

"Programı bırakıp burada kalmamı ister misin?"

"Hayır, yapma. Biliyorum... ben çağırırsam her zaman geleceksin. Ne zaman... çağırırsam. Ama Wrath'a ne olacak? Kardeşlik'in sana ihtiyacı var."

"Sen de bana ihtiyacın var." "Ve ben de sana sahibim."

Rahatlama ve suçluluk duygusu onu sardığında, Qhuinn gözlerini kısa bir süre kapattı. İş, tüm kaosu ve tehlikesine rağmen — belki de özellikle tüm bunlar yüzünden — bir tür kurtuluş olmuştu. Elbette, bu iki ucu keskin bir kılıçtı, çünkü zihninin bir kısmı her zaman buradaydı. Ama bu boktan durum onu yeniden ayarladı ve yaşlı Lyric'e olanlarla daha iyi başa çıkabilmesini sağladı.

"Sence ikizleri aramalı mıyız?" diye eşine sordu. "Bugün gelsinler mi?"

Blay, K-Cup'ı geri dönüşüm kutusuna attı ve arka bahçeye bakan pencere sırasına doğru yürüdü.

"Hayır." Erkek derin bir nefes aldı. "O öldüğünde onların burada olmasını istemiyorum. Biliyorum, onları anlamayacak kadar küçükmüş gibi davranmak mantıksız, ama son anlarımızda kalmak isterlerse, elbette kalabilirler. Ama onun son anlarını hatırlamalarını istemiyorum. Ya öyle olmazsa... Ya onun acısını kontrol edemezsek? Ya nefes alması zorlaşırsa ve mücadele ederse?"

"Bence onlarla bu konuyu konuşmalıyız. Ama en azından sık sık ziyarete geliyorlar, bu da önemli bir zaman harcamak anlamına geliyor. Özellikle Lyric açısından."

"O ve *büyükbabası* her zaman çok yakındılar." Blay kaşlarını çatı. "Onun için endişeleniyorum."

Qhuinn kupadan bir yudum daha aldı ve önceki gece kulüpte kızlarının çılgınca kollarına atılmasını düşündü. Neredeyse olanlara bakılırsa bu duygusal tepki gayet makul olsa da, o yeni bir stres dalgası hissetmişti.

Parlak ve mutlu kızları, bu günlerde parlak ya da mutlu değildi ve Qhuinn, bunun ne kadarının burada olanlarla ilgili olduğunu, ne kadarının ise ebeveynlerin her zaman bilmediği şeylerle ilgili olduğunu bilmiyordu.

"Ben de," dedi somurtkan bir şekilde. "Ben de endişeleniyorum."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dev ertesi akşam inleyerek uyandı. Sırt üstü yatıyordu, bir kolu başının üzerinde, diğer kolu ise battaniyenin bir köşesini kaldırıyordu. Kalçalarında, bok kalın ve zorlayıcıydı ve uyanmakta olduğu rüyanın dalları onu cezbediyordu.

Çatıya çıkan merdivenle ve Lyric'in üzerine çömelmiş haliyle, merdivenlerde kendini sabit tutmasıyla ilgili bir şeydi.

Gözlerini kapatarak, hemen fantezisine geri döndü, omuzlarının üzerinden sarkan sarı saçlarını, açık parkasını, göğüslerinin üzerine itilmiş balıkçı yaka kazakını, göğüslerinin altına itilmiş sütyenini, sertleşmiş meme uçlarını gördü...

Göğsünden bir inilti daha yükseldi...

Alarmı çaldı, havlayan bir köpeğin sesi tüm bu seksi ortamı mahvetti ve cehenneme gönderdi. Gözleri birden açıldığında, küçük masaya elini vurdu ve cep telefonunu fırlattı.

"Orospu çocuğu..."

Bacaklarını örtünün altından çıkararak ayaklarını yere koydu ve battaniyeyi bir kenara çekti. Tabii ki, battaniye dizlerinin üzerinden kayarken, sürtünmeden dolayı dişlerini sıkarak tısladı. Ve sonra ayağa kalktığında, durum kesinlikle müstehcen bir hal aldı, ereksiyonu bir çubuk gibi önünden dik bir şekilde dışarı çıkmıştı...

Telefonu almak için eğildiğinde, gerçek kuzey rotasını korudu.

Alarmı sustururken, üst katta insanların hareket ettiğini, koridorda sesler duyduğunu, dışarıda siren sesleri duyduğunu fark etti. Hayat, etrafında devam ediyordu.

Mesajlarına baktığında kalbi hızla çarpmaya başladı, ama bunu görmezden geldi... Hayır, Lyric'in ilk mesajı hâlâ oradaydı. Gerçekten onunla akşam yemeğinde buluşmak istiyordu.

Onun fikrini değiştirmedini ve kendisinin sert tepkisinin fark edildiğini doğruladıktan sonra, telefonunu kapattı ve yüzüstü olarak komodinin üzerine koydu.

Bunu değiştirmek için henüz geç değil, diye hatırlattı kendine. *Hâlâ vazgeçebilirsiniz.*

Kara bir kabullenmeyle banyoya yöneldi ve kapı kısmen kapalıyken kalçalarını sallayıp penisıyla kapıyı itti...

İntikam acı bir şeydi.

Temas anında testislerine bir yıldırım çarpmış gibi oldu ve kapı pervazına yaslandı, ağırlığıyla ahşap gıcırdadı. Tekrar ilerlediğinde, doğrudan duşa gitti. Mesane yolunu kullanma şansı yoktu ve suyun ısınmasını beklemedi. Suyun altında durdu ve aptalca davranarak başlattı.

Başka bir plan daha. Kendini cezalandırmak istemişti, ama meşhur fildişini gıcıklayan acı veren darbeler, onu daha da zonklatmaktan başka bir işe yaramadı.

Spreye sırtını dönerek, sol eliyle penisini kavradı, diğer elini fayanslı duvara dayadı ve başını pazılarına eğdi. Okşama çok zevkliydi, özellikle de gözlerini kapatıp penisine dokunan elin *Lyric'in eli* olduğunu ve onun sert ve hızlı bir ritim belirlediğini hayal ederken.

Çıplak. Onu çıplak ve kendisiyle birlikte hayal etti, meme uçlarından su damlıyordu.

—
Ve işte bu onu bitirdi. O kısma bile gelmesine gerek kalmadı.

Dizlerinin üzerine çöküp, göğüslerinin ucundaki damlaları yaladı. O kadar şiddetli boşaldı ki, komşuları korkutacak kadar yüksek sesle bağırmamak için kaslarını sıkmak zorunda kaldı. Ve orgazmın etkisi geçmeye başlar başlamaz, bir başkası daha başladı.

Bu onun normalde yaptığı bir şey değildi. Ama normalde yaptığı bir şey var mıydı ki?

Ereksiyonunu sürdürürken, düşünebildiği zamanlarda, Caldwell'daki herkese bir kamu hizmeti yaptığını kendine söyledi. Lyric dün gece ayrıldığından beri içini sıkıyordu ve onu tekrar gördüğünde,

restoranda masanın karşısında olsa bile, libidosunu keskinleştireceğini hissediyordu.

Bu iyi bir fikirdi. Kendini bir iki kademe aşağı çekmek. Sakinleşmek. Sonunda elini bıraktığında, pazılarını da gevşetti.

"Harika," diye mırıldandı, kendi derisini parçaladığı kan lekelerini yıkarken. Şampuan. Saç kremi. Sabun.

Ve sonra aşağıdan başka harika fikirler gelmeden önce dışarı çıktı.

Giyinmek her zamankinden biraz daha uzun sürdü. İki üniforması vardı: işe gitmek için ve oturmak için. İkisi de pek uygun değildi, ama onları aksesuarlarla süsleyebilecek durumda da değildi. Sonunda, "işe gitmek" için en iyi mavi kot pantolonunu, Hanes tişörtünü ve kazakını seçti. Gerçekten acınası bir durumdu.

Sadece giyinmek için birine alışık değildi.

Bunu düşünerek, cep telefonunu aldı, rüzgarlık cebine koydu ve kapıyı açmak üzereyken durdu ve geriye baktı.

Dev her şeyi kapattı. Yatağına geri döndü. Elini şilte ile yaylı yatak arasına soktu.

Çıkardığı Beretta dolu ve emniyet kilidi açık halde kılıfında duruyordu. Dokuz milimetrelik silahı kontrol ettikten sonra, kılıfını kemerinin altına sıkıştırarak kot pantolonunun bel kısmına yerleştirdi. Banyoya geri dönerek lavabonun önüne geçti, ancak aynada gövdesini görebilmek için biraz geri çekilmek zorunda kaldı.

Evet, hiçbir şey görünmüyordu...

Kahretsin. Saçları.

Çekmeceleri karıştırmaya başladı, ama bu zaman kaybıydı. Tarak ya da fırçası yoktu ve bu da mantıklıydı. Saçını kısa kestiriyordu, böylece tarak ya da fırça gibi bir şeye ihtiyaç duymuyordu.

İki ayda bir yaptığı saç kesimi gecikmişti. Harika.

Avuçlarını lavabonun musluğunun altına tuttu, biraz su aldı, saçlarının üst kısmına döktü ve elini koyu renkli saçlarının üzerinde gezdirdi.

"Neyse."

Kapıya geri dönerek dışarı çıkmak üzereydi. Komşusu önlüğüyle ortaya çıkınca aniden durmak zorunda kaldı.

"Akşam yemeği." Yaşlı kadın ellerini kırmızı bir mutfak havlusuyla sildi. "On dakika sonra."

"Teşekkürler, Bayan Aoun. Ama bu akşam gelemem."

Kadın geniş kalçalarına ellerini koydu, sanki kilisede küfür etmiş gibi bir ifadeyle. "Nereye gidiyorsun?"

"Ben... ah, randevum var."

Anında tavrı değişti, alını kırıştı ve gri kaşları yukarı kalktı. "Bir kız arkadaşın mı var?"

"Kadın. Ve sadece akşam yemeği yiyeceğiz." "Adı ne?"

"Lyric."

"Hoş bir kız mı? Ailesini tanıyor musun?"

"O... evet, çok iyi biri. Ailesini tanımıyorum, hayır. Bu bizim ilk randevumuz... aslında, dün akşam seninle akşam yemeğini paylaştık."

Çatıda olanları da. Ama komşusu bunu kaçırması olabilir diye, bu konuyu açmadı.

Kaşlarını indirdi. "Yemeğimi beğendi."

"Evet, çok sevdi. Özellikle fattoush'u."

"Ah. Güzel." Bayan Aoun kapısına geri döndü. "Geri döndüğünde bana nasıl gittiğini anlatırsın."

Dev ağzını açtı. Kapattı. "Bayan Aoun?" "Evet."

"Yarın size anlatırım."

Buna itiraz eden bir homurtu duyuldu, ama yaşlı kadın başını sallayarak kapıyı kapattı. Dev bir saniye bekledi. Sonra kadının kapısına doğru yürüdü.

Parmak eklemleriyle kapıyı tıklatarak, "Hanımefendi? Lütfen kilidi açar mısınız? Lütfen."

Bir duraklama oldu. Sonra bir şapırtı sesi duyuldu.

Kapı açıldı ve minik yaşlı kadın parmağını onun yüzüne soktu. Tamam... göğüs kemiğine, çünkü ulaşabildiği en uzak yer orasıydı.

“Sen iyi bir çocuksun.”

Sonra bir alkışla kapıyı kapattı ve sürgü bir *parça* ile kilitlendi. Merdivene doğru giderken başını sallıyordu. Nasıl oldu da bir sarışınla akşam yemeğine çıkmış ve yaşlı bir kadının kilitleri hakkında endişeleniyordu? Burada yaşamış olduğu süre...

Dev, botunu birinci basamağın üzerinde durdurdu. Bu gerçekten kötü bir fikirdi, diye düşündü.

Hâlâ geri dönebilirdi.

Ama yine de restorana giderken geri dönebilirdi.

Binadan aşağıya ve dışarıya doğru yaptığı yolculuk yalnızdı ve o da bu durumdan iyi bir şans çıkarmaya çalıştı. Karlı kaldırıma çıktığında sağa döndü ve ellerini rüzgarlık ceketinin içine soktu. Nehirden esen rüzgar soğuk ve keskin bir şekilde esiyordu, sanki hava Caldwell sakinlerini evlerine sokup kilitlemek için özel bir ilgi gösteriyormuş gibi. O da bunun, düşündüğü kadar aptalca bir şey olmadığına dair bir başka işaret olduğuna karar verdi.

Ama belki de bu, evde kalması gerektiğinin bir işaretiydi.

Neyse.

Her zamanki işe giderken kullandığı yolu takip ederken, geçtiği binaların tepesine baktı. Reklam panosu yoktu. Ayrıca, başka hiçbir yardıma muhtaç genç kıza da rastlamadı.

Bu iyi bir şeydi, çünkü o işten emekli olmuştu. Kalıcı olarak.

Birkaç blok ileride, şantiyeyi geçti. Yer stadyum gibi aydınlatılmıştı ve makinelerin çalışırken çıkardığı uğultulu sesler onu telefonunu kontrol etmeye itti. İkinci vardiya yeni başlamıştı. O pisliklerin öğle yemeğine dört saatleri daha vardı ve o onları kıskanmıyordu.

Bob, Dev'in gelmemesine şaşırmış olsa da, muhtemelen rahatlamıştı da. Ağzı bozuk Petey şüphesiz daha da mutluydu ve dudaklarını tekrar şapırdatmaya başladığını merak ediyordun. Ya da belki de başkalarına sataşmama dersini iyice öğrenmişti. Her halükarda, bunların hiçbirisi Dev'in sorunu değildi. Wabash iş ofisi aracılığıyla istifasını vermişti ve eski ustabaşı pazartesi günü, hatta belki daha önce, olanları duyacaktı.

Restoran iki blok güneydeydi ve o gece kulübünün mavi ve yeşil ışıklı tabelasının ışığına yaklaşırken, silahının yerinde olup olmadığını iki kez kontrol etti

ve sokağa girdi. Dışarıda yürüyen kimse yoktu, sadece tuzlanmış yollarda birkaç araba geçiyordu ve kiminle karşılaşacağınızı asla bilemezsiniz.

Bu gece karmaşıklık istemiyordu. Zaten yeterince yaşamıştı.

İtalyan restoranının ön girişine vardığında, yoğunlaşma iç mekanın görünümünü bulanıklaştırıyordu, ancak pencerenin önündeki masada kimin oturduğu belliydi.

O sarı saçları hiçbir yerde tanıyamayacakmış gibi. Ne yazık ki.

Lyric ona sırtını dönmüştü, pastelle çizilmiş gibi görünen profili, omuzlarına dökülen uzun, Raxen dalgaları. Koyu mavi bir süveter giymişti ve ölmek üzere olan büyükannesinin ördüğünü söylediği o atkı boynuna dolanmıştı.

"Hâlâ gidebilirsin," dedi buz gibi gecenin karanlığında.

Nefesi kaybolurken, bir garson yaklaştı ve kadın adama baktı. Su bardakları masaya konurken ikisi arasında bir iletişim oldu ve sonra olay gerçekleşti. Beyaz gömlekli ve siyah önlüklü adam, gitmek üzereymiş gibi başını salladı, ancak kadın tekrar önüne bakmaya devam edince durakladı.

O piç kurusu kadına hayranlıkla bakıyordu...

Dev içeri girmeye karar vermeden önce vücudu hareket etti ve kapıyı gereğinden biraz daha fazla güçle itmiş olabilir.

Ve ne oldu biliyor musun, Lyric onu gördüğünde yüzünün aydınlanması, o garsonun bir sonraki doğum gününü göreceğinden emin olmasını sağladı — tıpkı adamın Dev'e bir bakış atıp hızla geri çekilmesi gibi.

Siktir, burada sahiplenici davranmaya başlamasına gerek yoktu. "Merhaba," dedi.

Masada onun karşısına otururken, kafasındaki tüm saçmalıklara rağmen gülümsediğini hissetti. "Selam."

Tamam, Lyric, beynin her türlü romantik saçmalığı hayal edebileceğini ilk kabul eden kişiydi.

Özellikle gündüzleri uyanık yatarken, yastığına kıvrılmış, ailen dağınık, kariyerin çökmüş, hayatındaki amaçların buharlaşmışken... ve yine de sana mesaj atan bir adam vardı, evet, saat yedide Roberto's'ta akşam yemeğinde buluşacağını söyleyen bir adam.

Tüm bunlar, cinsel çekicilik yanılsamalarının doğduğu ortamdı, ama, aman Tanrım, Lyric, son birkaç milyon saattir yeniden şekillendirmekle meşgul olduğu yüzüne bakarken, gerçek yüzün çok daha iyi olduğunu güvenle söyleyebilirdi.

Dev şahsen bir üst seviyedeydi ve Lyric biraz güldü. Sonra su bardağını almaya giderken neredeyse bardağı deviriyordu.

"Özür dilerim." Ellerini geri çekip kucağına koydu. "Ben, ah... nasılsınız?"

Tanrı aşkına, müşteri hizmetleri hattındaki biri gibi konuşmak zorunda mıydı? Bu ses tonuyla, bir sonraki adımda onun sosyal güvenlik numarasını sorması daha mantıklı olurdu.

"İyiyim." Adamın gülümsemesi kayboldu. Sonra etrafına bakındı.

"Güzel bir yer." "Öyle, değil mi?"

Buraya on beş dakika erken gelmiş olmasına rağmen, restoranın dar iç mekanına ve sınırlı sayıda masasına taze bir bakış açısı getirdi. Üniformalı garson, aksi takdirde rahat bir ortama biraz resmiyet kattı ve çıplak tuğla duvarlara asılmış, farklı dönemlere ait ve farklı çerçevelerdeki sayısız İtalya haritası, ona sanki düşük seviyeli bir müzedeymiş gibi hissettirdi. Tepede opera müziği yükselip alçalıyordu ve arkadaki Rap kapısından gelen kokular tam bir cennet gibiydi.

Restoranda sadece bir çift daha vardı ve ikisi de altmışlı yaşlarında olmalıydı, ikisi de menüleri incelerken burunlarında okuma gözlükleri vardı.

Dev boğazını temizledi. Sonra tam bir profesyonel gibi su bardağını aldı, hatta ağzına götürüp bir damla bile dökmeden yuttu.

O, sanki karmaşık bir beceriyi ustaca sergilemiş gibi, bu konuda bir yorum yapmak üzereydi, ama neyse ki sözleri ağzından çıkmadan önce kendini tuttu. Söyleyecek bir şey, herhangi bir şey bulmak için beyinini zorlarken, ellerine odaklandı. Çok güçlü ellerdi, parmakları kalın ve nasırlıydı.

Onun belinde iyi hissettirmişlerdi ve kız, onun teninde nasıl olacağını merak etti...

"Dinle," dedi alçak sesle. "Dürüst olmalıyım."

Kadın bakışlarını onun yüzüne çevirdi, ama gırtlığına kadar bakabildi. Onun üzerindeki gerginlik hissedilebilirdi ve soğuk, boş bir his kadının göğsünü kapladığında, adamın rüzgarlığını çıkarmadığını fark ederek kendini hazırladı.

Gözlerini kapatıp başını salladı. "Sorun değil..."

"Seni düşünmeden duramadım." Gözlerini kırptı.

Gözlerini kırptı. *Gözlerini kırptı.* "Sen... duramadın mı?"

"Neden bu kadar şaşırmışsın?" Ceketini çıkarırken alaycı bir şekilde güldü. "Sana bunu söyleyen ilk erkek olduğuma inanamıyorum."

Göğsündeki kıpır kıpır hissi muhtemelen yüzünde şaşkın bir ifadeye dönüşmüştü, bu yüzden su bardağına yeniden odaklandı.

"Bu doğru," diye fısıldadı. "Ama bunu duymak istediğim ilk erkek sensin."

Etraflarındaki her şey sönükleşmiş gibiydi, özellikle de o kolunu uzatıp elini masaya koyduğunda. Tam o anda, uzun boylu, sırık gibi bir genç olan garson, at kuyruğu saçlı, tekrar yanlarına geldi.

"Merhaba, içecek bir şey ister misiniz?"

Dev elini geri çekti. "Ben bira alayım." "Tabii, size menüyü getireyim..."

"Sadece bira. Özel bir şey olması gerekmez."

Bu, çocuğu şaşırtmış gibiydi. "Mevsimlik bir lager ister misin? Yoksa fıçı bira mı..." "Mayalanmış şerbetçiotu. Soğuk. Bardakta... ama sadece bu, şişede içilemeyecek türden bir yer gibi görüldüğü için."

"Oh. Tamam." Garson onun yönüne baktı. "Peki ya siz?"

"Oh. Tamam." Garson onun yönüne baktı. "Peki ya siz?" Lyric gülümsedi. "Zencefilli gazoz."

"Hemen geliyor."

Tekrar yalnız kaldıklarında, bu sefer avucunu uzatan Lyric oldu.

"Merhaba."

Dev güldü ve elini tuttu. "Merhaba." "Ben de seni düşündüm."

"Öyle mi?" diye sordu, yavaş ve cinsel bir gülümsemeyle. "Güzel."

Kapı açıldı ve soğuk hava, kalın giysiler giymiş dört kişiyle birlikte içeriye doldu. Kahkahaları tüm mekana yayılırken, ses neredeyse hiç duyulmuyordu.

Halka açık bir yerde bu kadar yalnız kalabilmek şaşırtıcıydı. "İçki içmeyi pek sevmez misin?" diye sordu.

Zihni her türlü uygunsuz yöne kayarken, onun sözlerini tercüme etmek zordu. Ama sonra heceler kendiliğinden düzgün bir şekilde sıralandı.

"Hayır, içki içmem."

Sanki birini arıyormuş gibi restoranın içine baktı. "Siparişimi değiştirmemi ister misin? Değiştirebilirim..."

"Oh, hayır. İne. Sadece tadı hoşuma gitmiyor - kulağa ne kadar saçma gelse de."

"Şimdi sen söyleyince hatırladım, dün gece sana verdiğim birayı içmedin. Sana su getirebilirdim."

Garson, biri buzlu olmak üzere iki altın rengi uzun saplı bardakla geldi.

"Menülerinizi getireyim."

"Teşekkürler," diye mırıldandı Lyric. Sonra birbirlerinin gözlerine bakarken, aceleyle konuştu. "Ee..."

"Kurşun sesleri olmadan konuşmak zor, değil mi?" O geri çekilirken, adam boş elini kaldırdı. "Çok mu erken?"

"Ah, hayır. Hayır, ben..."

"Kötü bir şakaydı. Üzgünüm."

Eh, diye düşündü, kardeşi onunla konuşmaya istekli olsaydı daha komik olurdu. Ya da tüm ailesi ona tanımadıkları biriymiş gibi bakmayı bıraksaydı.

Ama hadi ama, bir insanla rahatça çıkmak o kadar da büyük bir mesele olmamalı. Ve hepsi de ilişkilerinde kendi türlerine özgü alışılmadık durumlarla başa çıkmışlardı.

Menülerin gelmesi bu düşüncüyü kesintiye uğrattı ve bu kötü bir şey değildi. Yemek seçimleri hakkında konuşmaya başladıkça sohbet de daha kolay hale geldi: neyi sevdikleri, neyi sevmedikleri, nefret ettikleri, bayılana kadar yiyebilecekleri şeyler.

Siparişlerini verdikten sonra, Dev arkalarına yaslandı ve ona her zamanki gibi baktı... sanki tüm dünyada başka hiç kimse yokmuş gibi. Haklıydı.

Erkekler ona güzel olduğunu söylerdi. Ama bu genellikle gözleri vücudunu süzerken olurdu.

Dev'in gözleri ise sadece ona odaklanmıştı...

Zihninin derinliklerinde bir şey kaydı, bir tür... alarm zili değil, hayır. Başka bir şeydi o...

"Bana işinden biraz daha bahseder misin?" diye sordu.

Kendine gelerek, zorla gülümsedi. "Şey, işimden ayrılmak üzereyim." "Kariyer değişikliği mi?"

"Öyle de denebilir." Zencefilli gazozdan bir yudum aldı. "Yerine getirmem gereken bir taahhüdüm daha var, ondan sonra inRuencer işiyle işim bitecek."

"Öyle mi?"

Lyric saçlarının bir kısmını kulağının arkasına koydu. "Evet, menajerim beni Resolve2Evolve kongresine soktu — evet, beni neredeyse öldüren reklam panosu. Doğru hatırlıyorsun. Her şeyi düşününce biraz ironik."

Gözleri kısıldı. "Orada ne yapacaksın?"

"Büyük tabelaların altında durma, 1rst oI. Ve bu benim tarzım değil, inan bana. Bence tüm bu kişisel gelişim zırvalıkları, çoğunlukla sadece hazır yemek gibi basmakalıp sözlerden ibaret." Ancak kendi hayatının durumunu göz önünde bulundurursak, gerçekten bu kadar yargılayıcı olmalı mı? "Menajerim —eski menajerim—Marcia, ona çevrimiçi kimliğimi ortadan kaldıracağımı söyleyemeden önce bunu ayarladı ve sonra beni bundan kurtaramadı."

Birasını uzun bir yudumla içti. "Kongrenin konusu bu mu? Kendini geliştirmek mi?"

"Anladığım kadarıyla. Biraz güzellik tüyoları ve açgözlü ilhamlarla birlikte, eminim. R2E'yi hiç duymadın mı? Bu etkinliğin yüzü olan kadın, ülkenin her yerinde, basında ve sosyal medyada boy gösteriyor. Bu çok büyük bir etkinlik. Caldwell Kongre Merkezi'nin tamamını kaplıyorlar. Bin kişi, belki daha fazla."

Bu noktada, gerçekten gevezelik ediyordu. Ama onun geri çekildiğini hissedebiliyordu ve bu da onu ileri gitmek istemesi için teşvik ediyordu. Evet, bunun saçma olduğunu biliyordu.

"Kulağa... ilginç geliyor." Bir yudum daha bira içti. "Ne zaman?" "Yarın gece."

"Daha önce hiç böyle bir şeye katılmadım."

Şimdi bu sefer o güldü. "Peki, şaşkın suratını takın, ama sen tam olarak onların hedef kitlesi değilsin."

"Öyle mi?"

Lyric kaşlarını çattı. Sonra masaya doğru eğildi. "Hey, benimle gelmek ister misin?" Adam kaşlarını kaldırıncaya, "Yani, bu ikinci bir randevu olabilir. Ve herkese senin benim korumam olduğunu söyleyebiliriz. Bunu bir sosyal deney olarak görebilirsin."

Ağzından ne çıkıyordu böyle?

"Sanırım bu bizim üçüncü randevumuz olacak," diye mırıldandı. "Ya da çatıdaki olayı da sayarsak dördüncü."

Tanrım, yüzünde hissettiği heyecanın belli olmamış olmasını umuyordu. Ama sanki buraya gelip onunla tanışmak, tüm o silahlı olayları sihirli bir şekilde silmiş gibi miydi?

"Yani o reklam panosu olayı bir tanışmadan daha fazlası mıydı?" dedi sertçe.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Eh, eğlenceliydi.

Shuli, karartılmış Mercedes'in arkasından dikkatlice bacaklarını dışarı çıkarırken, her topuğunun altında bir basınç bombası varmış gibi, monogramlı terliklerini kürekle temizlenmiş yürüyüş yoluna bastırdı. Kendi yatağında biraz uykuya dalmaya fazlasıyla hazırды, ama kapıya kadar olan yol çok uzundu.

Aracın ön tarafına bakarak, "Teşekkürler, Fritz. Kendim inebilirim," dedi.

Direksiyonun başındaki Kardeşlik'in uşağı endişeyle omzunun üzerinden bakıp selam verdi. "Ah, efendim. Emin misiniz?"

"Senin ilgilenmen gereken başka şeyler var."

Yanında oturup boşluğa dalgın dalgın bakan L.W.'ye anlamlı bir şekilde başını salladı. Sanki adam eve geldiklerinin farkında bile değilmiş gibi.

"Evet." Yaşlı uşak tekrar başını eğdi. "Kendinize iyi bakın, efendim."

Köpeğin belirsiz bir panik ifadesini görmezden gelmek zordu. Özellikle de bu ifade hiçbir kelimeyle desteklenmediği için. Ama uşak, birinin eğitim merkezinin sağlık merkezinden kendi isteğiyle ayrılma kararını yorumlayacak kadar küstah olamazdı.

Ne kadar aptalca olursa olsun.

"Evet, orada kal Fritz," diye boğuk bir sesle emir geldi koltuğun diğer tarafından. "Ben kendime bakarım."

Ne diyebilirim ki, hayattaydı. L.W. yolculuk boyunca sessizdi, düşünceli, artık neredeyse hiç sızıntı yapmayan, hastane önlüğü giymiş, önceki geceki femoral arter problemi yüzünden açıkça alçakgönüllü hale gelmiş bir sert adamdı. Gerçekten oldukça acınası bir durumdu, ama Shuli de kötü durumdaydı, sadece daha iyi giyinmişti. Willhis ona kırmızı saten bornoz ve pijama setini getirmişti. Terliklerle birlikte.

"Oh, efendim, şimdi iniyor musunuz?" Fritz, diğer arka kapı açıldığında panik içinde emniyet kemerini çözdü. "Belki de Wheel'e dönüyorsunuz diye düşündüm..."

"Ben burada yaşıyorum. Ayrıca, o iniyorsa ben de iniyorum."

Uşak, tahtın varisini endişeyle izlerken, yaşlı yüzü daha da kırıışmıştı. "Efendim, elbette. Ama en azından kapıya kadar size eşlik edebilir miyim?"

"Hayır, yapamazsın."

İkisini kavga etmeye bırakarak, Shuli sedanın arka koltuğundan kendini kurtardı ve acı içinde yüzüne bir gülümseme takındı — çünkü tüm vücudu dik durmaya isyan ederken, fazla bir şey belli etmemek ve tıbbi muayeneye neden olmamak için umut ediyordu. Bu sırada, Mercedes'in diğer tarafında L.W., silahlarının bulunduğu siyah Nike çantasını bir omzuna asmış, koltuk altlarına zorla sokulan bir çift koltuk değneğini tutuyordu.

Bu arada Fritz ön koltukta hiperventilasyon yapıyordu. Ancak bu tür doğrudan bir emir karşısında yapabileceği pek bir şey yoktu.

L.W. arabanın arkasında topallayarak dolaştıktan sonra, kürekle temizlenmiş yürüyüş yolunun başında Shuli ile yan yana durdu. Hatta aynı eliyle, uyumlu bir şekilde el salladılar. Ancak Mercedes olduğu yerde duruyordu, egzoz borusundan bir buhar bulutu yükseliyordu, benzinli motorun işareti olarak.

Kuşkusuz, uşak, hizmet etme ihtiyacı (özellikle L.W. söz konusu olduğunda) ile yardım etme davetinin olmaması arasında sıkışıp kalmış, içsel bir çatışmanın içindeydi. Ve bu durum, tüm vücudunu felç ediyordu.

Zaman geçtikçe, Shuli olduğu yerde kalmaya devam etti, tıpkı Ratables'daki tamirhanelerden biri gibi. L.W. de aynıydı, soğukta aptal gibi orada duruyor, sanki biri ayak tabanlarına çivi çakıyormuş gibi bir ifadeyle elini sallıyordu.

Sonunda, ışıklar daha kırmızıya döndü, motor çalıştırıldı ve ileri hareket başladı.

Fritz özel yolu tamamen geçip demir kapının köşesini dönene kadar beklediler, sonra birkaç küfürle kollarını indirdiler. Arkalarına döndüklerinde, *doggen'in* ayrılma nedeni anlaşıldı.

Willhis, kanepeleri hemen getirmezse ikisinin de kalp krizi geçireceğinden endişeleniyormuş gibi karlı yolu hızla koşuyordu.

"Efendim! Lordum!" Uşak kürek çekerek durdu, parlatılmış rugan ayakkabıları iki buz küpü kadar kaygandı. "İzin verin!"

Dük ve onun deri ve silah yüklü yükü varisin omzundan indirilirken, Shuli *köpeğinin* ona yardım eli uzatması için sağduyulu davranmasına çok minnettardı. Normalde, sert adamlık yapıp kendi başına yürümeye devam ederdi, ama son yirmi dört saatten sonra böyle yapmadı. Tüm sabit Freddy'leri atlayarak, üçlü olarak, şimdiye kadar var olan en uzun yürüyüş yolunu kesinlikle ve kesin olarak tırmanmaya başladılar.

L.W. öncülük etti, koltuk değnekleriyle daha hızlı ilerledi ve nedense, belki de Shuli'nin vücudundaki ağrı kesicilerin etkisiyle, savaşçının beyaz evin önünde keskin bir silueti, sert bir noir çizgi romandan çıkmış gibi görünüyordu: Tüm keskin görsel kesikler, yeni bir izleyici kitlesi için güncellenmiş "görkemli Wayne Malikanesi" saçmalığı, artık Gotik çatılı ve çok katlı değil, sanki Guggenheim özel konut olmaya karar vermiş gibi.

Ebeveynlerinin zamansız ölümlerinin ardından kendisine bıraktıkları tüm parayla, istediği yerde yaşayabilirdi ve burayı, büyüdüğü geleneksel malikaneden farklı olduğu için kasten seçmişti. Her şey farklıydı. Her mobilya parçası, tüm sanat eserleri ve halılar. Stal da.

Yeni bir başlangıç.

Ve şimdi bir oda arkadaşı vardı.

"Yaşasın," diye soğukta mırıldandı.

Willhis kapıyı açık bırakmıştı ve L.W. içeriye doğru topallayarak girdi, cilalı beyaz mermerleri geçerek evin kendi kanadına açılan koridora doğru ilerledi. O odasına doğru kaybolurken, Shuli tüm *ahstrux nohtrum* olayının ilk kez yaşandığı anı hatırladı. O adama

Roor planının bütün bir bölümünü vermek rahatlatıcı olmuştu — ikisinin birbirleriyle çok fazla karşılaşmayacakları umuduyla.

Gündüzleri ve geceleri evdeyken o pisliği çatısı altında barındırmanın verdiği hain bir güvenlik duygusu da vardı. Tabii bunu kimseye, özellikle de Kendisi Majesteleri'ne itiraf etmeyecekti. Ancak gerçek şu ki, Caldwell her geçen dakika daha da tehlikeli hale geliyordu ve L.W. huysuz bir piç kurusu olsa da, dövüşme yeteneklerine kimse karşı çıkamazdı.

Shuli'nin ailesine yapılanlardan sonra, pek iyi uyuyamamıştı. Hayır, oraya gitmeyecekti.

Willhis durdu. "Efendim? Nereye gitmiyorsunuz?"

Kahretsin, bunu yüksek sesle söylemişti. "Özür dilerim, beni dikkate almayın."

Eşiği geçtikten sonra, köpeğin kolunu bıraktı ve ikinci kata çıkan döner merdiveni ölçtü. Başını geriye eğip basamakları sayarken, kalçasındaki ağrı keskinleşerek tam bir acıya dönüştü.

"Belki efendim asansörü kullanmak ister?" "Çok haklısın, Willhis."

"Size bir şey getireyim mi?"

"Klinikte yemek yedim ama teşekkürler." Uşağın elinden tepsiyi aldı ve Otis'e doğru yürümeye başladı. "L.W.'nin odasına biraz yiyecek ve içecek götürsen iyi olur. Kahvaltılık şeyler ve bir sürahi taze kahve olsun yeter. Kapıyı çalarak geldiğini haber ver ama içeri girmek için izin isteme, tepsiyi komodinin üzerine bırak ve çık. Ona hiçbir şey sorma. Sana siktir git der."

"Peki efendim. Hemen yapacağım..."

Shuli asansör kapısının önünde durdu ve çağırma düğmesine bastı. "Bir şey daha var. Ağrı kesici ilaçları alması gerekiyor ama almıyor."

"Unutursa diye ilaç programı hazırlamalı mıyım?"

"Hayır, hapları klinikte bıraktı. Ona bir şişe Jim Beam getirmeni istiyorum. İçip bayılmasını istiyorum."

"Elbette." Willhis derin bir reverans yaptı. "Peki ya siz, efendim?"

"Oh, bana vermek istedikleri her şeyi aldım ve bu çantada yedeklerim de var ." *Bing!* sesi duyulduğunda, elini öne uzattı. "Teşekkürler

."

"Rica ederim, efendim. Hemen misafirimizle ilgileneceğim."

Çantayı asansöre attı ve çanta *gürültüyle* yere düştü. "O misafir değil. O bizim oda arkadaşımız."

İçeri giren Shuli düğmeye bastı ve kapının, uşağının endişeli yüzüne kapanışını izledi. Yukarı çıkarken, aynalı duvara yaslandı ve krom korkuluğa tutundu. Varışını haber veren bir sarsıntı oldu ve kapılar açıldı. Artık sert adam rolü yapmaya gerek yoktu.

Çantayı kalın beyaz halının üzerinde sürüklemeye başladı.

İkinci Roor'da, beyaz üzerine beyaz üzerine beyaz koridorun her iki yanında her türlü yatak odası süiti vardı. Ana süit en sondaydı ve zavallı kıcını ve çantasını sürüklemeye devam ederken, (1) neden daha küçük bir evde yaşamadığını ve (2) neden diğer evlerin hiçbirinden yararlanmadığını merak etti.

Bu, tenis topunu raketin kenarına vurmak gibiydi. Ortadaki en iyi nokta olmasa bile, o kısmın parasını ödemiştin.

Ya da onun gibi bir şey.

"Soru neydi?" diye mırıldandı.

Karlı yürüyüş yolundaki durumun bir yansıması olan çarpıcı bir optik yanılsama içinde, koridor ilerledikçe uzuyor gibi görünüyordu. Ayrıca, nedense kendisi de kısalıyor gibi hissediyordu.

Sonunda kapısına vardığında, zihniyle kapıyı açmaya çalıştı. Başaramadı. Eski usulü denemek zorunda kaldı ve kapı kolunu çevirdi.

Beyaz üzerine beyaz üzerine beyazdan oluşan iç mekanı ona bir bulutu hatırlatıyordu ve dekoratörle beyaz rengi bu kadar yoğun kullanırken, kendine bunun topladığı Rothko tablolarını öne çıkarmak için olduğunu söylemişti. Onlara gerçekten öne çıkabilecekleri bir arka plan sağlamak için.

Şimdi ağır paneli kapatırken... bunun bir bağıllık eksikliğini gösterdiğini düşündü. Eşyalarını taşınmış, ama kendisi taşınmamış gibi.

"Tamam. Peki, bu harika."

Duyayı kapının hemen içinde bıraktı ve klinikten ayrılmadan önce duş almayı akıl ettiği için kendini tebrik etti: Onların sağladığı sandalyeyi, duvardaki tutamakları ve o nozul şeyini kullanmıştı.

Tek yapması gereken, kral boy yatakta kayarak yüzüstü, Wonder Bread ekmeği kadar yumuşak yorganın üzerine düşmektir. Yorgan onu sararken, yaralı vücuduna nazikçe baskı uygularken, başını yana çevirdi, nefes verdi ve gözlerini kapattı.

Burası çok sessizdi. Bipleyen makineler yoktu. Klinikte dolaşan insanların ayak sesleri yoktu. Fısıltılı sesler yoktu...

Kapı çalındı.

"Ben iyiyim, Willhis."

Tık tık.

"Ben iyiyim, Willhis!"

Kapının açılma sesini duydu ve zorlukla dönmeye başladı. Küfür etmek istedi, ama kendini tuttu. *Doggen*, tüm dünyaya karşı duyduğu öfkenin hedefi olmayı hak etmiyordu.

Tamam, bu olayın çoğu Lyric ile ilgiliydi. Ve o insan...

Uşak ya da başka bir personel değil.

L.W. kapının önünde, tek koltuk değneğiyle dengede duruyordu, hala hastane önlüğu giyyordu. Büyük vücudunda, sanki minyatür bir önlük giyyormuş gibi görünüyordu, ayak bilekleri ve dövmele alt karın bölgesi görünüyordu. Önlüğün göğsü de çok dar gelmişti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu

Shuli. "İçeri girmemin sakıncası var mı?"

Tam olarak bir soru değildi. Ama adamın genelde aldığu sorulardan çok daha yakındı. "Evet, tabii."

Tahtın varisi kapıyı kapattı ve tereddüt etti.

"Tamam, bana ne haltlar döndüğünü anlatman lazım." Shuli şakağını hafifçe vurdu. "Çünkü kafamda bir sürü kötü düşünce dolaşıyor, sen orada durup kötü haber verecekmiş gibi bakıp, bu lanet konuşmayı nasıl başlatacağını bilemiyormuş gibi davranmaya devam edersen."

Son zamanlarda birlikte geçirdikleri *tüm* eğlenceyi düşünürsek, durumu daha da kötüleştirecek ne olabilir ki? Evet, Kardeşlik, *daha zayıf olanlarla* karşılaştıkları ve onları apartmanın arkasına kadar kovaladıkları hikayesini kabul etmişti, ama Lyric'i korumak için uydurdukları yalan pek içlerine sinmemişti.

Gerçekte Shuli o kadın için her şeyi yapardı.

L.W. topallayarak içeri girdi ve bir büfenin üzerindeki Rothko'ya bakmak için durdu. "Düşünüyordum da."

"Demek bu yüzden bütün gün odun yanık kokusu aldım," diye mırıldandı Shuli.

Savaşçı omzunun üzerinden arkasına baktı. "Bu ifadeyi hiç anlamadım."

"Ben de." Shuli, yastıklarına yaslanana kadar geriye doğru kaydı. "İnsanların kullandığı dil, saçmalıklarla dolu bir oyun alanı. Mutlu istiridyeler, bulutların üzerinde olmak ve ayın üzerinde olmak gibi şeyleri sonra konuşabiliriz."

L.W. resimden resme topallamaya başladığında, Shuli yeniden konumlanmanın getirdiği acıyı Rare ile dışarı verdi ve bekledi. Erkeğin bu kadar gergin olduğunu hiç görmemişti.

"Ne olursa olsun," diye buldu kendini, "biz hallederiz."

Bu cüretkar ifadenin inanılmazlığına şaşırmıştı. Büyük Kör Kral'ın oğlu, Wrath'ın desteğine sahipken kimsenin yardımına ihtiyaç duymuyordu. Ama bu konu açıkça özeldi.

İnsanların kiminle paylaşacaklarını seçtikleri türden özel bir meseleydi.

"Son zamanlarda gerçekten pislik gibi davrandım."

Shuli kaşlarını kaldırdı. "Son zamanlarda mı? Hayatın boyunca öyleydin."

L.W. odanın diğer ucuna sert bir bakış attı. "Gençken öyle değildim. O zamanlar iyiydim. Ben... iyi bir çocuktum."

Shuli başını sallayarak onayladı. "Ben bilemem. Ama sen biliyorsun."

O gururlu, asil baş sarı ve turuncu bir tuvale döndü. "Değişim dönemime girene kadar... değişmemiştim."

"Olması gereken de buydu."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra L.W. kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Aslında o kadar da kötü değildi. Hemen sonrasında. Yıllar boyunca, ben iyiyordum. Sanırım tazminatlar ben farkında bile olmadan başlamıştı."

Adam bir sonraki tabloya geçti, beyaz mermer şöminenin solundaki tabloya, içinde hiç 1re olmayan tabloya. Asla olmayacaktı.

Sert odun yanma kokusundan nefret ediyordu, bir de ortalığı kirletiyordu. "Ama son zamanlarda..."

L.W. başını sallayarak diğer taraftaki ikiz tuvalin yanına yürüdü.

"İşleri yolunda tutamadım," diye bitirdi ve Shuli'ye döndü. "Bitty ile dalga geçmememi söylediğini hatırlıyor musun? Onun benim için fazla iyi olduğunu söylemiştin."

"Öyle söylediğini hatırlamıyorum."

"Ama öyle demek istemiştin."

"Aslında hayır. Sen kralın oğlusun, soy açısından, senin konumundan daha iyisi olamaz."

"Ben aile ağacından bahsetmiyorum. Onun daha iyisini hak ettiğini söyledin ve bunu içtenlikle söyledin."

Shuli'yi garip bir önsezi kapladı ve ensesi gerildi. "Ne haltlar karıştırıyoruz biz burada? Sen... psikolojik bir sorunumuz mu var? Gerçek anlamda bir sorun."

Tanıdığını sandığın insanların, gerçek suç meraklılarının nesiller boyu bahsettiği türden canavarlara dönüştüğü türden bir sorun.

Shuli, L.W.'nin üst vücudunu ölçtü. Bacağındaki yara adamı biraz yavaşlatsa da, bu pislik tam burada, tam şu anda psikotik bir kriz geçirirse kimin kazanacağı belliydi.

Silahların bulunduğu çantaya göz attı. Yanındaki küçük masada bir dokuzluk vardı, ama büyük bir hareket yapmadan ona ulaşması imkansızdı - ve bu, kendi tarafındaki yaralanmayı hesaba katmadan önceydi.

L.W. uzun ve yavaş bir nefes aldı. "Korkunun kokusunu alabiliyorum." Tamam, buna cevap verecek bir şey yoktu...

"Ben sadece... düzgün göremiyorum."

Shuli birdenbire hareketsiz kaldı. "Neden bahsediyorsun sen?"

Tahtın varisi, sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir sessizlikten sonra, alçak sesle şöyle dedi:

"Kör oluyorum."

OTUZUNCU BÖLÜM

Dev ve Lyric Roberto'nun mekanından çıktıklarında, Lyric kafası karışık bir haldeydi. Dev'in bundan sonra ne yapacağını, kendisinin ne yapacağını, Dev'in evine gidip başladıkları işi bitirip bitirmeyeceklerini merak ediyordu. Ya da... belki biraz daha ileri gideceklerdi...

"Harikaydı." Dönüp ona baktı. "Yemekten bahsetmiyorum."

"Bolognese'yi beğenmedin mi?"

O gülerken, kız onun yüzünü izledi, gözlerinin kenarlarında oluşan kırışıklıkları gördü, gülümsediğinde aradığı bir şeydi bu. Bu onu bir şekilde daha genç gösteriyordu, insan olarak yirmili yaşlarının sonlarında olmasına rağmen. Ona yaşını sormuş muydu? Hatırlamıyordu. Ve P.S., onlara bir bakın, sıradan insanlar, sıradan sorunlar: Randevu yorumları, bir İtalyan restoranının tabelasının ışığında oylanmak, ilerlemekte tereddüt etmek, ayrılmak istememek.

Önceki geceden büyük bir fark vardı — ve aslında, ondan önceki geceden de.

"Senden hoşlandım." Eli uzandı ve rüzgârın savurduğu bir tutam saçını okşadı. "Ama yemek de güzeldi."

"Evet," diye fısıldadı.

Bu, onun sormadığı soruya bir cevap mıydı? Evet, öyleydi. Ancak, aralarındaki duraklama gerçek bir sessizliğe dönüştüğünde, kız bir kez daha reddedilip reddedilmeyeceğini merak etti...

"Keşke seni evime götürebilseydim."

"Oh." Kafasını sallayarak zihnini boşaltmaya çalıştı. "Yani, tabii. Bu... İne. Anlıyorum..." "Seninle birlikte olmak istemediğim için değil. Aslında taşıyorum."

"Öyle mi?" Çok fazla yankı uyandıran şoku bastırmaya çalıştı.

"Caldwell'den mi?"

Hayır, Kuzey Dakota'dan, aptal, diye
düşündü. "Nereye gideceğimi
bilmiyorum."

Onun daha fazla konuşmasını bekledi. "Oh. Tamam."

Ama hadi ama, bu ilişkinin nereye varacağını sanıyordu ki? O, onun gerçekte kim olduğunu bilmiyordu, o da onun gerçekte kim olduğunu bilmiyordu — ve şimdi geriye dönüp baktığında, masada yaptıkları konuşmaların hepsinin çok yüzeysel olduğunu fark etti. Adam bir kez bile ailesini veya hayatını sormamıştı ve kadın rahatlamıştı, çünkü anne, baba, baba, baba ve erkek kardeşi dışında ne paylaşabilirdi ki? Ve bu bile, deyim yerindeyse, asıl konuyu gölgeliyordu.

Düşündüm de... ne hakkında konuşmuşlardı ki? Şimdi hatırlayamıyordu... Hayır, durun. Bu tamamen doğru değildi. Ona üçüncü bir randevu teklif etmişti ve o evet dememişti. Konuyu, onun ne sipariş edeceği ya da benzer bir banal konuya çevirmişti. Hayal kırıklığı doruğa ulaştığında, burada gerçekçi olması gerektiğine karar verdi. Arkadaşları tarafından özenle ayarlanmış ya da ortak bir ilgi alanı sayesinde tanışmış değillerdi. Onlar... çarpışmışlardı.

"O zaman bu bir veda yemeğiymiş." Sonra zorla gülümsedi. "Ya da belki de gerçekten öyle demek istemedi bir 'görüşürüz'dü."

Gözleri kadının yüzünü izledi. "Seninle bunu yapmamalıyım. Bu... adil değil." "Evli misin?" Kadın ellerini kaldırdı. "Bunu dün gece sormalıydım —"

"Hayır, değilim. Evlilik benim gibi bir adam için uygun değil."

"Oh."

Sokakta, birkaç araba yanlarından geçip gitti, kavşaktaki ışık yeşile dönmüştü. Rüzgâr şiddetini arttırınca, kız titredi.

"Nerede yaşıyorsun?" diye sordu bir süre sonra. Sanki gerçekten bilmek istemiyormuş gibi.

"Neden benimle burada buluşarak zamanını boşa
harcadın?" "Soğuksun. Araban nerede?"

"Cevap ver," diye karşılık verdi.

Dev ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu ve sırtını düzeltir gibi göğsünü öne doğru uzattı. Sonra gözleri etrafta dolaştı ve kadının başının üstüne odaklandı.

"Neden zamanımızı boşa harcadın?" diye tekrarladı.

"Çünkü ne kadar kendimi ikna etmeye çalışsam da, seni görmemek mümkün değildi." Gözlerini onun yüzüne indirdi. "Seni aklımdan çıkaramıyorum."

Lyric ağzını açtı. Kapattı. Ve o anda onun gözleri daha da aşağı indi... ve dudaklarında kaldı.

"Peki şimdi ne yapacağız?" diye mırıldandı.

Dev ona yaklaştı, kolunu beline doladı. Onu geriye doğru eğdiğinde, Lyric ellerini Dev'in omuzlarına koydu.

"Sen söyle," dedi.

"Başka kime söyledin?" diye sordu Shuli.

Yatak odasının diğer ucunda, L.W. devam etti ve banyo kapısının yanındaki Rat duvarına doğru ilerledi. Bir başka tablonun önünde durdu.

"Rothko," diye mırıldandı.

Shuli kaşlarını çatı. "Sanatçıyı tanıyor musun?"

"Tabii ki. Bu kadar şaşırmış gibi davranma."

"Egonu okşamak ve insanları yargılamakla meşgul olduğun için sanat tarihine pek zaman ayıramadığını düşünmüştüm."

"Sen tam bir pisliksin." Ama ses tonu yumuşaktı. "Ve bu duvarlarda çok değerli eserler var. Aşağıda da öyle. Fuayedede asılı olan Pollock benim en sevdiğim eser."

"Ailem Avrupa'nın eski ustalarının eserlerini toplardı. Ben toplamadım."

L.W. ona bir bakış attı. "Aile sorunların da var, ha."

Shuli bu konuya girmedi. "Gözlerinden başka kime bahsettin?" "Kimseye."

Shuli, ensesini ovuşturarak, adamı yeni bir bakış açısıyla değerlendirdi. Tahtın varisi, yaralı ve koltuk değneği olmasına rağmen, hala korkunç derecede güçlüydü, kesinlikle kimsenin karanlık bir sokakta karşılaşmak isteyeceği türden bir adam değildi. Ama lanet olsun.

Kafasını salladı. "Tanrım. Emin misin?"

"Evet, geçen yıl boyunca böyle oldu. Ve sana sadece şunu söylüyorum..."

"Çünkü sahada öldürülmememi istiyorsun." "Hayır, neden böyle davrandığımı açıklamak için." L.W. ayağa kalktı.

Yatağın kenarında. "Gerçekten savaşmak için ne kadar zamanım kaldığını bilmiyorum. Hala tüm yeteneklerime sahipken Lash'e ulaşmak ve onu öldürmek istiyorum."

"Yoksa 'yok etmek' mi demek istedin?" Shuli kırmızı saten cüppesinin kollarını oynatarak düşündü, en azından şu anda vücudunun ne kadar acıdığını düşünmüyordu. "Ve ne olursa olsun, o kötü canavarın öldürülebileceğini bilmiyorum."

"Eğer onun babası Omega ortadan kaldırılabiliyorsa, o da ortadan kaldırılabilir. İkisi de aynı pislikten yapılmış. Bu yüzden bir yer arıyorum. Bu yüzden mümkün olduğunca her saat dışarıda dolaşıyorum. Çok geç olmadan onu bulmalıyım."

Shuli, kütüphaneci gibi parmağını salladı. "Böyle devam edersen kendini öldüreceksin. Özellikle de yapamazsan..."

"Şimdilik yeterince iyi görebiliyorum."

Sonra ikisi birbirlerine bakakaldılar. "Yalan söylüyorsun," dedi Shuli bir süre sonra.

"Ne hakkında?"

"Davranışını açıklamaya çalışmıyorsun. Beni suç ortağın yapmaya çalışıyorsun."

Karşılığında sadece göz teması ve sessizlikle karşılaşınca, kısa bir kahkaha attı. "Vay canına."

"Sen benim *ahstrux nohtrum'*umsun. Bu yolculuğa benimle birlikte çıkacaksın."

"Seni hayatta tutmam gerekiyor, intihar görevinde senin Robin'in olmam."

"Bu intihar görevi değil." L.W. önündeki koltuk değneğini hareket ettirerek, beyaz halının üzerinde gri ucunu, tahtaya yazılmış bir şeyi işaret eder gibi zıplattı. "Biz savaşmak için eğitildik, katilleri öldürmek bizim görevimiz ve bu hedefi gerçekleştirmek için Lessening Society'nin liderini ortadan kaldırmak mümkün. Sadece Lash'in nerede olduğunu bulmamız, ona nasıl ulaşacağımızı belirlememiz ve onu havaya uçurmamız gerekiyor."

"Babanıza yaptıklarının intikamı." Shuli bu motivasyonu düşündü. "Biliyorsunuz, sizi Kral ile son gördüğümde, onu pek sevmediğiniz izlenimini edindim. Garip bir çağrı - tahammül edemediğiniz bir efendinin intikamı."

"Beni durdurmasını istemiyorum."

"Bu yüzden mi ondan nefret ediyorsun? Oyuncaklarını elinden alacağından mı korkuyorsun?" Shuli başını salladı. "Buna inanmıyorum, ama bu senin sorunun. Ve sana tüm bu konuda yanıldığını söyleyeceğim."

"Kimin umurunda? Kişisel inançlarım ve senin görüşün, yapacağım şeyle alakasız."

"Hayır, bu o fee-fee saçmalığıyla ilgili değil."

"Ha?" L.W. kaşlarını çattı. "Fee-fee..."

"Duygular. Duygusal şeyler." Shuli eliyle havayı vurdu. "Ama konudan sapıyorum, seni koca, aptal, kraliyet pisliği. Yanıldığın şey, senin büyük planındaki benim rolüm. Bu *benim için* intihar görevi, senin için değil. Dün klinikte kardeşlerin ne hakkında konuştuğunu duydun mu? Baban aleyhine bir komplo var."

"Evet, duydum."

"Whestmorel denen adamı öldürecekler. Onu bulur bulmaz."

L.W., koltuk değneği olmayan tarafını omuz silkti. "Öyle de olmalı."

"Peki, tahtın varisi Lash'e ulaşmak için gizli ve yasadışı bir göreve yardım ve yataklık edersem bana ne olacağını düşünüyorsun? Bu tahtına ihanet olur, çünkü o şık koltuğa oturacak sıradaki kişi sensin, seni karanlık, kasvetli aptal. Kral ve Kara Hançer Kardeşliği beni kesinlikle öldürecek, ve bu, başarılı olsan da olmasan da geçerli."

"Dün gece seni bağışladılar."

"Bu sefer bana *hiç* müsamaha göstermeyecekler." Shuli tekrar başını salladı. "O zaman beni tarlada becerdin, ama o konuda benim kontrolüm yoktu. Sen bahsettiğin şey benim tam katılımımı gerektiriyor."

"Kimse bilmek zorunda değil."

"Bu *nasıl* işe yarayacak sanıyorsun?" "Çünkü ben hiçbir şey söylemeyeceğim, sen de öyle."

Shuli odasına, ölen anne babasının parasıyla sırf onlara inat etmek için satın aldığı tüm tablolara baktı. Lekeli tabloları sevdiğinden bile emin değildi.

sanatsal açıdan bakıldığında boktan tuvalerdi. Onları satın almıştı çünkü o iki aristokrata birer hakaret niteliğindeydiler. Gerçek şu ki, kardeşi bir yıl önce aşırı dozdan ölmeseydi, Shuli bir kurusuz sokaklarda kalacaktı. Oysa, "yedek" olan kişi varsayılan olarak malları aldı. Muhtemelen kederden o kadar etkilenmişlerdi ki, vasiyetlerini revize etmeyi unutmuşlardı.

Evet, ebeveynlerle ilgili karmaşıklıkları anlıyordu.

"Yardıma ihtiyacın olduğunu söyle," dedi alçak sesle.

Ona hiçbir cevap gelmeyince, kaşlarını kaldırdı. "Bir erkeğe senin için hayatını tehlikeye atmasını istiyorsan, bunu düzgün bir şekilde talep etmelisin. Ve biraz incindiğimi itiraf etmekten gurur duymuyorum."

L.W. gözlerini devirdi. "Ne hakkında?"

"Bana gelmenin tek nedeni, gözlerinin bozulması ve tek başına yapamayacağının farkına varman. Oh, ve P.S., iki gece önce seni bulmak için ayaklarım kanayana kadar yürüdüm. Her yerlerinde su topladı. İnsan olsaydım, sakat kalırdım."

"Sana ortotik ayakkabı alacağım." "Ve yara bandı." "Anlaştık."

Ama sonra L.W. çenesini indirdi ve kaşlarının altından dışarıya baktı. "Cevabın ne, aristokrat?"

"Soru ne, prens?"

L.W.'nin sesi alçaldı ve o kadar düzleşti ki, neredeyse hiç yok gibiydi. "Benimle dalga geçme lan."

"O zaman hayır demek bir seçenek değil." Shuli yastıklarından kalktı. "Eğer işbirliği yapmazsam beni öldüreceksin, ha? Yarın gece tarlada bir kaza gibi gösterecek misin? Oops, sevgili Shuli dost ateşi altında kaldı. Ne kadar üzücü. Ya da belki de beni ve *köpeğimi* burada ve şimdi katledip, *daha aşağılık birinin* yaptığını iddia edeceksin. Muhtemelen ikincisi daha iyi. Bana çok fazla zaman verirsen, senin parlak fikrini Kral'a götürmek zorunda kalabilirim."

"Sanırım ayrılacağız, aristokrat. Cevabın ne?" "Bana ihtiyacın olduğunu söyle," diye karşılık verdi Shuli.

L.W.'nin üst dudağı dişlerinden kalktı. "Tam tersi. Senin bir amacın, bir çağrın, geceleri uyanmak için bir nedenin yok. Sen bir pisliksin, güven fonu.

Sıfır varlığından dikkatini başka yöne çekmek için düzenlediği partilerde bile sıkıntısını gizleyemeyen bir bağımlı. Sahip olduğun para kazanılmış değil, miras kalmış ve bu parayla arkadaşlarını satın alıyorsun çünkü bu sana onlar üzerinde kontrol sağlıyor ve böylece onların gerçek seni görmesinden ve bu kadar işe yaramaz olduğun için seni yargılamasından endişelenmene gerek kalmıyor. Seks için bile para ödemek zorundasın, çünkü sana silah dayasan bile seni istemeyecek bir kadına aşkınsın, çünkü o, senin içkini içen ve kokainini çeken yalakaların aksine, ince derinin altında savaşmaya veya aşık olmaya değer hiçbir şey olmadığını biliyor.

Shuli boğazını temizledi. Sonra sert bir şekilde şöyle dedi: "Ve sen bana seninle birlikte ihanet etmemi isteyen kişisin. Üzgünüm ama, epik, boktan monologun güzeldi ama beni seçiyorsan ve partnerin hakkında böyle düşünüyorsan, pek de zeki görünmüyorsun, *Küçük Öfke*."

"Siktir git," diye bir homurtu geldi.

Kulağını kapatan Shuli başını çevirdi ve serbest eliyle kendini işaret etti. Sonra öylece oturdu.

Sonsuz bir sessizlik oldu. Ta ki sonunda... "Sana ihtiyacım var," diye dişlerini sıkarak söyledi tahtın varisi.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Lyric daha önce şehir merkezindeki dairelerin hiçbirini kullanmamıştı. O ve kardeşi, bir süre önce —şimdi birkaç yıl önce— ikisinin de artık çocukluktan çıktığı ve muhtemelen ebeveynlerinin yakınlığından uzak bir hayat sürmeleri gerektiği düşüncesiyle, birer daire verilmişti. Ancak ne Lyric ne de Rhamp, Wheel'deki odalarından taşınmamıştı. Aslında, neden taşınınsınlar ki? Rhamp, Shuli'nin dairesini özel işleri için kullanıyordu, bunun dışında her zamanki gibi kendi odasında uyuyordu. Lyric ise yeraltındaki toplulukta olmayı seviyordu. Her zaman konuşacak biri, yapacak bir şey, öğrenecek bir şey vardı.

Ve kesinlikle gidecek bir yere ihtiyacı yoktu...

"Commodore mu?" Dev köşeyi dönerken sordu.

Bu sözler sıradan bir sözdü, ne buraya ne de oraya ait, ama o, bu yüksek katlı binanın şehirdeki en lüks bina olduğunu, Caldwell'ın New York'taki Dakota'ya eşdeğer olduğunu biliyordu.

Tabii, ikincisi modern olsaydı. Ve yaklaşık beş yıl önce 100 milyon dolarlık bir yenileme geçirseydik.

Onun profiline baktı. "Sadece tek yatak odalı bir daire. Lüks bir yer değil."

"Ne zamandır burada yaşıyorsun?"

"Ben... Yani, ailemle birlikte yaşıyorum." Bir şey, herhangi bir şey sormasını bekleyerek durakladı. "Ve kardeşimle."

O bir tür *hmm* sesi çıkardığında, kadın onun daha fazla konuşmasını istedi, ama yine de bu çok saçma bir istektir. Ona söyleyebileceği şeyler çok sınırlıydı

ve her halükarda, bu gerçek bir "flört" türünde bir ilişki olsaydı, ailelerle ilgili detaylar eninde sonunda tanıştırma taleplerine yol açardı.

Ve Rhamp'ın şu anda onunla konuşmadığı göz önüne alındığında, en yakın akrabalarının hepsinin vampir olması aslında ikincil bir sorundu.

Oh, ve Dev zaten taşınyordu. Yani... evet.

Birlikte, yenilenmiş mermer girişe çıkan bina genişliğindeki merdivenleri çıktılar. Commodore, girişlerinin cam kolyesine yükselen beton merdivenleriyle daha çok bir hükümet binası gibi görünüyordu, ancak kentsel zeminden yükselen yirmi beş katlı pencereleri renklendirmek için yapabileceğiniz çok fazla bir şey yoktu.

Kar temizlenmiş altı katı çıktılar ve o elini onun dirseğine koyduğunda, kadının aklına onun tavırları geldi. Ve onun sevmediği, ölen annesi. Fiziksel çekiciliğin, insanın diğer kişinin zihnine girmek istemesine neden olan yanı neydi? diye merak etti. Öte yandan, o kadar yoğun hissediyordu ki, onu anlamak istiyordu, sanki bunu yaparak kendi güçlü tepkisini anlayabilecekti.

Ancak bu konuda, ona sormadığı soruların sayısına bakılırsa, bu ilişkide tek taraflı bir arayış içinde olduğu açıktı.

Daha doğrusu, bir tür ilişki.

Lobiye girdiklerinde, paspasın üzerinde ayaklarını sertçe yere vurdukları için ayak sesleri her yerde yankılandı. Masadaki güvenlik görevlisi onlara el salladı ve ikisi de karşılık verdiklerinde, kadın buraya gelmeyeli çok uzun zaman olduğu için kimlik sorulacak mı diye merak etti.

Ancak güvenlik sisteminde şüphesiz yüz tanıma yazılımı vardı.

Asansörlerin bulunduğu yerde Dev düğmeye bastı ve birlikte beklediler. Parlak çelik kapıların yansımada, ikisini birden izledi. O, az önce geçtikleri lobiye sakın bir şekilde inceliyordu, gözleriyle etrafı dolaşırken vücudu gevşemişti. Tanrım, onu ne kadar kıskanıyordu, özellikle de asansörün geldiğini belirten zil sesi çaldığında kendi kendini izlerken.

"Hangi kat?" diye sordu, parlayan düğmelerin yanına yaklaşarak.

"On dört."

"Anladın."

Hafif bir sarsıntı oldu ve sonra yukarı, yukarı, yukarı ve uzaklara gittiler. Bir sonraki *bing!* sesi geldiğinde, bir buçuk saniye sürmüş gibi hissetti, ama bu senin dikkatini dağıtan bir şeydi.

"İşte geldik," diye mırıldandı dışarı çıkarken.

Koridorda yürürken, her kapının yanındaki numaraları takip etti. Numaralar azaldı... ta ki koridorun sonuna gelene kadar. Sonra kaşlarını çattı.

"Oh, bekle. Üzgünüm, orada kalmış. Üzgünüm, kafam karıştı."

"Sorun değil."

Lyric geri döndü, onları tekrar asansörlerin önünden geçirdi ve diğer uca doğru yarı yola kadar indi. "İşte geldik."

Bakır anahtar 1ne'ye girdi, ama doğru anahtar olup olmadığını merak ederek nefesini tuttu...

Sürgü mekanizması bir kez döndü ve kapıyı açtı. Taze limon kokusu burnuna çarptı ve şaşırdı. En son ne zaman buraya geldiğini hatırlamıyordu, ama burası açıkça yakın zamanda temizlenmişti. Fritz ve ekibi gerçekten harikaydı.

İçerisi karanlıktı ve o, duvar anahtarını bulmak için etrafı yoklayarak dikkat çekmemeye çalıştı. Sonunda tuvaleti ve mutfağın girişini geçip dolaşmaya başladı ve her şeyi açıp hareket algılama sistemi olarak adlandırması gerekip gerekmediğini merak etti. Kahretsin, lambalar mı vardı yoksa raylı aydınlatma mı vardı, hatırlayamıyordu...

Tanrıya şükür. Bir anahtar. "Bunu açayım."

Tık.

Işıklar yandığında, omzunun üzerinden arkasına baktı. Dev geride kalmıştı ve duvara yaslanırken, kapüşonlu gözleri ona bakıyordu.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi ve omzunun üzerinden geldikleri kapıya doğru başını salladı. "Sen güvenli bir şekilde eve vardığına göre artık gidebilirim."

Kadın etrafına bakındı. Burası, kelimenin tam anlamıyla bir otel odası gibiydi. Temiz, düzenli, işlevsel mobilyalar doğru yerlere yerleştirilmişti. Gri, krem ve beyaz renklerin kullanımı, yorgun zihni sakinleştirmek için seçilmişti ve batı ufkunda ikiz köprülerin ve şehrin parıldayan diğer tarafının manzarası güzeldi, ama soğuktu.

O pencerelerden yansıyan ışıkta onun gözlerine baktı ve tek düşünebildiği şey, onun Caldwell'dan ayrılacağıydı.

"Hayır." Arkasını dönerek ona doğru yürüdü. "Kalacaksın."

Rüzgarlık ceketine uzanarak, ellerini göğsünün pedlerine doğru kaydırđı. Katmanların arasından bile, ondan yayılan ısıyı hissedebiliyordu ve alt kenara geldiğinde tereddüt etmedi. Katları gövdesinden yukarı doğru kaldırdı.

Adam çoktan sertleşmişti.

Kot pantolonunun önünden bu çok belliydi.

Ve bunu görünce... hayır, bu sefer durmayacaktı. Mesele şu ki, bu tek gecelik bir ilişki değildi. O sihir arıyordu ve aralarındaki tüm gölgelere rağmen, onda biraz sihir bulmuştu. Elbette, sadece şu anları paylaşacaklardı, ama onu çok, çok uzun bir süre hatırlayacaktı.

Ayrıca, son birkaç gece - hatta, büyükbabasıyla geçirdiği son bir ay - hiçbir şeyin garantisi olmadığını kanıtlamamış mıydı? Çıkmaya çalışsalar bile, ne olacağını kim bilebilirdi?

"Kesinlikle kalacaksın," diye tekrarladı.

Dev başını sallayarak cevap verdi ve kollarını başının üzerine koydu, kadının ceketini çıkarmasına izin verdi. Ceketini en yakın koltuğa atan kadın, ellerini hemen önceki yerine, göğüs kaslarına koydu. Kasları sıcaktı ve kadının dokunuşu vücudunda yankılanıyormuşçasına kasları avuçlarının altında gerildi.

Lyric, onun güçlü boğazına bakmadı. Özellikle ona doğru eğilirken, ağızına odaklandı.

"Beni ne kadar öpmek istediğini görebiliyorum," diye fısıldadı.

Elleri kadının ceketinin içine kaydđı ve ceketini omuzlarından çıkardı. "Evet. Durum kötü."

"İyi."

Onun kendisinden çıkardığı şeyi nereye attığını bilmiyordu ve o başını eğdiğinde umursamadı. Ağız kendisinininkinden sadece bir santim yukarıdayken, ellerini onun sırtına kaydırđı. Kollarını ona doladığında omurgası boyunca kasları dalgalandı ve Tanrım, onun gücünü seviyordu. Onun sertliğini. Kendisinden çok farklıydı.

Kolay bir hareketle onu kaldırdı ve kanepeye taşıdı.

Onu yumuşak minderlerin üzerine yatırdı ve yanına diz çöktü. "Bu işin nereye kadar gitmesini istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Şu anda çok fazla düşünmüyorum." "İyi."

Dev onun üzerine eğildi ve sonra dudaklarını birleştirdi. Bir iniltiyle, o onu öperken ona doğru eğildi, dudakları okşuyor, baştan çıkarıyordu, önceden olduğu gibi sert, ateşli bir tutku yoktu - sanki ona yaptıklarını düşünmesi için biraz zaman tanıyormuş gibi. Ve ona fiziksel olarak da mesafe koyduğunu hissetti, çünkü onun uyarılmasının kokusunu alabiliyordu: Onu becermek ve içinde orgazm olmak için hazırды, çiftleşme içgüdüğü insanlarda da açıkça çok farklı değildi.

Ama o vücudunu geri çekiyor, her şeyi kontrol altında tutuyordu...

Keşfetmeye başladığı anda bile. Cezbedici bir düşünceyle, eli karnında dolaşmaya başladı ve mavi süveterinin altını giydiği pantolonun içinden çekip çıkarırken bir çekilme hissetti. Sonra biraz ten teması oldu, sıcak, nasırlı avucuyla karnını okşadı, kaburgalarına doğru ilerledi... sütyeninin kupasının hemen altına kadar çıktı. Bu sırada, adamın dili onu yaladı ve kadının boğazından bir inilti yükseldiğinde, kendini tutamadı.

Onun kahkahası çok kendini beğenmiş bir kahkahaydı, ağızındaki titreşim, onun göğüslerine dokunduğunda nasıl bir his uyandıracağını merak etmesine neden oldu...

Hızlı bir hareketle Lyric oturdu ve süveterini yırttı. Altında düğmeli bir gömlek vardı ve tekrar uzandığında, Dev'in gözleri açıkça ondan çıkaracağı bir sonraki katmanı taradı.

"Evet," diye fısıldadı, onun ateşli bakışlarındaki soruyu yanıtlayarak.

Topuklarını geri çekerek, gömleğinin düğmelerini açmaya başladı, en alttan ilk düğmeden. Sonra bir sonraki. Ve bir sonraki... bir sonraki. Gözleri kapakları kapalı ve volkanik bir şekilde, ortaya çıkardığı şeyi santim santim izliyordu, gömleğin iki yarısı sanki lanet olası şey suç ortağıymış gibi serbestçe düşüyordu.

Son düğmeye, sütyeninin hemen önündeki düğmeye geldiğinde, "Bu iş daha da ileri giderse, fren yapmak zor olacak," diye homurdandı.

"Sana yardım edeyim."

Lyric uzanıp sonuncusunu da çözdü.

O gömleği kendinden uzaklaştırırken o tısladı ve sonra hiç duraksamadan sütyeninin kopasını açtı. Kupalar geri çekilip çıplak göğüsleri daha serin havayla temas ettiğinde, meme uçlarının sertleştiğini hissetti.

Dev, ona bakarken çenesini oynattı, kalın boynundaki kaslar gerildi. "Siktir..."

"Durmayacağız," dedi, önceki gece onu şok edecek kadar cesur bir tavırla.

Dizlerinin  zerine tamamen kalktığında, onun üzerinde yükseldi ve kız, parmaklarını onun ensesindeki saçlara geçirip, ağzı kızın göğüs kemiğine gelene kadar onu aşağı çekti. Oradan devam etti, kızın meme uçlarından birine doğru öperek ilerledi, dudaklarını meme ucuna değdirdi ve sonra onu ağzına aldı. Hafifçe çekilmesi onu tekrar inlemeye sevk etti, bir dizini kanepenin minderlerine koydu, pelvisi arzuyla kıvrıldı.

Başını kaldırıp ona baktı, dudaklarının Resh'inde ve yanaklarının çukurunda hareket ettiğini gördü, onu okşarken zevki doğrudan kalbine pompalıyordu. Sanki onun neye a olduğunu tam olarak biliyormuş gibi, elleriyle kalçasını okşadı ve uyluğunun dışını okşadı.

Sonra da iç kısmına.

Titreyerek aceleyle belindeki kemeri açmaya çalıştı ve altın H tokasını sertçe çekerek, pantolonunun düğmesine ve fermuarını aabilmek için onu yırttı. O, tüm bunları beceriksizce yaparken, adam takdire şayan bir soğukkanlılıkla işi devraldı. Pantolonun fermuarı açılır açılmaz, parmakları içeriye kaydı, tamamen içeriye, vajina onu sıkıca kendine bastırdı...

O, külotunu okşarken, ipeksi kıvrımlar kendi kıvrımlarına girerken, sıcaklık iki katına çıkarken, sürtünme her şeyi nükleer bir sıcaklığa yükselirken, ham şehvet kendi kontrolünü tehdit ederken, onun adını haykırdı. Bu arada, yukarıda, o şimdi diğer göğsünü okşuyordu ve boş elini saçlarına koymuştu.

"Benim için gel," diye emretti.

Dev ritmik bir şekilde onu okşamaya başladı ve bu elektrik gibiydi, en iyi şekilde ezici bir his, vücudu kanepeden kalkarken kalçalarını ona doğru hareket ettiriyordu. Göğüslerinin ıslak emilmesi, saçlarının sıkıca kavranması, bacaklarının arasındaki kaygan sıcaklık...

Zevk, onun en derinlerinde patladı ve orgazm onu sararken, bu, onun şimdiye kadar hissettiği *en iyi* şeydi.

Sihirden bahsedelim. Ve o sadece daha fazlasını istiyordu.

Onun bileğini sıkıca kavrayarak, bacaklarını onun üzerine kapatarak onu yerinde tuttu. "Yine..."

Hay sıçayım...

Siktir.

Dev, buraya gelirken kendine yavaş davranıp onu bırakması gerektiğini söylemişti. Yavaş ol, onu bırak. Yavaş ol...

Evet, işler hiç de öyle gitmiyordu.

Onun daha fazlasını isteyen boğuk sesi radyoda yankılanırken, saf erotik bir dürtü onu sardı ve başının belada olduğunu anladı. Planı, onu kanepeye yatırmaktı — çünkü bu, vücudunu ondan uzak tutacaktı — ve ona biraz zevk vermektir, çünkü o çok güzeldi ve onun gerginliğini hissedebiliyordu. Ona ve onun hissettiklerine odaklandığı ve aptalca davranışlarından kaçındığı sürece, kendini kontrol altında tutma şansının yüksek olduğunu düşündü. Ve işler iyi gidiyordu, en azından başlangıçta.

Ama o sütyenini çıkardığı anda, hayalini kurduğu şeyi gerçekte gördüğü anda, onu taş devrine geri göndermek istemez miydin? Sonra onu tattı, dilinin altında meme ucunu yuvarladı, ona doğru eğildiğini hissetti?

Ve şunu da ekleyelim... şu anda ona yaptıklarını?

Eh, işler kendi kendine bir ivme kazanmıştı.

Göğüslerinin altından bakarak, bileğinin açık pantolonunun içine kaybolan görüntüsü, ipek gibi olan kumaşın üzerinden parmaklarında hissettiği kaygan sıcaklık... Nasıl yavaşlayabilirdi ki?

Kendisi de boşalmak üzereydi - ve bu, kadın onun elinde orgazm olup istemesinden önceydi -

"Daha fazla," diye inledi, saçlarına daldı ve onu göğsüne bastırdı. "Bunu istiyorsun," dedi kadının tenine. "Sana vereceğim."

Dev doğruldu ve dudakları meme ucundan ayrıldığında ve elini geri çektiğinde kız itiraz etti, ama bacaklarını okşayıp kanepeye uzattığında

, onun bulanık, seksi gözleri ona yapıştı. Beline bir elini dolayarak, pantolonunu yavaşça aşağı çekti.

Çizmeler.

Kısa çoraplı botlar giyyordu.

Ayaklarına doğru kayarak, bağcıklarını hızla çözdü ve sonra ayakkabıları, kot pantolonu ve çorapları ile birlikte yere düştü.

"Tanrım, ayakların bile mükemmel."

Ayak bileklerinden başlayarak, avuç içlerini bacaklarının iç kısmına doğru kaydırıldı. Dizlerine geldiğinde, bacaklarını ayırdı ve... biraz nefes almak zorunda kaldı. Pembe ipek külotunun bacaklarının arasına sıkışmış hali onu o kadar etkiledi ki, başını eğip düşünmek için bir ara vermek zorunda kaldı...

Şey, yapmak üzere olduğu şeyden başka herhangi bir şeyi.

Ne yazık ki golf hakkında hiçbir şey bilmiyordu. "Ne oldu?" diye fısıldadı.

"Sen... Düşünemiyorum bile."

"O zaman benim yaptığım gibi yap ve düşünme. Sadece hisset."

Dev, göğsünden bir sesin yükseldiğini ve boğazında titreştiğini hissetti. Her ne haltsa dudaklarından döküldüğünde, daha önce kendisinden böyle bir ses çıktığını hiç duymadığından emindi.

"Oh, bir şey hissediyorum," diye mırıldandı.

Bacağını yukarı doğru uzatarak, diğer bacağını yana doğru itti, böylece ayağı kanepeden kayarak güzel halının üzerine indi. Aşağı inerken, sabredenlerin sonunda iyi şeyler elde edeceğini kendine hatırlattı ve dudaklarını bacağının iç kısmında gezdirerek, her ne kadar tüm vücudu ona dalmak istese de, sadece yavaşça yukarı doğru ilerledi. Ellerini külotun üst kenarındaki dantel süslemeye götürdü ve çekmeye başladı...

Lyric yumuşak bir hareketle oturdu ve aynı anda eşyaları aşağı itti, kışının altındaki iç çamaşırını çekip çıkardı.

O tekrar uzandığında, gömleği hala omuzlarında ama göğüslerinden tamamen düşmüş, sütyen kupaları yanlarına düşmüş, külotu da dizlerine kadar inmiş haldeyken, adam inledi.

Ve hey, sonuncusunda ona yardım edebilirdi. Onları geri kalan yolu götürdü.

Ve sonra sadece onun parıldayan çekirdeğine bakakaldı.

Geri dönüş kesinlikle yoktu. Onu genişçe açtı ve dilini yukarı doğru yalayarak yönlendirdi...

O çığlık attığında, omurgası yukarı kalktı ve göğüsleri dışarı doğru açıldı, meme uçları gergin ve güzeldi, Resh zıplarken. Sarı saçları Roor'a düşerken ve esnek vücudu cinsel ihtiyaçla dalgalanırken, o, onun şimdiye kadar gördüğü en çekici şeydi - ve sonra ona bunu kendisinin yaptığı bilgisi vardı. O *onu* istiyordu.

Bu duygu karşılıklıdan da öteydi, diye düşündü, tekrar onun içine girerken.

O ateşli ve ıslaktı, ve o, tam da hak ettiği şekilde ona tapınarak onu daha da ıslak hale getirdi. Ve onun nefes nefese kalması ve gerginleşmesinden, ellerinin altındaki yastıkları sıkıca kavramasından, kanepenin kolunu parçalayan dekoratif yastıklardan, onun başka bir orgazma yaklaştığını anladı.

Hızlı nefeslerinin ritmine göre hareket eden karnını ve göğüslerinin arasını izledi. Yüzünü göremiyordu. Başını geriye doğru eğmişti, sadece zarif çenesi görünüyordu, ama boğazı da geri kalanı kadar güzeldi.

Dev, kız onun yüzüne boşaldıktan sonra bile devam etti. Onun tadını çok seviyordu.

Ve çıkardığı sesler.

Aslında, tüm bunları sonsuza kadar yapabilirdi...

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Aristokrat Whestmorel, kışlık göl manzarasına karşı duruyordu, sırtı güvenli evinin çalışma odasındaki şöminenin gürültüsüne dönük, ayakları monogramlı terlikler içinde, elinde bir bardak burbon vardı. Karanlık odanın sayesinde, sevdiği manzarayı rahatlıkla görebiliyordu. Kalbinde bir şehir erkeği olmasına ve iyi yemek, iyi arkadaşlıklar, kazanç ve maddi değer kazanma fırsatları gibi şehir hayatının sunduğu şeyleri çok sevmesine rağmen, vahşi doğanın inzivası ve mahremiyeti hakkında söylenecek şeyler vardı.

Özellikle de Kara Hançer Kardeşliği tarafından avlanıyorken.

Önündeki tavana kadar uzanan pencerelerin dış yüzeyleri kaplanmıştı, böylece kimse Adirondack'taki inziva yerinin içini göremezdi ve camlar da kurşuna dayanacak kadar kalındı. En azından yeterince kalındı. Bu geniş camların montajı sırasında, müteahhit camları "kurşun geçirmez" değil, "kurşuna dayanıklı" olarak tanımlamıştı ve itiraf etmek gerekirse, ikincisi aslında çok daha arzu edilirdi. Ancak o zamanlar, kurşun mermilerden vücudunu korumaktan çok, burbon koleksiyonunun iklim kontrolüyle daha çok ilgileniyordu.

İki yıl önce, onun hırsları bu kadar net bir şekilde şekillenmemişti.

Kadehini dudaklarına götürerek bir yudum aldı. Pappy 25-Year onun için her zaman biraz meşe kokulu olmuştu, ama nadir bulunan ve zevkli bir içkiydi.

Kendini şımartmayı severdi.

Mülk değerlerinin çok yüksek ve komşu sayısının çok az olduğu bir göl kıyısındaki bu uzak ev, bir başka lüks idi — ancak tasarlanırken, bu spekülâtif proje başkaları için bir lüks olarak düşünölmüştü. Planlama aşamalarında, dağın yamacına inşa edilen çok katlı, teraslı yapı, sadece para kazanmanın başka bir yoluydu. Ancak, ağaçların gölgesini korumak için alan özenle temizlendiğinde ve evin şekli ortaya çıkmaya başladığında, inşaatta kendinden bir parça görmeye başladı.

Ve sonra, düzeninde, Row'da ve özellikle, güney ve kuzeye doğru göz alabildiğinde uzanan şu anda donmuş suyun üzerindeki bu manzarada kendinden çok şey vardı.

Aslında, hırslı bir erkek bu noktadan tüm geleceğı görebilirdi... Kapı çalındı.

"Evet," diye cevap verdi arkasını dönmeden. "Ne var?"

Conrahd Mainscowl the Elder içeri girdi. Bu erkek birçok yönden bir kılıç gibiydi: uzun boylu, zayıf ve köşeli, her zaman düzgünce taranmış erken yaşta gümüş rengi saçları ve zeka ve akıl ile keskinleşen kötü bir dili vardı. Ona tam olarak güvenilmese de, bu davaya oldukça değerli bir katkı sağladığını kanıtlamıştı. Bu ihanet işinde, hiç kimseye tam olarak güvenilmemeliydi ve bu gerçek, Conrahd gibi kurnaz birisi için özellikle geçerliydi.

"Sanırım bir sorunumuz var," diye bir anons geldi.

Conrahd, tik ağacından yapılmış barda bulunan nadir şişelerin sergilendiğı vitrine doğru büyük adımlarla yürüdü ve kendine bir bardak Woodford Family Reserve doldurdu. Bu, onun mükemmel bir terbiyeye sahip olduğunu kanıtladı: Kendi takdirine göre içmeye davet edilmiş olmasına rağmen, Pappy'yi doldurmanın haddini aşmak olacağını biliyordu.

Whestmorel kadife terlikleriyle dönerek şöminenin yanındaki ikiz kanepelere doğru yürüdü. Balıksırtı desenli minderlere oturarak bacaklarını dizlerinden çaprazladı ve saten bornozunun kenarını üzerine çekti.

"Bu bitmek bilmeyen gecikmeden başka bir şey mi demek istiyorsun?" Dirseklerini koltuğun koluna katlanmış Hermès battaniyesine dayadı.

"Buna engel olamazsın."

"Aslında olabilir, ama bu başka bir tartışma konusu." Whestmorel bardağındaki Pappy'yi bitirdi. "Anlat bakalım."

Conrahd gelip, kristal çam kozalakları ve yapraklarla süslenmiş cam masanın karşısına oturdu. "Thermon zorluk çıkarıyor."

Whestmorel, koyu saçlı aristokrati hayal etti. Sorun çıkarabileceğini düşündüğü tüm müttefikler arasında, bu beyefendi listesinde yoktu. Conrahd gibi değildi.

"O ne olmuş?"

"Karantinayı bozmayı düşünüyor."

Whestmorel, yan sehpaye dönüştürülmüş Vuitton sandığının üzerine bardağını koydu ve kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Neden?"

"Söylemeyecek. Ama onu kullan-at telefonla yakaladım ve ne yaptığını sorduğumda, ailevi meseleler olduğunu söyledi."

"E-postalarını kontrol ettin mi?"

"Evet. *Shellan*'ı ona ulaştı." "Başka kimseyle iletişime geçti mi?"

"Hayır, sadece ona, ve bana telefonu verdi. Aradığı tek numara onunkidi." Conrahd, pencerelere doğru kısa bardağını kaldırdı. "Ve hayır, onunla dışarıda konuştu, bu yüzden yaklaşık on sekiz dakikalık görüşmenin ses kaydı yok. Video izleme sistemi sayesinde, onun dışarı çıkıp onunla konuştuğunu doğruladım. Manzaralı açıklığa gitti ve orada telefonu kullandı. İz kameraları onun hareketlerini kaydetti."

"Bu ne zaman oldu?" "Dün akşam."

Whestmorel, turuncu ve sarı renklerin dansını izleyerek Rames'e baktı. Bu kadar güzel bir şeyin bu kadar ölümcül olabilmesi ne kadar ironik. "Neden bunu şimdi fark ediyorum?"

"Dışarıda sigara içmemize izin verildiğinden alarm çalmamıştı, bu yüzden güvenlik kameralarını kontrol etmek için bir nedenimiz yoktu. Ancak onun seçimi yanlıştı ve aşırı tedbirli davranarak araştırmaya karar verdim."

Whestmorel gözlerini kısarak ses tonunu sabit tuttu. "Onu bana getirir misin? Aferin sana."

Conrahd, burbonunu işaret ederek başını salladı. "Bunu bir süre burada bırakabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Teşekkür ederim."

Whestmorel, adamın ayağa kalkıp kapıya dönmesini izledi. Adımları zarif ve dengeliydi, el yapımı koyu renkli takım elbise yürüyüşünde bile ona mükemmel bir şekilde uyuyordu.

"Conrahd." Erkek geriye bakarken bekledi. "Çok iyi tavırlarınız var."

"Ve ben kuralları çiğnemem."

Bunu göreceğiz, diye düşündü Whestmorel, en yeni sağ kolu ayrılırken.

Zavallı Jenshen, sonuçta işe yaramamıştı. Ve onunla ilgilenmek zorunda kalmıştı.

Ayağa kalkan Whestmorel, iki adet özenle seçilmiş sert ağaç gövde dilimi üzerine yerleştirilmiş parlak siyah granit levhanın yanına gitti. Rustik masasının üzerinde bir dizüstü bilgisayar, üç adet cep telefonu, bir şarj pedi ve bir Montblanc kalem vardı. Kalemi eline alıp, torpido şeklindeki kalemi elinde çevirerek, kapağının tepesindeki beyaz yıldızın hassas çizgilerinden, cep klipsinin altın çubuğuna ve gövdesinin tamamen pürüzsüz çevresine kadar işçiliğini hayranlıkla inceledi. Caldwell'da daha birçok kalemi vardı, ama onları geride bırakmak zorunda kalmıştı.

O evinde özlediği çok şey vardı, ancak bu mülkten ayrılmasının sadece geçici olduğunu kendine hatırlattı.

Kardeşlik elbette şimdiye kadar mülkü ele geçirmiş olacaktı. Ancak, zaferle o malikaneye döndüğünde, hepsini geri alacaktı.

Peki ya koleksiyonlarını elinden alırlarsa? Yeniden satın alırdı.

Wrath, Wrath'ın oğlu, Wrath'ın babası gibi bir lideri devirerek hüküm sürmeye çalışan biri, maddi nesneler konusunda duygusal davranmayı göze alamazdı.

Whestmorel, dolma kalemin kapağını açarak altın uçlu kalemi inceledi. Metal üzerine yapılan oyma o kadar ince işlenmişti ki, disiplinle güzel şeyler yaratılabileceğini hatırlatıyordu.

Başını kaldırdı.

Conrahd, ceketinin önü açık, eliyle kırmızı ipek kravatını sanki rahatsız ediyormuş gibi düzeltirken odaya doğru öncülük etti. Arkasında, lacivert blazer ve gri Rannel pantolon giymiş Thermon başı eğik bir şekilde yürüyordu. Ama bu adam asla aptal olmamıştı. Bu yüzden, soyları, mali durumları ve yetenekleri nedeniyle nitelikli olan birçok kişi arasından seçilmişti.

"Ah, dostum," diye mırıldandı Whestmorel, ikili içeri girerken. "Bir içki ister misin?"

"Hayır, istemem." Thermon gövdesini eğerek selam verdi ve onu tavsiye eden diğer karakter özelliğini ortaya koydu: Her zaman itaatkarlığa yakın bir saygı göstermişti. "Ama nezaketin için teşekkür ederim."

Ve sonra hepsi öylece orada durdular.

Oturmak için bir davet olacağına dair hiçbir ihtimal yoktu. Thermon'un sandalye konusunu açmaması da yerinde bir davranıştı. Yine de, tüm görünürdeki erdemlerine rağmen, belki de en başından beri kötü bir seçimdi.

Westmorel soğuk bir gülümsemeyle, "Bu en içteki konsorsiyumun üyelerine belirli beklentiler yüklenmişti. Hepiniz buraya, benim güvenli evime geldiğinizde, taşınmadan önce şartları kabul etmişsiniz." dedi.

"Affedin beni." Erkek başını kaldırdı, solgun gözleri endişeli görünüyordu. "Soyumda bir... komplikasyon oldu. Ben sadece..."

"Hepimiz ailelerimizi geride bırakacağımız konusunda hemfikir olduk." Westmorel, Conrahd'ı işaret etti. "O, *shellan'ını* ve küçük oğlunu geride bıraktı. Sen neden farklı davranıyorsun?"

"Ben anlaşmamızı bozmuyorum..."

"Zaten bozdun." Westmorel pencereye doğru yürüdü. "Bunu yaparak hepimizi tehlikeye attın..."

"Tek kullanımlık telefon kullandım..."

"Telefonun *olmamalıydı*," diye erkeğe sertçe çıktı. Sonra sakinleşti. "Hepimiz geride bıraktıklarımız için bahaneler uydurup mazeretler gösterebiliriz. Ama bu, başarımızla ailelerimizin yeniden kazanılacağını bilerek kabul ettiğimiz geçici bir fedakârlıktı."

Kendi kızı gibi yetiştirdiği, ama aslında başka bir erkeğin kızı olan "kızı"nın görüntüsü aklına geldi. Kız, güzelliğe ve zekaya sahipti ve o da bir süreliğine onun soyunu devam ettirmesine izin vermişti. Ama kız aslında onun değildi ve bu nedenle, yeni bir aşama başlarken onu hayatından çıkarmıştı

—ve onun hayatından ayrılmasına karşı hiçbir şey hissetmedi.

Bu konularda net olmak gerekiyordu. Ve kiminle arkadaşlık ettiğine dair net olmak gerekiyordu.

"Kimseyi görmedim," diye itiraz etti Thermon. "İletişim kurdum..." "*Shellan'ınla*."

"Yıllardır birlikte olduğum kişi." Thermon, sorgulama yüzünden bitkin görünüyordu. "Hiçbir şeyi ihlal etmedim ve onu sorgulamak istiyorsanız..."

"Bunu yapmamı istemezsin."

Erkeğin gözleri büyüdü. "Bir kadına zarar vermezsin herhalde."

"Elbette, bir cep telefonu alıp benim m lk mden Black Dagger Brotherhood'un izliyor olabileceği bir kadını aramak kadar aptalca bir şey yapmazsın."

"Benim bu işe karıştığımı bilmiyorlar."

"Peki bu kararı hangi bilgilere dayanarak verdin?" Whestmorel elini kaldırdı. "Cevap vererek zamanımı boşa harcamayın. Tehlike altında olduğumuzu varsaymalıyız."

"Savunmam için söyleyebileceğim hiçbir şey yok mu?" Thermon, Conrahd'a yalvarırcasına baktı, ancak destek bulma çabasında hiçbir sonuç alamadı. "Bu kadar uzun süredir sana sadık bir destekçi olduktan sonra beni buradan gönderecek misin? İlk bağış bizimkindi. Diğerlerini ben getirdim."

"Burada güvenliğimizi sağlayan kuralları ihlal etmek için. Tekrar soruyorum, kardeşlerin eşine ulaşmadığını nereden biliyorsun? Bilmiyorsun." Whestmorel gözlerini kısıarak baktı. "Lütfen söyle, tartışmanın konusu neydi?"

"Oğlum, kendisine layık olmadığı kanıtlanmış bir kadınla evlenmek istiyor."

"Nasıl layık değil?"

"Kadın hamile kalmış." Thermon boğazını temizledi. "Anladığımız kadarıyla, kadın ihtiyaçlarını gidermek için ona gitmiş ve hizmet etmesini talep etmiş. Daha da kötüsü, bizim yaptığımız anlaşmayı yerine getiriyor gibi görünüyor.

önceden onaylanmış. *Shellan'ım* dün gece kralın kutsamasını almak için giderken acil yardımımı istedi.

Whestmorel'i bir öfke dalgası sardı, ama bu duyguyu bastırdı. "Peki Wrath'a gittiler mi?"

"Şimdi onu neden aradığımı anlıyor musun?"

"*Wrath'ı gördüler mi?*"

Thermon bu ses tonundan şok olmuş gibiydi. Bu da onun sadece uysal değil, aynı zamanda aptal olduğunu da gösteriyordu. "Bu onların planıydı, ama ben ona onları nasıl durdurabileceğini anlatıyordum. Onların Audience House'a gittiklerinden ciddi olarak endişelenemezsin, değil mi? İkisi de benim Eski Ülke'de olduğumu sanıyor, çünkü sık sık oradaki atalarımızın malikanesine gidip geliyorum. Bir şey söylemiş olmalarından endişelenmek için hiçbir neden yok."

Whestmorel cevap vermediğinde, adam ellerini havaya kaldırdı. "Gerçekten, paranoyaksın..."

Whestmorel, erkeklerin yanına doğru hızla koştu, o kadar hızlıydı ki, bir an için ortadan kaybolduğu sanılabilirdi. Yüzünü Thermon'un yüzüne yaklaştırarak, "Büyük Kör Kral'ı öldürmeye çalışıyorum. Benim durumumda paranoya bir erdemdir," dedi.

Geri çekilirken, Thermon yenilgiyi kabul eden bir nefes verdi. "Peki bu durumda biz ne yapacağız? Valizlerimi toplamaya başlayayım mı?"

Erkek nefes nefese kaldı ve boynuna uzandı.

Aralarında bir tıklama sesi duyuldu ve gözleri şokla şişti, beyefendinin beyaz gömleğinin yakası parlak kırmızıya boyandı.

"Endişelenme," dedi Whestmorel, Montblanc kalemin ucunu adamın şah damarından çıkarırken sakın bir sesle. "Onları senin için paketleyip imha edeceğiz."

Thermon, boynundaki yaraya iki elini kapattı, kanı parmaklarından akıyordu. Bir an daha ayakta durduktan sonra dizlerinin üzerine çöktü.

"Bana yardım eder misin?" Whestmorel, hemen yanına gelen Conrahd'a sordu. "Hayır, o değil. Halının kenarını kıvrıp leke tutmaması için kaldırın. Bu dokumayı çok seviyorum, bu oda için özel olarak yapılmış."

Whestmorel, Thermon'un gövdesine tekme attı ve adam geriye doğru yuvarlandı. "Gel. Halıyı lütfen."

Thermon'un ayak bileklerini tutup onu birkaç metre sürükleyerek vernikli meşe Rooring'in açıkta olduğu yere götürdü ve Conrahd halının üzerine çıktı, aristokrat hemen bir köşeye geçip geriye doğru yürüdü, halının yarısını kendi üzerine katlayarak büyüyen kırmızı lekenin uzağına çekti.

Bundan sonra, o ve ikinci komutanı, yavaşça kıvranan erkeğin üzerinde durdular, o lacivert kaşmir blazer, vernikli Roor'u her şeyi mahvedecek şekilde lekeliyordu.

"Ne kadar rahatsız edici," diye mırıldandı Whestmorel.

Ama yine de, ikisi de kokteyl kadehindeki yoğunlaşma halkasını bile temizlememişti. Bu kadar çok kan mı?

Neyse ki, en güvendiği uşağını da yanında getirmişti.

"Cesedi ne yapmak istersiniz?" diye sordu Conrahd.

"Güneş bunun için var." Whestmorel diz çöküp ölen adamın sağ elini tuttu.

"Bu arada, ilgilenmen gereken başka şeyler var."

"Endişelenme, sana istediğini vereceğim."

Thermon'un orta parmağındaki altın mühür yüzüğünü kaparak, soyunun temsilini oldukça kolay bir şekilde çıkardı. Kan sayesinde.

Ağır yüzüğü cebine koyarken, diğer erkeğe sert bir bakış attı. "Bunu yapsan iyi olur. Kendi iyiliğin için."

Bir süre sessizlik oldu. Sonra Conrahd, oldukça anlaşılmaz bir şekilde eğildi.

Ve ayrıldı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tek yatak odalı dairesinin oturma odasında Lyric kanepeye yaslandı. Her şey dönüyordu ve tüm vücudu titriyordu. Dünya gezegenine geri dönmüş müydü yoksa hala evrenin merkezine doğru yolculukta mıydı, anlayamıyordu. Başını kaldırıp gözlerini açtı...

Bacaklarının arasındaki muhteşem adam elini ağzına götürdü ve topuklarının üzerine oturdu. Dev'in koyu renk saçları dağınıktı, dudakları nefes alırken aralanmıştı, gözleri ateşle parlıyordu. Ancak bakışları buluştuğunda, yaklaşmadı ya da devam etmedi.

"Ya sen?" diye sordu boğuk bir sesle.

Niyetini açıkça belirtmek için ona yaklaşmak isterdi, ama vücudu o kadar ağırdı ki kendi yerçekimi vardı ve bu yerçekimi onu kanepeye yapıştırmıştı. Ve altlarında bulunan daireye. Belki de Commodore'un bulunduğu tüm binaya ve tüm şehir bloğuna.

"Hayır, ben iyiyim..." Dev'in sesi o kadar derin ve alçaktı ki, neredeyse duyulmuyordu. "Seni böyle görmek... benim için yeterli."

"Bundan pek emin değilim." Gözleri, kot pantolonundaki kocaman şişkinliğe kaydı. "Aslında... bence bu bir yalan."

Başını eğerek, kontrolünü kaybetmemek için mücadele ediyor gibiydi, elleri yumruk haline gelmiş, kollarındaki kaslar süveterinin uzun kollarına karşı gerilmişti.

"Seni istiyorum," diye mırıldandı.

"Hepsini..." "Ne dediğinin farkında değilsin..."

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." Lyric başını salladı ve önceki gece sahip olmadığı bir kesinlikle konuşabildi. "Bu anın ötesine bakmıyorum. Sen de bakmamalısın."

"O kadar basit değil."

"O zaman konuş benimle, Dev." Gömleğini düzeltti ve oturdu. "Neden basit olmadığını anlamama yardım et."

"Gitmem gerek." Kanepenin arkasındaki pencerelere, sanki oradan atlayacakmış gibi baktı. "Sadece... gitmem gerek."

Bir acı dalgası göğsünü deldi, ama ona yalvarmayacaktı. "Tamam. Öyleyse git."

O hareket etmediğinde, yüz yüze gelmek için öne eğildi. "Seni neyin kilitlediğini bilmiyorum, ama her ne ise, bu senin tarafında olan bir şey, benim tarafımda değil."

"Ben bunu aramıyorum." Dev saçını ovuşturdu, avucunu sanki kafasındaki düşünceleri silkelemek istercesine ileri geri hareket ettirdi. "Bu... olamaz. Seninle benim aramda."

Ardından gelen sessizlikte, o daha da kararlı hale geldi. "Şey, ben şu anda ve burada daha fazlasını istemiyorum."

"Ve benim sorunum da bu," dedi sertçe. "Ne olduğu."

"Senden sahip olursam, senden asla kurtulamayacağımdan korkuyorum."

Onun sözleri kafasına dank edince, kadın düşündü... *Neyse, ne olacak.* Onların hiçbir geleceği olmadığı konusunda haklı olduğu tüm nedenlere rağmen, adamın onu bu kadar çok isteyebileceği düşüncesi birdenbire onu heyecanlandırdı.

"Sonrasında her zaman kapıdan çıkabilirsin." Onun yüzüne dokunmak istedi, ama kendini tuttu. "Sen de şimdi gitmekte özgürsün."

"Birini terk etmen, onu unutabileceğin anlamına gelmez," diye acı bir şekilde karşılık verdi.

"Seni kim incitti, Dev? Söyle bana."

Ona cevap vermek yerine ayağa kalktı ve uzun boyuyla uzun süre ona tepeden baktı. Onda bir geri çekilme hissetti ve zihninde nereye gittiğini merak etti. Eski ifadesinin sert çizgilerine bakılırsa, her neredeyse, karanlık bir yerdi.

"Seninle o kongreye gitmek istiyorum," dedi sert bir sesle. "Tabii bunu burada bitirmek istemiyorsan."

Lyric biraz geri çekildi. Ama yine de, onu şaşırtma alışkanlığı vardı, değil mi?

"Tamam." Boğazını temizledi. "Yarın akşam saat altıda kongre merkezinin yükleme rampasında buluşalım. Arkada bir yer, ve bana tek bir tane olduğu söylendi."

"Orada olacağım."

Dev, iş bitmiş gibi hızlıca başını salladı ve arkasını döndüğünde, önceki gece Market Street'in ortasında onun kaskını alırkenki hali aklına geldi.

Bu akşam, adamın peşinden gitmeyecekti.

Olduğu yerde kalarak, onun kapıya doğru yürüdüğünü dinledi. Bir tıklama sesi duyuldu ve ardından arkasında bir şeyler açılıp kapanırken hafif bir gıcırtı sesi geldi.

Sonrasında hissettiği hayal kırıklığı gerçektir, tıpkı derisini ve kemiklerini saran ürperti gibi. Ama Mary her zaman ne derdi? Başkalarını kişisel olarak algılama.

"Kolay tavsiye," diye mırıldandı. "Üç orgazm yaşadktan sonra bile cinsel olarak tatmin olamadığın sürece."

Yoksa dört müydü?

Ayağa kalkarak, onun kullandığı çıkışa indi ve her şeyi kilitleti. Sonra yatak odasına doğru yürüdü ve orada bir an durup, mükemmel şekilde ütülenmiş çarşafları ve tertemiz yorganı yas tuttu. Banyoda, çekmecelerde ve duşta, diş macunu markasına kadar, evde kullandığı banyo malzemelerinin stoklandığını görünce biraz şaşırdı.

Giyinme odasında onun bedenine uygun giysiler, iç çamaşırları ve ayakkabılar bile vardı.

Fritz Perlmutter ne kadar kazanırsa kazansın, yeterince maaş *almıyordu*.

Duş alma isteği iyi bir fikirmiş. Duşun altında durup gözlerini kapattı ve kendini toparlamaya çalıştı. Başaramasa da en azından saçları temiz ve yüzü pembe bir ışıltıyla parlıyordu.

Havluyla kurulandıktan sonra nereye gideceğine karar verdi ve giyinip saçlarını kuruttuktan sonra kanepeye geri döndü.

koltuğun koluna ittiği dekoratif yastığı yerine koymak zordu. Bunu yaparken, sanki zaman çizelgesinden olanları siliyormuş gibi hissetti.

Yine de, bu kanepeye bir daha baktığında, üzerinde olanları hatırlamadan edemeyecekti.

Tanrım, umarım bu her yerde, tüm kanepeler için geçerli değildir.

Oturarak, sırtını dik tutarak, ellerini kucağına koydu ve gözlerini kapattı. Bunun nasıl işleyeceğinden tam olarak emin değildi, hatta düşmüş melek Lassiter'ın onu Kutsal Mekan'da kabul edip etmeyeceğinden bile emin değildi. Vampir dünyasında olup bitenlere kıyasla, onun küçük kaos köşesi hiçbir şeydi. Ama ihtiyacın olursa ruhani rehberlik isteyebilmen gerekirdi, değil mi?

Nefes al. Nefes ver. Nefes al... nefes ver...

Bu, maddeden arınmak gibi bir şey miydi? diye merak etti. Yoksa başka bir şey mi?

Isıtma sisteminin akımı yüzünü okşarken, koridordan gelen sesler ve asansörün *zil sesi* duyuldu. Yukarıda bir yerde, biri çok iyi bir ses sisteminde müzik çalıyordu, sesler hafif ama net...

İlk başta, dönmenin HVAC sisteminin üflediği havanın etkisi olduğunu düşündü, ancak sonra pozisyonunu değiştirmedeği halde bunun aslında kendisi olduğunu fark etti.

—

Lyric'in farkına vardığı bir sonraki şey, alnında ve yanaklarında hissettiği esintinin kaybolması ve altında yatan minderlerin ve halı kaplı Roor üzerinde çıplak ayaklarının hissinin de kaybolmasıydı. Aniden, Roating yapıyormuş gibi hissetti, ama bu daha önce hiç hissetmediği bir Roat'tı, ağırlıksız vücudu moleküler düzeyde bir şeyin üzerinde asılı kalmıştı...

Gözlerini açtı ve nefesini tuttu.

Önünde uzanan yemyeşil çimlerin üzerinde çeşitli Greko-Romen tapınakları ve yapılar yükseliyordu ve uzakta, parıldayan bir havuz akuamarin bir mücevher gibi ışıldıyordu. Renkli laleler, toplanmaya hazır buketler gibi burada orada ortaya çıkıyordu ve ufukta, gölgesiz, dostane bir sınır oluşturan sıkı bir orman uzanıyordu.

Hayranlık ve şaşkınlıkla omzunun üzerinden arkasına baktı. Yanında mermer bir sütun dizisi vardı ve havadar konilerinden kuşların cıvıltıları ve çeşmenin şırıldayan sesi geliyordu. Bir başka tapınak daha vardı, bu sefer kapalı katedral benzeri kapıları olan bir tapınak. O binanın oldukça büyük olduğunu hissetti, ancak ne kadar geriye uzandığını göremiyordu.

Başını yukarı kaldırdığında, gökyüzü daha önce hiç görmediği bir manzaraydı; yoğun, mavi bir örtü, onun ötesini görmesini engelliyordu... ama orada görececek bir şey olmadığını hissediyordu.

"Sevgilim... Lassiter," diye fısıldadı.

Sığınak gerçekten de kendi varoluş düzlemindeydi, içgüdüsel olarak zamanın ve entropinin ulaşamayacağı bir düzlemde ve kutsal topraklarda dururken, bu türün efsanelerinin tamamen doğru olduğunu şüphesiz biliyordu. Vampirler, ırkın *mahmen'i* tek yaratılış eylemini gerçekleştirdiğinde ortaya çıkmıştı ve kardeşi Omega, ona bahşedilen zarafete o kadar kıskançlık duymuştu ki, onun değerli yavrusunu öldürmeye karar vermişti. Böylece Lessening Society ortaya çıkmış ve savaş başlamıştı.

Ve Scribe Virgin artık yoktu ve Omega da ortadan kaldırılmıştı, ancak başkaları onların yerini almıştı... ve böylece her şey, dün gece olanlara kadar doğrudan bir çizgi halindeydi. Dün gece, kardeşi, tahtın varisi ve en iyi arkadaşları bir apartmanın arkasında, insanların arasında avcılarla savaşıyorlardı.

Tarih için zamanın sonsuz olduğunun kanıtı. Ölümlüler, kısa süreliğine geçip gidenlerdi, karanlığa gömülmeden önce sadece bir an için parıldayan közlerdi.

Göğsünün üzücü merkezini ovarken, tüm tapınaklara göz gezdirdi. Hiç kimseyi göremiyordu, hiçbir hareket hissetmiyordu.

Sanki Claymation için hazırlanmış bir sahne gibiydi.

Peki şimdi ne olacak, diye düşündü...

İlk başta, kulaklarının onu aldattığını sandı. Sonra fark etti ki, öyle değildi. Uzakta, bir tür müzik çalıyordu. Bir müzik grubu değildi. Daha çok... ucuz, tiz bir hoparlör gibi?

Bir dakika kadar bekledi, sonra ne olacaksa olsun diye düşündü.

Bir adım, sonra bir adım daha, sonra bir adım daha attı... Durmak zorunda kaldı. Ağırlıksızlık ve hiç esinti olmaması, 21 derecelik mükemmel sıcaklıkla birleşince, sanki banyo suyunda yürüyor gibi hissetti. Ve bunun mükemmel olduğunu düşünebilirdiniz.

Oysa o, araba tutmuş gibi hissediyordu.

Kendini devam etmeye zorlayarak, sonunda buna alıştı ve tüm o İtalyan yemekleri midesinde dönüp durmayı bıraktı. Manzaranın güzelliği de buna yardımcı oldu. O kadar pastoral, o kadar huzurluydu ki, dalgalı zeminde Roat oI yapıyormuş gibi hissetmeye alışabilirsiniz tabii.

Bir tepeye çıktığında müzik anlaşılır hale geldi ve ritmi ve sözleri yerleştirdiğinde, aklına gelen tek şey... evet, vay canına, bu eski bir şarkıydı. Ve şarkının ne olduğunu bilmesinin tek nedeni...

Yaylada, iki adet gökkuşağı çizgili plastik katlanır şezlong yan yana kurulmuştu. Aralarında, anteni yana doğru açılmış eski moda bir taşınabilir radyo, pembe şemsiyelerle süslenmiş, içinde tropikal içecekler bulunan bir çift ananas ve bir kase guacamole bulunan küçük bir masa vardı.

Madonna'nın "Like a Virgin" şarkısı esintisiz havada yankılanıyordu.

Scribe Virgin'in yerine türün ruhani lideri olarak geçen düşmüş melek Lassiter, soldaki sandalyeye uzanmıştı. Sarı ve siyah saçları başının üstünde toplanmış ve pembe bir saç lastiği ile bağlanmıştı. Pembe, sarı ve parlak yeşil renklerdeki Tommy Bahama marka bir mayo giyiyordu.

Doğal olarak, güneş gözlükleri ikiz pembe Ramingos'lardı ve melek gülümserken bacakları meleğin yanaklarına batıyordu.

"Merhaba!" Açmak üzere olduğu Tostitos torbasını göstererek boş sandalyeyi işaret etti. "Bana eşlik eder misin?"

Lyric birkaç kez gözlerini kırptı. Ama mesele şuydu. Yaklaştıkça gerginliği kayboldu, zihnindeki tüm kaos yatıştı, omuzlarındaki ve boynundaki gerginlik sanki hiç olmamış gibi kayboldu. Lassiter'ın tören cüppesi giymiş, kolunun altında eski bir kitapla duran resmi bir seyirci bekliyordu. Bu ise...

Tam da erkeğin olduğu gibi.

Melek poşeti açarken Lyric oturdu ve melek Scoops! 'u ona doğru eğdiğinde, Lyric elini uzatıp biraz aldı ve sonra ellerini bir şeylerle meşgul etmek için dip sosunu da aldı.

"Demek standartları düşüyor." Bir cips çıkardı. "Sence bu bir kepçeye benziyor mu?"

Diski çevirip her açıdan inceledi. "Bu Rat. Belki biraz içbükey. Etiketle 'kepçe' yazıyorsa, kepçe bekliyorsun. Hepsi kepçe. Dört ya da beş tanesine atılmış bu frizbi şeyleri değil. Bunu nasıl guacamole yapacağım? Hadi ama Frito-Lay, daha iyisini yap."

Nasıl cevap vereceğini bilemeyen Lyric, ağzına attığı şeyi yumuşattı ve ısırdı. "Mmmmm."

"Güzel, değil mi? Queso ekleyelim mi? Queso eklememiz gerektiğini hissediyorum."

Bir patlama ve bir duman bulutu ile masa büyüdü ve küçük bir çay mumunun üzerinde bir kase belirdi.

"Mükemmel." Melek ananasını aldı ve pipetten bir yudum aldı. "Sadece meyve suyu, unutma. Araba kullanırken içki içmem, tabiri caizse. Aslında bu bir yalan. Hiç içki içmem, hayattan zevk alırım. Şeref!"

Bir kuruş için, bir pound için - ya da cips ve sos için, bir yudum için - Lyric, kendisine bırakılanın pürüzlü dışını avucunun içine aldı ve pipeti dudaklarına götürdü.

"Aman... Tanrım."

"Değil mi?" Lassiter Ramingos ol'sini aldı ve ona göz kırptı. "Burada sadece en iyisi var."

Madonna'nın şarkısı, Mısırlılar gibi yürümeyle ilgili başka bir pop melodisine geçtiğinde, çimlere bakarak onları kimin bakımını yaptığını merak etti. Çim biçmeyle ilgili herhangi bir satır yoktu...

"Olduğu gibi."

Dikkatini tekrar topladı. "Anlamadım?"

"Çim. Kürekçiler. Ağaçlar ve binalar. Her şey olduğu gibi. Bu bakımdan, Kutsal Alan kader gibidir. Değişmez olanın bahçe bakımı gerektirmediği için ilgilenilecek bir şey yoktur."

Lyric ananasını aşağıya doğru baktı. "O zaman neden özgür irademiz var?"

“İşleri ilginç tutmak için,” dedi Lassiter gülümseyerek. “Ve insanlara geceleri ve günleri üzerinde bir miktar kontrol sahibi oldukları yanılsamasını vermek için. Aksi takdirde pes edip yatakta çürürlerdi — ki bu da zaman zaman çekici ve uygun bir şey değil.”

"Her şey öyle..."

"Olması gerektiği gibi mi?" Melek omuz silkti. "Bunun cevabı gerçekten önemli mi? Bu, senin deneyimlerini değiştirmeyecek."

"Peki... neden burada olduğumu zaten biliyor musun?"

"Seni bekliyordum. Ama neden bana neler olduğunu anlatmıyorsun?"

Kendi ruhuna bakarken Lyric başını salladı. "Neden geldiğimi bilmiyorum."

Tamam, bu doğru değildi. O sadece hiçbir şey için doğru kelimeleri bulamıyordu. "Konuşun." Lassiter sandalyesinin uzak tarafına uzandı ve yansıtıcı yarım daire getirdi. "Bazen kendi sesimizi duymak yardımcı olabilir."

Parlak yapıyı çıplak göğsüne yerleştirdi, sandalyeye yaslandı ve sanki güneşin altında yıkanıyormuş gibi gözlerini kapattı.

"Hadi bakalım. Aklındakileri söyle bana."

Lyric, rengi ve çimlerinin düzgünlüğüyle adeta bir halı gibi görünen çimlere bakakaldı. Sonra, kuşların ve akan suyun sesini duyduğu beyaz sütunlu tapınağın tamamen kapalı olan kısmına odaklandı.

"Orası, Tecrit Edilmiş Yazıcılar Tapınağı mı?"

"Evet. Orası."

"Burada bir kütüphane de olduğunu duydum, raflardaki kitaplar türün tüm tarihini içeriyor... her vampir ruhu ve yaşadıkları her şey o sayfalarda listelenmiş."

"Doğru anladın. Ve su seviyeleri görünen kaseler hala tüm bu sayfaları besleyen transkripsiyon istasyonlarında duruyor."

"Neden devam etmedin? Primale Seçilmişleri serbest bıraktığı için mi?"

Lassiter omuz silkti. "Bu benim tarzım değil. Ayrıca, başka bir yol daha var." "Ne gibi bir yol?"

"Bu bir sır." Gözlerini kapatarak, parmağını ağzına götürüp "şşş!" diye işaret etti.

"Ama bu benim işim, çünkü artık sorumlu benim ve her birimiz

kendi yöntemleriyle hareket edecek."

"Herkes... dur, burada ne kadar kalmayı düşünüyorsun?"

"Bunu başkasına devretme zamanım gelene kadar."

Göğsünün ortasında garip bir alarm çaldı. "Senin kalıcı olman gerekiyordu."

"Hadi ama, kızım." Gözlerini açıp ona baktı. "Evrende kalıcı olan hiçbir şey yoktur, ölümsüzlerin bile hayatları geçer. Buna dönemler denir. Ama sen buraya benim varoluşsal mesleğimden değil, kendinden bahsetmek için geldin."

"Hayatımı boşa harcadığımdan korkuyorum," diye patladı. "Belki daha yüksek bir amaç, kutsal bir görevim olsaydı, kendimi daha iyi hissedebilirdim diye düşünüyordum..."

"Sanki senin bir önemin varmış gibi?" Melek sevimli bir gülümsemeye karşılık verdi. "Hadi ama. Seni seven dört ebeveynin, seni korumak için canını verecek bir ağabeyin ve buradaki lalelerden daha fazla koruyucu amcan var."

Tamam, Rhamp ile ilgili kısım canımı sıktı, gerçekten.

"Ama önemli bir şey yapmam lazım, yoksa tüm bunlar boşa gider." Kendini işaret etti. "Değişiklik yapmam gerektiğini biliyorum, ama bu durumdan nasıl kurtulacağımı bilemiyorum. Fotoğraf çektirip, yabancılarla konuşarak aynı yerde dönüp duruyorum. Bu arada, çevremdeki herkes önemli şeyler yapıyor."

"Yani buraya geldin, seni kütüphanede kitapları düzenlemekle görevlendireceğimi mi düşündün? Ya da belki başkalarının notlarını almakla? Ve bunun seni daha iyi hissettireceğini mi düşündün?"

"Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı? *Annem* bu konuda katkıda bulundu. Onun izinden gidebilirim."

Lassiter çenesinin altındaki tanner'ı bir kenara koydu ve doğruldu. Şimdi, ona baktığında, tamamen işine odaklanmış, şakacı tavırları kaybolmuş, gözleri ciddiydi.

"Hayatını buraya hizmet etmeye adanmak harika bir fantezi, ama gerçekte sen aşağıda halletmen gereken şeylerle yüzleşmekten kaçmak için buradasın. Kutsal görev bir çağrıdır, işler yolunda gitmediğinde arkasına saklanmak için uydurulmuş bir şey değildir."

Dev'in görüntüleri zihninde canlandı, özellikle de daireden çıkarkenki hali. Sonra Marcia'yı hayal etti, telefonunu kulağına dayamış

emirleri haykırırken hayal etti. Kovalayan? Rhamp sokakta, o çatıdan izlerken, daha *düşük seviyeli yaratıklar*la savaşıyordu.

Lyric başını eğdi. "Haklısın. Haklısın, biliyorum... haklısın." "Aman Tanrım, o filmi çok seviyorum!"

"Anlamadım?"

"*Harry Sally ile Tanıştığında*." Lassiter gülümseyerek çıplak dizlerine vurdu. "Carrie Fisher, Marie rolünde. Bu bir klasik."

"Oh. Bir ara izlemem gerek." "Bir aşk hikayesi."

"Şu anda kaçınmak istediğim şey," diye mırıldandı ve kapalı, süslü kapıları olan tapınağa yeniden odaklandı.

Melek uzanıp onun elini tuttu. "Eğer farklı bir hayat yaşamak istiyorsan, bunu gerçekleştir. Amaç, kil gibidir Lyric. Seçimlerinle ve çabalarınla onu şekillendir. Sahip olduğun saatleri, geceleri, ayları ve yılları şekillendir... istediğin şeyi yaratmak için. Senin gücün ve kararlılığın var. Ve dinle, sana şunu söylemeliyim: Sen başkalarının hayatlarını kaydetmesi gereken biri değilsin. Sen öyle biri değilsin ve bunu biliyorsun."

"Çok yorgunum." Sesi çatladı. "Çok... kaybolmuş hissediyorum. Nasıl bu kadar gençken bu kadar yaşlı hissedebiliyorum?"

"Her arkadaşın bir zamanlar bir yabancı olduğunu söylerler, değil mi?" O başını sallayınca, devam etti: "Aynı şey, yeni halin için de geçerli. Her türlü ilişkiyi geliştirmek emek ister ve bu yorucudur. Ancak, gerçekte kim olduğunu öğrendiğinde, tüm bu kafa karışıklığının sadece kendini tanıma sürecinin bir parçası olduğunu hissedeceksin. Azimle devam ettiğin için mutlu olacaksın."

"Çok emin konuşuyorsun." Yenilgiyi kabul ederek içini çekti. Sonra fark etti ki, bunu söyleyebileceği onca insan arasında, hayat tavsiyesi konusunda net konuşabilecek tek kişi oydu.

"Çünkü öyleyim." Lassiter eğildi ve sır veriyormuş gibi sesini alçalttı. "Ben Farmers gibiyim."

Kafası karışmış bir şekilde gözlerini kırptı. "Affedersin, ne?"

"Bir iki şey biliyorum... çünkü bir iki şey gördüm." Elini sıktı. "Güven bana, Lyric. Olağanüstü şeyler başaracaksın."

"Nasıl emin olabilirsin?" diye mırıldandı kendi kendine.

"Sana bunu kanıtlamak zorunda mıyım?" dedi melek tuhaf bir ses tonuyla. "Öyleyse, sanırım kanıtlamak zorundayım. Çünkü gerçek amacın, düşündüğünden daha çabuk sana ulaşacak ve sen buna hazır olmalısın."

Kaşlarını çatarak, şezlongunda öne doğru eğildi. "Ne demek istiyorsun..."

Lassiter tüm boyuyla ayağa kalktı ve onun varlığı, bir gongun çınlaması gibi, onu titreten bir şeydi: Tören cüppesi yoktu, büyük salon yoktu, dalkavuk hizmetkarlar grubu yoktu. Yine de, bu derin doğası aniden onda yankı buldu ve yerine hayranlık dalgaları bıraktı.

Sesi aniden kulağında yankılandı. "Gelişmeye karar vereceksin. Bu senin kaderin."

Bununla birlikte, manzara onun etrafında dönmeye başladı.

Ya da daha doğrusu... şiddetli bir dönüş maruz kalan oydu. Ve o uzaklaşırken, meleğin son görüntüsü, omuzlarının üzerine uzanan ince kanatları, aşağıya sarkan saçları, kürek çeken hali ve altınlarla süslenmiş vücuduydu.

Yüzündeki sert ifade onu gerçekten korkuttu.

Gerçekten korkuttu.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Caldwell'da, şehrin kalabalık merkezinden uzak kırsal bölgede, Qhuinn Audience House'un arkasındaki çeşitli güvenlik kapılarından geçti. Tavanında küçük iğne delikleri olan kapıya geldiğinde - eğitim merkezindeki minik pislikler gibi - yukarı bakmayı reddetti. Lanet olsun Rhage. O deliklerin altında dururken hissettiği mide bulandırıcı gerginlik, ona ne ad verilmiş olursa olsun, eskisinden daha da kötüydü.

Tinyholephobia. Ya da kardeşi ne halt ettiyse ona öyle demişti.

Son kapı açıldığında ve mutfağa daldığında, tek kokladığı şey taze pişmiş hamur işleriydi ve midesi dikkatini çekti. Ne olduğunu bilmiyordu, ama artık Blay'in ailesinin evindeyken yemek yiyemiyordu.

Ah, siktir et. Nedenini biliyordu. Oradaki yemekler ona kayınpederini hatırlatıyordu...

Onun varlığı mutfakta fark edilir edilmez, her türden *aşçı* şefler ona döndü.

"Efendim, size bir şey getirebilir miyiz?" "Sizin için ne yapabiliriz?" "Herhangi bir şey?"

Böyle içten bir rica karşısında, fırından yeni çıkmış ve mükemmel bir şekilde süslenmiş bazı hamur işlerine göz attı.

"Aslında, evet, lütfen." O, onların yönüne doğru başını salladı. "Çok zahmet olmazsa, hepsini istiyorum, ama bu arada, bunlardan birini alabilir miyim?"

"

"Oh, efendim, elbette!" Gümüş tepsi Danimarka çörekleri sanki hayat desteğiymiş gibi ona getirildi. "Hepsini alın..."

"Sadece bir tane, teşekkürler." Bir kiraz seçti, ancak limonların çok cazip görüldüğünü itiraf etmek zorundaydı. "Kız gibi figürümü korumam lazım."

Ocak başında, bir *doggen* çoktan tavayı çıkarmıştı. "Çırpılmış yumurta ve pastırmalı tost ister misin?"

"Ve tabii ki kahve," dedi endüstriyel boyuttaki tencerenin yanında duran bir başkası.

"Hepsi mükemmel görünüyor." Danimarka usulü çörekten bir ısırık aldı ve vay canına, çok lezzetliydi. "Şu anda bir toplantıya katılmam gerekiyor..."

"Hemen size getireceğiz!" Elinde bir seyahat bardağı vardı. "Biraz şekerle."

Qhuinn, umut dolu, mutlu yüzlerine bakarak, "Teşekkür ederim," dedi sert bir sesle. "Bu tam da ihtiyacım olan şey."

Onun varlığıyla onları onurlandırdığı için neredeyse alkış tutacaklardı, oysa tek yaptığı onların görevlerini artırmaktı. İnanılmaz.

Başını sallayarak ve çiğneyerek, binanın boş olan merkez kısmına adım attı. Kilitli alanda kimsenin olmaması, ona kendini toparlama fırsatı verdi. İşi gerçekten onun kurtuluşuydu ve erkek, aile odasındaki bebek monitöründeki siyah-beyaz resme bakarken Blay'e bir gün boyunca bakarak geçirdikten sonra, birinin ne zaman öleceği dışında başka şeyler düşünmeye hazırды.

Eh, ihanet komploları bir yana, bu...

Audience Room'a erişimi sağlayan panel açıldı ve V başını içeri soktu. "Hazır mısın?" sakallı kardeş sessiz bir sesle sordu.

Qhuinn dikkatini topladı. "Geç kalmadım." Bileğini kaldırıp saatine iki kez baktı. "İki dakikam var..."

"Geç kaldığını söylemedim." Kardeş bir duman bulutu üfledi ve hemen el yapımı sigarasından bir nefes daha çekti. "İyi misin diye sordum."

"Her şey yolunda." Seyahat kupasındaki kahvesiyle V'ye kadeh kaldırdı.

"Burada olduğuma sevindim."

"Bundan emin misin? Sen sadece sen istediğin için programdasın ve..."

"Ben buradayım" —kupa ile kendini işaret etti—"böylece Blay programda olmadığı için kendini kötü hissetmez ve onun kendini daha az kötü hissetmesini sağlayacak her şey şu anda benim yapmam gereken şey."

V yana çekildi ve kapıyı açık tuttu, elmas gözleri ciddiydi. "Çekilmen gerekirse bana haber ver, tamam mı?"

O sadece başını sallayabildi. Ve Audience Room'a girdiğinde boğazındaki düğüm daha da kötüleşti. Kardeşliğin tüm üyeleri oradaydı ve Band of Bastards da o dar alana sıkışmış durumdaydı.

O içeri girdiğinde tüm gözler ona çevrildi ve onu çok seviyorlardı, ama onu çok iyi tanıyorlardı: Aşırı bir nefes çekip, dilinde yanma hissine rağmen son kirazlı Danimarka çöreğini yutmuş olsa da, ne kadar berbat hissettiğini saklayamıyordu.

Ancak kimse ona nasıl olduğunu sormadı. Bu da tam olarak ihtiyacı olan şeydi.

Bu gece bu zırhta hiçbir çatlak yok. Hayır...

"Qhuinn," dedi Kral koltuğundan. "Eşinin ailesinin evinde neler oluyor?"

Ohhhh, harika. Ama Kral'ın doğrudan sorusunu geçiştiremezdi. Boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Hâlâ bizimle birlikte."

O otokratik kafa sallandı, erkek eğilip köpeğinin kutu gibi sarı kafasını okşarken uzun siyah saçları Wrath'ın omzuna kaydı. "Bizi haberdar et. Herhangi birinizin bir şeye ihtiyacı var mı?"

Bu zor bir soru değilse, o zaman neyin zor bir soru olduğunu bilmiyordu — çünkü dürüst cevap, Lyric'in vefat etmesinin hem onun hem de kendileri için gerekli olduğuydu. O vefat ettiğinde, alışmak zorunda kalacakları yeni bir cehennem olacaktı, ama en azından artık o yatakta mahsur kalmayacak ve eskiden yaptığı şeyleri yapabilmeyi dilemeyecek olmasıyla birlikte huzur bulacaklardı.

"Hayır, teşekkürler." Boğazını temizledi, ama boğazındaki düğüm geçmedi. "Lyric rahat, biz de kaçınılmaz sonu bekliyoruz. Yapacak pek bir şey yok."

"Bu gece burada olmak istediğinden emin misin?"

"Blay beni nerede bulacağını biliyor ve burada olmamı istiyor. Her şeyi ona anlattığım için neyin tehlikede olduğunu çok iyi biliyor."

Aslında, şafak söktüğünde adam Whestmorel hakkında konuşmakta ısrar etmişti. *Annesi* ile olanlardan çok farklı bir konuya geçmişti, ama neyse. Dilenciler, seçici olamazlar ve tüm o saçmalıklar.

"O değerli bir erkek," dedi Wrath. "Sen de öyle."

Oda, onaylayan bir homurtuyla çınladı ve Qhuinn, bu sesler dinene kadar seyahat kupasına kararlı bir şekilde bakmaya devam etti.

Ortalık sakinleşince, Wrath bariz bir saygıyla tekrar başını salladı. Sonra V'nin yönüne baktı. "Şimdi, ne diyordun?"

Kardeşi sigarasını botunun tabanına söndürdü ve izmariti arka cebine koydu. "Hiçbir şey. 'George' ipucu hiçbir yere varmadı ve Allhan bu konuda bir şey bulamazsa, kimse bulamaz."

"Ve kimse kayıp *bir* eş, baba veya oğul olduğunu bildirmemiştir, efendim." "Hayır."

"Orospu çocuğu." Kralın sert ağzını gerginleştiren gülümseme, dışarıda esen rüzgar kadar soğuktu. "Tahminimce Whestmorel ve ekibi saklanıyor ve ailelerine beklemelerini söylediler, bu yüzden kayıp erkeklerle ilgili herhangi bir rapor yok. Bulduğumuz zavallı herif bir şekilde başını belaya soktu, bu yüzden onu artık güvenmedikleri için saklandıkları güvenli eve götüremezlerdi ve onu bırakıp gitmelerine de izin veremezlerdi. Orada şüpheleri olan diğerlerine bir mesaj göndermek için onu hayatta bıraktılar..."

İşleri kesintiye uğratan kapı çalma sesi yüksek ve ısrarcıydı ve herkes aynı tepkiyi gösterdi. Silahlar kılıflarından çıkarıldı, emniyetleri açıldı ve sivil koridora açılan kapıya doğrultuldu. Aynı anda Qhuinn, Rhage ve Phury, Wrath'ın etrafında bir çember oluşturarak bedenleriyle bir kalkan oluşturdular. Bu sırada, Kral eğilip altınını aldı, Kardeşlik ve Piçler Çetesi'nin geri kalanı ise hükümdar ile kapı arasında ikinci bir daire, saldırganlığın dış çemberini oluşturdu.

Savunma pozisyonları hazırlandıktan sonra, Vishous telefonundaki güvenlik kameralarını kontrol etti, kaşları sıkıca birbirine yaklaştı ve gözünün köşesindeki dövme bozuldu. "Ne oluyor lan..."

Kapı çalınıyordu. "Merhaba! Yardım edin!"

Protokol gereği, Wrath'ın sandalyesinin altındaki gizli kapak açıldı. İniş başlarken, Qhuinn ve diğer ikisi alçalan platforma daha sıkı bir şekilde adım attılar.

"Yardım! Yardıma ihtiyacımız var!" diye bir çığlık duyuldu.

Lyric'in bir sonraki hatırladığı şey, fiziksel formuna geri döndüğü ve ilk hissettiğı şeyin - kemiklerinde tekrar ağırlık hissetmesi ve ayaklarında baskı hissetmesinin ötesinde - soğuk olmasıydı. Acı, keskin bir soğuk.

Gözlerini ovuşturdu ve şaşkınlıkla etrafına baktı. Dışarıda, karda, devasa, çift taraflı bir ahır kapısının önünde duruyordu ve bir an için nerede olduğunu anlayamadı...

Panellerin sol yarısı açıldı ve biri tam hızla dışarı fırlayarak neredeyse ona çarpacaktı.

"Hey!" diye bağırdı, dönerek.

Sadece tişört ve mavi kot pantolon giyen adam, yoluna devam etti ve Audience House'un arka tarafına doğru koştu.

Audience House. O, Audience House'daydı ve tüm güvenlik izleme ve BT'nin merkezi olan Four Toys Genel Merkezi'nin önünde duruyordu...

İçeriden gelen bağırışlar onu açık kapıya doğru itti ve içeriye bakarken kaşlarını çatı. Bilgisayar monitörleri ve ekipmanlarla dolu çalışma alanları boşalmıştı, insanlar sandalyelerinden fırlamış ya da onları devirerek binanın daha iç kısımlarına doğru koşuşturuyorlardı.

Lyric, burada yapılan tüm önemli işlerden korkarak eşikte tereddüt etti. Vishous, Kral, Kardeşlik ve tüm mülklerinin güvenliğini ve izlenmesini sağlamakla görevliydi, ama bununla da kalmıyordu. Burası kesinlikle onun takılacağı bir yer değildi...

Ayağı istemeden öne doğru uzandı ve diğeri de hemen arkasından onu takip etti. Bir sonraki anda, tüm masaların arasındaki orta koridorda yürüyordu ve burada ne halt ettiğini merak ediyordu.

Aniden, vücudu sıraya girdi ve uzak köşeye odaklandı. O anda dramayı gördü. Bir grup erkek ve kadın

Roor'da bir şeyin etrafında toplanmış, ahırın arka duvarına kadar uzanmışlardı.

—
Havadaki bir koku burnuna çarptı. Ve sonra beyni, onu telaşa sürükleyen bir dizi bağlantı kurdu.

Allhan. Dönüşüm sonunda onu da etkilemişti.

"Bırak ben yapayım!" diye bağırdı. "Benim damarlarımdan Seçilmişlerin kanı akıyor! Onu besleyeceğim!"

O kayarak durduğunda, herkes başını kaldırıp ona şok ve şaşkınlıkla baktı. Onların diğer tarafında, Allhan masasının altındaki Roor'un üzerine uzanmış, yüzündeki tüm renk kaybolmuş, zayıf vücudu acıdan kıvrılmıştı. Gözleri kan çanağına dönmüş ve çılgınca dönüyordu, elleri kıvrılmıştı, Roorboard'ların üzerinde sürüklerken, tırmalama sesi onun ağır nefesleriyle yarışıyordu.

"Çekilin!" diye bağırdı.

Tereddüt etmeden, en yakınındaki kişinin omzunu tuttu ve onu yolundan çekip attı. Diğerleri buna tepki olarak dağıldı ve o, dönüşümü onu bir yük treni gibi vuran erkeğin yanına düştü.

Bileğini keserek yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı. "İç. Hemen..."

Kızın kanı akmaya başlayıp onun eski Prince konser tişörtüne damlamaya başladığında, adamın bakışları ona döndü ve gözlerinde ani bir korku belirdi. "Hayır..."

"Evet." Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı. "Şimdi içeceksin..." "Hayır," dedi boğuk bir sesle. "Sana bunu yapamam..." "Yaşamak istiyorsan, damarımı içeceksin..."

Yeni bir ağrı spazmı ile kıvrılan adam, Roor üzerinde kıvrılırken bacağını tekmeledi ve bir kolu masanın ayağına korkunç, çatırdayan bir darbeyeyle çarptı.

"Hayır," diye inledi ve yüzünü kadının bileğinden çevirdi. "Sana bunu yapamam..."

Diğer eliyle onu kendine doğru çekti. "O zaman benim için yap." Gözlerinin içine baktı. "Benim için yap, Allhan."

Çevrede, diğer insanların onlara doğru koştuklarını belli belirsiz fark etti, ama yine de tüm bunları görmezden geldi.

"Allhan," dedi acil bir sesle. "Benim için içmeni istiyorum. Bunu yap, damarımı al —Sana yalvarıyorum, bunu benim için yap."

Allhan'ın miyop bakışları ona kilitlendi. "Evet, Allhan. *Lütfen*."

Bu sefer, bileğini ağzına götürdüğünde, tek bir damla kan alt dudağına düştü, parlak ve canlı kırmızı renkteydi, ve o damlanın ağzına kaymasını izledi...

Ondan çıkan açlık inlemesi tavana kadar yükseldi. Ve sonra başını kaldırdı... Mühür özensizdi. İlk başta.

Ama o çekmeye başladığında, durum düzeldi, emiş düzgün bir şekilde ayarlandı. Diğer kolunu onun başının altına sokarak, onu kucağına aldı. Saçları öne düştüğünde, sabırsızca yüzünden çekmeye çalıştı...

Siyah eldivenli bir el, ağırlığı geri çekti ve sarı dalgaları yüzünden uzak tuttu.

Yanına baktığında, yanlarında duran kişiye irkildi.

Brother Vishous onun yanında diz çökmüş, lacivert kenarlı elmas gözleriyle ona daha önce hiç görmediği bir ifadeyle bakıyordu. Ve onun arkasında, uzun ve güçlü bir şekilde duran babası Qhuinn, dudaklarını hareket ettiriyordu.

İşitme duyusu düzgün çalışmasa da, babasının ona seslendiğini, onu cesaretlendirdiğini biliyordu.

Onu övüyordu.

Allhan'a tekrar baktı. Artık daha hızlı nefes alıyordu, burun delikleri genişlemiş, yüzünde bir coşku belirmişti. Vücudu hâlâ huzursuz bir şekilde hareket ediyordu, ama ona gelen gücü gördü...

Boğuk bir nefesle, yeni bir acı içinde haykırdı ve Roor üzerinde kıvrıldı, uzuvları bir anda düzeldi, parmakları açıldı. O sarsılırken ve kasılırken, kadın başını sıkıca tuttu ve bileklerini dudaklarına bastırarak onları yerinde tuttu.

"Durma," dedi. Sonra daha yüksek sesle, "Allhan, ne olursa olsun içmelisin. Durmak için henüz çok erken..."

O söyleneni yaptı ve kadın haklı olduğunu umdu. Birkaç yıl önce yaşadıklarını hatırlıyordu, o dayanılmaz acıyı...

kemiren, korkunç açlık, kesinlikle öleceği hissi. Ve ah, Tanrım, bundan sonra ne olacağını biliyordu ve bu korkunçtu.

"İç, iç, iç..." Dakikalar geçtikçe bu yalvarışı tekrar tekrar tekrarladı.

İlk kemik kırılması sağ bacağına meydana geldi, gergin sessizlikte uyluk kemiğinin kırılma sesi yüksek sesle duyuldu. Toplananların lanetleri, erkeğin işkence gören nefesleri arasındaki vuruşlarla yayılırken, spor ayakkabısı Roor üzerinde pozisyon değiştirdi - ve bu, dizini daha fazla düzeltmiş olduğu için değildi.

Büyüme başlamıştı.

"Onun kot pantolonunu çıkarmalıyız, yoksa derisi yırtılacak," dedi biri. Vishous. Vishous'tu.

"Herkes dinlenme odasına gitsin," diye devam etti. "Dizüstü bilgisayarlar ve telefonlardaki protokolü izleyin. *Hemen!*"

Tesisde çalışan erkekler ve kadınlar hemen dağıldı ve Fritz'in battaniye, yastık, meyve suyu ve ekmekle geldiğini fark etti.

Sonuncular onun içindi. Eğer bir şeyler yemesi gerekiyorsa.

Babasının yardımıyla Allhan masanın altından çıkarıldı, giysileri çıkarıldı ve mahremiyet için üzerine bir battaniye örtüldü. Bu sırada, onu desteklemek için kolunun altına yastıklar yerleştirildi.

Bir sonraki kırılan kemik diğer uyluk kemiğiydi ve ardından omuzu yerinden çıktı.

Allhan o anda çığlık attı ve kız gözlerini sıkıca kapatmak zorunda kaldı.

Kanım yeterince güçlü değilse ne olur, diye düşünmekten başka bir şey yapamadı.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Tam olarak saat kaçtı, diye merak etti Qhuinn, saatler sonra.

Dinlenme odasının merdiven boşluğundan çıkıp V'nin tesisinin ana koridoruna adım attığında, elinde bir kahve ve bir... oh, bakın, bir Danimarka çöreği daha vardı. Aşağıdaki yiyecek vitrininden ne aldığını hiç bilmiyordu, ama belli ki bilinçaltı, önceki akşam yediği kirazın inanılmaz lezzetli olduğunu hatırlayacak kadar ön plandaydı. Pastayı ağzına attı ve boş çalışma masalarına bakarken fincanından bir yudum aldı. Burası yaklaşık bir saat önce tamamen boşalmıştı, aşağıda kalan Kardeşlik üyeleri hariç herkes, ortalığı sessiz tutmak için kaçış tünelinden eve gönderilmişti. Peki şimdi? Sessizlik, insansız araçlardan gelen rastgele bip ve vınlama sesleriyle bozuluyordu.

bilgisayarlar.

Önemli olan şeye yeniden odaklanarak, Allhan'ın masasının yanındaki tabloya baktı. Erkek, uyumsuz battaniyelerin altında yatıyordu, vücudu eskisinin dört katı büyüklüğündeydi, yüzünde yeni çizgiler vardı ve bu çizgiler onu oldukça yakışıklı gösteriyordu. Ancak en iyi haber, çocuğun nefes alması ve acısının büyük bir kısmının geride kalmasıydı.

Bütün gece olduğu gibi, Lyric onun başının hemen yanında, adeta ayakta uyuyordu. Ama gözleri, yarı kapalı olsa da, kahramanca yardım ettiği erkeği terk etmiyordu.

O, sadece onun sayesinde hayattaydı.

Qhuinn hala olanlara inanamıyordu: Kral ile görüşmeyi kesintiye uğratan kapı çalma sesi, herkesin koşarak gelen IT uzmanına silah doğrultması, aynı ismi tekrar tekrar söyleyerek kekeleme ve kafası karışmış hali.

Allhan.

Kimse Vishous'un bu kadar hızlı koştuğunu görmemişti ve bir kez olsun, kardeş ihtiyaç duyduğu her şey için telefonundan çeşitli komutlar yazmıyordu. Çok telaşlıydı. Kardeşlik ahıra girerken, V iş istasyonlarını parçaladı ve yoluna çıkan monitörleri devirdi.

Ve sonra Qhuinn de kendi başına biraz OMging yaptı.

En son beklediği şey, kızının dizlerinin üzerinde, bileği kesilmiş, Allhan'a damarını almasını emrederken sesinin o kadar otoriter olmasıydı.

Kız, bu korkunç durumu tek başına kontrol altına almıştı ve Vishous ona tamamen şaşkın ve hayretle bakarken, Qhuinn de aynı şeyi hissetmişti. Lyric ile ilişkilendirdiği birçok şey vardı. Nezaket, zarafet, güzellik, sıcaklık, sadakat.

Ama kararlılık, onun doğasında olan bir şey değildi.

Şimdiki zamana geri dönerek, genç erkeğin yanından ayrılmayan V'ye bir göz attı. Stresine rağmen, kardeşi değişim başladığından beri tek bir sigara bile içmemişti. Vampirler kansere yakalanmasa da, Allhan'ın yeni akciğerlerinin tamamen olgunlaşması için biraz zamana ihtiyacı vardı.

Bu yüzden, normalde sabit olan ellerinin bu kadar titremesine neden olan şey ya nikotin yoksunluğu ya da azalan adrenalin idi.

Doc Jane, işler yoluna girer girmez, Allhan'ın hayati fonksiyonlarını kontrol etmek ve onun için endişelenmek için gelmişti. Şu anda ağrı kesici ilaçları almak için bir anlığına kliniğe geri dönmüştü. Ancak bu zor bir durumdu. Fazla miktarda verilirse solunumu yavaşlatabileceğini söylemişti. Bazen acı çekmek kaçınılmazdı...

"Ne zaman tehlikeyi atlatacak?" diye sordu Lyric sert bir sesle.

Qhuinn cevap vermek için ağzını açtı, ama V ondan önce davrandı, olması gerektiği gibi. Kardeşi sadece bir sağlık görevlisi değil, her bakımdan terk edilmiş erkeğin babasıydı.

"Oraya varıyoruz." V eldivenli elini yüzüne götürdü, sonra sakalını düzeltti. "Sen onun hayatını kurtardın."

"Oh, bunu bilemem..."

"Ben biliyorum." V hançer elini uzattı. "Sana borçluyum, doğru."

Lyric, sanki daha önce hiç görmemiş gibi önündeki avucuna baktı. "Oh, buna gerek yok..."

"Onun hayatını kurtardığın için sana borçluyum. Nokta."

Tereddütle elini uzattı ve onun elini sıktı. "Bu gerçekten gerekli değil."

Her zamanki gibi, amcası V onunla tartışmadı, ama bu, çatışmayı sevmediği için değildi. O piç çatışmayı severdi. Hayır, fikrini belirtmişti ve konu kapanmıştı. Lyric'in bu konudaki görüşü önemsizdi.

Olanlara inanamıyormuş gibi Qhuinn'e baktığında, Qhuinn gğş kabarıp gülümsedi. Hayatta, ocuğunuzun önemli birini etkilemesi kadar harika bir şey yoktur. Bu, sonuçta onları mahvetmediğinizi hissettirir. Ayrıca onları dünyaya getirerek çok, çok iyi bir şey yaptığınızı da hissettirir.

Qhuinn yanına gidip diz çöktü. Bileğindeki açık yaraya bakarak endişe duydu. "Bir şeye ihtiyaın var mı?"

Esnemesini bastırarak, başını salladı. "Hayır, teşekkürler. Sadece biraz yorgunum."

"Gidip yatmalısın," dedi V. "Dinlenmen lazım..."

"O kendi başına ayağa kalkıp buradan çıkana kadar buradan ayrılmıyorum," diye karşılık verdi.

V saygıyla gülümseyerek, Qhuinn sormak zorunda kaldı: "Nasıl bildin? Buraya gelmen gerektiğini?"

Onunla aynı olan mavi ve yeşil irisleri başka yöne kaydı ve tereddüt etti.

"Ben, ah... Aslında zr dilemek için geldim." Lyric boğazını temizledi. "O reklam panosu düştüğü gece, beni Bathe'de ziyarete gelmişti. Bu çok tatlı bir davranıştı ama benim işe aldığım kadın ona kaba davrandı ve o da aceleyle ayrıldı. Onu Market Street'in ortasına kadar kovaladım ve orada... şey, ne olduğunu biliyorsun. Evet, buraya geldim çünkü ona teşekkür etmek ve özür dilemek istedim..."

"Gerek yok..."

Hepsi Allhan'a odaklandı. Erkek kendine gelmiş ve Lyric'e bakıyordu.
"Sorun... yok."

Qhuinn, kızının eğilip erkeğin terli alnındaki koyu saçlarını okşamasını izledi.

"Hayır, sorun var." Gülümsemesi nazikti. "Ama içimden bir ses, artık kimse seni yazmayacak diyor. Yeni vücudun hakkında ne düşüneceğini merakla bekliyorum."

"Gerçekten mi?"

Lyric başını salladı ve elini tuttu. "Gördüklerini beğeneceksin dostum. Gerçekten öyle düşünüyorum."

"Teşekkür ederim..."

"Sen de benim için aynısını yapardın. Hiç tereddüt etmeden."

İkisi sessizce konuşmaya devam ederken, Qhuinn V'ye baktı. Kardeşi de aynı anda başını kaldırdı ve gözleri buluştuğunda, tuhaf bir his uyandı. Yıllar boyunca, kavgalar, stres ve Kardeşlik üyeleri arasında oluşan dostluk sayesinde aralarında güçlü bir bağ oluşmuştu.

Ancak şimdi aralarında oluşan ani bağ, farklı bir şeydi.

Oğlu V'nin oğluna iyi davranmıştı ve bu daha da derin bir düzeydi, değil mi?

Shuli kendi yatağında uzanmış halde, elini yan sehpa uzattı ve eski pembe altın AP Royal Oak saatini aldı. Kadranına bakarken inledi.

"Ne oldu?" diye sordu L.W. yanından. "Uyumak için yeterince sarhoş değil misin?"

Yastık yığınlarının üzerinden göz gezdirdi. Tahtın varisi, devasa kral yatak üzerinde yanına uzanmıştı. İkili, bir araya gelip kendi türlerinde bir ihanet işlemeye karar verdiklerinden beri, başucuna yaslanıp film izliyorlardı.

İki adamı birbirine yaklaştırmak için ağır suç düzeyinde bir isyan gibisi yoktur.

Şu anki izleme seçimi — eski usul, her zaman sevilen *Aliens* — sessizce oynuyordu, Sigourney Weaver, transformers kostümü gibi dev bir kargo taşıyıcısına kilitlenmişti.

"Sen de hala uyanık mısın, güneş ışığı?" Kendini biraz daha yukarı itti. "Horladığını yemin edebilirim — ya da bu, her gözeneklerinden değil de burnundan çıkan, senin alametifarikası olan karanlık, kasvetli tehdit miydi?"

"Oh, siktir git," dedi erkek yorgunlukla.

İyi haber mi? Uyusunlar ya da uyumasınlar, ikisi de iyileşiyordu. Vampirlerin insanlara göre birçok avantajından biri de iyileşme yetenekleriydi. Kuyruksuz fareler gibi olsalardı, haftalarca yaralarından kurtulmak için yatmak zorunda kalırlardı.

Bunun yerine, muhtemelen oldukları gibi tarlaya çıkabilirlerdi. Akıllıca olmazdı, ama...

"Bu işe başka birini daha dahil etmemiz gerekecek." Shuli, tavandan aşağı inen televizyona bakmaya devam etti. "Ve sus. Bunu tek başımıza yapamayız, bunu sen de biliyorsun. Bir kişiye daha ihtiyacımız var."

Cevap gelmeyince, gözlerini devirdi, Majesteleri'nin karakteristik *grrrrrr* sesine dönüştüğünü düşündü. Ancak Shuli onun haklı olduğunu biliyordu. Sahada biraz yardıma ihtiyacı olacaktı, özellikle de L.W.'nin görme sorunları adamın söylediğinden daha kötüyse.

Ya da düşündüğünden daha kötü ise... "Tamam."

Yavaşça başını tekrar çeviren Shuli, kaşlarını kaldırdı. "Özür dilerim, seni duymadım."

Adam omuz silkti ve televizyona sert bir bakış attı. Shuli kulağını kapattı.

"Alo?" "Tamam, haklısın. Şimdi siktir git."

Adam kıkırdadı ve uzun, derin ve tatmin edici bir esneme yaptı. "Biliyor musun, sapıkça davranmak istemem ama lanet olsun, bu gerçekten tahrik edici. İstedğin zaman kulağıma fısıldayabilirsin."

"Sen çok garipsin."

"Ben de buna razıyım." Ciddi bir ifadeyle devam etti. "Ama Nate olamaz. O evli. Ona hayatımı emanet edebilirim, ama şu anda kaybedecek çok şeyi var."

Bir anlık sessizlik oldu: "Rhamp."

"Rhamp."

Sanki başka bir seçenek varmış gibi?

Shuli, adamı aramak için telefonuna uzandı ve tüm grup sohbetlerine her türlü mesajın geldiğini gördü. Kalbi durdu. Çok sayıda bildirim hiç iyiye işaret değildi. Mesajları açtığında...

Kaydırma hızlıydı. Etkisi mideye yumruk gibi geldi.

Lyric... Allhan'ı beslemiş ve onun değişimini görmüştü.

"Ne oldu?" diye sordu L.W.

"Ah, hiçbir şey." Küçük ekrana odaklanmaya çalıştı. "Hiçbir şey... Hey, Allhan dönüşümünü sorunsuz tamamladı. İyi haber, değil mi?"

"Tabii ki," dedi L.W. kuru bir sesle. Sonra şüpheyle, "Orada her şey yolunda mı?"

"Oh, evet. O adamı seviyorum. Lyric'in ona yardım edebilmesine gerçekten sevindim. Yani, kanı çok saf ve her şeyiyle. Benim seçimim de bu olurdu — onun için. Allhan için. En iyi şansı elde etmesi için. Yani, evet. Rhamp."

Doğru. Soru neydi...

Adama bir mesaj attı ve sonra telefonu, suç ortağıyla arasına yüzüstü koydu.

Hemen, o şeyi tekrar eline aldı. "Aç mısın?"

Olumlu bir cevap beklemeden Willhis'e mesaj atmaya başladı. His Royal Disapproval hakkında sevdiği bir şey, adamın her şeyi yemesi idi. Patates kızartması. Fransız mutfağı. Suşi. İtalyan mutfağı. Ne olursa olsun.

"Evet. Ne istersen."

Bingo, diye düşündü Shuli, siparişi vermeye devam ederken. Sadece ona odaklanabileceği bir şey, herhangi bir şey verdiği için.

Mesaj geldiğinde, "Rhamp şimdi geliyor," diye bildirdi.

Karşılık olarak bir homurtu duyduğunda, bunu olduğu gibi bıraktı ve Lyric, Allhan, beslenme ve... her şeyi düşünmemeye çalıştı. Bu hiçbir işe yaramadı — büyük sürpriz — bu yüzden komodinin çekmecesine uzandı ve elle sarılmış kırmızı bir sigara çıkardı. Altın çakmağını bulmak için biraz daha uğraşmak zorunda kaldı ve sonunda onu bulduğunda, biraz Rame'yi tekmeledi ve...

"Ondan iki tane mi var?" diye sordu L.W.

Yanan sigarayı ona uzattı ve kendisi için bir tane daha aldı. "Senin tarafındaki çekmecedeki de bir küllük var."

L.W. yanındaki sehpa da bir şeyler ararken kapı çalındı, küfürleri Spotify'a ekleyip yayınlayabileceğiniz türden küfürlerdi.

"Girin!" Shuli küfürler arasında seslendi. "Ve Tanrı aşkına, benimkini kullanın. Tanrım, neyin var, kör müsün..."

L.W. ona sert bir bakış attığında, kırmızı bir duman püskürttü. "Kahretsin, özür dilerim. Öyle demek istemedim..."

"Bu komik *değil*..."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun, pislik..."

Kapıda, Rhamp baştan aşağı Adidas giymiş bir şekilde içeri girdi, çünkü belli ki o da önceki gecedan kalma bazı şişlikler ve morluklar hissediyordu. Bir elinde Dos Equis, diğer elinde bir çeşit yumurta ruloları ile, sanki bir kokteyl partisinin üniversite versiyonunda gibi görünüyordu.

Eşiği geçer geçmez durdu. "Vay canına. Ne kadar da rahat." "Arkanızdaki kapıyı kapatın." Shuli işaret etti. "Ve yemek yiyeceğiz. İster misin?"

Adam birasını kaldırdı. "Willhis gelirken bana bir tane verdi ama evet, biraz daha yemek iyi olur." O kurnaz bakış daraldı. "Bir dakika, neler oluyor? Sizi en son omuz omuza gördüğümde hiç böyle değildiniz."

"Kapıyı kapat," diye emretti L.W. "Seninle konuşmamız gerek." Rhamp tahtın varisine baktı. Shuli'ye geri döndü.

Sonra üç adım geri attı ve dirsekleriyle kapıyı kapattı. Düşük, sakın bir sesle, "Demek öyle, öyle mi?" dedi.

"Bunun için oturmak isteyeceksin," dedi Shuli, elinde tuttuğu sigarayla yatağın ucunu işaret ederek. "Ve tabii ki bu, başkalarının kulaklarına gitmemeli."

"Harika," diye mırıldandı Rhamp, bir yudum bira içerek. "İkinizle daha fazla eğlenmek *tam* da aradığım şey."

OTUZ ALTI. BÖLÜM

Ertesi akşam, Dev Caldwell Kongre Merkezi'ne vardığında, hiç uyumamıştı ama otomatik kalkış modundaki bir Audi'nin direksiyonundaki biri kadar hiper farkındaydı. İki şehir bloğunu kaplayan cam ve çelik binanın önünde durarak, önündeki girişlerin üzerinde kemer şeklinde uzanan bilgisayarlı afişe bakıyordu.

Resolve2Evolve. Kendi Koşullarınızla Yeni Bir Siz.

Başlık ve sloganın ardından, üç günlük oturumların tarih ve saatleri yazıyordu.

Ve sonra sağda, alanın dörtte birini kaplayan, model kadar güzel ama paylaşacak ağır bilgilere sahip yaşlı bir ruhu düşündüren ciddi gözleri olan koyu saçlı bir kadının resmi vardı.

Resme bakarken, kemiklerinin derinliklerinde temel bir tepki hissetti ve lanet olsun, nedenini bilmek istedi — neden — tüm bunlar şimdi oluyordu —

Lyric'in görüntüsü aklına geldi ve onun sadece bir maske olmak istemediği için sosyal medyayı bıraktığını düşündü. O gerçeklik istiyordu. Başkalarına gerçek olmayan bir şey olarak satılan uydurma bir illüzyon değil.

Dev elini uzattı ve kendi yüzüne dokundu, yarım saat önce tıraş ettiği pürüzsüz yanağını ve çenesini hissetti.

Maskeler, ister gündelik olarak, ister kasıtlı olarak, ister savunma amaçlı takılsın, yaşanmış bir yalandı. Peki ya bunu çok uzun süre yaptıysan? Kim olduğunu unutursun.

Bütün bu zaman boyunca amacın bu olsa bile...

Dev, sol koluna çarpan biri tarafından yere düşürüldü.

"Oh! Özü dilerim!" Tamamen mor giyinmiş neşeli bir genç kadın ona gülümsedi. "Benim hatam!"

Devam ederken, kendisi gibi yüzlerce kişiden biri olduğunu fark etti: Etrafında, kadınlar gruplar halinde, tek başlarına, çiftler halinde cam kapıların önündeki banklara akın ediyorlardı. Birçoğu çeşitli mor tonlarında giyinmişti ve bazıları saçlarını üzü m rengi tonlarında boyamıştı.

Row'a girerken - bu şey diğerlerine hiç benzemiyordu - sonunda kendini, ufukları olan, her iki ucunda parlak ışıklı büfe standları yükselen güneşler gibi duran, çok geniş bir açık hava lobisinde buldu. Yürüyen merdivenler ikinci kata inip çıkıyordu ve her on metrede bir tuvalet vardı. Alanı dolduran uzun kuyruklar, her tür masanın önünde uzanıyordu. Mor renkli markalı bez çantalar, elektronik cüzdanlarında kimlik ve biletlerini gösteren kadınlara veriliyordu.

Kadınlara sesleri, sanki kuşların yankı odasında gibiydiler.

Başı zaten zonklamaya başlamışken, en yakın yürüyen merdivene atladı ve vızıldayan, gevezelik eden, Izzy kadınlarla birlikte ikinci kata çıktı.

Onlarla birlikte ilerlerken, katılımcıların akını, yüzlerce on kişilik yuvarlak masanın bulunduğu balo salonu büyüklüğündeki etkinlik alanına açılan çift kapıya yönelirken, o geride kaldı. Tapınağın nöbetçileri gibi duran, mor logolu gömlekli görevliler, telefonlarda e-biletleri kontrol ettikten sonra insanları içeriye aldı.

Esmer kadının yüzü ve R2E logosu her yerdeydi, elik kirişlere asılmış afişlerde, fotoğraf çekimleri için basamaklarda ve tekrarlı afişlerde, her Rat yüzeyinde ve aradaki tüm yük taşıyıcı beton direklerdeki tabelalarda.

Etkinliğin girişine doğru ilerleyen Dev, masaların oluşturduğu denizi aşarak uzak uçtaki sahneye baktı. Mor duvarlar, mor perdeler ve tüm bu morluğu yansıtan ekranlar, yakında konuşmacının yüzünü büyütecekti.

Sanki kimse bu lanet şeyi unutmuş olabilirmiş gibi.

"Burada olmak istemiyorum," diye mırıldandı.

Bir kadın onun önüne atladı ve bir rahibe yardımcısı gibi coşkuyla onun kolunu tuttu. "Oh, ilkeler hepimiz için geçerlidir, erkekler de dahil. Sen fazlasıyla

hoş geldin!"

Sonra mor bir boa'yı boynuna doladı ve yoluna devam etti.

Dev, tüyleri atarken, bunu sonsuza kadar önleyebileceğini gerçekten düşünmüş müydü?

Hayır, sadece yapabileceğini umuyordu. Ama o reklam panosu o tuhaf rüzgarı yakaladığından beri, kaçınmaya kararlı olduğu bu çarpışma rotası kilitlenmiş ve hazır hale gelmişti. Ve Lyric olmasaydı?

O zaman burada olmazdı.

Sadece onun anısını zihninde ön planda tutarak devam edebildi. Ama balo salonuna girmedi. Etkinlik alanını tamamen es geçerek köşeyi döndü.

Birkaç polis memuru — robotlar değil, canlı olanlar — balo salonunun yan duvarına paralel olan koridorun başında, üzerinde kırmızı ışıklı EXIT yazan bir kapıyı kapatıyordu. Koridorun ortasında, mor giysiler giymiş değil, profesyonel takım elbise ve pantolonlar giymiş bir grup insan, başka bir çift polis memurunun beklediği bir kapının etrafında toplanmıştı.

Kırmızı tabelanın altındaki çelik panel açıldı. Ve işte oradaydı.

Resolve2Evolve'un yüzü, tüm dikkatlerin odağı... herkesin bu kongre merkezine gelme nedeni, oradaydı.

Ama hepsi yalandı. O bir kadın değildi. O bir insan bile değildi.

O, tüm bu kadınları sadece onlardan biri olmadığına, aynı zamanda onların duygusal ve zihinsel sağlığının elçisi olduğuna ikna eden bir iblisti ve o, çok çok yukarıdaki tavan ışıklarının galaksisinin altına adım attığında, onun parladığını kabul etmek zorunda kaldı.

Fotoğraflardaki halinden bile daha güzeldi, Resh'te adeta ışık saçıyordu, uzun siyah saçları doğal bir şekilde kıvrılıyor ve parlaklık saçıyordu, yüzü sağlıkla doluydu ve milyonda bir bulunan mükemmel özelliklere sahipti, mor elbisesiyle sarılmış vücudu, hiç yardıma ihtiyaç duymayan kalçalarını, belini ve göğüslerini vurguluyordu.

Buradan bile Dior'un Poison parfümünün kokusunu alabiliyordu.

Valentina Disserte — artık eskiden olduğu Devina değil, şu anda kullandığı isim — arkasında gelen insanlarla konuşuyordu ve yüksek topuklu ayakkabılarla ilerlerken, ona eşlik eden danışmanlar ordusu, zaten orada bekleyenlerle birleşecekti. Bu arada, konuşurken kırmızı dudakları kolayca gülümsüyordu ve gözleri bir o yana bir bu yana kayarak hem otoriter hem de Rirtatious olmayı başarıyordu. Ellerini hareket ettirerek, kırmızı uçlu parmaklarını açıp kapayarak, ifade etmek istediği noktaları vurguluyordu.

Takı yoktu. Saat yoktu. Telefon, çanta, araba anahtarı yoktu.

Onun etrafındaki insanların onun yaşayan, nefes alan cüzdanı olduğunu tahmin etmek zorundaydı.

Birdenbire durdu ve durduğunda, avucunu kaldırarak etrafındakileri susturdu çevresindekileri susturmak için avucunu kaldırdı. Takip eden saniyelerde, etrafındaki her şey adeta bir heykel gibi dondu, sanki o bir organizmanın nefesi ve kalp atışıymış gibi.

O mükemmel güzellikteki yüz döndü ve o karanlık, parıldayan gözler koridora baktı.

Ona doğru.

Ah, ama o, ne zamandır yaptığı gibi, iblisten saklanmaya devam ediyordu. Ve o onu ararken, Lyric'i düşündü.

Burada olmak istemiyordu. Ama gitmiyordu. "Merhaba anne," dedi yumuşak bir sesle.

Lyric, Caldwell Kongre Merkezi'nin yükleme rıhtımının yanındaki gölgelerde belirginleştiğinde, kendini dağınık hissetti. Herkes ona Allhan'ın tehlikeyi atlattığını söylemişti, ama o, Allhan'ın geçirdiği dönüşümün aşamalarını, şiddetini ve acısını bir türlü kafasından atamıyordu. Allhan gerçekten de stabil görünüyordu ve onu yatak odasına taşıdıktan sonra nihayet vedalaştığında, Allhan'ın kaderinin artık başka birinin elinde olduğunu kendine söyledi.

Kendisinininki dışında.

Ama o önemli bir şey yapmıştı. Etrafındaki herkesin hayatını değiştiren bir şey. Allhan ölseydi, Vishous ve Jane

asla eskisi gibi olamazlardı ve bu trajedi onları ele geçirseydi, tüm Kardeşlik, tüm savaşçılar ve tüm eşler de aynı şekilde acı çekmiş olurlardı.

Tek bir hayat, ama çok sayıda dalga, kişiden kişiye aktarılan bağlantılar, herhangi bir ipten daha güçlü olan görünmez ipler.

Ve o hepsini kurtarmıştı.

Yenilenen bir duygu dalgası içinden geçerken, bu sıcaklık kibir değildi. Kendisiyle gurur duymuyordu ya da bir şekilde Lassiter'in varoluşsal mini-beni olduğunu sanmıyordu. Ama minnettardı, özellikle de o meleğe.

O, gerçekten de onun hakkında söylediklerini kanıtlaması için ona bir fırsat vermişti. "Ve şimdi, buradayım," dedi soğuk geceye.

Nefes verirken, saçlarını düzeltirken nefesi omzunun üzerinden süzüldü. Evde çok sıcak bir duş almış ve siyah saten kalem etek ve ödünç aldığı, derin V yakalı ve düz omuzsuz kollu siyah deri bir üst giymişti. Girmesi gereken kapıya doğru ilerlerken, alçak bir çatının altından geçebildi ve böylece diz boyu çizmeleri, Louboutin'lerini mahveden buzlu saldırıdan kurtuldu.

Sonra bekledi.

Soğuk hava içine sızarken, üstünün düşük yakasını oynattı. Sonra sağ kolunu daha da aşağı çekti. Bileğindeki ısırık izi büyük ölçüde iyileşmişti, ancak soluklaşmış ikiz deliklerin etrafında hala kırmızı bir iz vardı. Kimsenin fark etmemesi için, yüzüne sürdüğü fondötenle her şeyi kapattı.

Bir araba arka bahçeye girdi, farları sallanıyordu. Girişten üç adım uzaklıkta, ızgarayı içeriye doğru park etmesi - orada belirlenmiş bir park yeri olmamasına rağmen - Audi'yi tanımamış olsa bile, onun Marcia olduğunu anında anladı.

Kadın iki cep telefonuyla arabadan indi, yine siyah takım elbisesinin bir başka varyasyonu ortaya çıktı.

Ancak yakında eski müdür olacak olan kadın öncelikli değildi.

Lyric ekranı kontrol etmek için cep telefonunu çıkardı. Sonra etrafına bakındı. Ekranı tekrar kontrol etti.

"Vay canına. Şu haline bak."

Lyric başını kaldırdı. Marcia telefon görüşmelerini bitirmiş ve tam önünde duruyordu.

"Bu işten çıkmak istediğinden emin misin?" Kadın telefonları yukarı aşağı sallayarak işaret etti. "Çünkü bu başka bir seviye."

Lyric, Marcia'nın başının üzerinden otoparka baktı. Bu aptalca bir hareketti. Sanki bir insan birdenbire ortaya çıkabilirmiş gibi! Dev arabayla ya da yürüyerek gelecekti. Ve aslında sadece bir yükleme rampası olduğunu doğrulamıştı.

Boğazını temizledi. "Buralarda kimseyi gördün mü?" Marcia başını çevirdi.

"Kimi arıyoruz?"

"Ah, kimse yok." Tekrar telefonuna baktı. "Gerçekten, İne."

"O zaman yapalım." Marcia gidip çukurlu metal kapıyı sabırsızca tıklattı. "Az önce Valentina'nın kişisel asistanını aradım. Birazdan burada olur."

Kapıyı açmak için kol ya da topuz yoktu ve bu muhtemelen iyi bir şeydi. Marcia, hayal kırıklığından yerinde koşar gibi dururken, her şeyi kırma eğilimindeydi...

Panel genişçe açıldı ve parlak mor R2E tişörtü giymiş telaşlı bir kadın onlara içeri girmeleri için işaret etti. Bir elinde telsiz, boynunda laminasyonlu kimlik kartı bulunan bir kordonla, konferansın ayrıntılarıyla meşgul olduğu belliydi.

Marcia taleplerini iletirken, Lyric omzunun üzerinden arkasına baktı. Ve sonra beton bir Roor ve her türlü açık boru ve kanalın bulunduğu endüstriyel bir koridora girmekten başka seçeneği kalmadı.

"Vay canına," dedi kadın, çelik kapı çarpıp kapanırken Lyric'e. "Harika görünüyorsun. Merhaba, ben Jenny."

"Merhaba Jenny, ne kadar parlak değil mi?" Marcia, kelimeleri vurgulamak için eski usul Vanna White taklidi *yaptı*. "O *tam* bir yıldız."

"Öyle! Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, geldiğin için teşekkürler. Valentina senin burada olmana çok sevindi."

Lyric uzattığı eli sıktı, ama dikkati kapalı kapıdaydı. Kapının çalınacağını ya da telefonunun titremeye başlayacağını düşünüp duruyordu. Ama... hiçbir şey olmadı.

"Burada olmaktan çok heyecanlıyım," dedi zoraki bir gülümsemeyle.

"Şimdi, planda küçük bir değişiklik oldu. Valentina, sizinle çekim için önceden tanışmak istiyordu, ama bunu giriş konuşmasından sonra yapmamız gerekecek. Uzun sürmeyecek ve eminim sizin için sorun olmaz. Onun konuşmasını dinleme fırsatı çok özel bir şey. Harika!"

Lyric ağzını açtı. Kapat şunu.

"Bence bu *harika* bir fikir," diye araya girdi Marcia. "Biz de katılmak *isteriz* —tabii ki *ön* sırada."

"Tabii ki! Bu tarafa gidelim," dedi stajyer ve sola doğru yola çıktı. Sonra Marcia'ya dönüp baktı. "Oldukça fazla takipçisi var."

"Bu günlerde *dikkat çekmek çok zor*." Marcia, sanki dünyaya doğru gelen bir asteroit hakkında yorum yapıyormuş gibi ciddiyetle başını salladı. "Ama Lyric'in etkileşimi *çok yüksek*. Daha fazla takipçisi olan insanlar olabilir, ama *onun* izleyicileri *etkileşime giriyor*."

"Evet, gönderdiğin istatistikleri gördük..."

Lyric, ikisini koridorda takip ederek iş konuşmalarına kulak verdi. Kendine, sessiz kalmasının nedeninin adımlarına dikkat etmesi gerektiği için olduğunu söyledi — botlarının sivri topukları nedeniyle, adımını yanlış atarsa, poposunun üstüne düşecekti. Ama asıl nedeni bu değildi.

Hiç de öyle değildi.

Jenny onları yüksek tavanlı, kaba işlenmiş koridorlardan oluşan bir labirentte gezdirdi ve her kapıya geldiklerinde Lyric, kapıdan geçip halı kaplı bir yere ulaşmalarını diledi. Yol boyunca, elini çevirip telefonuna o kadar çok baktı ki, bu hareket sinirsel bir tik haline geldi.

"Ve işte lobinin hemen dışındayız." Jenny sonunda bir çift kapının önünde durdu. "Kayıt işlemleri bitmek üzere, ancak birkaç katılımcı hala sırada bekliyor. Yine de, buradan geçip yeşil odaya gitmemizi istiyorum çünkü aksi takdirde çok uzun bir yol yürümemiz gerekecek ve bu botlarla?"

Hızlı konuşma bittiğinde, Lyric öylece durdu — Marcia ona dirsek attı ve o da yerine geri döndü. "Oh, tabii ki, burası *İne*."

"Vay canına." Jenny elini göğsüne koydu ve parmaklarını kordonun içine doladı. "Seninle anlaşmak *çok* kolay."

Marcia onaylayarak başını sallarken, görevli kapıyı açtı ve...

Gürültü inanılmazdı. Çok fazla ses, çok fazla hareket, çok fazla parfüm ve banyo losyonu, şampuan ve saç spreyi. Kongre merkezinin lobisi bir futbol sahası büyüklüğündeydi ve ikinci kata çıkan bir dizi yürüyen merdiven vardı. Tanrım, bu devasa kalabalık sadece "birkaç" katılımcıysa ne olacaktı? Kaç kişi vardı acaba?

"Beş bin," diye cevapladı Jenny neşeyle. "Ve üç gün boyunca onları ağırlayacağız."

Tamam, ayrıca çok fazla mor vardı, hepsi farklı tonlarda, ve bu sadece omuzlarda asılı duran markalı kongre çantaları yüzünden değildi: Giysiler mordu, saçlar mordu, R2E logosunun mor dövmelelerini gösteren insanlar vardı.

Jenny ilerlemesini işaret etti. "Bu taraftan..."

"Aman Tanrım, sen Lyric misin?"

"Bekle, Lyric—Lyrically Dressed'den!"

"—Lyric!"

"Vay canına, bu..."

Anında, etrafında sıkı bir insan kalabalığı oluştu, onu Jenny ve Marcia'dan ayırdı ve bu sadece başlangıçtı. Daha fazla insan toplandı, cep telefonları çıkarıldı, biri selfie çekmek için araya girdi, kameralı telefonlar flaşlarını patlatmaya başladı.

Belki önceki geceki kan kaybından, belki çok az yemek yemesinden, belki de yanıp sönen ışıklardan ve adının anons edilmesinden dolayı, her şey dönmeye başladı.

Lassiter mi? Onu tekrar konuşmak için mi arıyor?

Madonna'yı daha fazla dinleseydi, bunun cevabını bilirdi...

Panik içinde Marcia'yı çılgınca ararken, mor giysili kadınların dalgalarını gördü. Sonra itilip kakıldı, biri kolunu beline doladı ve cep telefonunu kaldırdı, bir diğeri kolunu tutup onu çekmeye çalıştı. Bu arada, giderek daha fazla insan geliyordu, kalabalık onu sıkıştırıyor, duvara itiyor ve sıkıştırıyordu.

Mide bulandırıcı bir korkuyla nefes alamıyormuş gibi hissetti ve endişesi arttıkça, bundan kaçışın asla olmayacağına ikna oldu: Zihni

uyumsuz düşüncelere bölündü ve hiperventilasyona başladı.

Ancak birdenbire, hiçbir yerden, yaklaşan bir varlık kalabalığının içinden geçerek zorla yolunu açtı...

Ve işte oradaydı.

Dev, açıklanamayan bir şekilde ona doğru geliyordu, kocaman omuzları ve iri kasları mor kalabalığın içinden geçiyor, güçlü kollarıyla insanları iterek onun önüne geldi, yüzü tek görebildiği şeydi.

"Geciktiğim için özür dilerim," dedi sakın bir sesle. "Ve hiçbir şey için endişelenme, ben senin yanındayım."

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Bir tane var. İstedğin şeyi aldım.

Conrahd bu sözleri söylerken, Whestmorel koşu bandının durdurma düğmesine bastı. Ağır nefes alıp verirken, "Nerede?" diye sordu.

Sözcük boğuk bir sesle çıktığında, nefes darlığının koşmaktan kaynaklandığını kendine söyledi.

"Bakıcının binasında. İstedğiniz zaman alabilirsiniz." Whestmorel, monogramlı bir havlu aldı ve koşu bandından indi.

Egzersiz odasını çevreleyen aynalarda, yüzündeki teri sildi ve koyu renkli saçlarının hala düzgün durduğundan emin oldu. Ayrıca, bunun bir rüya olmadığından emin olmak için ereksiyonunu da kontrol ediyordu.

"Şimdi gidelim," diye emretti.

Egzersiz salonu, güvenli evin garajlarının üstündeydi ve odanın sonuna geldikten sonra, bir şifreyle dış merdivenlerin kilidini açtı. Dışarı çok soğuktu ve Nike antrenman kıyafetinin altındaki ter, omuzlarında, göğsünde ve kollarında donmuştu. Umursamadı.

Karlı zemine inerken, ani ve tiz bir endişe onu sardı. Kimseye bundan bahsetmese de, planının bir sonraki aşaması konusunda her zaman tedirgindi. Kral ve Kara Hançer Kardeşliği zaten işin içindeyken durum tehlikeli hale gelmişti, şimdi ise her şey çok daha yoğunlaşacaktı.

Lessening Society'nin başkanı Lash'i de işin içine kattığında.

Ormanlık bir yoldan müştemilata doğru ilerlerken kalp atışları yavaşlamadı. Onları yönlendirecek dış ışıklar kasıtlı olarak yoktu ve yol boyunca kızılötesi sensörler tetikleniyordu, güvenlik odasındaki korumalar onları güvenli evden izliyordu. İyi maaşlı, eski askerlerden oluşan insan korumalar, sadakatlerine güvenilebilirdi - bir dereceye kadar: Tek bildikleri, konsorsiyumun merkezinde yer alan erkeklerden olmayan herkesi vurmaları gerektiği idi.

Ve tabii ki uşak.

Adamlar ne olup bittiğini veya kimin için çalıştıklarını bilmiyorlardı ve Whestmorel her zaman kuyruksuz sıçanları hor görmüş olsa da, bu noktada türler arası ayrım çok önemliydi.

Yaklaşırken, kayalık bir yükseklikte yer alan müştemilat, her zaman sitenin ana geliştirme planının bir parçası olmuştu; kış aylarında koleksiyonluk tekneler ve üstü açık arabaları barındırmak için kullanılan bir alan.

Bu geceki kullanım amacı ise bambaşka idi.

Yan kapıda başka bir şifre girdi ve Conrahd ile birlikte içeri girdi.

Karartılmış bir minibüs, açık alanın ortasına park edilmişti. Tavanındaki Ruorescent ışıklar, boş ve penceresiz iç mekana şeftali rengi bir ışık yağıdırıyordu.

"Onu nerede buldular?" diye sordu ilerlerken.

"Şehir merkezinde. Keşifçilerimiz onu buldu ve ele geçirdi. Sonra tarafsız bir yerde muhafızlarımıza teslim ettiler ve onlar da buraya getirdiler."

"Ve hiçbir soru sorulmadı mı?"

"Ödediğimiz parayla, gözetim zinciri çok, çok güvenli. Ve bu noktada, kişisel eşyaları poşetlenmiş ve yolcu koltuğunda."

Westmorel göğüs kafesine uzandı. Altın zincirle asılı duran alarm düğmesi eline kaydı, ancak onu çalıştırmadı.

"Kapıları açın," diye emretti.

Conrahd içeri girdi ve kilitleri açtı, paneller genişçe açıldı. Şeftali rengi ışık içeri doldu, ama ortaya çıkan şey duyulara ilk gelen şey değildi.

Koku.

Daha çok pis koku gibiydi.

Hem o hem de Conrahd geriye doğru sendeledi, diğerk adam mendilini çıkarıp burun deliklerine bastırđı. Kötü koku, sanki eski, bozulmuş ete bebek pudrası serpilmiş gibiydi, mide bulandırıcı tatlı koku burnuna saplanıp sinüslerini kirletiyordu.

Whestmorel onu ağzında tattı, sonra yutarken boğazının arkasına indirdi. Ama düşmana bu kadar yakın olmaya dayanamıyorsa, büyük Kır Kral için nasıl bir düşman olabilirdi ki?

Kendini toparlayarak, kollarını aşağı indirdi ve zihnini kontrol etmeye çalıştı. O anda fiziksel detaylar kafasına dank etti. *Küçük olan*, arka bölmenin tavanına cıvatalanmış bir rafa bağlanmıştı. Başında siyah bir başlık, ayak bileklerinde, bileklerinde ve göğsünde zincirler vardı. Sunumla ilgili hiçbir şikayeti yoktu, ama yine de tereddüt etti.

"Başlığını çıkar," diye Conrahd'a emretti.

Uzun bir sessizlik oldu. Whestmorel sert bir bakışla ona bakana kadar, adam mendili göğüs cebine geri koydu ve garip bir şekilde aracın arkasına doğru eğildi. Whestmorel'in isteğı üzerine, baş başa kalmışlardı, ama şimdi bu tarihi anın diğerkleri tarafından da tanık olunması gerektiğı için değil, başka bir nedenden dolayı bu kararını yeniden gözden geçiriyordu.

Boğazını temizleyerek, başparmağıyla alarm düğmesine bastı—

Tehditkar bir şekilde parıldayan gözler ona bakıyordu. Ve hiçbir mücadele, küfür, tehdit ya da hareket olmaması, diğerk tüm seçeneklerden daha tehditkar bir durumdu.

Whestmorel, bunun ölümcül bir varlık olduğı sonucuna vardı.

Ve sonra fiziksel detaylar sürpriz oldu: Uzun ve dağınık koyu renk saçlar. Gözleri de koyu renkti. Ten rengi Kafkasya kökenliydi, ama kesinlikle beklediğı solgun beyazlıkta değildi. Öte yandan, Lessening Society'de solgunlaşacak kadar uzun süre kalmış bir avcı, pusuya düşürölüp kaçırılmayacak kadar eğitimli ve deneyimli olmalıydı. Bir yan not olarak, kıyafetleri lekeli ve yıpranmıştı, ama kaçırılma nedeniyle değil, diye düşündü.

"Benim ne olduğumu biliyor musun?" diye sordu o şeye. *Lesser* alaycı bir şekilde gülümsedi. "Evet."

Whestmorel başını salladı. "Efendine iletmem gereken bir mesaj var. Mesajın ulaştığından emin olur olmaz seni serbest bırakacağım."

Küçük olan, sanki bu beklediği son şeymiş gibi kaşlarını çatı.

"Beni doğru duydun." Whestmorel, minibüsten hızla inen Conrahd'a bir göz attı. "Sen benim lehime bir elçi olacaksın, daha fazlası değil. Mesaj iletildikten sonra, zarar görmeden serbest bırakılacaksın. Mesaj ulaşmazsa, ki bunu kesinlikle öğreneceğiz, seni kalbininden bıçaklayarak sonsuza kadar acı çekmen için sakat bırakmaktan çekinmeyeceğiz."

Şaşkınlıkla kaşları kalkan Conrahd'a, Whestmorel dişlerini gösterdi, saldırganlığı, mutlak üstünlük duygusunu daha da körükledi.

"Yoksa bizim nasıl işlediğini bilmediğimizi mi sandın?" diye sordu.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

gerçekte kim olduğumuzu kucaklayalım ve kendimizden üstün başka kimseyi kabul etmeyelim."

Binlerce ses mor perdelerle kaplı balo salonunda sözleri tekrar ederken, Lyric etrafına bakındı. O ve Dev ön sıralarda oturuyorlardı ve Lyric, bu kongre hakkında ne kadar çok yazmış olursa olsun, Valentina Disserte'nin hayran kalabalığa hitap ettiği odada bulunmanın...

Bu kadının bir fark yarattığı hissi vardı.

Kürsüde, Valentina uzun, düzgün bacakları ve siyah stiletto ayakkabılarıyla zarif ve kendinden emin adımlarla kolayca mesafeyi kat etti. "Başkalarının övgülerinden aldığımız her şeyin bizden alınabileceğini anlıyoruz."

Kalabalık bu sözleri tekrarladı ve içlerinden birkaçı ayağa kalktı; bu da kadınların ayağa kalkıp ellerini havaya kaldırmasına neden oldu.

"Ayrıca, başkalarının eleştirileriyle bizden alınabilecek her parçanın, özümüz için gereksiz olduğu için reddedildiğini de anlıyoruz."

Marco Polo taklidi devam etti, söylenen sözler odanın her yerine yerleştirilmiş ekranlarda ve ana sahnenin mor arka planının üstünde yankılandı, koro şefinin söylediği sözleri tekrar etti.

"İddia ettiğimiz alanı kaplarız ve tek başımıza dururuz, çünkü kendi temelimiz biziz ve bu nedenle inşa ettiğimiz her şey bize aittir, başkasına değil."

Daha da fazla insan ayağa kalktı. Ve daha fazlası.

Etkinlik alanındaki herkes ayağa kalkıp öne doğru eğilene kadar, gözleri sahneye, mor giysili kadına dikilmişti.

Lyric, Dev'e baktı. O, sandalyesinde arkasına yaslanmış, tüm olanları onu çok etkileyen bir sabırla izliyordu. Kardeşi veya Shuli'nin bu durumda nasıl davranacağını sadece hayal edebiliyordu; gözlerini devirip, yer yer kıkırdayarak güleceklerdi.

Dev değil. O sadece kadına bakıyordu ve onun söylediklerini dinliyor gibi görünüyordu.

Belki mesaj ikisine de yardımcı olurdu. Bir şekilde...

Oh, bu konuda ne düşünmüştü ki? Doğrusu, geldiğinde onu arkada beklememesi onu şaşırtmamıştı. Hayır, asıl sürpriz, tam da doğru anda ortaya çıkmasıydı.

Onu yine kurtarmıştı.

"—önümüzdeki üç gün, kendini keşfetme ve onaylama yolculuğu! Kendinize bir alkış tutun!"

Alkışlar patladığında, Lyric ayağa kalkıp alkışlamak zorunda hissetti. Bu sırada, bir kongre fotoğrafçısı yan tarafa gelip bir dizi fotoğraf çekti. Fotoğrafların çoğu geniş açılıydı, böylece Valentina Disserte ve hayran kitlesini tek çekimde yakalayabilirdi.

Şimdi ne olacak, diye düşündü Lyric.

OI'nin yanında, büyük odanın kanatlarında, Marcia diğer etkinlik ekibiyle birlikte bekliyordu, şüphesiz kongre ve daha geniş ulusal tur programını diğer müşterileriyle fırsatlar için inceliyordu. Bu aslında iyi bir şeydi, onun için zaman kaybı daha az olmuştu.

Fotoğrafçı geri çekildiğinde, Lyric sandalyesinde oturan Dev'e eğildi. "Tüm bunlar için üzgünüm. Gerçekten de hızlıca girip çıkacağımızı düşünmüştüm."

Omuzlarını silktiler, gözleri hala sahnede idi. "Sorun değil. Ben sadece eğlenmek için buradayım."

O doğrulmak üzereyken, adam ona döndü ve ağızları birbirine yaklaştı. Nefesi kesilen kız, "Ah... teşekkürler. Anlayışın için." diye kekeledi.

"Önemli değil..."

Asistan Jenny masanın yanına geldi. "Benimle gelin çocuklar. Ders bittikten sonra kalabalık oluşmadan sizi sahne arkasına götürmemiz gerekiyor."

"Tabii, elbette." Lyric saçlarını omzunun üzerinden attı. "Elbette..."

Dev ayağa kalktı ve dokunmadığı tatlı tabağının yanına peçetesini bıraktı. O da sunulan hiçbir şeyi yememişti. Ama sanki buraya yemek için gelmişlerdi sanki?

"Gidelim," dedi Jenny. "Çabuk, çabuk, çabuk."

Valentina kalabalığa son bir el sallayarak gözden kaybolurken, Jenny kalabalık masaların arasından aceleyle geçip köşeyi döndü ve üniformalı polislerin koruduğu mor bayraklarla süslenmiş şelalenin yanına geldi. İki adam başlarını salladı ve Jenny'nin öncülüğünde, ses panoları, daha da fazla iskele, her türlü kablo, aydınlatma ekipmanı ve ekstra sandalyelerle dolu sahne arkası alanına girdiler. Orada çok fazla hareketlilik vardı, insanlar etrafta vızıldıyorlardı ve...

Marcia, Lyric'in önüne atladı. "*Harika* değil miydi!" Sonra Dev'e baktı. "*Sokağın* ortasında *kurtarıcı* rolünü üstlenmeye karar verdiğin için mutlu değil *misin*? Herkes bu tür *bir fırsatı yakalayamaz*."

Tiz sesi ve cazcı el hareketleriyle kadın, Jenny'nin onları siyah keçe panellerin ortasında mor bir kapısı olan bir binaya yönlendirmesine yardım etti. Ön ve ortada asılı olan tabelada "Valentina" yazıyordu ve dışarıda başka bir grup polis memuru duruyordu.

Jenny üniformalıları selamladı ve kapı açıldı.

Yayılan koku, üzüm kokulu bir parfüm kokusuydu. Ve sonra Lyric, altın ve siyah renkli resepsiyon salonunun karşısında kadını gördü.

Tamam... vay canına.

Sosyal medyada birkaç yıl geçirdikten sonra anlaşılan bir şey vardı: İnternette gördüğünüz şey, gerçekte gördüğünüz şey ile aynı olmayabilirdi. Filtreler, estetik ameliyatlar, kamera açıları ve ışıklandırma büyük fark yaratıyordu. Ancak Valentina gerçekte daha da göz kamaştırıcıydı. Kadının etrafında, sanki onu takip eden bir spot ışığı varmış gibi bir aura vardı ve Lyric, ona hayran olan tek kişi değildi. Valentina'yı hayranlık dolu bir kalabalık çevreliyordu ve ilginç olan şey, onun hepsini gerçekten görüyor gibi görünmesiydi. Çoğu influencer'ın aksine, onlar genellikle

Gözleri ve tavırlarıyla diğerlerini görmezden gelen R2E'nin lideri, gerçekten bağlantı kurmuş gibi görünüyordu.

Kalabalık aniden ikiye ayrıldı ve günün kadını başını çevirdi.

Bu çok tuhaftı. Valentina, Lyric'e ve ardından Dev'e bakarken aniden hareketsizleşti, başını yavaşça yana eğerek onları inceledi ve ardından ne olduysa, birdenbire kendine geldi.

"Lyric, Lyrically Dressed'den." Gülümsemesi geniş ve samimiydi. Ve şimdi Dev'e baktı. "Ve... biliyor musun, seni daha önce bir yerde gördüğüme yemin edebilirim."

"Oh, *gördün*," diye Marcia araya girdi. "*Haberlerde*. O, onun hayatını kurtardı." Geçen gece Market Street'in ortasında. Merhaba, ben *Marcia*, Lyric'in temsilcisiyim."

Müdür elini uzattığında, formalite icabı bir el sıkışma oldu. Yine de, kendini tanıtmaya biraz abartılıydı.

Valentina Dev'e gülümsedi. "Onun hayatını kurtardın. Ne kadar asil bir davranış."

Lyric ona bir göz attı. Valentina'ya, sanki hayvanat bahçesindeki egzotik bir kuşmuş gibi bakıyordu. Muhtemelen onu delicesine güzel buluyordu — çünkü evet, öyleydi — ve bu, haksız bir kıskançlık duygusu uyandırıyor.

"Ve sen!" Valentina Lyric'e döndü. "Seninle önceden tanışmadığım için çok üzgünüm. Programım bana ait değil. Şimdi sahne arkasına geldiğin için teşekkür ederim."

"Sen çok ilham vericisin." Lyric kısa bir kahkaha attı. "Tamam, sanırım bu aptalca bir yorum."

"Öyle değil." Kadın ciddi bir ifadeyle cevap verdi. "Bu benim hedefim, her şeyi yapmamın nedeni, bu yüzden bunu söylediğin için gerçekten minnettarım. Tek istediğim kadınlara ulaşmak ve onlara hayatımın erken dönemlerinde sahip olmak istediğim desteği vermek. Kaybolduğumuzu hissettiğimizde veya bir dönüm noktasında olduğumuzda gücümüze en çok ihtiyaç duyarız, ama o zamanlar bu güç bizden uzaklaşabilir. Benim yaptığım şey, bireylere ihtiyaçları olan her şeyin tam burada olduğunu görmelerine yardımcı olmaya çalışmak."

Kırmızı uçlu parmağını kendi göğüs kemiğine doğrulttu ve bu çok garipti. Her şey kaybolmuş gibiydi, gürültü, diğer insanlar, bulundukları yer. Bu bakımdan, o an Sığınak'ta olmak gibiydi, ağırlıksızlık Lyric'in kemiklerinde bir yüzdürme gücü yaratıyordu...

Bu çok doğrudu. Bu tam da Lyric'in mücadele ettiği şeydi.

"Haklısın," dedi boğuk bir sesle. Sonra duygularını gizlemek için tekrar güldü. "Biliyor musun, sanki bunun olması gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Benimle
tanışmak mı?"

"Evet."

"Hayatında bir dönüşüm sürecinde misin?" Valentina elini uzattı ve Lyric'in omzuna koydu. "Anlat bana. Neler oluyor?"

Aralarında bir enerji akımı geçti, içten şefkat, hayati öneme sahip olduğunu hissettiren bir yükü birlikte geldi.

Kaderin damgası.

"Ben istiyorum..."

Allhan'ı ve Vishous amcasının ona saygıyla baktığı, tam bir yetişkinin eşitler arasında paylaştığı türden bir bakışını düşündü. Önemli olan kişiler tarafından tekrar öyle *görölmek* istiyordu. Diğerleri çatıda dururken kendisi orada olmak istemiyordu...

"Savaş."

Bu kelime yüksek ve net bir şekilde söylendiğinde, Lyric dikkatini topladı. "Anlamadım?"

"Savaşmayı öğrenmelisin," dedi kadın, sesi duyulmayacak kadar alçak bir sesle. "Hayatın boyunca güzeldin, ama senin kaderinde bu yok. *Savaş*."

Aralarında bir anlık bir sessizlik oldu.

Ta ki esnekliğin son noktasına ulaşp yerine geri dönene kadar.

Valentina elini çekerek kolayca güldü. "Sana karşı böyle bir içgüdüm var. Ve bu konularda asla yanılmam. Diyebiliriz ki... ikinci bir görüşüm var. Şimdi paylaşılabilir fotoğraflar çekme zamanı geldi mi?"

Soru gayri resmi bir şekilde sorulmuştu, ama yine de bir emirdi ve insanlar da öyle tepki verdiler, sonuçta hiçbir şey yapmasalar da aceleyle öne çıktılar. Sadece ana etkinliği çeken fotoğrafçıya ihtiyaç vardı ve o ortaya çıkar çıkmaz Valentina yanına yaklaştı.

Kadın ona baktı. "Bir erkek kardeşin var mı?"

Lyric'in kaşları kalktı. "Evet, var."

"Biliyorsun, bazen aynı kanı paylaşan kişiler çok büyük birer kaynak olabilirler." Valentina ona hafifçe sarıldı. "Tabii ki, her zaman böyle olmaz. Ama, bilmiyorum, içimden bir ses onun sana yardım edebileceğini söylüyor... gülümse."

Rashbulb arka arkaya birkaç kez patladı ve kadının görüşünde kel noktalar bıraktı.

"Ve şimdi," dedi güzel kadın, "eğer sakıncası yoksa, Jenny ile birlikte gitmeni çok isterim. Çok sayıda takipçisi olan bir dizi VIP var ve seninle fotoğraf çektmek için can atıyorlar. Bu senin için iyi olacak çünkü onlar senin markanı ve sosyal medya hesaplarını çapraz tanıtım yapacaklar."

Lyric sersemlemiş bir şekilde başını salladı. Sonra hatırladı. "Ama ya..."

"Arkadaşın burada kalabilir. Hiç sorun değil."

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Lyric dışarı çıkarılırken, Dev olduğu yerde kaldı. Komik olan, buraya gelirken somut bir planı yoktu, sadece teoride asil, pratikte ise tamamen saçma olan belirsiz fikirleri vardı. Ancak o konuşmayı dinlemek iyi vakit geçirmektir. Sözler etrafta dolaşıp toplanan yardımcılarını besleyip sularken, o bazı şeyleri netleştirmişti.

Evet, artık ne istediğini biliyordu.

"Soyunma odamda beklemek ister misin?" diye sordu iblis, geniş ve çekici bir gülümsemeyle. "Burası çok gürültülü. Hadi, sana yolu göstereyim."

Üzerinde altın yıldız olan kapı sadece üç metre kadar uzakta olmasına rağmen. "Bize bir dakika verin." Devina—pardon, Valentina—tezgâhına doğru konuşurken...

ve temsilciler, kolunu hafifçe tuttu. "Misafirimizle ilgilenip onu yerleştirmem gerekiyor."

Kıskanç bakışların üzerine çevrildiğinin farkında olan Dev, kendini o özel kapıdan geçmeye izin verdi ve sonra, on yıldır ilk kez...

Annesiyle baş başa kaldı.

Kapıyı kapatırken, panele yaslandı.

Sessizlik hakimken, giyinme masasına doğru yürüdü. Her iki yanında sıralar halinde ışıklar bulunan bir ayna, kompakt pudralar, sihirli değnekler, kalemler ve iksirlerle dolu bir masanın üzerinde duruyordu. Bir parfüm şişesi aldı.

Poison. Dior marka.

"Sen olduğunu biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Seni göremiyorum... ama bir anne bilir."

Geri dönerek, parfümü kaldırdı. "Bunu hala bulabileceğini bilmiyordum."

"Benim alamayacağım hiçbir şey yok."

Sert bir kahkaha atarak şişeyi masaya bıraktı. "Bu doğru *değil*." "Maddi olan her şeyi, yani..." Sesi kesildi. "Seni düzgün bir şekilde görmeme izin vermeyecek misin

? Çok uzun zaman oldu."

"Peki ya dışarıdaki tüm hayranların? Onlara geri dönmen gerekmiyor mu?"

"Bekleyebilirler. Sonsuza kadar."

Arkasını döndüğünde, özündeki kilidi açtı ve itiraf etmek zorundaydı ki, kadın iyi bir oyuncuydu. İblis boğuk bir çığlık attı ve elini ağzına kapattı. Gözlerinden yaşlar akarken, o muhteşem siyah gözlerle ileri atıldı...

Dev avucunu uzattı. "Bırak şunu. Kim olduğunu biliyorum, o yüzden tüm o insanlara sattığın saçmalıklar ne gereksiz ve ilginç değilse, buradaki özensiz buluşma da öyle."

"Bu kadar acımasız olmak zorunda mısın?"

Şimdi içtenlikle güldü. "Sen mi söylüyorsun bunu? Çok komik. Rol yapmayı bırak. Gerçekçi olalım, *anne*."

Yüzü maske gibi gerildi. Ama sesi sakın kaldı. "Neden buraya bir vampir getirdin?"

"Onu davet eden sensin, ben değil."

"İlginç arkadaşların var. Onun hayatını sokakta kurtardığın doğru mu?"

"Hem de senden. O binanın tepesinden düşen senin reklam panonu..."

"Baban, düşmanla böyle arkadaşlık ettiğin için ne düşünürdü?" Dev kaşlarını kaldırdı. "Oh, onunla birlikte olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Soruma cevap vermedin."

"Onu da görmedim." Kızın gerginliği azalınca kaşlarını çattı. "Evet, merak etme, onu da seni sevdiğimden daha fazla sevmiyorum. Acımasızlık tamamen

eşit. Egon zarar görmeyecek."

"Soru bunu sormak için
değildi." "Öyle mi?"

"Hayır." Başını sertçe salladı, gür saçları yapay ışığı yansıtarak sanki arkasında güneş varmış gibi parıldıyordu. "Babanın yanına yaklaşmanı istemiyorum. Asla."

"Dikkatli ol anne. Bölgeselcilik yapıyorsun."

"Bununla hiçbir ilgisi yok. O kötü bir adam ve ben seni seviyorum. Onun sana zarar vermesini istemiyorum."

"O kötü mü?"

Valentina—Devina—kendine ne ad verdiyse—odada volta atıyordu, aşırı uzun topuklu ayakkabıları kısa tüylü mor halıda yumuşak bir ses çıkarıyordu.

"Ben eskisi gibi değilim. Senin tanıdığın kişi değilim." Durdu ve kapalı kapıya bakarak, sanki kapının arkasını görebiliyormuş gibi, etrafında toplanmış tüm insanları görüyor gibiydi. "Sahne yaptıklarımın bir oyun olduğunu düşünebilirsin. Ama öyle değil."

O cevap vermediğinde, iblis omzunun üzerinden arkasına baktı. "Her kelimesinde ciddiğim..."

Dev birkaç kez yavaşça alkışladı. Sonra kollarını indirdi. "Oscar'ını şimdi mi istiyorsun? Yoksa sonraya mı bırakalım?"

O parlak siyah gözler uzun süre ona bakakaldı. "İçinde büyük bir karanlık var."

"Aile ağacımızı inceledin mi? Sanki ben lanet olası Paskalya Tavşanı gibi görünecekmişim gibi mi düşünüyorsun?"

"Neden buraya geldin?" Tamamen arkasını döndü ve mor elbisesini düzeltti. "Söyle bana. Ne olursa olsun, yapacağım. Sana vereceğim. Söyle."

Dev'in kaşları yavaşça indi. Sonra güldü. "Lanet olsun, çok iyisin. Sana bunu vereceğim..."

"Senin için ne yapabilirim?"

O, hiçbir yere gitmeden, sanki dünyada yapacak başka bir işi yokmuş gibi sabırla bekleyerek ona bakmaya devam ettiğinde, göğsünün ortasında tuhaf bir çekim hissetti.

Oh, ama o aptal değildi. Annesi bir sosyopatın yüzeysel cazibesine ve bir atom bombasının etkisine sahipti...

Sessiz havada bir titreşim yayıldı, asfaltta yükselen ısı dalgalarına benzer bir bozulmaya neden oldu ve sonra...

Dev nefesini tuttu. Her şey gitmişti. Tüm güzellik, tüm yapaylık, tüm maskeleye. Mor elbise ve siyah topuklu ayakkabılar giymiş muhteşem, seksi bir kadın yerine...

Annesi, yaşlı bir ağacın kabuğu gibi bir cilde, burun delikleri ve gözleri aynı hızda olan deforme bir yüze ve ayak parmakları gibi pençeli ayaklara sahip, çarpık, çirkin bir yaratıktı. Artık mahogany ve bakır rengi güzel bukleler yoktu, sadece başının üstünde sivri gri tutamlar vardı ve kulakları yoktu.

O... tarif edilemez derecede çirkindi. Hiç tahmin edemeyeceği kadar.

"Onlara yalan söylüyorum," dedi, hüznle dolu boğuk bir sesle, "çünkü bu, yardım etme ihtiyacımı karşılıyor. Konuşma ihtiyacımı. Onları harekete geçirme ihtiyacımı. Eğer gerçekte kim olduğumu görselerdi, kendi dünyalarındaki tüm iyi nedenlerle benden kaçarlardı. Devlin, artık olmadığım biri gibi davranmayı bıraktım. Artık eskiden tanıdığın kişi değilim."

Tek yapabildiği, orada durup, önündeki iğrenç görüntüyü tekrar tekrar zihninde canlandırmaktı... Saf kötülükle birleşip onu dünyaya getiren canavar.

O, daha önce asla bu gerçek doğasını göstermezdi.

"Ben neysem oyum, Devlin. Artık bunu biliyorum ve gerçeğimi kabul ettiğim için artık kimseye zarar vermek istemiyorum. Artık kendimden nefret etmediğim için başkalarından nefret etmek imkansız."

"Ne oldu?" diye sertçe sordu. "Neden..." "Seni kaybettim. Olan bu."

Reshy'nin gözünün köşesinde tek bir parlak gözyaşı belirdi ve çökmüş yanağının düzensiz, lekeli cildinden süzüldü.

"O yüzden tekrar soruyorum. Senin için ne yapabilirim? Buraya kendin için gelmediğini biliyorum. On yıldır benden kaçıyorsun ve burada olmak istediğini sanmıyorum. O vampir yüzünden, değil mi? O senin derinlerinde bir yere dokundu ve buraya gelmene sebep oldu. O yüzden ikimiz için de amacını yüksek sesle söyle. İçimden bir ses, senin de bunu duymaya ihtiyacın olduğunu söylüyor."

Konuştuğunda, soğuk, karlı bir caddede bir vampirin gözlerine baktığı andan beri bastırıldığı duyguları serbest bıraktı.

"Ona bunu kesmesini söylemeni istiyorum."

İblis başını eğdi, boynundaki kemikler çatırdadı. "Savaş." "Evet, savaş. O pislikle çiftleştiğin o pislige, vampirlerin peşini bırakmasını söylemeni istiyorum."

Vampirleri incitmeyi, öldürmeyi bırakmasını söyle. Avlanmak istiyorsa insanları öldürmesini söyle. Etrafta onlardan bolca var, kazanırsa dünyayı yönetebilir. Bu ona birkaç yıl boyunca yapacak bir şey verir."

Annesinin iğrenç bakışları onun yüzünü taradı.

Sonra yumuşak bir sesle, "O kadını seviyorsun, değil mi?" diye fısıldadı.

Cevap vermeden önce uzun bir süre geçti.

"Hayır," diye yalan söyledi. "Tabii ki sevmiyorum."

Etkinlik sahnesinin arkasında, Lyric otomatik pilotta çalışıyordu, gerektiğinde gülümsüyor, insanların yanında poz veriyor, aynı neredeyse reklam panosu kadar büyük konuşmayı tekrar tekrar yapıyordu. Dev'e geri dönmek ve birçok nedenden dolayı oradan ayrılmak için sabırsızlanıyordu. Onu ayakta tutan şey, bunun son etkinliği olduğuna dair kemiklerine işlemiş inancıydı.

Sonunda, bir sonraki sıraya hazır olarak yerinde döndüğünde, gevşek bir sıra oluşmuştu ve sırada başka kimse yoktu.

Marcia öne çıktı ve başını salladı. "Bu işte tam bir profesyonelsin. Gerçekten bırakmak istediğinden emin misin?"

"Dev nerede biliyor musun?" Tüm kafaların üzerinden özel giyinme odasının kapısına doğru bir bakış attı. "Onu bulmaya gidiyorum."

"Dinle, ben ciddiym." Müdür Lyric'in önüne geçti. "Bütün bunları tekrar düşündüğünde beni ara. Bir sonraki seviye seni bekliyor, ama çok fazla bekleme. Demir sıcakken dövmelisin, bu fırsat sonsuza kadar sürmeyecek."

"Teşekkürler, Marcia." Kadını görmezden gelmeye çalışırken, bunun kaba bir davranış olduğunu biliyordu, ama ani bir tuhaflık hissi onu tedirgin ediyordu. "Kendine iyi bak."

Karışık koridordan geçerek, yıldız işaretli kapıya ulaştı...

O kapıyı çalmak ya da kolu çevirmek üzereyken kapı açıldı.

Ve üçüncü kez, Dev dışarı çıktı ve kapıyı arkasında kapattı.

"Oh, şükürler olsun." Yorgunluktan bitkin düşen kadın, adama sarılmak istedi. "Her zaman bu kadar mükemmel zamanlama yeteneğin var mıydı?"

Adam bir anlığına ona baktı. Sonra sert bir sesle, "Gitmeye hazır mısın?" dedi.

"Buraya gelir gelmez gitmeye hazırdım," diye mırıldandı. "O zaman daha fazla zaman kaybetmeyelim."

Onun öncülüğünde, çıkış işaretine doğru ilerlediler ve sonra beton merdivenlerden aşağı, aşağı, aşağı indiler. Ayak sesleri merdiven boşluğunda yankılanırken, onun merdiven sahanlıklarında onu beklediğini, ilerlemelerinin istikrarlı olduğunu, kayma ve düşme riski olmadan yeterince hızlı olduğunu takdir etti. Aşağıya vardıklarında, 1re kapısına doğru gitti.

Ama tam orada tereddüt etti.

Dev, ona doğru dönerek, tam önünde durmasına rağmen geri çekilmiş gibi görünüyordu, gözleri uzaklara dalmış, çenesi gerilmişti. Ama sonra elini uzattı ve yüzünü okşadı, elini omzunda bırakarak.

"Lyric..."

"Ne var?" Kaşlarını çattı. "Bir sorun mu var?"

Dev başını sallayınca, Lyric'in midesi düğümlendi. Dev devam etmediğinde, Lyric, "Söyle hadi. Neyse ne..." dedi.

"Senin evine gidebilir miyiz?" Başını eğdi. "Ama sana karşı dürüst olmalıyım. Aklımdaki şey konuşmak değil."

Rahat bir nefes alarak, onun vücuduna doğru adım attı. "Bütün gün boyunca seni düşünmeden duramadım."

Gülümsemesi yavaş ve seksi idi. Ama bakışlarındaki o karanlık ışığı değiştirmede. "Bu benim sözüm değil mi?" Ağzını, neredeyse kadınınkine yaklaştırdı. Yine de yapmadı.

mesafeyi kapat. "Lyric, sana söylemem gereken şeyler var..."

"Şey, konuşmak da benim aklımda yok..."

"Üzgünüm."

Kısa bir kahkaha attı. "Bu benim söyleyeceğim bir şeydi. Dev, ne olursa olsun, bunun için zaman var. Gece daha yeni başladı ve şu anda çok açım

."

O bir şey söyledi, ama o duyamadı — çünkü söylediği şey dudaklarına değmişti. Ve Tanrım, kolları onu sararken ve ona yaklaştıkça, göğüsleri onun göğüs kaslarına değdiğinde, ağzının onun ağzında hissettiği duygu. Sonra dili onun içini yaladı ve o da ellerini sırtına kaydırarak daha sıkı tutundu. Omuzlarına ulaşamayınca, beline indi ve onu daha da yaklaştırdı, ta ki onun sert hatları ile onun yumuşak hatları arasında hiçbir boşluk kalmayana kadar.

Çok güzeldi. Uykusuz gecelerde ve yalnız kaldığı sessiz anlarda düşündüğü şeyin tam da aynısıydı.

Ama zihninin bir köşesinde, yavaş gitmesi, sakın olması, dairesine dönene kadar beklemesi gerektiğini hatırlatan bir ses de vardı, çünkü burası özel bir yer değildi — bunların hepsi mükemmel tavsiyelerdi. Ne yazık ki, alışık olmadığı, hiç yaşamadığı bir şekilde hamdı.

Avuç içini aralarına sokarak, şehvetine teslim oldu ve bacaklarının birleştiği yeri buldu...

"*Siktir*," diye homurdandı.

Onu okşarken, ereksiyonunun uzunluğunun ve kalınlığının arttığını hissetti — ve daha sonra, kendisine neyin geçtiğini merak edecekti. O anda? Her şeyi değiştirecek hayat kararlarının eşliğinde, pervasız hissediyordu ve cesur olmak istiyordu.

Bu yüzden diğer elini indirdi ve onun kemerine uzandı. "Ne yapıyorsun," diye inledi adam.

"Sence ne yapıyorum?" Dizlerinin üzerine çöktü ve sırtını kavisledi, dar deri bluzun göğüslerini daha da yukarı ittiğini ve ona ne gösterdiğinin tam olarak farkındaydı. "Bütün gün seni düşündüğümü söylemişim."

Dev'in aç gözleri, push-up sütyeni ve düşük V yakasının sergilediği her şeye yönelirken, o da kemerin tokası çözdü. Sonra kot pantolonunun üst düğmesini yuvasından çıkardı. Fermuara dokunmadan önce, dilini uzattı ve kotun gergin olduğu çizgiyi dilini gezdirdi.

"Oh, Tanrım..." O, bir cınlama sesiyle 1re kapısına geri düştü ve ellerini kapı pervazına dayadı.

Dev alt dudağını ısırduğında ve Rat'ın sivri dişlerini gördüğünde, gerçekliğe geri döndü ve onları ayıran her şeyi hatırladı, ama tüm bunları düşünmeye vakti yoktu. Şu anda değil. Bu, son şanslarından biri olabileceğine göre.

O gidiyordu: O, onun yüzünü okşarken, o da onun gözlerine bakmış ve onun tüm şüphelerini ve Ree'ye olan huzursuz ihtiyacını anlamıştı. O, bu geceden sonra onu terk edecekti ve bu, acıyı daha da katlanılmaz hale getirse de, o onun nasıl biri olduğunu bilmek istiyordu.

İçinde.

Ama aynı zamanda her şekilde.

"Seni tatmak istiyorum, Dev," dedi alçak sesle. "İçime girmeni istiyorum

—

Yukarıda bir yerde, merdiven boşluğuna açılan bir kapı açıldı ve etrafta sesler yayıldı.

Dev onu dikleştirdi ve kendine doğru çekti. Parmağını dudaklarına götürüp "şşş" derken, Lyric geriye doğru eğildi ve metal parmaklıkların kafes yapısına baktı. Fazla bir şey göremiyordu, ama seslerin bir erkeğe ve bir kadına ait olduğu belliydi. Ve acil bir şekilde konuşuyorlardı, karşılıklı konuşuyorlardı...

Lyric, avucunu bir kez daha ikisinin arasına sıkıştırdı ve onun uyarılmasını hissetti...

O nefes nefese kalırken, Lyric elini onun ağzına kapattı. Sonra fısıldadı, "Şşşş."

O, onu okşamaya başladığında gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonra, fermuarını açarken aynı anda yavaşça geriye doğru eğildi.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladı.

Onu tekrar susturduktan sonra, bağları çözmeyi bitirdi ve Ry'ın iki yarısını ayırdı - ve ereksiyonu ona doğru patladı.

Tanrı komandoları korusun, diye düşündü, onun inanılmaz kalınlığını incelerken.

Başının üstünde hala sesler duyabiliyordu, ama kelimeler - başka koşullar altında anlaşılabilir olsalar da - dilini uzatıp, ellerini ona dokunmadan altını yalamaya başladığında anlamsız hecelere dönüştü.

Dev'in üst dudağı açıldığında tüm dişleri göründü ve elleri kapı pervazlarına asıldı. Başı geriye doğru düştüğünde kapıya çarptı...

Anında sesler kesildi.

Lyric *yine* şşşş diye işaret etti, sonra tekrar yalamaya başladı. Buna karşılık, Dev'in ereksiyonu gururlu, dik çıkıntısından spazm geçirdi ve Lyric'in diline çarptı. Ve sonra alay etmekten vazgeçti.

Adam ve kadın yeniden konuşmaya başladıkları sırada, kadın elini onun beline doladı ve Dev inledi, ama sesini göğsünde tuttu. En azından kadın ağzını açıp onun başını emmeye başlayana kadar.

Sonra, kadının gülümsemesine neden olan bir çığlık çıktı.

Bu sırada, adamın tüm vücudu sıçradı, kalçaları öne doğru itildi, dizleri bükülürken ağırlığı uyluklarına bindi. Tam o anda, üst kattaki tartışma, Lyric'in dikkati dağılmış kulaklarına bile ulaşan metalik bir çarpma sesiyle kapının çarpmasıyla sona erdi.

Durdu ve yukarı baktı, Dev'in ereksiyonu dudaklarını genişçe gerdi.

Yukarıdaki Roor'da bir küfür duyuldu. Ve sonra kapı ikinci kez çarptı.

Bu, onun gerçekten işe koyulması için bir işaretti.

Eğilmiş vücuduna bakarken, Dev'in ona bakan gözleriyle buluştu. Emme ve okşama hareketleri hemen bir ritim kazandı ve yüzünü aydınlatan Rush, onunla birlikte gerginleşip pompalarken kırmızı bir parıltıyla ışıldadı.

Dev'in yaklaşmakta olduğunu, sanki onu ayağa kaldırmaya çalışır gibi eğildiğinden anladı.

Lyric, ağzında onunla birlikte başını salladı.

"Ben lanet olasıca..." Rash'ın haberi boğuk bir sesle sona erdi. Sonra pelvisi iki kez öne doğru itti.

Ona verdiği her şeyi yuttu. Ama onu bırakmadı. Bu iyi bir hareketti.

Dev, işini bitirir bitirmez daha fazlasına hazırды. O da öyle.

KONU 40

Makarna bacakları.

Lanet olsun, Dev karla kaplı şehir kaldırımında yürürken bacakları o kadar gevşemişti ki, ayakta durabildiği gibi, oldukça düzgün adımlar atabildiğine şaşırıyordu. Öte yandan, yanında yürüyen Lyric'in yürümede hiçbir sorunu yoktu...

Ona bir kez daha bakış attı.

Rüzgarda muhteşem görünüyordu, sarı saçları soğuk rüzgarda dalgalanıyordu, rüzgarlık onu tundra sıcaklığından koruyordu, yanakları soğuktan kızarmıştı. Ya da merdiven boşluğunda yaptığı tüm o efor yüzünden.

Tanrım, onun lanet olası eforundan.

Commodore'daki evine doğru düz yola çıktıklarında, kadının kendisine yaptıklarını tekrar tekrar düşündü ve ne oldu dersiniz? Aptalca davranışları, kadının ilgisini daha da çekmeye hazırdı. Sadece onun önünde diz çökmüş halini hatırlamak bile Row'un kanını kaynatmaya yetmişti. Üstelik bunu merdiven boşluğunda yapmış olması? Kongre merkezinde onca insan varken? Onu çok şaşırtmıştı.

Dudakları arasında ve göğüsleri neredeyse dışarı çıkacak gibi olan deri bluzuyla... "Oops!"

O, onun kolunu tutarken, adam onu serbest düşüşten kurtardı ve tamamen kullanışsız olan diz üstü çizmeleriyle onu salladı.

Botları beğenmediğinden değil. Siktir et onu, o sadece o lanet botları giyip üzerine binmesini istiyordu.

Lyric'in kahkahası kış gecesinde özgür ve hafifti. Onu bir kolunu dizlerinin arkasına, diğerini beline dolayarak göğsüne yasladığında, iki şeyin farkına vardı: Onu asla bırakmak istemiyordu ve bunu yapmak zorunda kalacaktı.

"Uber'i çağırmalıydık," dedi sert bir sesle ve tekrar yürümeye başladı. "O kadar da uzak değil. Sadece sekiz blok falan mı?"

"Buz üzerinde. O botların ölümcül."

Lyric bir bacağı uzattı. "Onları sevmiyorsun, ha."

"Oh... Onları seviyorum." Onun onu öpmesini istemesi fikrini oldukça *beğendi*. Dizlerinin üzerindeyken. "Sadece Ocak ayında Caldwell'da dışarıda değil."

"Beni indirebilirsin, biliyorsun." "Ben iyiyim. Sen de iyiyse."

Lyric saçlarını geriye doğru düzeltti. Sonra başını onun omzuna yasladı. O devam ederken, ona yaslanmış olmasını, onu yerde tutmak için kaslarını kullanmasını, vücudunun bir amaç için çalışmasını sevdi.

Babası gerçekten yarı vampirmiş, değil mi?

Dev, hayatı boyunca annesinin özelliklerini miras almıştı: dişleri yoktu, kan içmiyordu, dönüşüm geçirmemişti ve sadece geceleri ortaya çıkan türden bir şey de yoktu. Ama Lyric'i aslında yaşamadığı o daireye taşırken, derisinin altında ilkel bir şey oluyordu... çok eski ve önemli bir şey.

Tabii ki onun kanını içemezdi.

"Bana başka ne söyleyecektin?" diye sordu. "Merdiven boşluğunda."

"O inanılmaz oral seksten önce mi, sonra mı?"

Lyric'in kahkahası içini titretiyordu ve yapabilseydi, kahkahanın her nüansını takip edebilmek için gözlerini kapatırdı. Ama ikisinin de kışlarının üstüne oturmasına gerek yoktu.

İleride, yüksek binanın yan tarafındaki dikey harfler sahte bir ay gibi parlıyordu: COMMODORE. Elbette böyle bir yerde bir dairesi olacaktı — insanlarla birlikte olmak isterse onları götürebileceği bir yerde.

Aniden ortaya çıkan hırlama dürtüsü bu düşünceyi kesintiye uğrattı.

Ama hadi ama. Sanki daha önce sevgilisi olmamış gibi? Ve belki de başka türlerin arasında bir sığınak sahibi olmasının başka nedenleri de vardı: Sahte ehliyet veya sosyal güvenlik numarası gibi, bu da "burada görececek bir şey yok" düzeyinde bir başka şeydi.

Gerekli bir hile.

"Dev? Bana ne söylemek istiyorsun?"

Başını salladı. "Üzgünüm, ben sadece..."

"Sorun değil." Boğazını temizledi. "Bak, bu gecedan sonra beni bir daha görmeyeceğini biliyorum..."

"Sana söyleyeceğim şey bu değildi."

"Değil mi?"

Hayır, ama onun açıklaması buna yol açacaktı. Onu ölümcül düşmanı olduğu için kovduğunda.

Tek yapabileceği tekrar başını sallamak ve onları caddenin karşısına geçirmektir — tabii ki, trafik olmadığı için yaya geçidini kullanmadan — böylece son bloğu geçebileceklerdi. Cam kapıların bulunduğu merdivenleri tırmanırken, sanki göğsüne bir şey saplanmış gibi hissetti ve kapıyı açmak için öne eğilirken onu kendi ayakları üzerine indirirken bu his daha da kötüleşti.

Lobinin sıcaklığı ve ışığı hoş bir rahatlama olmalıydı, ama ikisi de resepsiyon masasının arkasındaki güvenlik görevlisine el sallayıp asansörlere doğru yöneldiklerinde, onu asla parçası olamayacağı bir dünyaya gönderdiği hissi, ona karanlığı ve soğuğu özletmişti.

Asansörü çağırmak için düğmelere geldiklerinde, sadece zamanı uzatmak için ikisini de başka bir yere, herhangi bir yere yönlendirmek istedi. Başka bir merdiven boşluğu nasıl olur?

"Öyle mi?" diye sordu. "On dört Roors'u yürümek ister misin?"

Eğer kız onun kot pantolonunun fermuarını tekrar açmaya razı olursa? O zaman lanet binanın en üst katına çıkardı — omuzlarında bir araba taşıyarak.

"Üzgünüm, sanırım yüksek sesle düşünüyordum." Yukarı düğmesine bastı. "Ama beni 1re kapılara alıştırdın. Bunun benim fetişim olduğunu kim bilebilirdi ki."

"Güvenlik önce gelir."

"Her zaman..."

Bing!

Kapılar açıldığında, kadının güvenli bir şekilde içeri girmesini sağlamak için kolunu uzattı ve ardından onu takip etti. Onu cam kapılarda bırakacağına dair bir fikri vardı. Sonra asansörde. Şimdi ise o daireye kadar çıkacak gibi görünüyordu...

Lyric bir adım attı ve vücutlarını birbirine yaklaştırdı.

Hiçbir şey söylemedi. Gözleri her şeyi anlatıyordu.

"Kalamam," dedi boğuk bir sesle. "Ben... kalmamalıyım. Sürekli gidip geldiğimi biliyorum, ama seninle birlikte olduğumda, lanet olası aklımı kaybediyorum."

Hayal kırıklığı neredeyse gizliydi. Neredeyse.

"Tamam," diye fısıldadı.

Saçlarını geriye doğru okşayarak, omuzlarında oyalanıp, rüzgarlığının altında nasıl görüldüğünü hayal etti.

"Lyric, ben..." "Ne?"

diye sordu kız.

"Bu gece seninle olmak istiyorum, ama önce yapmam gereken bir şey var." O sadece başını salladığında, ona söylemediği her şeyin mesafesini hissetti. "Şöyle ki, sana bakmak istiyorum, doğru olanı yapmak istiyorum."

Kadının gerginliği biraz azaldı. "Öyle mi?"

"Öyle."

Bir sarsıntı oldu ve kapılar açıldı. Yine kolunu uzatarak eşyaları tuttu ve kendisi dışarı çıkmadan önce onun eşiği geçmesini sağladı. Kolunu onun omzuna atıp onu koridorda eşlik etmek, dünyadaki en doğal şey gibi görünüyordu.

Onun dairesine vardıklarında, bakır bir anahtar çıkardı ve kilidi açtı. Kilidi açarken, ona içeri girmesi için yalvarmaması ya da kalması için onu baştan çıkarmaya çalışmaması hoşuna gitti. Onun Lyric'i değildi. O, tüm bunların üstündeydi.

O içeri girip arkasını döndüğünde, adam onun güzel gözlerindeki gölgeleri fark etti ve veda etmekten başka bir şey söylememek için pek çok nedeni olmasına rağmen, onu rahatlatmak istedi. Yapamasa da.

"Çok fazla düşünme," dedi sessizce. "Ruh için kötü."

"Büyük filozofların seninle aynı fikirde olacağını sanmıyorum."

"Hepsi öldü. Ne bilebilirler ki?" Dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Bu gece için teşekkür ederim. Hayır, ilişkimizi burada bitirmek istemiyorum. Deniyorum ama... seni bir daha göremeyeceğim düşüncesi bana çok yanlış geliyor."

Elleri göğsünün üst kısmına doğru kaydı. "Benim için de aynı."

Gözleri kadının yüzünü dolaştı ve sonra başparmağıyla kadının alt dudağını okşadı. "Endişelendiğin şey için endişelenmemelisin."

"Bu iyi bir tavsiye olurdu."

Lyric ona üzgün bir bakış attığında, onu bir kez daha öptü ve sonra geri çekildi. "Yarın akşam görüşürüz?"

"Evet," dedi kız.

"O zaman
randevumuz var."

Kendini zorla uzaklaştırdı ve uzaklaşmaya başladığında, kadın ona seslendi: "Sence ne için endişeleniyorum?"

Dev asansörlerin önünde durdu. Koridordan ona baktığında, o kapıda duran görüntüsünü, seks sembolü gibi görünen diz üstü çizmelerini, onun rüzgarlığını daha çok "bu benim erkek arkadaşım" gibi gösteren görüntüsünü unutamayacağını içten içe biliyordu.

"Yarın akşam görüşürüz."

Bing! Kapılar onun için açıldığında, kadın, "Bekle! Rüzgarlığını!" dedi. "Al sen," diye cevapladı adam, içeri girip L düğmesine basarken.

Lyric, Dev'in peşinden koridorda koştu ama yetişemedi. Tam durduğunda asansör kapıları kapandı ve kilitlendi. Onu son bir kez bile göremezdi.

Kollarını göğsünde kavuşturarak, onun ceketinin eteğine bir göz attı. Sonra daireye geri dönüp kendini içeri kapattı. Kapıya yaslanırken, onun ne olduğunu bildiğini ve dolaylı olarak onu sakinleştirmeye çalıştığını hissetti.

Ama o, dişlerini göstermeyecek kadar dikkatli davranmıştı ve o da gündüz vakti buluşmayı hiç önermemişti ki, bu onun asla yapamayacağı bir şeydi. O az ışık bile, onun paranormal bir şeylerin döndüğüne dair bir ipucu görebilmesi için çok uzaktı.

Ve çoğu insan, aralarında vampirlerin yaşadığından habersizdi.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı.

Yatak odasına inerken, onun yanında olmaması, yumuşak yatakta çıplak şeyler yaşanmaması nedeniyle belirgin bir hayal kırıklığı hissetti — tabii ki buraya kadar gelmiş olsalardı.

Tanrım, onu o kadar çok istiyordu ki.

Banyoda, dar pantolonunun arka cebinden telefonunu çıkardı ve mesaj ekranını açtı. Kardeşine mesajı gönderdikten sonra, dikkatlice diz üstü çizmelerinden çıktı ve deri üstünü de çıkardı.

Sanki lanet olası bir üzüm soyuyormuş gibi.

Düşün uzun ve çok sıcak olmasını sağladı.

Sonunda dışarı çıktığında, telefonunu kontrol etti ve Rhamp'ın gönderdiği mesajı gördü.

"Tahmin etmiştim," diye mırıldandı. En azından ona çarpmamıştı.

Giyinme odasına doğru yöneldi ve orada bulunan başka bir kıyafeti giydi: rahat bir balıkçı yaka kazak ve kot pantolon, çok daha pratik olan kar botları. InRuencer kıyafetini askıya asıp, diz üstü çorapları köşeye koyarken bir an durakladı. Sonra Dev'in rüzgarlığını katlayıp, gömme çekmecelerden birinin arkasına sakladı. Bundan sonra ışıkları kapattı ve çıkışa yöneldi.

Yolda, Dev'den bir haber gelmiş olmasını umarak telefonunu birkaç kez kontrol etti.

Ancak Dev'den haber gelmedi.

Yarın geceyle ilgili her türlü zaman ve yer bilgisi aklından geçti, ama bunları bir kenara bırakmak zorundaydı. Onu takip etmek istemediği gibi, çok önemli görünen başka bir işi de vardı — ancak, onunla tekrar görüşebilmek için yirmi dört saat beklemek zorunda kalacağına inanamıyordu.

Kapıdan çıkmak yerine, pencerelerden birini açtı, gözlerini kapattı... ve sakinleşmeye çalıştı.

Demateryalize olabilmesi biraz zaman aldı, ama bu onu şaşırtmadı. Yeniden şekillendiğinde, içinde bir tür vitrin gibi aydınlatılmış modern bir malikanenin önündeydi. Çeşitli Avrupa markalarına ait arabalar

garaj yoluna park edilmişti ve soğuk havaya rağmen ön kapı ardına kadar açıktı. Müzik, onun pek ilgisini çekmeyen yeni bir tür olan tekno-swing'di ve girişe yaklaşmasına gerek kalmadan kırmızı duman, içki, parfüm ve kolonyaların kokusunu alabiliyordu.

Bu tipik Shuli'ydi.

Gürültüye yaklaşırken, yıllardır erkeklerin partilerine katıldığı ve her zaman bunları iple çektiği için hayret etti. Giyinip süslenmek ve OOTD paylaşımları yapmak için bir bahane bulmayı seviyordu. Bir de dedikodular, arkadaşları ve Rhamp ile arkadaşlarının saatler geçtikçe ve eleştirel düşünme giderek azaldıkça yaptıkları yaramazlıklar vardı. Ayrıca, başka ne yapabiliirdi ki?

Ancak şimdi, çağdaş sanat eserleriyle dolu beyaz üzerine beyaz renkteki fuayeye girerken, aynı insanlarla vakit geçirip aynı konuşmaları ve şakaları paylaşarak neden bu kadar zaman kaybettiğini merak etti.

"Lyric!"

Adının sesini duyunca başını çevirdi. Mharta ona doğru geliyordu, kadın her zamanki gibi dar pantolonlu takım elbisesiyle şık ve seksi görünüyordu. O da sarışındı, ama tarzı Lyric'e hiç benzemiyordu, modadan çok seksiliği tercih ediyordu.

"Selam, kızım." Her iki yanağına da öpücük kondururken, o yargılayıcı gözler Lyric'in süveterini ve kot pantolonunu baştan aşağı süzdü, sanki kadın ölü bir sincap bakıyormuş gibi. "Deri bluz nasıl oldu?"

"Oh, pardon, harika. Ödünç verdiğin için teşekkürler. Geri vermeden önce kuru temizlemeye vereceğim."

"Her zamanki tarzın değil ama eminim içinde muhteşem görünmüşsündür." Gülümsemesi küçümseyiciydi ama kötü niyetli değildi. Mharta hep böyleydi.

"Rahat giyinmeye yöneldiğini görüyorum. Ne kadar tatlı."

Ve tabii ki, her iki c-kelimesi de küfürdü.

"Kardeşimin nerede olduğunu biliyor musun?" Lyric parmak uçlarına yükseldi ve kafaların arasından görmeye çalıştı.

"Hayır, L.W.'yi de bulamıyorum. Muhtemelen birlikteler ya da burayı terk etmişlerdir?"

"Rhamp, partiyi kaçırmak mı? Hadi ama. Ayrıca, bana burada olduğunu mesaj attı."

Ve onu rahatsız etmememi de. Ama o bunu duymamıştı.

"Ben onu görmedim." Kadın kaşlarını çatı. "Bizi bırakıp gitmemiş olsalar iyi olur."

"Yirmi dakika önce benimle iletişime geçti."

Mharta düz sarı saçlarını omzunun üzerinden attı ve saçları sırtında bir nehir gibi akıyordu. "Onların kaybı. Ben gidiyorum, bizimle banyoya gelmek ister misin?"

Bir uzvumu kaybetmeyi tercih ederim, diye düşündü Lyric.

"Hayır, teşekkürler. Kardeşimi bulmaya çalışacağım."

"Onu görürsen, ona ve L.W.'ye benim kara listemde olduklarını söyle." O kırmızı dudaklar kolayca gülümsedi. "Ama beni bilirsin, ben affedici biriyimdir. Özellikle de L.W. söz konusu olduğunda."

Mharta sofistike kalabalığın içinde kayboldu ve Lyric, ipek takım elbiseli erkekler ve haute couture giysili kadınların arasından sıkışarak kendi yoluna devam etti. Yürürken, Shuli'nin evini her zaman çok sade ve fazla modern bulduğunu hatırladı, özellikle de sanat zevki konusunda. Ama yine de, bu odalara düzenli olarak birkaç yüz kişiyi sığdıracaksanız, onları ağırlayacak kadar boş alan bırakmak en iyisidir.

Alt Roor'u dolaştıktan sonra, vazgeçmek üzereyken merdivenlere gözü takıldı. Kadife ip yerindeydi, bu da insanların 1. katta kalması gerektiği anlamına geliyordu.

İlginç.

Altından geçerek beyaz halı kaplı merdivenleri koştu, sonra koridordan geçerek ana yatak odasına gitti. Kapıya varmadan çok önce kırmızı dumanın kokusunu alabiliyordu ve kapıyı çalmadan önce tereddüt etti. Shuli'yi tanıyorsa, bir seks partisini bölüyor olabilirdi...

Paneller açıldı ve kardeşi diğer tarafta duruyordu, sanki bunu onun için yapmış gibi.

Ve onun somurtkan yüzündeki ifadeyi hiç sevmedi.

Bu onların *büyükbabaları* olamazdı. O da bir telefon alırdı. "Şu an uygun bir zaman değil," dedi Rhamp gru y. "Sana söyledim."

Onun arkasını gördüğünde, Shuli ve L.W.'nin büyük kral yatakta yan yana uzandıklarını gördü. Shuli saten pijamalar giymişti, L.W. ise hastane önlüğü. Oturma odası halısı büyüklüğünde bir açılır kapanır televizyon, onları görmeyi neredeyse tamamen engelliyordu.

gunlight surround ses sisteminden ınlayarak 1st Roor'dan gelen müziği bastırıyordu.

Aşağıda olan biten her şeye rağmen, ikisinin de hiçbir yere gitmeyeceği açıktı.

Shuli yana eğilip onların izledikleri şeye bakmaya başlar başlamaz, erkek dikkatini çekti ve uzandığı yastıklardan kalktı. "Lyric..."

L.W., televizyonun altını bir anlığına görebilmek için aşağı kaydı. Sonra başını salladı ve izledikleri şeye geri döndü.

"Sonra konuşuruz," dedi Rhamp sertçe.

Onu kenara iterek içeri daldı. "Burada neler oluyor?"

n çok uzun zamandır tanıyordu, bir şeyler planladıklarının işaretlerini fark etmemesi imkansızdı. Üstelik gerginlik o kadar yüksekti ki, sitin havası neredeyse katılaşmıştı.

"Bir içki ister misin?" Shuli, koltuğuna geri yaslanarak mırıldandı. "Sana bir tane getirirdim ama ayakta duramayacak kadar sarhoşum. Rhamp, kız kardeşine ne isterse getirir misin?"

"O kalmayacak," ikiz kardeşi onu kolundan tutarken mırıldandı. "Hadi, seni dışarı çıkarayım..."

Lyric kolunu çekip kurtardı. "Hayatta olmaz..."

Diğerlerine baktı. "Kusura bakmayın, onun geleceğini düşünmemiştim..."

"Dur bir dakika," diye bağırdı. "Sanki ben senin küçük kız kardeşinmişim ve

seni rahatsız ediyormuşum gibi mi? Canın cehenneme,

Rhamp." "Seninle tartışmayacağım."

Kollarını göğsünde kavuşturarak çenesini kaldırdı. "Ne kadar ferahlatıcı. Bu yeni bir sayfa mı? Çünkü ifadenize bakılırsa, bu kararınızı srdremeyeceğinizi düşünüyorum."

Kardeşinin başı dramatik bir şekilde geriye düştü. "Zamanlaman, sevgililerin zevkin gibi. Her zamanki gibi kötü..."

"Siktir git..."

Rhamp kapıyı bir şaplakla kapattı. "Hayır, bak, önceki gece benden yardım istedin ve arkadaşlarım lebilirdi... Hepsi de senin insan oyuncağının askere alınmayıp yanlış tarafa geçmemesini sağlamak istediğin için..."

"Lesser'ları avlamak senin *işin*..."

"Türleri korumak, Lyric," diye karşılık verdi. "Senin küçük sikici çocuğunu değil..."

Televizyonun sesi çok daha yüksek oldu, L.W. uzattığı koluyla uzaktan kumandayı Rat ekranına doğrulttu. Ama adam başka bir şekilde müdahale etmedi. Aynı şekilde, Shuli'nin sadece arkanıza yaslanıp dramayı izlemekten memnun olduğu hissine kapıldı. Ya da belki "memnun" yanlış bir kelimeydi - midesinin bulandığını hissediyordu.

Lanet olsun, ikisinin de silahlı çatışmada yaralanmış olmaları ve bu yüzden sahaya ya da aptal bir partiye gidememeleri, onun suçluluk duygusunu daha da yoğunlaştırıyordu.

"—Şu anda onunla birlikte olmaman beni şaşırttı," diyordu Rhamp. "Yoksa uykuya ihtiyacı olduğunu mu düşündü? İnsanlar gibi."

Kardeşine yeniden odaklandı. Gözleri öfkeyle parlıyordu ve siyah saçları, sanki sinirinden çekip koparmış gibi dağınıktı. Büyük dövüşçü vücudu, gündelik giyim ile savaşa hazır giyim arasında bir tarzda giyinmişti: Hâlâ çok fazla siyah vardı ve onun bol Adidas eşofmanının altında bolca silah olduğundan şüphe duymuyordu, ancak görünürde hançer ya da kovboy çizmesi yoktu.

Partiye gelmişti, ama sarhoş değildi ve kesinlikle rahat da değildi. Shuli ve L.W.'ye baktı ve üçü arasında neler olup bittiğini merak etti. İkiz olarak, kardeşinin ne düşündüğünü her zaman anlamakta ustaydı. Belki ayrıntıları değil... ama onun ruh halini hissedebiliyordu.

Ve bu, *büyükbabalarıyla* ya da Dev'in evindeki kavgayla ilgili değildi. Dev'le bile ilgili değildi — bu sadece onun dikkatini dağıtmak ve gerçek meseleye çok yakın olan çok fazla soru sormasını engellemek için bir aldatmacaydı.

"Burada neler oluyor?" diye yumuşak bir sesle tekrarladı.

Rhamp'ın yüzü maskeye dönüştü ve onun kolunu tuttu. "Seni ilgilendiren bir şey yok. Şimdi git..."

Onu bir sorunmuş gibi ele almaya çalışması öfkesini yeniden alevlendirdi. "Tamam, 1ne, bana ateş etmeyi öğretecek başka birini bulacağım..."

Anında televizyonun sesi kapatıldı ve kardeşi onu döndürdüğünde, hem L.W. hem de Shuli yatakta oturup tekrar televizyonun başına eğildiler.

"Ne dedin?" diye sordu Rhamp.

"Beni duydun." Lyric, Rinchin'e bakmadan ve özür dilemeden o bakışlarla yüzleşti. "Silah kullanmayı öğrenmek istiyorum."

"Neden ateş etmeyi öğrenmen gerekiyor?"

Lyric gözlerini kısarak mor elbiseli kadını düşündü. "Savaşta nasıl savaşılabileceğini öğrenmek istiyorum."

Bir süre sessizlik oldu, sonra kardeşi başını geriye atıp güldü. Tamam, belki de Valentina kardeşine gitmek konusunda haklı değildi. "Ben ciddiyim!" Ve ayağını yere vurarak kendini küçük düşürmeyecekti.

Ama lanet olsun, birdenbire duvara yumruk atmak istedi. "Sizler apartmanın arkasında vurulurken ben kenarda durmaktan hoşlandığımı mı sanıyorsun? Yardımcı olabilirdim belki de..."

Rhamp'ın başı birden düzleşti. "Hayır. Kesinlikle *hayır*. Bu saçmalığı hemen kes, tamam mı? Sen sahada başa çıkabilecek türden bir insan *değilsin*."
..."

"Nereden biliyorsun? Sizler eğitim programına başladığınızda, eminim çok şey öğrenmek zorunda kalmışsınızdır. Ve pratik yapmak zorunda kalmışsınızdır. Neden benim için de aynı şey geçerli olmasın?"

"Gerçekten mi?" Diğerleri sessiz kalırken, kardeşi ona bakışlarını dikti. "Son on yılı bu şekilde geçirdikten sonra mı? Bunu *sormak* zorunda mısınız?"

"Dövüşebilen kadınlar var."

"Ve onlar Barbie değil, tamam mı? Onlar sen değiller."

Lyric, kovulduğuna şaşkınlıkla ağzını açarak cevap vermek istedi. Kapa çeneni. Tekrar denedi.

"Bana bu kadar az saygı duyduğunu bilmiyordum," dedi titrek bir sesle. "Lanet olsun, beni kız kardeşin olarak tanıtmaktan utanmaman beni şaşırttı."

Rhamp ellerini havaya kaldırdı. "Öyle demek istemedim..."

"Bence öyle demek istedin." Gözleri yaşlarla dolarken, öfkeyle gözlerini sildi. "Ve senin gözünde nerede olduğumu bilmekten memnunum. Seni bir daha rahatsız etmeyeceğim..."

Kardeşinin telefonu ile aynı anda onun telefonu da çaldı.

İkisi de cep telefonlarını çıkardılar ve Rhamp endişeyle ona baktı, bunun tek bir anlama gelebileceğini biliyordu.

Kardeşi Blay'in aramasına cevap verdiği anda Qhuinn'in aramasına da cevap verdi. "Geliyoruz," dedi, efendileri daha bir şey söylemeden. "Rhamp burada ve hemen geliyoruz."

Telefonu kapattığında, Rhamp yanına yaklaştı. "Demateryalize olabilirsin mi, yoksa seni götürüyüm mi?"

Sesi aynıydı, yüz hatları da öyle... Boyu ve kaslı vücudu da. İyi olup olmadığını sorma şekli de tam ona göreydi ve eskiden bu centilmenlik her zaman iyi karakterinin bir yansıması gibi görünürdü. Peki şimdi?

Hayatında ilk kez, ikiz kardeşine bir yabancıymış gibi baktı.

"Kendine iyi bak," dedi. "Ben kendime bakarım." Bu sözlerle arkasını dönüp kapıya doğru yöneldi.

"Hadi ama Lyric. Şimdi sırası *değil*..."

"Kesinlikle katılıyorum," diye mırıldandı ve dışarı çıktı.

Koridorda durup kendini toparladı. Sonra yan odadaki misafir odasına yöneldi, böylece ortadan kaybolabilecekti.

Büyükannesinin ve büyükbabasının evine.

KONUŞMA

Omega'nın oğlu Lash, metafizik bir Roat üzerinde şehir parkına çıktı. Ayak sesleri, bozulmamış kar örtüsünün üzerinde o kadar hafifti ki, yüzeyi delmekle kalmadı, iz bile bırakmadı. Onun varlığına tepki olarak rüzgâr yön değiştirdi, kuzeyden gelerek uzun siyah cüppesini d a l g a l a n d ı r d ı , başının üstünde ise ayı ve yıldızları gizleyen kara bulutlar toplandı.

Durup önce nehre baktı. Hudson Nehri'nin akıntısı yavaştı ve kıyılardan filizlenen buzlar tarafından daraltılmıştı. Uzakta, Caldwell'ın diğer yarısı parıldıyordu, evler suya düşmüş galaksiler gibi uzanıyordu. Güneye dönerek, asfalt kök sistemlerinin karmaşasından yükselen Caldwell'ın Finans Bölgesi'nin ışıklı mızraklarını ve metropolün iki parçasını birbirine bağlayan kemerli ikiz köprüleri seyretti.

Şehir merkezine giden çıkışların spagetti kavşağına giren ve çıkan Northway, farlar ve arka lambalarla doluydu.

Durup etrafına bakalı çok, çok uzun zaman olmuştu.

Küfür ederek, zonklayan şakaklarını ovuşturdu. Baş ağrıyordu ve fiziksel bedeninde endişe verici bir zayıflık hissediyordu. Aynı şekilde, içinden geçen kötü niyetli bir his, olayların perde arkasında onun aleyhine gelişip düzenlendiği hissi, bilincini rahatsız ediyordu.

Onun için bir şeyler değişiyordu. Sadece ne olduğunu bilmiyordu.

Yaklaşan varoluşsal kriz bir süredir devam ediyordu ve ne kadar uğraşsa da, bunun nedenini tam olarak belirleyemiyordu. Ne kadar düşünürse düşünsün, dinlenirse dinlensin, enerji toplamaya çalışsa da, bu yorgunluğu üzerinden atamıyordu.

Bu yüzden, yeni üyelerinden birinden bir telefon aldığında ve bağlantı üzerinden tanıdık olmayan, kibirli bir aksanlı ses duyduğunda, bu beklenmedik durum kesinlikle can sıkıntısının bir parçası gibi göründü.

Ya da en azından bir iz işareti...

Parkın kenarında bir silüet belirdi ve Lash havayı koklayarak vampirin ince ve sofistike kolonyasının kokusunu aldı. Keskin gözleriyle, doğru deve renginde, ince ve dar bir palto ve boğazına bağlanmış bordo bir fular fark etti. Saçları koyu renkte ve yandan ayrılmıştı, yüzü iyi bir yetiştirilme tarzıyla yakışıklıydı ve gövdesinin duruşu mükemmeldi.

Ah, evet, aristokrasi. Onlarla birlikte büyüdüğü için, *glymera'nın* yüzeysel yönlerini takdir ediyordu.

Özellikle de şu anda kimlerle arkadaşlık ettiğini düşünürsek.

Lash olduğu yerde kaldı ve erkeğin kendisine doğru ağır adımlarla yaklaşmasına izin verdi. Bu sırada, çevresini dikkatle taradı. Hiçbir şey gizlenmiyordu ve bir sınır oluşturmaya karar verdiğinde, bunu böyle tutmaya niyetliydi. Kardeşlik'in *mhis'leri* vardı; onun da aynı şeyin bir versiyonu vardı.

"Whestmorel," diye uzattı.

"Lash, Omega'nın oğlu."

Aldığı yay hoş bir jestti, Wrath'ın oğlu, Wrath'ın babası olan Wrath'tan sadakatinin bölündüğünün bir göstergesiydi — teorik olarak. Ancak bu dünyada ve öbür dünyada kimseye ve hiçbir şeye güvenmiyordu.

Ve büyük Kör Kral'a gelince, otuz yıl önce o bombanın nasıl ıskalandığını hâlâ bilmiyordu. Ama bu başka bir zaman düşünülmesi gereken bir konuydu.

"Sizin gibi bir telefon aldığım için şaşırdım." Rüzgar uzun siyah cüppesinin eteklerini dalgalandırmaya devam ederken, Lash savaş kıyafetini çıkardığına memnun oldu. Adamı korkutmaya gerek yoktu. "Çoğu aristokrat ağır işleri başkalarına bırakmayı tercih eder."

Whestmorel'i rahatlatmak için konuştu. Hedef ne kadar rahat olursa, zihnine ve ruhuna girmek o kadar kolay olurdu. Ancak ilginç bir şekilde, araştırması engellendi.

Biri kendi zihin kontrolünü geliştiriyordu.

"Sana verecek bir şeyim var," dedi aristokrat. Hiçbir üstünlük tonu olmadan.

Sakinliği şaşırtıcıydı. Lash, insanların önünde titremesine alışkındı — ama yine de, Wrath'a ihanet edecek biri varsa, düşmanın önünde soğukkanlılığını koruyabilmesi daha iyi olurdu.

"Peki bu ne olabilir?" diye mırıldandı Lash.

"Wrath'ın Audience House'un nerede olduğunu sana söyleyebilirim. Kral ve Black Dagger Brotherhood'un gece nerede olduğunu sana söyleyebilirim."

Bu söze karşılık olarak, içinde derin bir kıvılcım çaktı ve bir güç dalgası hissettiğinde, belki de bir süredir boş boş dolaşıtığını düşündü. Belki de sorunu buydu.

"Dur da tahmin edeyim," dedi Lash sakın bir sesle. "Bu bilgiyi, senin için tahtı devirdiğimde iktidara geçeceğine dair güvence karşılığında takas etmek istiyorsun."

Kafası sadece bir kez eğildi. "Senin adına vampirleri yönetmesi için birine ihtiyacın olacak."

Kaşlarını kaldırarak, amacının bu türün yok edilmesi olduğunu neredeyse söyleyecekti. Ama düşmanın kendi türünü ihanet etmeye çalıştığında, onun kendini ihanet ettiğini belirtmenin bir anlamı yoktu.

"Devam et," dedi Lash.

"Hırslarının sadece bizimle sınırlı olduğuna inanamıyorum. Dünyayı ele geçirmek istemiyor musun? Caldwell'daki vampirleri yönetmekle yetinmek yerine, tüm dünyayı ele geçirebilirsin. Bunun için de sadece kendi ordun değil, birçok orduya ihtiyacın olacak. Her avcıda bir parçan varken, zayıflamadan ne kadar ileri gidebilirsin? Sana sadık vampir savaşıçıların varsa, çok daha güçlü olursun."

Dişleri aşığı inerken, Lash'in üst dudağı seğirdi. "Sen konuşıtuğun şeyden pek anlamıyorsun, aristokrat."

"Tüm banka hesaplarının sıfır noktası olduğunu ve çok fazla mirasçıya bölünmüş bir servetin yok olacağını biliyorum."

Tabii ki bunu parayla ifade etmek zorundaydı.

Whestmorel zaten yüksek olan kaşlarını daha da kaldırdı. "Eğer Wrath'ı şimdiye kadar öldürebilseydin, öldürürdün. Eğer Lessening Society vampirleri yok edebilseydi, yok ederdi. Bu savaş nesiller boyu sürdü çünkü

yaklaşım hep aynı olduğu için nesiller boyu sürdü. Sen hepimize karşı. Peki ya başka bir yol olsaydı? Ya hiçbir yere varmayan sonsuz bir gelgit yerine, insanlara karşı kolektif bir çaba olsaydı..."

Aristokrat göğsünün ortasına elini koydu ve nefes almaya çalıştı. Dizleri bükülüp nefes almaya çalışırken, yüzüstü karın üzerine düştü, bacakları ise şüphesiz el yapımı loafer ayakkabılarla karları tekmeliyordu.

Lash avucunu uzattı ve iradesiyle adamı sırt üstü yere yatırdı. Çömelerek avıyla göz göze geldi. "Seni şu anda öldürebilirim."

"Sen... yapmayacaksın..." Whestmorel hırıltılı bir nefes aldı. "Bana... ihtiyacın var." "Gerekli olduğunu fazla abartıyorsun."

Lash tüm boyunu uzatarak ayağını erkeğin göğsüne koydu ve ağırlığını öne doğru verdi. Acı daha da arttı, bu da bir dereceye kadar tatmin ediciydi.

Ama sonra o garip tedirginlik bir kez daha ortaya çıktı ve bir sonraki anda, sadece o akciğerleri değil, erkeğin kalp kasını saran iradesini de serbest bırakıyordu.

Westmorel galonlarca hava soludu, oksijeni yuttu ve eski moda bir Noel trenini andıran bulutlar halinde geri tükürdü. Bir an için Lash kendi geçmişine daldı ve ebeveynlerinin malikanesinde büyüdüğünü hatırladı. Her yıl Aralık ayı geldiğinde, salonunda her zaman süslü bir ağaç dururdu. Bu sergi, insanların bayramını kutlamak için değil, sadece başka bir güzel şey olduğu için yapılmıştı.

keyifle izlenecek dekorasyon.

Ve elbette her zaman hediyeler de vardı.

O zamanlar çok daha basit zamanlardı, gerçek babasını keşfetmeden önce, babası Omega'dan Lessening Society'yi devralmadan önce, son yirmi yılda savaş açısından ne ilerleme ne de gerileme yaşanmadan önce. Ve hayatının diğer alanlarında da.

Eğer birisi ilerlemiyorsa... bu bir bakıma geriye gitmek değil miydi?

Hayatta kalmak zafer değildi. Her zaman arzuladığı ustalık ve kontrolün getirdiği türden bir zafer değildi.

"Kendine şunu sormalısın..." Aristokrat öksürdü. "Tüm vampirleri yok edersen, ölüleri nasıl yönetebilirsin..."

Lash o gökdelenlere doğru baktı, sonra bakışlarını şehir merkezini çevreleyen banliyölerin genişliğine kaydırды. Göremediği çok daha fazlası vardı, çok sayıda ev, çok sayıda kasaba, çok sayıda şehir.

Dünyanın dört bir yanında.

"Tüm vampirleri öldürürsen," dedi Whestmorel boğuk bir sesle, "kime hükmedeceksin? Kazanırsan... ne yapacaksın?"

"Planlarımı bilmiyorsun, aristokrat."

Sözlerine alaycı bir ton katmıştı, ama bu, aniden karşı karşıya kaldığı gerçeği gizlemek içindi. Savaşın Roor'unda o kadar meşguldü ki — askere alma, orduya katma, giydirme ve silahlandırma, Katillerin Topluluğa getirilip sonra Kardeşler ve savaşçıları tarafından evlerine gönderilip kendisine geri gönderilme süreci — daha geniş bir strateji düşünmemişti.

Evet, diye düşündü. Bu, ihtiyacı olan hesaplaşmaydı ve savaştan çok daha fazlasını içeriyordu.

Kendisi içinde filizlendirmesi gereken özlemleri ona kaşıkla besleyen aristokratın üzerinde durarak, babalar ve oğulların doğası üzerine düşündü. Babasının rolünü hiç tereddüt etmeden üstlenmişti ve bir zamanlar kendi oğlunun da aynısını yapmasını bekliyordu.

Büyük Kör Kral'ın soyunu her zaman yanında, adım adım takip etmesini, o adamdan nefret etmek için bir neden daha olarak görüyordu. Öte yandan, Lash'in oğlu onu yıllar önce sikmişti.

Devlin ne büyük bir hayal kırıklığıydı, ama o orospu çocuğu annesine çok benziyordu.

Lash'in bildiği kadarıyla, ikisi şu anda onu devirmek için komplo kuruyor olabiliirdi.

Bu, onun her zaman endişelendiği bir şeydi...

Ya bu elçi aslında onların işi ise, diye birdenbire düşündü. *Ya da başka birinin?*

"Kimi yöneteceksin?" diye tekrarladı aristokrat. "Ve Wrath'a gitmek istemez misin? Bu gece."

Soğuk, rüzgârlı havada bu kışkırtıcı alaycı sözler ona ulaştığında, adamın zihnine girmeye yeniden çalıştı. Başaramayınca gözlerini kısarak baktı.

Bu teklifin arkasında ne gizleniyordu? Bu, eski sevgilisi tarafından yaratılmış bir hayalet miydi, onu yanıltmak için bir tuzak mı, iktidar hırsına oynayan bir oyun mu? Bu, Lassiter'ın bir komplosu muydu? Yoksa büyük Kör Kral'ın mı?

Lash, ayaklarının dibinde uzanmış olan erkeğe baktı. İçinde kaynayan öfke Rash için yeni bir şey değildi. Nefret onu her zaman tanımlamıştı. Ancak artık daha yaşlı ve çok daha bilgeydi.

Duyguları çalkalanırken bile, kendini kontrol etmeyi başardı.

Soğukkanlılığını kaybederse, burada kurduğu koruma perdesi kaybolacak ve bu parkın çevresinde onu neyin beklediğini kim bilir.

Yapabileceği en güvenli şey buradan uzaklaşmaktır.

Şüpheyle omzunun üzerinden bakarken, Lash kendini bu kadar dengesiz hissettiği bir anı hatırlayamıyordu. Sanki bir tür dayanak noktası oluşturuluyordu ve bu yüzden enerjisi tükeniyordu. Bir süredir bunun farkındaydı, ancak tüm kademeli değişikliklerde olduğu gibi, o da yavaş yavaş kaynayan kurbağa gibiydi.

Şimdiye kadar, karla kaplı bu şehir parkında, kendi kararları kafasına çökmüş, bir de orada... başka bir şey olduğu hissi vardı. Onun aleyhine olan başka bir tür uyum... Ah, siktir et. Yine aynı döngüye girmişti, zihni bir döngüye takılmıştı ve bundan kurtulamıyordu.

Son zamanlarda bu çok sık oluyordu.

"Sana inanmıyorum," dedi kendi kendine.

Ayrılırken, habercisi öldürmedi. Erkeğin geldiği yere geri dönmesini ve bu oyuna kanılmadığını da yanında götürmesini istedi.

Whetmorel'i hayatta tutmak için ikinci bir neden daha vardı. Aristokrati ele geçirmeyi biliyordu.

Lash yanılıyorsa ve bu gerçekten bir ihanet teklifiyse, bunu geri çekmek için zaman vardı. Şu anda en önemli şey, kendi enerjisinin neden tükendiğini tam olarak bulmak ve önce bununla ilgilenmekti.

Sonra diğer işlere
devam edebilirdi.

KONU 42

Lyric, büyükannesinin evine ilk gelen kişi oldu ve ön kapıdan içeri girer girmez ölüm kokusunu aldı. Nefes aldığı anda, yüzeydeki kokular hep aynıydı: Roor temizleyici, Windex, kolonya, şampuanlar ve o iğrenç ilaç kokusu, alıştığı her şey, ama şimdi tanıdık kokuların altında daha derin bir koku vardı, daha önce burnuna hiç gelmemiş olmasına rağmen, içindeki eski bir parçanın tanımlayabildiği küflü bir koku.

Mutfığa doğru koşarken, tökezleyerek durdu. O kadar çok şey vardı ki... Evdeki insanlar, aile odasında toplanmış, lavabonun yanındaki tezgahın etrafında toplanmış, masada oturmuşlardı. Yüzleri ona dönmüş, sevgi ve hüznle ona bakıyorlardı - ama hayatı boyunca hepsini tanımasına rağmen onları tanıyamıyordu.

Ağlamasını bastırarak, 1. kat yatak odasına doğru tekerlekli sandalyesiyle ilerledi, dağınık botlarının sesleri zihnindeki kaosu yansıtıyordu. Bunun olacağını biliyordu. Hepsi bunun olacağını biliyordu. Öyleyse neden bu kadar şok olmuştu?

Kapı kapalıydı, ama o kapıyı çalmadı. İçeri daldı, içeri girdi, içeri düştü...

Lyric aniden durdu. *Büyükannesi* yastıklara yaslanmış, gözleri kapalı, yüzü solgun ve neredeyse gri renkteydi, Rannel geceliğinin önü kırışık ve sadece çok zayıf bir nefes alıp veriyordu.

Hâlâ hayattaydı. Zar zor.

Yatağın kenarında diz çökmüş olan Rocke, kadının bir elini kendi ellerinin arasına almış, yüzü solgun ve gözyaşı dökmüyordu, çünkü şüphesiz ağlayacak gözyaşı kalmamıştı. Ölmek üzere olan kadının ayaklarının dibinde, Lyric'in babaları birbirine sarılmış çömelmişlerdi. Qhuinn, sadece aşağıya bakan Blay'i tutuyordu...

Yüksek sesli ayak sesleri Lyric'in omzunun üzerinden bakmasına neden oldu.

Rhamp geldiğinde onu neredeyse ezip geçecekti, ama Lyric itilip kakılmakla uğraşacak gücü yoktu.

Özellikle ikiz kardeşi hareket etmeyi unutmuş gibi aniden durduğunda.

Blay başını kaldırdı. "Merhaba çocuklar. İçeri gelin."

Sanki yeniden çocuk olmuşlar gibi, söyleneni yaptılar ve kapıyı sessizce kapattılar. Ama yatağa yaklaşmadıklarında, Rocke gülümsedi ve onlara işaret etti.

"Yaklaşın, böylece ikinizin de burada olduğunu anlasın. Bir his var içimde... Sanırım bizim farkında. Hepimizin."

Lyric bir adım öne çıktı ve Rhamp onu takip etmediğinde, kolunu onun koluna takarak onu yanına getirdi. Yatağın yanında oturmak için yer vardı ve o da bu fırsatı değerlendirerek büyükbabasının karşısına oturdu.

"Merhaba, *büyükbaba*," dedi boğuk bir sesle. Sonra babalarına baktı. "Ne oldu? Ne değişti?"

Blay derin bir nefes aldı. "Yaklaşık on beş dakika önce, oksijen seviyesini kontrol ederken kalbi durdu. Kendi kendine tekrar atmaya başladı. Sonra birkaç dakika sonra tekrar durdu... Artık zamanı geldi. Ehlena ve Doktor Jane ona uyarıcı ilaçlar verebileceklerini söylediler, ama..."

Boğazındaki düğümle Lyric, adası olan kadına seslendi: "Biz de buradayız, *büyükanne*. Rhamp ve ben buradayız."

Kardeşinin de konuşmaya katılmasını bekledi. Kardeşi konuşmayınca ona bir göz attı. Oturmamış, kenarda durmuş, gözleri karşıdaki duvara dikilmiş, vücudu heykel gibi gergin duruyordu.

"Rhamp," diye fısıldadı. Kardeşi ona baktığında, büyükannesine başını salladı. "Rhamp da burada," dedi daha yüksek sesle.

Kafasını salladı ve bir adım geri attı, eliyle yüzünü ovuşturdu. Lyric, *büyükbabalarına* yeniden odaklandı ve onun telaşlı ilk bakışta kaçırdığı şeyi daha net gördü. Yaşlı Lyric'in ağzı gevşek ve mavi renkteydi,

gözleri hafifçe açıldı ama kesinlikle hiçbir şey görmüyordu, çökmüş göğsü zar zor nefes alıyordu... zar zor nefes veriyordu...

"Seni seviyorum," dedi Lyric, ince beyaz saçları okşarken.

Birkaç gece önce, kadının yanında uzanmış olduğu anları hatırladı. O anlar o zamanlar önemli görünüyordu. Peki şimdi? Onlar, dünyevi hiçbir servetten daha değerliydi, çünkü onun sahip olacağı son anlardı.

Snies percolated up, and she realized they were coming from her.

Sonra, Rowered yorganının üzerinde duran büyükannesinin serbest eline baktı, o kadar hareketsizdi ki, kağıt inceliğindeki derisinin altından mor damarlar ve beyaz kemikler görünüyordu.

Rhamp'a baktı. "Veda etmelisin..." O bir kez daha başını salladı.

"Hayır," dedi kadın. "Buraya gel. Yanıma otur. Ve onunla konuş."

Rhamp bir adım daha geri çekildi ve gençliklerini düşündü. Değişiminden önce, küçükken bile onu her zaman koruyan oydu. Ve sonra dönüşümünden sonra, zorlu süreçlerden geçtikten sonra, sadece savaşmak için değil, düşmanı yenmek için de yeterince büyük olmuştu.

Oysa o... bir Barbie gibiydi.

O sözleri yüzünden hala ona kızgındı. Ama şu anda aklında olan şey bu değildi. Tek hatırladığı şey... gençken gündüzleri fırtına çıktığında onun ne yapacağıydı. Gök gürültüsü o kadar yüksek ve derindi ki, yeraltına kadar titretiyordu.

O zamanlar hep ona dönmüş ve korktuğunda onu teselli eden kişi olmuştu.

Sahada gösterdiği tüm cesaretine rağmen, şimdi korkuyordu.

"Rhamp," dedi sert bir sesle. "Bunu hayatının sonuna kadar pişman olacaksın. Gel, yanıma otur ve onu sevdiğini söyle."

Kolunu uzatarak, gözlerini onunkilere dikti. "Her şey yoluna girecek. Buraya gel, kardeşim."

Oda sessizliğe büründü, babaları ve dedeleri sessizce onları izliyordu. Ve ölümün habercisiyle lekelenmiş havada dolaşan duyguyu açıkça hissedebiliyordu...

Onun korktuğu şey bu, diye düşündü. *Koku.*

"Hâlâ o," diye emretti. "Burnunla değil, ağzınla nefes al. Kokuyu unut ve bana katıl. Fazla zaman kalmadı."

Kalın boğazında belirgin olan adem elması dalgalandı. Ve sonunda öne çıktı.

Kendini yeniden düzenleyerek ona yer açtı ve onu yanına çekti.

"Hepimiz buradayız," dedi Lyric, büyükbabasının bileğini okşarken. Cildi kuru ve serindi, çok serindi.

"Ona söyle," diye kardeşine telkin etti.

Rhamp cevap vermeden önce bir süre geçti ve zaman geçtikçe kız kardeşi giderek daha fazla endişelenmeye başladı.

Ama sonra boğazını temizledi ve uzun yıllardır kullanmadığı genç sesiyle, "Seni seviyorum, Nana" dedi.

Lyric, onun gençken küçük bir konuşma bozukluğu olduğu için büyük kelimeyi telaffuz edemediği için *büyükannelerine* taktığı eski isim duyunca gözünden bir damla yaş sildi.

"Herkes burada, *Granmahmen*," diye fısıldadı ve derin bir nefes aldı. "Hepimiz sizinleyiz. Gidebilirsin... sorun yok."

Herkes gibi o da son nefesini almaya hazırlandı. Ama o nefes gelmeyince, yatağın etrafında duran erkeklere baktı. Hepsi, bunca yıldır onları bir arada tutan kişiye bakıyorlardı.

"Sorun yok, *büyükanne*," diye tekrarladı. "Gidebilirsin... Sorun yok."

Göğsü hâlâ kesik kesik inip kalkıyordu.

Lyric kaşlarını çattı ve kendisiyle *büyükbabasının* bu evde her zaman tek kadınlar olduğunu, büyük Lyric'in her zaman sorumlu olduğunu düşündü: Birçok kişi tarafından çok sevilen dört güçlü erkek, üçü türleri için savaşan, her şeyi yöneten kadın tarafından destekleniyordu, her zaman desteklenmişti.

Ve Lyric o anda fark etti...

"Onlara ben bakacağım," dedi boğuk bir sesle. "*Büyükanne*, merak etme. Senin yokluğunda ailene, hepsine ben bakacağım..."

Derin bir nefes aldı. Sonra uzun ve yavaş bir nefes verdi... sessiz bir nefesle sona erdi.

Ve o karakteristik telaşsızlığıyla, mesajı iletdikten sonra, ailenin reisi aramızdan ayrıldı.

KONUŞMA

Shuli bayılınca, L.W. aristokratın malikanesinden ayrıldı. Lanet partiden kaçmak için arka kapıdan gizlice çıktı ve mülkten uzaklaşmak için dört arabalık garajdaki Range Rover'lardan birini ödünç aldı. Piç kurusu iki tane vardı, tabii ki vardı. Uşağının şık bir şekilde çıkabilmesini sağlamalıydı ve diğerleri de vardı.

Ya da belki biri sadece yedek içindi. Kim bilir?

L.W. uzun süredir direksiyon başına geçmemişti ve kış aylarında hiç sürmemişti. Range Rover'lara sahip olmasının bir başka nedeni de bu olduğunu düşündü. Buzlu yollarda bile çekiş gücü olağanüstüydü.

Samsung'u rotayı belirledi. Tek yapması gereken arkanıza yaslanıp direksiyonu çevirmektir, ki bu sandığı kadar kolay değildi. Bunun bir nedeni de Shuli'nin kıyafetlerini ödünç almak zorunda kalmasıydı, bu yüzden her şey ona çok dar geliyordu: eşofman altı, naylon gömlek, Vuitton parkası.

Sanki LV lanet olası parkalar ürettiymiş gibi.

Onu gerçekten sinirlendiren şey neydi? Adamın koşu ayakkabıları onu rahatsız ediyordu. Shuli'den neredeyse bir baş daha uzundu. Saucony ayakkabılarının dikişlerini patlatması gerekirdi.

Belki Shuli deri ceketinin içinde sadece büyük silahlar taşıyordu.

L.W. dur işaretlerini ve trafik ışıklarını geçerek yoluna devam ederken, bacağı çok fena ağrıyordu ve tabii ki ağrıyan bacağı sürüş tarafındaydı. Ama yine de, bu yolculuğu yapacağını ya da bu kadar uzun süreceğini beklemiyordu.

Ama Shuli'nin evi şehrin lüks bölgesindeydi ve onun gittiği yer banliyölerin eski bölgesindeydi.

Yine de, varış noktasına ulaştığında, neredeyse daha uzun bir yol kat etmek istemişti.

Adresin önünde havada asılı kalarak, kürekle temizlenmiş araba yoluna girmede. Sadece yolcu tarafındaki pencereden Colonial'a bakarak, içeride parlayan tüm ışıkları seyretti. Safe Place, salladığınızda Rakes'in düşmesini sağlayan kar küresi evleri gibiydi.

Resim gibi mükemmeldi.

Ön yürüyüş yolunu geçtikten sonra, Shuli'nin SUV'sini park etti, motoru kapattı ve derin bir nefes aldı. Sonra kapıyı açtı, dışarı çıktı ve l'lerini ceplerine attı.

Shuli'nin ceplerine.

Yavaş iyileşen yarası, kar yığınlarının üzerinden geçmek için zorlanıyordu ve karda yürümek uyluklarını ağrıtıyordu. Yine de devam etti, evin önünden yan tarafına doğru bir yol açtı... daha önce altında durduğu pencereye doğru.

Bitty masasındaydı.

Orada, sandalyesinde oturmuş, monitörüne bakıyordu.

Bir an için, onun işini böldüğü için kendini kötü hissetti. Ama sonra fark etti ki... o yazmıyor, fareyi hareket ettirmiyor ya da telefonda konuşmuyordu. Önündeki şeye odaklanmaktan başka hiçbir şey yapmıyor gibiydi.

Orada oturmuş, gözlerini kırpmadan, vücudunu kıpırdatmadan...

Başı eğikti, sanki kucağındaki bir şeye bakıyormuş gibi. Ya da belki sadece nefes almak için gözlerini kapatmıştı.

Çünkü uyumamıştı.

Evet, peki bu kimin suçu, diye düşündü.

"Onu bırak," diye mırıldandı. "Sadece bırak şunu..."

"Yardımcı olabilir miyim..."

L.W. kadın sesine doğru döndüğünde, pistin alt kısmındaki bel bandına sakladığı silaha uzandı. Ama sonra elini çekmekten vazgeçti. "Merhaba."

Verandanın korkuluğuna yaslanmış olan sosyal hizmet görevlisi aniden dikleşti ve eğildi. "Aman Tanrım, yani... Majesteleri."

Elini kaldırdı. "Gerek yok..."

"Birinin karın üzerinde yürüdüğünü gördüm." Ön bahçeyi ve onun bıraktığı izleri gösterdi. "Sanırım Bitty'yi görmeye geldin? Verandaya gel, o da seni burada karşılayabilir..."

"Dinle, onu rahatsız etme." Pencereye baktı. "Meşgul görünüyor."

Ve burada bir sapık gibi görünüyordu.

"Hiç de değil." Kadın elini boğazının altına koydu. "Ve şunu söylememe izin verin... Tekrar ayağa kalktığımız için çok mutluyuz."

Onu vazgeçirmek için bir kez daha denemeden önce, kadın gözden kayboldu.

Geri adım atarak, bir kez daha yukarı baktı.

Birkaç saniye sonra, Bitty dikkatini topladı ve bilgisayarından gözlerini ayırdı. Sonra uzun, çok uzun bir sessizlik oldu.

Kafasını tekrar eğdi. Sonra ayağa fırladı, pencereye sırtını döndü ve saçlarını düzeltti.

Ben kesinlikle bir sapığım, diye düşündü, topallayarak verandanın kenarına doğru yürüdü.

Büyük kapı açılıp ışık dışarı sızdığında, kollarını göğsünde kavuşturdu. Sonra kollarını indirdi...

Bitty dışarı çıkıp kapıyı kapattığında inanılmaz derecede güzeldi. Krem rengi kadife pantolon ve kırmızı kazak giymişti, saçındaki yeni vurgular dış aydınlatmada gerçekten parlıyordu. Ama ona döndüğünde yüzü gergindi ve gözlerine bakmadı - ve bunların hiçbiri sürpriz değildi.

"Daha iyi görünüyorsun." Boğazını temizledi. "İyi olduğuna sevindim." "Evet. Eskisi gibi."

"Harika."

"Evet."

L.W. Range Rover'a baktı. "Ben, ah, geçen gece bana yardım ettiğin için teşekkür etmek istedim..."

"Gerek yok." Şimdi ona baktı. "Teşekkürlerini Sabrina'ya yapmalısın. Onu çağdırmamı ister misin? Sorun değil..."

"Ben seni görmeye geldim."

"Eh, tahtın varisi onu ziyarete gelirse çok sevinir." Elini kaldırarak onun konuşmasını engelledi. "Ve bence teşekkürlerini başka birine sunsan daha iyi olur."

"Özür dilerim. Bitty. Yaptığım şey için."

Kaşlarını kaldırdı. "Neden özür diliyorsun ki?" "Seni incittim. Ve özür dilerim..."

"Beni bilek ağrısından kurtardın. Asıl ben sana teşekkür etmeliyim." O başını sallayıp küfrederken, kız şöyle dedi: "Dinle, duydun mu bilmiyorum ama Lyric ve Rhamp'ın *büyükbabaları* on dakika önce vefat etti. Mesajı aldın mı?"

Hayır, çünkü o sadece buraya gelmeyi düşünmüştü. Kendi kendine küfretti. "Bunu duyduğuma üzuldüm."

"O karda dururken, her şey için üzülüyorsun, değil mi?"

Ne yazık. Umarım gecen daha iyi geçer."

O arkasını döndüğünde, adam şöyle dedi: "Kızgın olduğum konusunda haklısın. Ve bunun ne kadar tehlikeli olduğu konusunda da. Sadece senin de benim başımdaki belaya bulaşmanı istemiyorum."

O ve arkadaşlarının ne yaptıkları konusunda sessiz kaldı ve bunu yapmak zorunda olması, ona karşı doğru olanı yaptığını hatırlattı. Bu çok *berbat bir durum* olsa da.

Bitty geri döndü ve bu komikti. O ana kadar, onun kendisine ne kadar sıcak baktığını fark etmemişti... ta ki her şey bitene kadar.

"Bana hiçbir açıklama borçlu değilsin." Kollarını kendine doladı. "Bir keresinde neredeyse öpüşecektik. Eminim ki birçok kadınla bundan çok daha fazlasını yapmışsındır, bu yüzden seninle olan ilişkimin ne durumda olduğu konusunda kafam karışık değil, ya da daha doğrusu, bir zamanlar karışık olsaydı, sen bunu açıklığa kavuşturdun. Bunun için minnettarım. Hayatta açıklık iyi bir şey, sence de öyle değil mi?"

Onun sertliği, daha önce hiç görmediği bir şeydi ve onu değiştirdiği için kendini suçladı.

Bunun doğru bir karar olmasının bir başka nedeni daha vardı. "Hoşça kal, Bitty."

Bir anlığına ona baktı. Sonra ona eğildi. "Hoşça kalın, Majesteleri."

Hudson Nehri kıyısındaki şehir parkında, Whestmorel karların üzerinde sendeleyerek yürüyordu. Ayaklarını kaldırması ve ağırlığını kaydırması, kalbini çabuk attırıyordu ve göğsündeki ağrı, her yavaş adımda artıp azalıyordu.

Zaman zaman endişeyle etrafına bakınıyordu.

Silah getirmeyi düşünmemişti. Zaten silah kullanmayı da bilmiyordu.

O kılıç değil, kalem kullanıyordu.

Yine de hiçbir avcı ona saldırmadı. Aslında bu oldukça ilginçti. Kötülük onu reddettiğine göre, Lash'in reddedilen şeyi ortadan kaldıracağını düşünmek mantıklıydı, ya karşılaştıkları yerde ya da şimdi, avcılarını göndererek.

Yine de o, sahada tek başına kaldı.

Northway'de arabalar olduğu ve şehir merkezinde insanlar yaşadığı için, onun izolasyonunun boyutu oldukça göreceli görünüyordu, ancak durumunu düşündüğünde, sanki Antarktika'da gibi hissediyordu. Keşke maddiyattan kurtulabilseydi, ama kalbi düzgün çalışmıyordu...

İleride, bir araba parkın dış kenarından geçen dört şeritli yolun kenarına çekmişti. Direksiyonun arkasından bir kişi ayağa kalkıp el salladığında, Whestmorel içini rahat bir nefesle boşalttı, ama bunu kendine saklaması gerekecekti.

Karşılık olarak elini kaldırdı ve hızlanmaya çalıştı, ama vücudu buna izin vermedi. Böylece ağır adımlarla yürümeye devam etti.

Artık tahliyesinden emin olan zihni, toplantıyı yeniden gözden geçirmek için serbest kalmıştı. Resh'te Lash hayal kırıklığına uğratmamıştı. Adil ve oldukça yakışıklıydı, birçok kişinin başını döndürecek türden bir erkekti ve aksanını da beğenmek zorundaydınız. *Glymera* üyeleri tarafından düzgün ve iyi bir diksiyonla konuşmayı öğrenmişti.

Whestmorel, *bu durum hikayelerin doğru olduğunu mu gösteriyordu acaba* diye merak etti.

Kötülük bir zamanlar

Aristokratlar arasında büyümüş olanlardan biri mi?

Daha sonra geri dönüp katlettiği, o korkunç gecenin başlangıcı olan baskınlar.

Büyük Kör Kral bir kez daha türünü hayal kırıklığına uğrattığında.

Ancak Whestmorel kafası karışmıştı. Omega'nın oğlu kadar güçlü biri, kendisine sunulan mantığı ve fırsatı görmüş olmalıydı. Bunun yerine, Lash uzaklaşmıştı.

Bu, kimsenin istediği veya beklediği bir sonuç değildi.

Arabasına odaklanan Whestmorel, kar yığınlarıyla mücadele etmeye devam etti ve Conrahd'ın sedanla kalması canını sıkıyordu. Ama adam bir uşak değildi ve her halükarda, mesafeyi kısaltmak için ne yapılabilirdi ki?

Yine de, Whestmorel nihayet menzile girdiğinde, her şeye olan memnuniyetsizliğine yenik düşerek, "Gel de bana yardım et!" diye bağırdı.

Conrahd ön ızgaranın etrafında dolaştı, ancak yolu kesen bel hizasına kadar gelen kar yığını karşısında tereddüt etti. "Neredeyse vardınız. Birazdan varacaksınız. Kapıyı açmama izin verin."

Ne kadar da yardımsever, diye düşündü Whestmorel acı bir şekilde.

Son üç metre, on kilometre gibi geldi ve sonra, kürekle temizlenmiş ve donmuş olan yeri tırmanmak, sabrının sonunu zorlayan bir engel parkuru gibiydi. Sonunda yolcu tarafındaki koltuğa oturduğunda, gözlerini kapattı ve mide bulandırıcı bir baş dönmesi hissetti.

Conrahd en azından onu içeri kapatarak görevini yerine getirdi — ne erkek ama — ve sonra gelip direksiyon başına geçti.

"Oldukça iyi zamanlama," diye mırıldandı erkek, vitesle takıp çalıştırırken. "Bir polis robotu bize yaklaşıyor."

Tam da ihtiyaçları olan şeydi.

Emniyet kemeriyle uğraşırken, Whestmorel kemerini taktı ve arkaya baktı. Gerçekten de, bir CPD birimi peşlerindeydi ve en yakın kuzey yönündeki otoyol rampasına girdiklerinde de peşlerini bırakmadı. Belediye aracı sonunda uzaklaşınca, bir anlık rahatlama oldu, ama sonra mide bulantısı başladı.

Sevgili Lassiter, birdenbire midesi bulandı. "Ne oldu?" diye sordu Conrahd.

"İşimiz devam ediyor." Whestmorel camını açtı, soğuk hava içeriye girerken ılık sesi çıkardı. "Bir sonraki çıkışta çık."

"Anlamadım? Biz çok uzağız..."

"Bir sonrakinden."

Conrahd söyleneni yaptı, ancak tıbbi durumun ciddiyeti ortaya çıktı: Havers'ın kliniğine gidip kalbini kontrol ettirmek mümkün değildi. Ne düşünmüştü ki? Şifacı ilk olarak Kara Hançer Kardeşliği'ni arayacaktı, çünkü o ve Havers gençliklerinden beri tanışıyorlardı ve onun için bir uyarı yapılmamış olması imkansızdı.

İnsan sağlayıcısına gitmek de söz konusu değildi. Tek ihtiyaçları, insanlığa salınmak için altı odacıklı bir kalp kasının görüntüsüydü.

"Kenara çek," dedi Whestmorel boğuk bir sesle.

Conrahd konsola baktı. "Ne oldu sana? Hiç mantıklı konuşmuyorsun..."

"Arabayı durdur!"

Otoyolun kenarında tamamen durmadan önce, Whestmorel kapısını açtı ve midesinin içindekileri tuzlu çamurun içine boşalttı. İkinci kez kustuktan sonra, bir dizi kuru kusma nöbeti geçirdi. Her şeyin yoluna girdiğini hissettiğinde, Hermès fularını çözdü ve ağzını ipekle sildi.

"Gerçekten, iyi misin?"

"Kapa çeneni." Koltuğa yaslanarak, soğuk hava alabilmek için paneli aralık bıraktı. "Güvenli eve geri dön. Çabuk."

"Sen kapatmadan yapamam..."

Mandalı kapatmak için iki deneme yapması gerekti ve ileriye doğru hareket başlar başlamaz, onu saran mide bulantısı geri dönmek üzereydi. İne deri koltuğa gömüldüğünde, o zamandan beri hissetmediği bir ıstırap hissi içini kapladı...

Aslında, her zaman. Hayatı boyunca, zaferden zafere koşmaktan ve başkalarını da bu zaferlere ortak etmekten keyif almıştı. Wrath'a karşı kurulan komplo da aynı çizgideydi.

Ama şu anda hissettiği şey... hiç de hoş değildi.

Erkekler, fedakarlıklarının karşılığını alabilmek ve onun söz verdiği, onları götüreceğine yemin ettiği geleceğin vaatlerinin gerçekleşmesine bir adım daha yaklaşabilmek için bir başka başarı haberini bekliyorlardı.

Ancak o anda, kendini çok ölümlü hissediyordu. Çok, çok ölümlü. Sanki hepsini hayal kırıklığına uğratmakla kalmamış, hepsini Kara Hançer Kardeşliği'nin eline teslim ederek ölüme mahkum etmiş gibi.

"Peki ya avcı ne olacak?" Conrahd iç mekana göz attı. "Onu tarafsız gözaltı merkezinde serbest bırakma emrini verecektik. Planımız buydu. Sen Lash ile buluşacaktın, sonra da muhafızlara bizzat gidip *küçük olanı* serbest bırakmalarını söyleyecektik."

Evet, oraya gidip onu kendisi serbest bırakmak niyetindeydi, çünkü o efendisi tarafından korunmuştu. O, o ölümsüzü kaçırmadan önce, bu sahneyi zihninde defalarca canlandırmıştı.

Bu performansın amacı, Conrahd'ın olanları görmesi ve ayrıntıları diğerlerine aktarması, Whestmorel'in artan gücünün kanıtı olmasıydı.

Ne kadar safmış. Ne kadar cahil. Kader ya da alın yazısı değil, sadece egosunun yarattığı bir güven dalgasının üzerinde sörf yapıyormuş.

Bir başka mide bulantısı dalgası onu sararken, Whestmorel tüm kötülüklerin efendisinin karşısına çıktığı o ana geri döndü ve göğsünde o ezici ağırlığı hissetti. Bir an önce hayattaydı, ama bir sonraki anda kendini karda yatarken buldu.

Nefes alamıyordu, sadece kalbini sıkıştıran bir ıstırap hissediyordu...

"Hayır," dedi sertçe. "O şeye yaklaşmayacağız. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman."

Conrahd inanamayan gözlerle baktı. "Öyleyse öylece bırakacak mıyız? O yer güvenli, ama sınırları var. Ya bir insan onu bulursa?"

"O zaman insan bununla ilgilenir." Conrahd'a sert bir bakış attı. "Oraya geri dönme. O avcının yanına *yaklaşma*."

Erkek kaşlarını çatı. "Parkta ne oldu, Whestmorel."

"Her şey plana göre gidiyor," dedi yorgun bir sesle. "Bunu dert etme. Güvenli eve doğru devam edelim. Ben dinleneceğim ve yarın akşamüstü tekrar toplanacağız."

"Lash'i ne zaman Audience House'a götüreceksin?"

İnleyerek gözlerini kapattığında, Conrahd'ın hırslarını bir kez daha çok iyi fark etti ve bu kadar yetkin biriyle gitme kararından pişmanlık duydu

eğer kendisi şu anda daha fazla zayıflık gösterirse, bunun bir ayaklanma lehine kullanılacağından oldukça emindi.

"Sadece sür," diye emretti. "Ne zaman olacağını sadece ben biliyorum ve ben aksini söyleyene kadar öyle kalacak."

Mide bulantısı geri dönünce, ağzını silmek için elini uzattı...

Kırmızı ipek fularında bir leke vardı... siyah bir leke. Titreyen eliyle ağzına dokundu, sonra parmak uçlarını diline batırdı.

Parmaklarını tekrar çıkardığında, üzerlerindeki siyah yağlı maddeye şaşkınlıkla bakakaldı.

"Ne oldu?" diye sordu Conrahd.

"Hiçbir şey," diye mırıldandı elini silerken. "Hiçbir şey."

KONU 44

Ertesi akşam, Lyric tekrar Wheel'e geri dönmüş, ıslak saçlarıyla bornoz giymiş yatakta oturuyordu. Boşluğa bakarken, bunun hayatının en uzun on iki saati olduğuna karar verdi. On beş. Neyse ne.

Ve şimdi burada, tanıdık pastel renkli ama garip görünen bir ortamda, kalbinin olması gereken yerde boşluk hissi, sol kaşına saplanan bir baş ağrısı vardı. Her göz kırptığında, tek gördüğü şey büyükannesinin son nefesi miydi? Bu her şeyi daha da kötüleştiriyordu.

Başını ellerinin arasına alarak, hemen ardından olanları zihninde tekrar canlandırdı. zihni. Yatak odasından çıktıktan sonra, ilk gittiği kişiler *annes*i ve Xcor olmuştu. Diğer ebeveynleri kapının hemen dışında bekliyorlardı ve ikisinin onu, Rhamp'ı, Blay ve Qhuinn'i ve büyükbabasını kucaklamaları, ailesiyle gurur duymasını sağlamıştı. İyi ve kötü zamanlarda birbirlerini her zaman destekleyen, her iki ebeveyn de istikrarlı ve sadık.

Ve sonra tüm amcaları ve onların arkadaşları, uğrayan savaşçılar ve Fritz dahil olmak üzere topluluğun diğer üyeleri de vardı.

Yatak odasına giren tek kişiler Doc Jane ve Dr. Manello olmuştu. Eğitim merkezinde yakma kararı yıllar önce alınmıştı ve cesedin götürülmesini izlemek zor olsa da, bu da bir tür kapanış olmuştu.

Ve sonra şafak sökmüştü.

Misafirler ayrıldıktan ve panjurlar kapatıldıktan sonra, sekiz kişi oturup geçmişî konuştular, yemek paylaştılar ve ağladılar...

Yedi.

Tanrım, artık ailesinde sadece yedi kişi kalmıştı.

Ve sadece yarım gün boyunca yas tutmuş olsa da – tabii, haftalarca süren tüm bu beklentiyi saymazsak – bu çok özel türden bir keder hakkında bir şey öğrenmişti: Beynin yeni normale uyum sağlamakta zorlanıyordu. Entelektüel olarak, hayatının büyük bir kısmının öldüğünün çok iyi farkında olmasına rağmen, buna tekrar tekrar alışmak zorunda kalıyordu. Yedi gibi, sekiz değil. Pazar gecesi yemeklerinin artık olmayacağı gerçeğı gibi.

Ve bu gece Pazar günüydü.

Ya da en azından... onun hatırladığı gibi aile yemekleri yoktu. "Babam için lazanya kim yapacak?" diye mırıldandı.

Belki de nasıl yapılacağını öğrenebilirdi, ama neden daha önce *büyükannesinden* önceden öğretmesini istememişti ki...

Telefonuna bir mesaj geldiğinde, omzunun üzerinden başucu masasına baktı.

Dev?

Kardeşi onun bir insanla çıktığını öğrenir öğrenmez önizleme işlevini kapatmıştı, bu yüzden kalkıp telefonuna gitmek zorunda kaldı. Ve bunu yaparken, o adamın bu akşamki buluşmayı iptal etmemesi için deli gibi dua etti. Şu anda *büyükbabası* için yapılabilecek başka bir şey yoktu ve insanlar içten taziyelerini sunmaya devam ederken ya da ona derin bir üzüntüyle bakarken, yüzünde donuk bir gülümsemeyle burada oturmak istemiyordu. Onları sevmediğinden değil, sadece duyguların onu boğduğunu hissediyordu.

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı, saati kontrol edip ona mesaj attı. Dev kesinlikle karmaşık biriydi. Ama hayatının geri kalanı kadar karmaşık değildi.

Tık tık.

Mesajı gönderdikten sonra, telefonunu bornozunun cebine sakladı. "Girebilir mi?"

Rhamp içeri girdiğinde şaşırdı ve tepkisini gizleyecek gücü yoktu. Onun en son ne zaman geldiğini hatırlayamıyordu.

onun odasındaaydı. Ama yine de, bu normal bir durum değildi.

Oh, ve biliyor musun, bir konuda haklıydı. Burada çok fazla pembe *vardı*...

Ve onları birlikte odaya kilitlemişti. Yani bu, sadece hızlı bir kontrol, babam nasıl, son durumlar gibi bir şey değildi.

Rhamp kapıya yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturduğunda, kız kendini hazırladı. "Aklında ne var?"

Bir an sessizlik oldu. Sonra boğazını temizledi. "Sadece teşekkür etmek istedim. Dün gece yatak başında yaptıkların için. Ben... donakaldım. Ya sen o anda elini uzatmasaydın? Haklısın. Hayatımın geri kalanında pişmanlık duyardım."

Vay canına, diye düşündü. Bu beklenmedik bir şeydi...

"Ve o anda fark ettim," diye devam etti, "o anda bana uzun zamandır benim sana davrandığımdan çok daha nazık davrandın. Özellikle son zamanlarda."

Gözleri, ipek döşemeli mobilyalar ve gölgelikli yatakla donatılmış odanın içinde dolaştı. Siyah deri giysileriyle, mezarlığa giderken yolunu kaybetmiş ve bir oyuncak evine girmiş bir Gotik gibi görünüyordu.

Onu doğru mu duyuyordu? Bu bir özür müydü?

"Uzun süredir sahada çalışıyorsun, bu kolay olamaz." Saçlarını toplayıp omzunun üzerine attı. "Ve *Granmahmen* için endişelendiğini biliyorum."

"Sen de öyle."

"Evet, doğru. Ama biz her zaman işleri farklı şekilde hallettik."

Uzun bir sessizlik oldu. "Sana dürüst olabilir miyim?"

"Duruma bağlı," diye cevapladı boğuk bir sesle. "Şu anda biraz hassasım, bu yüzden duymak zor olacaksa, beklemeyi tercih ederim."

"Senin bir insanla çıkmanı gerçekten istemiyorum." Elini kaldırdı. "Onlar doğuştan kötü oldukları ya da biz doğuştan daha iyi olduğumuz için değil. Sadece senin *daha aşağı* birinin eline düşeceğinden korkuyorum ve benim için her biri potansiyel bir katil. Bunun adil olmadığını biliyorum ve geçen gece bunu açıkça ifade edemedim, ama durumum bu ve evet, bunu aşmak için elimden geleni yapacağım. Onlara 'yasak' damgası vurmaya hakkım yok."

Lyric kaşlarını kaldırdı. "Ben..."

"Ve dinle, ateş etmeyi öğrenmek istiyorsan, sana kesinlikle öğretilirim. Ama aynı zamanda yakın dövüşü de öğrenmeni istiyorum." Telefonunu çıkardı ve ona başını salladı. "Bu amaçla, Xhex ve Payne ile konuştum. Hazır olduğunda seni eğitmeye hazırlar. Kadınlardan bazı temel bilgileri öğrenmenin önemli olduğunu düşündüm, sonra erkeklerle bazı dövüş seansları düzenleyebilirim. İkisine de ihtiyacın var. Kadınlar için en iyi uygulamalar ve yetişkin bir erkeğin sana saldırmasıyla ilgili bazı deneyimler."

Kardeşi tekrar sessizliğe büründüğünde, telefonunu cebine koydu ve kollarını bir kez daha geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. Sonra mırıldandı, "Özür dilerim, Lyric. Çok şey için."

"Ben... Ne diyeceğimi bilmiyorum. Teşekkür etmekten başka." Kardeşi başını sallayıp onayladığında, "Bu, çok uzun zamandır bana söylediğin en uzun cümle." diye ekledi.

Buna kaşlarını çatı. "Son zamanlarda her şeye karşı biraz kör olmuşum."

"Anlıyorum. Ve insanlık konusundaki cevabını şimdi biraz daha iyi anlıyorum

daha iyi anlıyorum. Açıklama yaptığın için memnunum." Rhamp tekrar başını salladı.

Ortalık sessizleştğinde, onu ikizi, hiç tanımadığı, hiç yanında olmadan geçirdiği kardeşi olarak değil, bir erkek olarak değerlendirdi.

"Bana L.W.'yi hatırlatıyorsun," diye mırıldandı. "Nasıl yani?"

"Çok kızgınsın, ama ben seninle kavga etmek istemiyorum, gerçekten." Avuçlarını yukarı kaldırdı. "Sadece bir gözlem yapıyorum. O da öyle."

Rhamp yüzünü ovuştururken, ondan çok daha yaşlı görünüyordu, çok daha yaşlı. "Sahaya çıktığımdan beri, aklımdan çıkaramadığım şeyler gördüm. İşkence gören siviller, askere alınmanın sonuçları... insanlar tarafından incitilmiş insanlar. Gece, nazik bir yer değil ve ben tüm bunları eve götürüyorum." Kafasının yan tarafına dokundu. "Her şey burada sıkışıp kalıyor. İyi uyuyamıyorum, dışarıda savaşılan babalarımız için endişeleniyorum, eğer *daha zayıf olanlar* seni veya büyükannemizi bulursa ne olacağını merak ediyorum. Sadece... bununla başa çıkabilmenin tek yolu daha fazla savaşmak ya da sarhoş olmak."

Gözlerini dikkatle ondan uzak tutarken, kısa ve mutsuz bir kahkaha attı. "Öyle diyorsan, muhtemelen Mary ile konuşmam gerek, ha."

"Evet, sanırım öyle." Kız kaşlarını çatı. "Savaşmadığım için bana kılgın mısın?"

"Bu çok saçma olurdu. Senin sahaya yaklaşmanı istemiyorum." Elini uzattı. "Seni durduracağımı söylemiyorum, ama... Senin için bunu istemiyorum."

"Duygular mantıklı değildir. Sen siperlerdeyken ben kaykay yapıyorum diye sinirleniyor musun?"

"Bilmiyorum," dedi uzak bir sesle.

Bu, itiraf etmek istemediği bir "evet"ti.

Lyric biraz güldü. "Ben de kenarda kalmaktan sinirleniyordum. Ama şimdi tüm bunları değiştiriyorum."

Sonunda, o parlak yeşil gözler bana doğru döndü. "Ama benim gibi olmanı istemiyorum. Seninle dünya çok daha güzel bir yer. Girdiğin her odayı aydınlatıyorsun kardeşim. Belki biraz cinsiyetçi olabilirim ama senin de benim gibi olmanı istemem. O yüzden oraya gitmeye karar verirsen dikkatli ol. Seni sonsuza kadar değiştirir."

Sözlerinin arkasında büyük bir yorgunluk ve üzüntü vardı, gözlerindeki gölgeler onu kesinlikle çok yaşlı gösteriyordu.

Lyric bilinçli bir karar vermeden ayağa kalktı ve ikizine doğru yürürken, ikizi sanki büyük bir yükten kurtulmuş gibi iç geçirdi.

Sarılrken, en son ne zaman sarılmış olduklarını da hatırlayamadı.

"Benimle konuşmaya geldiğine sevindim," diye fısıldadı, kirpiklerine gözyaşları dolarken.

"Ben de," dedi kardeşi.

Uzun bir süre öyle kaldılar ve ayrıldıklarında, kardeşinin yüzündeki duyguların tekrar kaybolduğunu gördü.

"Bu gece nöbetinde olduğunu sanıyordum," diye mırıldandı.

"Bu akşam sadece eğitim yapıyorum. Kendime bir şeyler yapmam lazım, anlarsın ya?"

"Evet, biliyorum."

O başını salladı ve kapıya doğru yürüdü. Ancak kapı kolunu çevirmeden önce bir an durdu.

"Dinle, Lyric," dedi, "bana bir şey olursa, bilmeni istediğim bir şey var..."

"Bekle, *ne olursa?*" O geri çekildi. "Ne gibi bir şey olur?"

Gözleri onun gözlerini aradı. "Senin gibi bir kardeşim olmasını istediğim başka kimse olmadığını bilmeni istiyorum. Ve bu ailede Granmahmen'in yerini mükemmel bir şekilde dolduracaksın. Ama bunu kendi tarzınla yapacaksın."

Bununla birlikte, odadan çıktı. O, ona... Onu da sevdiğini söyleme fırsatı bulamadan.

KONU 45

Dev, Commodore'un dışında, tabelasının ışığı altında beklerken Lyric'ten mesaj aldı ve mesajı iki kez okudu, çünkü kafası karışmıştı. Burada buluşmaları gerekiyordu, o halde neden onun evine gitmişti? Kahretsin, o apartman binası onun yakınında olmasını istediği son adresdi.

Köşeyi dönerek gölgelerin arasına girdi, gözlerini kapattı ve ortadan kayboldu.

Bu, onun normalde yapmadığı bir şeydi.

Ebeveynlerinden kaçmak için, hücrelerinin yapısına işleyen kara büyüü dışlamıştı — ama bu boktan şeyin de bir zamanı ve yeri vardı. Ve kadını soğukta, güvenli olmayan bir bölgede beklerken? Birkaç gece önce avcılarının vurulduğu yerde? Ve binanın içinde en az bir tane olduğunu bildiği yerde, belki de babasının onun yerini keşfetmesi için gönderdiği bir köle?

Bu konuda Dev, sevgili annesine kendini ifşa ettiğinde varlığını ele verdiğinden de endişeliydi.

Yeniden şekillendiğinde, binasının yanındaki sokaktaydı ve sokaktan koşarak çıkarken, o...

Lyric, merdivenlerin üzerinde durmuş, önceki gece ona verdiği rüzgarlık ceketine sarılmış, boynuna örgü atkı takmıştı. Saçları arkaya toplanmıştı, mavi kot pantolon ve ayak bileklerine kadar bağcıklı botları vardı. Makyajsız, süslemesiz, gösterişli elbise veya ayakkabılar giymemişti.

O... daha önce gördüğü her şeyden daha mükemmeldi.

"Geciktiğim için özür dilerim," dedi koşarak yaklaşırken. "Hey, senin evine gidelim mi..."

Gözlerinde parıldayan yaşları görmeden önce kokusunu aldı ve bir anda onu kollarına alıp soğuktan korumak için içeriye götürdü.

"Özür dilerim," dedi kız, burnunu çekip yüzünü sildi. "Burada buluşmamamız gerektiğini unutmuşum. Çok uzun bir gün oldu... büyükannem öldü."

"Oh, kahretsin. Bu çok kötü..."

"Zamanının geldiğini biliyorduk, ama yine de tam bir şok oldu." Elini kalbinin üzerine koydu. "Ama evet, zor bir gün oldu."

"Eve gitmek ister misin? Ailenin sana ihtiyacı var mı?"

"Oh, bütün günü birlikte geçirdik." Başını salladı. "Burada kalabilir miyiz? İstemiyorum... Bir süreliğine hayatımdan uzaklaşmak istiyorum. Sadece biraz ara vermem lazım."

Siktir. Sanırım kalacaklardı. "Ah... tabii. Evet. Asansörü kullanalım." İyi haber, yukarı ok tuşuna basar basmaz kapılar açıldı ve asansörün içine girdiler.

Roor'una bastı ve hemen onu kollarının arasına çekti.

Onunla konuşmayı, her şeyi anlatmayı, ona tüm gerçeği söylemeyi planlıyordu, ilk başta ona inanmayacağı kesin olsa da. Ama bu kadar yakın zamanda yaşanan bir ölümün ardından? Bu kadına nasıl daha fazla bomba atabilirdi ki...

Kapılar açılıp dışarı çıktıklarında, kolunu beline dolayarak onu dairesine götürürken rahat davranmaya çalıştı. Gerçekte ise, paranoyaya varan bir yüksek alarm halindeydi. Onları dairesine kilitledikten sonra biraz daha iyi hissetti ve ikisini de koruyacak yolları olduğunu kendine hatırlattı...

"Dev."

Sesindeki aciliyet, kalbinin bir an durmasına neden oldu. "Neye ihtiyacın var?"

Bunu bildiği halde. Ve belki bu onu sapkın yapıyordu, ama o sadece onun bu sözleri söylemesini duymak istiyordu. Egosunu tatmin etmek için değil, onu nefret ettiğinde hatırlamak için bu sözleri hafızasına kazımak istediği için.

"Sen," dedi boğuk bir sesle. "Bu gece sana ihtiyacım var. Canlı hissetmeye ihtiyacım var ve sen bana dokunduğunda sihirli bir şey oluyor, beni öyle hissettiriyorsun. Lütfen. Sürekli ağlayıp anılarıma dalıp duruyorum ama şu anda geçmişte kalamam. Şu anda anılarımla baş başa kalamam."

Onun vücuduna adım attı. "Benimle seviş, Dev. *Lütfen*. Senin sihre ihtiyacım var ve hemen şimdi."

Lanet olsun. Sanki hayır diyecekmiş gibi mi?

Yüzünü ellerinin arasına alan adam, kızın mükemmel yüzünü, kızarmış yanaklarından kan çanağına dönmüş gözlerine, aralık dudaklarına kadar gözleriyle taradı. Sonra ağzını kızın ağzına yaklaştırdı. Öpücük yavaş ve yumuşak başladı, ama Tanrım... öyle kalmadı. Her iki tarafta da çaresizlik ortaya çıktı, onun hakkında konuşmadığı her şey, onun düşünmek istemediği her şey alevlendi, ikisi birlikte yanıp tutuştu.

Birbirleri için yanıyorlardı.

Sonunda onu yatağına götürdü ve o geriye düştüğünde, onunla birlikte gitti ve kendi vücuduyla onun vücudunu örttü. Giysiler eridi. Çekinceler eridi. Gerçeklik... eridi. Ve o da bunu istiyordu.

Sadece bu seferlik. Ona gerçekte kim olduğunu söylemeden önce. Ve ona açıklaması için bir şans verse, onu, olmayı reddettiği ebeveynlerinden farklı biri olarak görebilirdi.

"Lyric," diye inledi.

Onun altında, çıplak ve savunmasız bir şekilde muhteşem görünüyordu, sarı saçları onun boktan yastığına uzanmış, vücudu kıvrımları ve uzunluğu ile onun vücuduna dolanmıştı. Ham bir şehvetle, göğüslerine doğru öperek ilerledi ve meme uçlarını okşarken onun adını haykırdığını duydu, elleri bacaklarının arasındaki sıcaklığı arıyordu...

O, onun için fazlasıyla hazırды.

Bunu uzatmak için nedenler vardı, ta ki beklenti bıçak gibi kesene kadar ve gecikmenin acısı, serbest bırakılmayı daha da tatlı hale getirene kadar, ama bu gece öyle değildi. Şu anda öyle değildi.

Elini kalçalarına indirip, kendini eğdi ve bir hamle ile...

Beynini patlattı.

Onun içine yumuşakça girmenin verdiği hisler çok güzeldi, ama bu sadece onun sıkı ve sıcak kucaklamasından daha fazlasıydı. Onun çıplak göğsüne değen göğüsleri, onun ağzının altında olan ağzı, onun adını inlemesi...

Dev pompalamaya başladı ve daha yavaş gitmek niyetindeydi, ama öyle bir şey olmayacaktı. Dizinin altından tutarak onu yukarı doğru çekti ve daha da derine girdi. Daha hızlı. Daha sert. Sırtında tırnaklarını hissedene kadar ve onu öpmeye devam etmenin imkânsız hale gelene kadar ve başlık duvara çarptı.

Kadın onu tamamen içine aldı.

Ve o, kadının önce orgazm olması için elinden geleni yaptı, ama şu anda beyzbol, golf ya da başka hiçbir şey umurunda değildi. Sonunda, vuruşları daha kısa ve daha hızlı hale geldi, testisleri gerildi ve ciğerleri yandı, kadın onun tüm ağırlığına rağmen altında boynunu uzattı...

O son bir kez daha kıvrılırken, o da onun içine boşalmaya başladı.

Lyric'in dudaklarına kilitlenerek, onun çekirdeğinin ritmik kasılmalarını hissetti, Lyric onun ereksiyonunu sağarken, ondan her şeyi çekip alıyordu...

Ruhunu bile.

Bu boşalma, arındırıcı bir etki yarattı.

Lyric, Dev'i kullanma konusunda düşünmek istemiyordu ve seksin asıl amacı da bu değildi, hiç de öyle olmamıştı. Hayır, bu ham, patlayıcı çarpışma, karlı cadde ve aptal reklam panosundan beri kaçınılmazdı ve sonunda bunun gerçekleşmesinden çok memnundu, onun vücudu onun vücuduna giriyordu, kolları onu sarıyor ve canını dişine takarak ona tutunuyordu, iç uylukları onun içine pompaladığı her şeyden ıslanmıştı.

Ama gerçekte, onun ona hissettirdiği şeyin gücü o kadar büyüktü ki, taşıdığı tüm yükleri ortadan kaldırdı. Endişe. Üzüntü. Keder ve korku.

Tüm bu üzüntüler onu hala bekliyor olacaktı. Sadece biraz sonra, zevkin öbür tarafında.

Ve bu ara, devam etmek için ihtiyacı olan şeydi.

Dev sonunda dinlenmeye başladığında, vücutlarını birbirine bağlı tuttu ve başını kadının boynundan kaldırarak yüzündeki bir saç telini kenara çekti.

"Merhaba," dedi gru

y. "Merhaba."

Ellerini sırtına kaydırarak, yeni izler hissetti. "Oh, hayır. Sanırım ben..."

"Evet, bununla ilgili hiçbir şikayetin olmayacak." Dudaklarını kendi dudaklarıyla okşadı. "İstediğin zaman beni tırmalama direği olarak kullanabilirsin. Ama dur, seni kaldırıyım da..."

"Hayır," diye fısıldadı. "Senin ağırlığını üzerimde hissetmeyi seviyorum. Ve senin içimde olmanı seviyorum."

Her ikisi de ona, gezegende dönmediğini hissettiriyordu.

Bir süre tembelce öpüştiler ve sonra kim ilk harekete geçti, emin olamadı. Belki de oydu. Belki de sadece kalçalarını yeniden konumlandırırken hareket etmesinin sürtünmesiydi. Ama onun uyarılması ona doğru ittiğinde, geri çekildi ve tekrar içine battı. Sonra yavaşça uzaklaştı ve geri geldi.

Artık ivme başlamıştı, durdurmak mümkün değildi ve bu tam da onun istediği şeydi.

Başı yastıkta ileri geri sallanırken, tavana bakıyordu. Gözleri yaşlarla doldu ve gözyaşları şakaklarından aşağı süzüldü. Sadece iyi hissetmek çok güzeldi.

Dev'in vücudu inanılmaz derecede güçlüydü ve tekrar ona vurmaya başladı, o ise sadece daha sert olmasını istiyordu...

Sanki bunu biliyormuş gibi, gövdesini onun üzerine itti, göğüs kasları gerildi, karın kasları dalgalar halinde ona girerken kasılıp gevşedi. Pelvisini eğerek, bacaklarını onun alt vücuduna doladı ve ellerini kaburgalarına doğru kaydırды. O, çiftleşme sancıları çeken bir erkek hayvandı ve o, onun vereceği her şeyi almak istiyordu. İlkel bir düzeyde, bu çok doğrudu.

İçinde bir başka patlama daha oldu ve o arkaya doğru eğildi, göğüsleri yükseldi, nefesi kesildi, gözleri yıldızlar gördü.

Gerçek yıldızlar gibi.

O, bunun romanlarda ve filmlerde olan bir şey olduğunu düşünmüştü...

Dev pompalamaya devam etti, içinden bir homurtu çıktı ve sonra öne doğru eğildi, yüzü yine saçlarına gömüldü, nefesini kulağına bir kükreme gibi üfledi, kokusu ve

hissettiren her şeyi ele geçirdi...

Tık. Tık.

İkisi de kapıya baktıklarında, o hala kadının içine boşalıyordu. Kapı kolu, sanki biri sessizce kilidi deniyormuş gibi yavaşça dönüyordu.

Hiçbir insanın bu kadar hızlı hareket ettiğini görmemişti.

Bir an önce üstüne çıkmış ve boşalmak üzereyken, bir sonraki an yatak başındaki masadan silahını kapmış ve onu yatağın diğer tarafına itmişti. Giysilerini attığı yerin hemen yanına düşmüştü.

Giyinmek için acele ederken, yatağın üzerinden bakındı.

Dev çıplaktı ve sanki bu onun için çok doğal bir şeymiş gibi kapıya doğru ilerliyordu, silahı yukarıda ve sabit bir şekilde, bakışları panele sabitlenmiş, kaslı ve güçlü vücudu muhteşemdi.

Ve o anda kokuyu aldı. Bir *alt* türün tatlı, mide bulandırıcı kokusu.

Gözlerini kapattığında, avcının bir şekilde kendi kokusunu aldığını tahmin edebildi - böylece düşmanı kapısına kadar getirmişti. Kelimenin tam anlamıyla.

"Dev."

Kafasını sertçe salladı. Sonra omzunun üzerinden arkasına baktı. "Demateryalize ol."

Lyric gözlerini kırptı. "Ne?"

"Şimdi zamanı değil. Ne olduğunu biliyorum." Pencereye doğru başını salladı. "Onu kır ve git."

Aniden, tüyleri diken diken eden bir farkındalık onu sardı, bildiğini sandığı gerçekliğin aslında öyle *olmadığına* dair bir uyarı...

Birdenbire, etrafındaki havayı bir tür aura sardı, vücudundan yayılan bir tür aura geri çekilmeden önce.

Aniden, tamamen giyinmişti. Ve o anda oldu. O ona bakarken, gözleri buluştu... ve gözlerinin lacivert ve siyah çerçeveli olduğunu fark etti, daha önce hiç görmediği bir renk kombinasyonuydu. Onun yüzüne kaç kez bakmış olursa olsun, birbirlerine kaç kez bakmış olurlarsa olsunlar, irislerinin rengi hiç dikkatini çekmemişti.

Aniden fark etti ki, bu onun hakkında hiç görmediği tek detaydı.

Ve o bununla ve daha pek çok şeyle boğuşurken, pişmanlıkla çatlayan bir sesle, "Üzgünüm, Lyric," dedi.

Sesi aynıydı, belki biraz daha kalındı ve Lyric gözlerini kısarak ona baktığında, içgüdüleri onun insan olmadığını haykırdı. Hiç de insan değildi. Aslında, o Lyric'in daha önce hiç karşılaşmadığı bir şeydi, vampir ya da Gölge değildi, hatta bir *sempatik* bile değildi.

Sadece insan gibi davranarak kendini gizlemişti.

"Git."

Hemen arkasında, kimse dokunmadan karartma perdeleri açıldı ve pencere kanadı kendi kendine kalktı. "Siktir, gider misin..."

Kapı tekmelenerek açıldı ve uzak tarafta duran *küçük* varlık ona kilitlendi, solgun yüzünde bir gülümseme, avuçlarında iki silah tutuyordu. "Yakaladım," dedi.

Ama sonra solgun gözleri Dev'e kaydı. Anında her şey değişti, silahlar indirildi, tüm o memnuniyetin yerini şaşkınlık aldı.

Ve sonra asla unutamayacağı sözler:

"Hay aksi, baban seni arıyor."

KONU 46

On blok kadar uzakta, Shuli dūřmanı kovalıyordu ve iki oęlu da onunla birlikteydi. Ancak izlerini çok dikkatli saklıyorlardı, çünkü hiçbirinin bu gece sahada olmaması gerekiyordu.

Keder. Yaralanma iyileşmesi. Falan filan.

Ancak yapacak işleri vardı. Twentieth Avenue'da takip ettikleri bu iki *katil* yavaş yavaş yürüyorlardı, ama sadece bir blok kadar. Düzgün bir şekilde durdurulmadan önce, katillerden kısa boylu olanı telefonunu kontrol etti, duyulmayacak bir şey söyledi ve düşman kuzeye ve batıya doğru hızlı bir koşuya geçince işler birdenbire hızlandı.

Amaç birini yakalayıp bilgi almaksa, tek başına *bir alt düzeyden* fazlası karmaşık ve gereksiz yere tehlikeliydi. Bu yüzden plan, ikiliyi ayırmaya çalışmak ve L.W.'nin kaçırmayı stlenmesiydi.

Öte yandan, eğer *lesser'lar* efendilerinin yanına çağrılmış olsaydı? O zaman bu, beklemedikleri bir piyango ikramiyesi olmaz mıydı?

Elbette, emniyet kilidi olmayan bir tabancanın dürtü kontrolüne sahip olan L.W., sadece uzanıp hedeflere dokunmak istiyordu. Ancak  arasında yaptıkları anlaşma şöyleydi: Aptalca davranışlara yer yok. Her zaman mantık duyguların üstünde olmalı ve *her zaman* birlikte kalmalıydılar.

Ve böylece koştular. Sessizce.

Boktan apartmanlar daha iyi konutlara, sonra mağazalara, iş yerlerine ve restoranlara dönüştükçe, nereye gittiklerini hiç bilmiyordu.

Ta ki bir ipucu yakalayana kadar. Nereye gittiklerini tam olarak ne zaman fark ettiğini belirlemek zordu — ancak beyni koordinatları hesaplamayı reddetti, çünkü gerçekten de bunun olasılığı çok düşüktü.

Ve sonra, *lesser'lar* Market'te dönüş yaptılar, birkaç blok daha ilerlediler ve Lincoln'a bağlandılar...

Hedefleri, önceki gece hep birlikte savaştıkları apartmanın hemen önünden geçtiler.

İşte o zaman endişelenmeye başladı.

Rhamp'ın yüzüne bir bakış attı ve tek kişinin kendisi olmadığını anladı. L.W. de pek umursamıyor gibiydi — en azından avcı adresin arkasındaki köşeyi dönüp, hala CPD delil etiketleri ve sarı bantlarla işaretlenmiş otopark alanına girene kadar. O zaman o da durumu anladı.

Bir kamyonetin arkasında durdular.

Tam o anda, dördüncü Roor'da, bir dizi perde açıldı ve bir pencere kanadı kaldırıldı, görünürde hiçbir el hareket etmiyordu. Ama sihirbazın yaptığı şey onu endişelendiren şey değildi.

"Oh, lanet olsun," diye mırıldandı, bir figür görünür hale geldiğinde.

Dünyada böyle uzun sarı saçları olan tek bir kişi vardı ve Lyric korkuyla geri sıçradı. Kollarını başının üzerine kaldırıp şokun yüzünü bozduğu anda, tüm bu olanlar hakkında gerçekten çok kötü bir hisse kapıldı.

O anda Rhamp öne atıldı...

L.W. onu yakaladı ve sıkıca tuttu. "Beni bırak..." "O benim kardeşim..."

"İşte bu yüzden içeri giriyorum..."

İkisi hemen kavgaya tutuştu, saldırganlıkları yanlış yere yöneldi. Bu sırada Shuli yukarıya bakarak olduğu yerde donakaldı. İçindeki her şey ona Lyric'e ulaşması, onu kurtarması gerektiğini haykırıyordu, ama bu sırada takip ettikleri iki *alt sınıf*, binanın arka kapısına doğru yönelmişti...

Lyric çığlık attı.

Anında baraj yıkıldı. L.W. ayağa kalktı ve ortadan kayboldu, Rhamp ise duygularının etkisiyle hayalet gibi ortadan kaybolamadı ve ileriye doğru koşarak önündeki *alt rütbelilere* ateş etmeye başladı. Susturucusu sesin çoğunu bastırdı

ama nişan alma becerisi berbattı. Kurşunlar her şeye çarparak ses çıkarırken, Shuli kendi kışını kaldırdı ve kendi kurşunlarını ekledi.

Bir katili düşürmeyi başardı, ama diğeri anahtarla arka kapıyı açtı ve panik içinde kaçmaya başladı.

Binanın en alt katına girdi.

Rhamp yere düşen *küçük* yaratığa doğru koştuğunda, erkek soğukkanlılığını koruyarak hançerlerinden birini avucuna aldı ve hareket halindeyken bir hamle yaptı. Ardından, ışık ve ses patlaması sönmeden önce, adam arka kapıya ulaşmıştı.

—

Shuli üzerine atlayarak onu oradan uzaklaştırdı. "Orada ne olduğunu bilmiyorsun! Destek çağırmalıyız—"

"Lyric orada," diye tükürdü savaşçı. "Hatırladın mı, aşık olduğun kadın. Lanet olası programı anla—"

Rhamp, arka kilidi vurarak ve çelik paneli yırtarak tartışmayı sonlandırdı. Arkadaşını korumaktan başka seçeneği kalmayan Shuli, pervazların arasından atlayarak sol tarafı korurken, Rhamp sağ tarafı korudu.

Girişe giren katil yaralanmıştı ama hala ayaktaydı: Kötü kokulu siyah yağ damlacıkları beton Roor'u kapladı ve asansöre doğru kayboldu.

Rhamp gözünü bile kırpmadı. Arkasını döndü ve açık merdiven boşluğuna doğru yöneldi. Shuli yine onu takip etti.

Mükemmel bir uyum içinde, merdivenleri ikişer ikişer çıktılar ve her katta hızla koşular. Shuli kendine bunun da bir tane olacağını söyledi. Daha önce de böyle durumlarla başa çıkmışlardı.

Gerçekten...

Siktir.

Dördüncü Roor'a vardıklarında, hangi yöne gidecekleri konusunda hiç şüphe yoktu. Bir *alt düzey varlığın* kokusunu alabiliyordu, ama halıda kan damlası yoktu. Önemli değildi. Önemli olan Lyric'ti; yaralı avcıya daha sonra ulaşabilirlerdi. Açıkça aynı fikirde olan Rhamp, bir kez daha koşmaya başladı ve ıslık çaldığında...

Aniden, bir şey yolun ortasına çıktı. Önlüğü üzerinde, tepsisinde yemeklerle dolu yaşlı bir kadın.

Rhamp neredeyse onu ezip geçiyordu ve ardından, bir avcı olarak, silahını kafasına doğrulttu.

"Dur, dur, dur..." diye bağırdı Shuli.

L.W., açıklanamayan nedenlerden dolayı, şüphesiz daireye girmeye çalışmış olmasına rağmen, yukarıdan merdivenlerden aşağı indi.

Evet, ilk geceleri için her şey *harika* gidiyordu.

Lyric az önce duyduğu sözleri anlamaya çalışırken, hepsini bir arada tutan solgun, kar gözlü *küçük* yaratığa bakakaldı. Bir tür reRex'e girerek avuçlarını öne doğru uzattı, ama kafası allak bullak olduğu için, katili mi, Dev'i mi, yoksa az önce söylenenleri mi durdurmaya çalıştığını anlayamadı.

Baba.

Baba?

Ve bunun bir rüya olmadığını, aslında korkunç, canlı bir kabus olduğunu doğrulaması gerekiyorsa, Dev'in ona attığı bakış, kapüşonlu, tuhaf renkli gözleri ciddi, ifadesi gergin bir maske gibiydi...

Her şey çok hızlı oldu. Dev, *küçük* olanın üzerine atladı, kafasından yakaladı ve kafatasını o kadar şiddetle salladı ki, omuriliğin çatlaması sert bir ağacı kesen balta gibiydi. Sonra cesedi bir kenara attı ve ona doğru döndü.

Kapıya kadar geri çekilerek, sanki tüm dünyayı ellerinden uzaklaştırıyormuş gibi ellerini havalandırdı. Bu sırada, karşıdan soğuk hava daireye girerek perdeleri dalgalandırdı ve odadaki tüm sıcaklığı çaldı.

Ya da belki de bu, vücudunu saran şok dalgasıydı. "Sana söyleyecektim."

"Bana tam olarak ne olduğunu söyle." Nefes alamıyordu, nefes alamıyordu, yapamıyordu... "Tanrım, bu yüzden bu binanın arkasındaki ışığa şaşırmamıştın. Ya da neden hiç arabam olmadığını. Ya da neden gölge bir dairem olduğunu. Bu yüzden gündüzleri bana çıkma teklif etmedin... ya da hayatımla ilgili hiçbir soru sormadın. Benim ne olduğumu *biliyordun*."

"Üzgünüm..."

Aniden yükselen öfke, titremeyi dindirdi. "Oh, bunu siktir et..."

"Sen de yalan söyledin." Uzaklardan bir patlama sesi duyulduğunda başını sertçe salladı. "Senin ne olduğunu gönüllü olarak açıklamadığını ya da beni insan sandığın için benden kaçmadığını görmedim. Yaptığının yanlış olduğunu kabul ediyorum, ama kendi nedenleriyle kendi sırlarını saklamıyormuş gibi davranma."

Lyric aceleyle nefes verdi. "Hayır, bunu bana yüklemeyeceksin..." "Bana hiçbir şey aramadığını söyledin. Öyleyse benim yükümlülüklerim tam olarak neydi?"

tam olarak neydi?"

Ona doğru yürüdü. "Sen Omega'nın oğlusun. Sen benim *düşmanımsın*."

"Torunum," dedi sakın bir sesle. "Doğru olmak gerekirse. Beni ailemle kendi hayatımı, onların boktan hallerinden uzak, yetişkinlik dönemimin çoğunu geçirdim..."

"Senin *mahmen*. İblis Devina, senin..."

Dünya dönmeye başladı, bu yüzden kendini dengelemek için kolunu uzattı ve adam ona yardım etmeye çalıştığında, onun dokunuşundan geri çekildi. Bu, onun aklındaki sihir *değildi*, bu onun istediği şey *değildi*...

"Sen saf kötülüğün ta kendisin," diye tısladı. "Ve kendini dünyaya maskeliyorsun. Kaçmaya çalıştığım *her şeyden* daha kötüsün. Sen şiddet dolu, katil bir illüzyonsun..."

"Seni *ne* zaman incittim ki!"

"Şimdi! *Şimdi* canımı acıtıyorsun!" Aniden, midesinin bulandığını hissederek iki elini ağzına kapattı. "Aman Tanrım... Seninle seks yaptım. İçime boşaldın..."

O mu ed banging devam ederken, Dev sanki göğsüne bıçak saplanmış gibi gözlerini sıkıca kapattı.

"Bunu yapamam," diye mırıldandı. "Yapamam... Buradan çıkmam lazım, çıkmam lazım ..."

Tam geri adım atmak üzereyken, bir şey ayak bileğine yapıştı ve şiddetli bir acı hissetti. Çılgılık atarak aşağıya baktığında, mavi kot pantolonunun kenarından kan sızıyordu...

Nedense ayaklarının dibinde duran *küçük* yaratık kahkahalar attı. Boynu kırılmış olmasına rağmen, vücudunu sürükleyerek bıçağı kemiklerine kadar kesebilecek kadar güçlü bir şekilde kullanmayı başarmıştı.

Dev, kükreyerek ön dişlerini gösterdi. Dişleri yoktu, ama öfkesi gerçektir. "Seni lanet olası piç..."

Saldırıya geçerek, avcıya doğru demateryalize oldu, bıçağı elinden kaptı, başının üzerinde salladı...

Yeni bir mide bulantısı dalgasıyla Lyric, Roor'un üzerine düştü, elleri yaraya ve kanın üzerine gitti.

Ve o anda L.W. kapıyı kırarak daireye girdi. Bir an için, Dev'in göz rengini ilk kez fark etmeden hemen önce gördüğü dalgalı bozulmayı gördü ve L.W.'nin bir şekilde büyüü ya da her neyse o bariyeri aşmış olduğunu anladı. Ve hemen arkasında, koridorda, Shuli ve Rhamp'ın bir tepsi yemek tutan yaşlı bir kadınla uğraştığını gördü.

Ancak o anda kapı, sanki o güçlü omuzla hiç vurulmamış gibi, gizemli bir şekilde yeniden şekillendi.

O bir şey söylemeden önce, tahtın varisi ona ve Dev'e baktı. Ardından erkeğin çıkardığı kükreme, binadaki herkesin, belki de tüm Caldwell'ın duyduğu bir şeydi. Ama L.W.'yi durdurmak, tüm bunları durdurmak mümkün değildi.

İki adımda koşarak Dev'e çarptı, onu döndürdü ve duvara itti. Dev'in kolunu geriye doğru çekerek bıçağı düşürmesini sağladı.

Kafası karışık bir halde inledi. "O insan değil, o..."

Hemen yanında, Roor seviyesinde, *küçük* adam onunla göz göze geldi ve o çılgın gülümseme geri döndü. Ve elinde başka bir şey vardı.

Lyric kendine sakinleşip odaklanmasını söyledi...

Kapıda başka bir ritmik vurma sesi duyulmaya başladığında, katilin elindeki silah net bir şekilde odaklandı.

Lesser onu ona doğrultmadı.

Daha da geniş bir gülümsemeyle silahını salladı. L.W.'ye doğru. "Hayır!" Lyric çığlık attı.

Daha iyi düşünemedi, silahın ateşlendiğini duyduğu anda, atlayıp katilin önüne atladı. Ondan sonra bazı bağırışlar duyuldu, ama aniden üşüdü ve uyuştu, bu yüzden kimin bağırdığını ayırt etmek imkansızdı.

Ancak düşmanın kahkahasını duydu.

Bu, ikinci kez Roor'a düştüğünde farkında olduğu son şeydi...

Hayır, bu son şey değildi.

L.W. aniden odanın diğer ucuna doğru fırladı, tahtın varisi havada uçtu ve daha da fazlası. O, Dev ile başka bir hayatta yemek yedikleri küçük masaya çarptığında, sandalyeler dağıldı ve Dev aniden onun yanına geldi, yüzü onun yüzünün önündeydi. Ağzı hareket ediyordu, ondan saklamak için o kadar uğraştığı o tuhaf, tamamen yanlış gözleri yaşlarla dolmuştu.

O anda, ikiye bölündü; bir tarafı birlikte söyledikleri ve yaptıkları her şeyi hatırlıyordu... diğer tarafı ise avcılar tarafından kaç masum vampirin öldürüldüğünü, kendisi ve *mahmenin* kaç gece sokaklarda avlanan erkekleri için endişelendiğini, sayısız yüzyıllar boyunca kaç korkunç olayın yaşandığını düşünüyordu.

Hayatını belirleyen eski, kanlı bir kan davası.

Dev ile her şeyin başladığı anı hatırladı, ikisi inşaat sahasının dışında, ceketini omuzlarına sarmış, elinde onun kaskı vardı... Ona *mahmeninden* nefret ettiğini ve onun öldüğünü söylediği anı. Sonra az önce söylediği şeyi hatırladı, o anne babası gibi değildi, onlardan ve onların kötü davranışlarından uzak bir hayat sürmüştü...

Ama tüm bunlar doğru olsa bile, hiçbirinin önemi yoktu.

Tarih ve kralına olan sadakati onu yasaklamıştı.

Aniden, parlak bir ışık ve yanık kokusu duyuldu...

Katil. Sapını doğru tanıdıysa, mutfak bıçağıyla bıçaklanmıştı.

Dev tarafından yaratıcısına geri gönderilmişti.

Onun... babasına.

"Lyric," dedi ona geri dönerken. "Benimle kal... kal..."

Titrek bir eliyle gevşek süveterini yukarı çekerek, altında giydiği beyaz balıkçı yaka kazakta açan kırmızı lekeye baktı. Ölümcül

Yara tam göğsünün ortasındaydı, tahtın varisi için atılan kurşun onun kalbini bulmuştu.

"Siktir git! Bu onunla ilgili!" Dev omzunun üzerinden hırladı.

Gözleri, onunla konuşan kişiye kaydı. L.W. bir bekçi köpeği gibi hırlıyordu, devasa dişleri açıkça görünüyordu, ama sanki görünmez bir güç tarafından yerinde tutulan, donmuş gibi duruyordu.

Ağzını açıp konuşmaya başladı ve iki erkek de anında sessizleşti.

Mesajını iletme için iki deneme yapması gerekti.

Ve önce L.W. ile konuştu.

"Beni eve götür," dedi ona sertçe. Sonra Dev'e baktı. "Eğer hayatta kalırsam... bunu atlatırsam... seni bir daha görmek istemiyorum."

KONU 47

Kötü şeylerin üst üste geldiği bir durumdan bahsedelim. Shuli, yiyecekleri olan yaşlı kadını hızlı bir zihinsel silmeyle dairesine geri gönderdikten sonra, tüm vücudunu kapıya çarpan Rhamp'a yardım etmek için atladı.

L.W. az önce patlamıştı, ama mucizevi bir şekilde, sanki yepyeniymiş gibi kendini yeniden inşa etmişti. Üçüncü denemede, Rhamp o lanet şeyi tekrar parçalamayı başardı ve...

Bir kabus. Aynen
öyle.

L.W. duvara yaslanmış, da Vinci'nin *Vitruvian* eskizindeki gibi uzanmış durumdaydı, bir adam ise - erkek miydi? Ne halt yedi bu? - Lyric'in yanında diz çökmüş, onu bilinçli tutmaya çalışırken sanki tüm hayatını kaybetmiş gibi görünüyordu. Kazak boynuna kadar sıkışmış, aldığı endişe verici göğüs yarası hızla kanıyordu ve tabii ki, Shuli'nin tanık olduğu tüm trajedilerde olduğu gibi, eve gönderilmiş bir avcının yakıcı kokusu ve ahşap Roor'da boşalmış bir mermi kovani da vardı.

Tünel görüşü. Her şey onun için bir iğne ucu kadar küçüldü ve her ne kadar onu kaybetmek istese de, telefonunu kaldırarak ekranı görüş alanının tam ortasına getirdi.

Acil durum çağrısını konumuyla birlikte gönderdi.

Bu sırada Rhamp, kız kardeşine ulaşmak için büyük bedenini öne doğru attı ve önündeki her şeyi itti. Bu hareket, bir tür sihirli etki yarattı.

havada asılı duran büyü. L.W. duvardan atlayıp ayakları üzerine indiğinde, tahtın varisi hiç vakit kaybetmedi. Doğruca erkek arkadaşına yöneldi, adamı kaldırdı, onu salladı ve sanki onu lanet olası dünyanın merkezine sürmek istermiş gibi yatağın yanına attı. Sonra L.W. avının üzerine çıktı, boğazını kavradı ve piç kurusunun canını sıkmaya başladı.

Shuli, Lyric'in yanına diz çökerken, onun bunu umursamadığını söyleyemezdi. Serbest elini tutarak, "Yardım yolda. Seni kurtaracağız" dedi.

Kızın gözlerinin geriye doğru kayması, Shuli'ye de bayılmak üzereymiş gibi hissettirdi.

Ve sonra çok garip bir şey duydu.

"Seni... ona... götür..."

Rhamp kız kardeşine odaklanmışken, Shuli L.W.'nin altında yatan adama baktı. Terör ve dramın ortasında bile, o vampirin üzerinde oturduğu şeyin aslında insan olmadığı gerçeği onu gerçekten etkiledi.

O şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Bir *alt tür* değildi, hayır.

Ama... Adam konuşmaya devam ederken L.W. bile boğazını sıkmayı yavaşlattı.

Adam, her neyse, nefesini tuttu. "Senin istediğin bu, değil mi? Babam."

Bu ifade, dikkat çekici bir şekilde sakın bir ses tonuyla söylendi ve Rhamp'ın bile başını çevirmesine neden oldu.

"Ondan uzak dur," dedi Shuli boğuk bir sesle. "Ondan uzak dur lan."

L.W. kıpırdamadı. Ta ki... kıpırdayana kadar.

Adamın kalçalarına oturmuş olan dövüşçü, hala avını öldürmeye hazır gibi görünüyordu. Ama ön lobunda bir şey çınılıyordu ve sonra burun delikleri, babasının birçok kez yaptığı gibi genişledi.

"Doğruyu söylüyor," dedi L.W., neredeyse dalgın bir şekilde. "Bizi Lash'e götürmek niyetinde."

Shuli hızlıca hesap yaptı ve Rhamp'a baktı. "Sen burada onunla kal. Yardımın gelmesi yaklaşık iki dakika sürer."

Shuli ayağa kalkarken erkek başını salladı. Lyric'i bırakmak istemese de, kardeşi hem duygusal hem de fiziksel olarak ona hakimiyet kurmuştu.

Eski Yasalar ve her türlü mantıklı düşünce. Yanlış yönlendirilmiş aşkın aptalca duyguları, bu tür bir krizde yeri yoktu.

Çünkü bundan sonra ne olacağını biliyordu.

"L.W.," diye bağırdı, "onu kaldır. Bana söylediğin şeyi istiyorsan, sen ve ben hemen onunla birlikte gitmeliyiz. Aksi takdirde, Kardeşler burayı ele geçirecek..."

Bitirme şansı olmadı. Tahtın varisi adamı - ya da her neyse - ayağa kaldırdı.

Shuli bir kez daha eğilerek yüzünü Rhamp'ın yüzüne yaklaştırdı ve gözyaşlarını zorlukla tuttu. "Kızımıza iyi bak."

Adamın onu duyup duymadığını bilmiyordu. Bu yüzden tekrar etti: "Yardım geliyor. Tahmini varış süresi doksan saniye. Sen onunla kal."

Sersemlemiş gibi görünen Rhamp başını salladı. Bu karar verildikten sonra Shuli, L.W.'nin yanına gitti ve ikisi, hedeflerini koltuk altlarından tutup daireden dışarı taşıdılar.

"Bundan daha iyi bir yol var," diye mırıldandı adam, ayakları sallanırken sıkılmış bir şekilde.

Her neyse, Kardeşler her an bodrumdan ya da binanın ön kapısından içeri girmek üzereydiler, bu yüzden Shuli merdivenlere doğru başını salladı ve olabildiğince hızlı bir şekilde yukarı çıktılar. En üst kata ulaştığında Roor, etrafına bakındı.

—

Malzeme odası.

Kapıyı açarak, L.W.'ye şunu söylemek üzereydi —

L.W. adamı ağır bir çöp torbası gibi tutup içeri attı. Sonra ikisi de içeri girip kapıyı kapattı.

Tahtın varisi hakaretler yağdırmaya başlamadan önce — ya da yumruklar, ya da belki kurşunlar? — Shuli avucunu savaşçının yüzüne koydu. Sonra yeni, pek de küçük olmayan arkadaşlarına seslendi.

"Önce bu konuyu konuşalım. Şimdi, az önce ne diyordun?"

—————

Her türlü süpürge, kova ve fırın filtresinin bulunduğu küçük bir dolaba sıkışmış olan Dev'in aklı, önündeki iki vampirin üzerinde değildi. Tek görebildiği şey

Lyric, Roor'unun üzerinde uzanmış, göğüs kemiğinin üzerinde kan lekesi olan, yüzü rengini kaybeden bir şekilde yatıyordu.

Ve sonra o sözleri söylemişti...

"Onu sonsuza kadar engelleyemeyeceğim, pislik. O yüzden konuşsan iyi olur."

Ona söylenen heceler, gücünü ve konsantrasyonunu azaltan bulanık deliryumdan geçince, gözlerini zorla programa uydurdu. İki erkekten kısa olanı iyi bir saç kesimi, yakışıklı yüz hatları ve kulak memelerinde çeyrek büyüklüğünde bir çift elmas küpe vardı. Diğer, başının ortasından aşağıya doğru uzanan örgüsü ve uzun siyah saçları olan adam, sadece devasa boyutu nedeniyle değil, endişelenilmesi gereken adamdı. Saldırganlık ile oyulmuş bir yüzü ve nefretle parıldayan gözleri ile, sadece arabasının önünde yaya geçidini kullanmayan birini öldürmeye çalışacağı açıktı ve bu, burada olanların yanında hiçbir şeydi. Orada olanların yanında...

Yine de bu toplantının bir faydası vardı, değil mi? Dev için bir şeyler olgunlaşıyordu, radikal, imkansız ve son derece tehlikeli bir şey.

"O kadın için yapmayacağım hiçbir şey yok," dedi sert bir sesle.

"O seni bir daha asla görmeyecek," diye bağırdı iri vampir. "Asla." Evet, bunu duymuştu.

"Lash'e ulaşmak istiyorsun." Uzun boylu olanın soluk yeşil gözlerine doğrudan baktı ve erkeğin düşüncelerinin içinden geçmesine izin verdi. "Bu senin ilk ve tek hedefin, değil mi? Ama... hayır, bir gölge de var. Bir kadının gölgesi..."

Yumruk sağdan geldi ve takip hareketi ustaca yapıldı. Dev'in başı geriye doğru savrulurken, kan tükürdü ve yavaşça ayağa kalktı.

"Tamam," diye mırıldandı. "Kadın öğrenciyi rahat bırakacağız. Ama sanki senin düşüncelerini açıkça okuyamazmışım gibi? Lash'i istiyorsan, seni ona götürebilirim."

Lyric onu haklı olarak sikmiş olsa bile, onu ölümünden korktuğu şeyden neredeyse sürgün etmiş olsa bile, bu onun ona yardım edemeyeceği, onun türünü yardım edemeyeceği anlamına gelmezdi. Onunla tanışmak, onunla bağ kurmak - bir erkek vampir gibi dünyasını değiştirmiş, onu yalnızlığından kurtarmış ve daha önce hiç düşünmediği bir amaca uyanmasına neden olmuştu.

Çünkü kaderinin kendisine dağıttığı kartlara çok fazla takılmıştı.
Ya da daha doğrusu, ailesi yüzünden.

Hayatının gidişatını değiştirecek gerçek aşk gibisi yoktur. Ne yazık ki bu yalnız bir yolculuk olacaktı. Tabii Lyric'i suçlamıyordu... Tanrım, ya o ölüyorsa?

"Seni babama götürebilirim," dedi, çünkü düşüncelerinin gittiği yere dayanamıyordu. "Onun şerefine. Seni... babama götüreceğim. Kahretsin, ben de onun yok edilmesini istiyorum."

İki vampir, şokun etkisini atlatmaya çalışırken gergin bir sessizlik oldu. Ve onun aklında sadece Lyric vardı, o Roor'da, geleneksel tıbbi yardım "yolda" iken kan kaybından ölmek üzereydi.

Onu kurtarmak için bu yeterli olmayacaktı...

"Lessening Society'nin varisi neden kendi efendisini feda etmek istesin ki?" diye sordu kısa boylu olan.

"Siz ikiniz, bunu açıklamam gereken son kişilersiniz." "Sana güvenmiyorum. Hiç."

Dev omuzlarını silkti. "Ben de güvenmezdim." "Bizi kazıklamayacağının ne kanıtı var?"

"Sevdiğim kadını ve ona benzeyen herkesi öldürmeye çalışıyor. Daha ne kadar kanıtı ihtiyacım var ki?"

Bu noktada, oyalanmaktan bıktı ve ani, önsezili bir dehşetle sarsıldı. Böylece onların altından kayboldu.

Moleküllerin dağıldığı bir anda, Dev onu Lyric'ten ayıran Roors'u geçerek stüdyosuna geri döndü. Artık Lyric'in etrafında her türden insan vardı ve bir an için köşede görünmez kalarak kollarını göğsüne doladı ve kimsenin varlığını hissetmediğinden emin oldu... Gelen Kara Hançer Kardeşliği üyeleri değil - onları göğüslerine takılı bıçaklarından tanıdı. Gelen sağlık ekibi de değildi - içlerinden biri hayalet gibi görünüyordu? Lyric'in yanından ayrılmayan o erkek de değildi.

Dev oradaydı.

Lyric öldüğünde.

KONUŞMA

Conrahd Mainscowl the Elder, Whestmorel'in yatak odasının kapısında duruyordu. Adam hala monogramlı yorganın üzerinde yatıyordu, ancak gün içinde bir ara giysileri çıkarılmış ve daha açık renkli çarşafların üzerinde koyu bir leke gibi duran saten yatak örtüleri ile değiştirilmişti. Oda da karartılmıştı ve başka bir şey daha değişmişti: Havada garip bir koku vardı.

Sinüslerde kalıcı, mide bulandırıcı tatlı bir koku.

Conrahd'ın zihninde alarm zilleri çalmaya devam ederken, mantıklı düşüncelerle kendini sakinleştirmeye çalıştı. Yol boyunca hareketi kontrol altına almak için birçok fırsat olmuştu. Whestmorel'in liderliğindeki hatalar. Sıralar arasında şüpheler. Ve sonra, soru sorduğu için cezalandırmak amacıyla Jenshen'i "liderlerinin" evindeki gizli odada, hala hayatta olarak bırakmak.

Hayatta.

Bu, o ana kadar yapılan en büyük hataydı. Bu işi yarım bırakmak için hiçbir neden yoktu. Whestmorel, zayıf bir halka olduğu için erkeğin ortadan kalkmasını istiyorsa, onu öldürsün. Ama hayır, egosu, sözde efendileri için her zaman daha önemli olmuştu. İhanet komplosu meyvesini verdiğinde, Kardeşliğin yakında o malikaneyi ele geçireceğini çok iyi biliyordu ve onlara acımasızlığının, saldırganlığının kanıtını sunmaya kararlıydı... birini ölümün eşğine kadar işkence edip

Ölümün eşiğine kadar işkence edip çekip gidebileceğini. Tabii ki, Jenshen'in keşfedilmeden önce öleceğini varsaymıştı, ama bunun gerçekten olup olmadığını kim bilebilirdi ki?

Ve ne kadar da çözülmemiş bir mesele.

Bunu takip ederek? Lake George kıyısındaki bu cam eve taşınmak. Bir sığınakta yeraltında kalmaları gerekiyordu, burbon içip, sanki düşünülmesi gereken bir imparatorluk ufku varmış gibi manzarayı seyretmemeleri gerekiyordu. Düşünülmesi gereken *bir şey* yoktu. Henüz. Planlar, işler ve Omega'nın oğluna ulaşmak dışında hiçbir şey yoktu.

Bu da açıkça iyi gitmemişti.

Ayrıntılar yoktu.

Şimdi buradaydılar, Whestmorel bir tür yorgunluğa kapılmıştı ve iletişim yoktu, plan yoktu.

"O nasıl?"

Conrahd, arkasında duran iç konsorsiyumun geri kalan üyelerini hissetti ve sessizlik içinde seçeneklerini değerlendirdi. Whestmorel'i yastıkla boğarak öldürürse, şimdi iktidarı ele geçirebilirdi. Ancak koalisyonun çökmekte olduğunu hissediyordu, arkasında sıralanan beyefendiler, özellikle dün gece olmak üzere, son zamanlarda iki arkadaşlarının öldürülmesinden haklı olarak endişe duyuyorlardı.

Bu, onların anayasalarına göre çok kanlı bir hal almıştı.

Ancak onların katılımı gerekiyordu. Paralarına ihtiyaç vardı, destekleri çok önemliydi, bu komplonun işe yaraması için tek yol onların bağlılığıydı.

Çevrede başka birçok kişi daha vardı, ancak bunlar komplonun çekirdeğini oluşturuyordu.

"O sadece dinleniyor," diye yalan söyledi Conrahd. "Toplantı gerçekten çok iyi geçti ve Omega'nın oğlu ile o, Audience House'a yapılacak baskını koordine etmek için en kısa sürede iletişime geçecekler."

Herhangi bir anlama gelebileceği bir homurtu duyuldu.

"Dayanmalıyız, arkadaşlar," dedi sakın bir sesle. "Ona bugün dinlenmek için zaman vereceğiz, yarın gece olunca her şey yoluna girecek."

Şansımız yaver giderse, Whestmorel rahatsızlığından dolayı ölecek ve o zaman bu işi düzgün bir şekilde yapmak için önümüz açılacaktı.

Ya olmazsa? O zaman mecburiyetten yapacağız.

Conrahd dönüp arkadaşlarına gülümsedi. "Hadi, 1re'de bir burbon içelim."

Onları çalışma odasına götürürken, onun peşinden geleceklerinden emindi, çünkü bu durumdan kurtulmak istiyorlardı. Ailelerinden ayrı, Kral ve Kara Hançer Kardeşliği'nin düşmanları olarak, başlarına gelenlerin üstesinden gelemiyorlardı ve tek istedikleri rahatlamaktı. O da onlara bunu sağlayacaktı, çünkü Whestmorel ölmezse... Conrahd, diğerlerinden farklı olarak, ellerini kirletmekten çekinmiyordu.

Çok, çok kirletmekten çekinmiyordu.

"Endişelenmeyin beyler," dedi ve Whestmorel'in nadir bulunan, koleksiyonluk şişeleri sergilediği yere doğru yürüdü. "Her şey kontrol altında."

KONU 49

Dev, geldiği yeri her zaman nefret etmişti. Ailesini, yaptıklarını, yaptıklarını ve gelecekte yapacaklarını. Büyüdükçe onları yavaş yavaş tanımaya başlamıştı. Bu farkındalık, birbirleriyle oynadıkları acımasız küçük oyunlarla başlamış, sonra üçünü de saran kara büyüye, gözeneklerinden sızan kötülüğeyne, dünyaya ve başkalarına gösterdikleri nefrete doğru yayılmıştı.

Gizlice, kendi güçlerini geliştirmişti.

Ve hazır olduğunu hissettiğinde, onların huzurunda kendini gizleyebilme, ortadan kaybolabilme, duyularından silinebilme yeteneğine güven duyduğunda... oradan siktir olup gitmişti.

Büyük bir patlama olmamıştı, onlara zarar vermek için gelmemişti ve onu sakinleştirmek için yalanlardan ibaret olacağını bildiği açıklamalar aramamıştı — geriye bakmamıştı da. Sonrasında ne oldu? Uzun süredir yaşadığı sıkıcı, yalnız hayat devam etti ve o da buna katlanmaya hazırды, sadece onların onu asla bulamaması için yeterli miktarda büyü kullanıyordu.

Ancak onun hala var olduğunu bileceklerdi. Onların, onun uzaklaşmayı kendi isteğiyle seçtiğinden ve bunu bir şekilde kendini ortadan kaldırdığı için değil, kasıtlı olarak sürdürdüğünden emin olmaları için yeterli iz bırakacağından emindi.

Her yeni gün, ikisine de ders vermek için bir fırsattı. Onlarla birlikte olmasa da dünyada var olması, hak ettikleri intikamdı ve o, onların acı çektiğini biliyordu

onların acı çektiğini biliyordu. Kendi berbat yollarıyla, ikisi de onu seviyordu ve ölümsüzlük ne olursa olsun, o onları sonsuza kadar acı çekmeye hazırды.

Ancak sonra, New York'un Caldwell kasabasında karlı bir gece, her şey değişti.

Ve şimdi yine değişiyordu, çünkü çok kısa sürede sevdiği sarışın kadın nefes almayı bırakmıştı.

Vampirler onun etrafında toplandılar, bir tanesi hariç hepsi erkekti, bir tanesi hariç hepsi silahlıydı, olanları fark edince topluca bir keder patlaması yaşadılar...

"Hadi ama," diye Lyric'in başındaki kadın sağlık görevlisi ısrar etti. "Bunu yapmayacağız. Hayır, bunu yapmayacağız..."

Lyric'in yanından ayrılmayan siyah saçlı adama baktı. "Kız kardeşine göğüs kompresyonu yap. Hemen."

Demek kardeşi bu, diye düşündü Dev.

Adam göğsüne baskı yapmaya başlarken, Dev'in dolapta birlikte bulunduğu vampirler odaya geri koştular.

"Ve birinin damarına ihtiyacım var—ona biraz kan vermeye çalışalım!"

Hayalet, içinde bir şey olan bir şırıngayı öne çıkardı ve Lyric'in boğazının yanındaki damara doğrudan enjekte etti. Sonra parmak uçlarını bastırarak nabzını kontrol etti...

Doktor, ifadesini gizlemek için elinden geleni yaptı.

Ve tam o sırada Dev öne doğru eğildi.

Kendini diğerlerinden gizleyerek Lyric'in ayaklarının dibine oturdu. Sonra kolunu kaldırdı. Lanetli doğasını ortaya çıkararak, her zaman yapmayı reddettiği şeyi yaptı.

Yaşam ve ölüm meselesine müdahale etti ve kendisinde en çok nefret ettiği şeyi kullandı.

Avuç içini uzatarak, özünü çağırdı ve onu hem siyah hem beyaz, kötülük ve iyiliğin birleşimi olan bir ışık aurasına yoğunlaştırdı. Sonra kendi yaşam gücünün bir kısmını Lyric'e aktarmaya hazırlandı, ona kendinden bir parça vermek için. Bu doğru bir şey gibi geliyordu, ama emin değildi, özellikle de onun kendisiyle seks yaptığı için duyduğu dehşeti hatırladığında. Belki de ihanet...

O kadar derinden hissetti ki, yardımı reddeder miydi? Artık çok geçti ve ona sormak için bir yol yoktu.

Her neyse, kız zaten onun kalbini ele geçirmişti. Ruhunun bir parçasını da ele geçirmiş olabilirdi. O kıza kıvılcımı gönderdiğinde, bir enerji patlaması oldu, ozon kokusu yayıldı ve havada titreşen, insanların giysilerini ve saçlarını titreten, vücutlarını itip kakacak bir dizi eşmerkezli halka oluştu.

Sonra Lyric derin bir nefes aldı, kalbi yeniden atmaya başlarken oksijeni ciğerlerine çekti.

Seni seviyorum, diye düşündü Dev. Tüm varlığımla.

Bu sırada, herkes şoktan geri çekilirken... kardeşi başını kaldırıp omzunun üzerinden baktı. Dev'e.

Gözleri buluştuğunda, bunun erkeklerin kullandığı ustaca bir numara olduğunu düşündü. Belki de sadece bir şeylerin ters gittiğini hissetmişti — ya da belki de, yaptığı şey için gereken büyü miktarı nedeniyle, Dev varlığını açığa çıkarmıştı.

Her halükarda, gitme zamanı gelmişti.

Dev geri çekildi. Sonra arkasını döndü.

Daire kapısından sanki orada yokmuş gibi geçti ve koridorda bir perde kurdu. Lyric'i bir şekilde dışarı çıkarmaları gerekecekti. En azından onları koruyabilirdi.

Sonra geri kalan işleri halledecekti.

O dolaptaki iki vampire verdiği sözü yerine getirmeye niyetliydi: Babasının düşmanını doğrudan Lash'e götürmeye fazlasıyla hazırды.

Bunca yıl sonra, artık savaşa katılmaya kararlıydı. Tarihin doğru tarafında.

BÖLÜM ELLİ

Süzülüyor.

Lyric beyaz bir manzarada dolaşıyordu, etrafında sis yükseliyordu, vücudu ağırlıksızdı, bu ona Sığınak'ta olduğunu hatırlattı. Beyaz bir kapıya geldiğinde, aniden şok oldu.

Fade mi? Gerçekten... *burada* mıydı?

Aşağıda yaşananların belirsiz anıları zihninde canlanıyordu, ama bunlar sanki başka birine olanların yankıları gibiydi, L.W.'yi korumak için o silahın önüne atladığını hatırlasa da, hatırlasa da...

Dev.

Acı onu delip geçti ve gözlerine yaşlar doldu. İnanılmaz derecede hızlı bir dizi görüntüde, ilişkilerinin başlangıcından sonuna kadar her şeyi acı verici bir netlikle izledi. Ve son tartışmaya geldiğinde, onun haklı olduğunu anladı. O da sırrını saklamıştı, ama onun paylaşmadığı şeyin büyüklüğü...

Ah, ne önemi vardı ki? O şimdi buradaydı ve bunun ne anlama geldiğini biliyordu. O ölmüştü.

Geride bıraktığı herkes için çok üzgün olmasına rağmen, hayatı bitmiş gibi hissediyordu, sanki çözmeye çalıştığı bir problemmiş ve hesaplamalar onun kapasitesinin çok ötesine geçmiş gibi.

Kapıya dönerek, elini kapı koluna uzattı, onu çevirip açar açmaz...

Kapalı panelde biri belirdi, gözlerindeki yaşları çoğaltan, yanaklarından aşağıya süzülen biri.

"*Büyükbaba.*"

Ona karşılık gelen gülümseme eskisi gibiydi, neşeli ve güçlü, sağlıklı ve mutlu. Yıpranma ve acı, üzüntü ve bir ölümünün yaşam satın almasının bedelini ödeme zamanının geldiğine dair kabullenme yok olmuştu.

Tüm canlılık geri gelmişti, o güzel yüz de öyle. "Lyric."

Oh, evet, o ses, o güzel ses de.

"Gerçekten zamanının geldiğini mi düşünüyorsun?" Adaşı, arkasında bulunan şeye doğru eliyle işaret etti. "Orası çok güzel, huzur ve sükunetten başka hiçbir şey yok, ama sevgili kızım, seni aşağıda tutacak çok şey var."

"Seni özledim," diye boğuk bir sesle söyledi.

"Ve ben de seni özlüyorum." *Büyükannesi* tekrar gülümsedi. "Ve şunu bilmeni istiyorum ki, ben burada hepinizin gelmesini bekliyorum. Ben güvendeyim ve her birinizin dünyaya gelmesini sabırla bekliyorum. Kalbinin kırıklığı yüzünden bu kararı aceleyle getirme."

"Dev'le birlikte olamam, *büyükannem*. Onunla bu ilişkiye hiç başlamamalıydım. O, sandığım kişi değil."

"Bundan emin misin? Evlat, sana onun hakkında söylediklerimi hatırlamıyor musun?"

Lyric gözyaşlarını sildi ve *büyükbabasıyla* son konuşmalarını hatırladı. "Sen, ah, sonunda her şeyin yoluna gireceğini söylemiştin..."

"Peki ya iyi olmazsa?"

Büyükbabası ona cevap vermesi için başını salladığında, şöyle bitirdi: "O zaman bu son değil. Ama bence yanıyorsun. *Bence bu* son, böyle bitecek. Belki de benim durumumda doğru olan şey acı verici olmaktır."

"Ve bence büyüklerini dinlemelisin." *Büyükannesi* biraz daha gülümsedi ve sonra keskin bir şekilde aşağı baktı. "Oh, görünüşe göre o bunu kanıtlamak üzere."

Haklısın. Ne kadar güzel ki, o tam da senin aradığın sihirli güce sahip, hem de şu anda ihtiyacın olan güce. Ne yazık ki, tüm bunları keşfetmek ve ne yapacağına karar vermek sana kalmış. Her zaman seçim özgürlüğün var, canım.

Görüntü uzaklaşmaya ve kaybolmaya başladı. "Seni çok sevdiğimi bil. Herkese selamımı söyle!"

Bu sözlerle, *büyükannesinin* ruhu ortadan kayboldu. Lyric kapı koluna baktı...

Aniden bir şimşek çaktı ve aşağıya baktı. Ayaklarının altındaki bulutların arasından, Dev'in dairesinde olan biten her şeyi bir anahtar deliğinden görmeye başladı: Silah sesinden sonra Roor'a yığılmış olduğu yerde yatıyordu, Rhamp ve Doc Jane başının yanındaydı, Kardeşlik üyeleri etrafını sarmıştı.

Ona bir tür iğne yapılmıştı. Açıkçası, bu, aniden hissettiği canlanmanın sebebiydi, bedeniyle olan bağlantısı kopmuştu, ama şimdi yeniden kurulmuştu... öyle ki, isterse, sinyali takip ederek fiziksel bedeniyle yeniden birleşebilirdi.

Böylece, hepsi de kalbi kırık ve dehşete kapılmış görünen ailesi ve arkadaşlarıyla yeniden bir araya gelebilecekti.

Anında, ölüm döşeğindeki *büyükbabasına* verdiği sözü hatırladı.

O yemin ve sevdiği insanlar için geri döndü. Dev için değil.

O her ne idiyse.

Onların sonu gelmişti ve şimdi işleri "düzeltmek" ona kalmıştı.

BÖLÜM ELLİ BİR

Ertesi akşam, Rurries ile birlikte geldi, ama garip bir şekilde hava daha sıcaktı. Eğitim merkezindeki kimse bunun farkında değildi.

"Bu bir mucizeydi."

Blay konuşurken, Qhuinn *cehennem kardeşi olan* Blay'e baktı. Dünyadaki en sevdiği kıvıll saçlı adam, dinlenme odasında yanında oturuyordu. İkisi el ele tutuşmuş, sesi kapalı televizyon ekranına bakıyorlardı ve eski okul *The Resident* dizisinin maratonunu hiç izlemiyorlardı.

"Öyleydi." Blay'in bileğini ağzına götürdü ve damarlarına bir öpücük kondurdu. "Doktor Jane böyle bir şey görmediğini söyledi. Sanırım epinefrin iğnesi gerçekten işe yaramış."

"Biliyor musun, emin değilim... daha fazlasını kaldırabilir miyim." Blay kısa bir nefes vererek güldü. "İyi haber olsa bile, kalbimin şoklardan biraz dinlenmeye ihtiyacı var."

Qhuinn başını sallayarak, geri kalan düşüncelerini kendine sakladı. Cevaplanması gereken birçok soru vardı, bunların başında kıvı ve oğlunun dairede ne yaptıkları geliyordu - her ne kadar dairenin sahibi, Lyric'in çıktığı insan olsa da. Rhamp'tan ayrıntıları öğrenmek için ısrar ettiğinde, o da cevap vermekten kaçındı ve Qhuinn, oğlunun konuşmadığı birçok şeyi bildiğinden emindi. Ama neyse. Bu noktada, her şey bir gecelikti. Lyric bir şekilde silah yarasından kurtulmuştu, herkes güvendedi ve krematoryumdan alınıp eve getirilecek tek bir küller kutusu vardı.

Her şeyi göz önünde bulundurursak, Blay haklıydı. Bir mucize gerçekleşmişti ve en azından şimdilik, sadece minnettar olmaları gerekiyordu.

Saate baktı. "Gidip ona bir bakalım mı?"

Blay başını sallayınca, ayağa kalktılar. Etrafta her türden kardeşler oturuyordu ve herkes iş bulmak istermiş gibi bakıyordu: Rhage tabii ki dondurma yiyordu, Z ise gitar çalıyordu. Vishous'un önünde iki dizüstü bilgisayar açıktı, Tohr ve Xcor ise sanki adamları notlarını karşılaştırıyormuş gibi onun yanında duruyorlardı. Bu arada Phury, Xhex, John Matthew ve Butch gin rummy oynuyorlardı, Payne ve Wrath ise koridorun sonunda spor salonunda dövüşüyorlardı. Odanın uzak köşesinde Lassiter iki sandalyeye uzanmış, elinde televizyon kumandası vardı. Diziyi izlemek için seçen melekti, yani dikkat dağınıklığı çok daha kötü olabilirdi.

Koridorda, Quinn Lyric'in dinlendiği odaya doğru baktı. L.W., Shuli ve Rhamp bütün gece ve gün boyunca kapısının önünde beklediler ve Quinn onların sadakatinden hiç şikayetçi değildi. Ancak şu anda Üç Silahşörlerden biri eksikti.

"Selam çocuklar," diye seslendi yaklaşırken. "Rhamp nerede?"

"Onunla birlikte içeride." Shuli, uykusuzluk ve varoluşsal yorgunluktan gözleri yanıyormuş gibi gözlerini ovuşturdu. "Gitmeye hazırlanıyoruz. Veda etmek istedi, yani görüşürüz demek istedi."

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Oh, bilirsin. Sadece dışarı. Durumu stabil, bu yüzden gidip yemek yiyip benim evimde duş alacağız."

"Tarlada çalışmak yok," diye uyardı Qhuinn. "Herkes sırayla çalışacak. Kralın emri."

L.W. bile buna başını salladı, bu da rahatlatıcıydı. Vahşi kartlardan bahsedelim. Tahtın varisi yıllardır herkesi tedirgin ediyordu ve şimdi bu durumu hatırlatmanın zamanı *değildi*.

Qhuinn kapıyı araladı. Lyric hastane yatağında oturuyordu ve Rhamp onun yanındaki sandalyede oturuyordu. İkisi inanılmaz derecede yaşlı görünüyordu, bir zamanlar genç olduklarına dair hiçbir iz kalmamıştı. Onların yetişkin olmalarından gurur duyuyordu, ama olgunluklarını görmek de onu üzdü.

Masumiyetleri artık tamamen yok olmuştı, son yirmi dört saat içinde masumiyetlerinin son izleri de yok olmuş gibiydi.

"Onlara biraz zaman verelim," diye mırıldandı ve içeri girmeden kapıyı tekrar kapattı.

Hastane yatağında yatarken, oraya getirildiğini zar zor hatırlayan Lyric, kardeşinin yüzüne baktı ve Rhamp'ın ona ne söylediğini anlamaya çalıştı.

"Ne demek... o oradaydı?"

Klinikteki sandalyenin yanında oturan ikiz kardeşi başını salladı. "Sana başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum. O anda tüm vücudun hayata döndü... O adamın ayaklarının dibinde, avucunu uzatmış olarak durduğunu gördüm. Hiçbir fikrim yok."

Kalbi kırık bir şekilde, Fade'nin kapısında durduğunu düşündü. Ve *büyükbabasıyla* konuştuklarını. "Orada olup olmadığı önemli değil."

"Öyle mi?"

"Hayır."

"Bence seni geri getiren oydu, Lyric." Kardeşi iki elini de öne uzattı. "İkinizin arasında ne olduğunu bilmiyorum ve bu beni ilgilendirmez, ama gördüğüm şeyi sana bildirmek istedim."

"Onun kim olduğunu biliyorsun, değil mi? Sana söyledi, duydum."

En azından... öyle olduğundan oldukça emindi. Her şey hala belirsizdi.

Rhamp omuz silkti. "Dün gece pek çok şey söylendi. Ve biliyorsun, şu anda olan biten her şeyi düşünürsek, en iyisi her şeyi unutmamız. Yani, onu bir daha görmemekte ciddiysen..."

"Ciddiyim."

"O zaman bu konuyu konuşmak, kimsenin ihtiyaç duymadığı bir sürü dramaya yol açacaktır. Ayrıca, Omega'nın torunuyla çıktığımı herkese anlatmak için acele edecekmişim gibi mi görünüyorum?"

"Keşke böyle söylemesen," diye mırıldandı. "Gerçi bu doğru."

“O yüzden hiçbir şey söylemiyoruz. Onların bildiği kadarıyla o sadece bir insandı. Onlar oraya vardıklarında, ortada yoktu. Bu konuyu temiz tutalım.”

Lyric başını salladığını fark etti. Bu noktada, her şeyi geride bırakmak istiyordu. Keder ve üzüntüsü o kadar derindi ki, neredeyse ihanet duygusu kadar derindi ve hiçbir şeyden şüphelenmemiş olmasını da zor buluyordu. Ancak şimdi, bazı konuşmaları yeniden hatırlayarak, başından beri orada olan ipuçlarını görebiliyordu.

Tasarım gereği unutulabilir, başlangıçta öyle dememiş miydi?
Kasıtlı olarak unutulabilir demek daha doğru olurdu.

Gözlerinin altını fırçalarken, arkasındaki monitörün düzenli ritmini dinledi, bilinçli olması bir yana, aslında hayatta ve sağlıklı olduğunun kesin kanıtıydı.

"Ben de Fade'e gittim," diye patladı. Kardeşinin başı yukarı kalktığı anda, başını salladı. "Kapıyı gördüm... topuzunu... her şeyi. Ve *Granmahmen'i*."

"O da orada mıydı?"

Lyric tekrar başını salladı. "Ve çok gülümsüyordu. Bizi beklediğini bilmemizi istiyor, ama burada zamanımızı geçirmemizi istiyor."

Hâlâ her şeyi gözünde canlandırabiliyor, o sesi duyabiliyor, etrafını saran bulutları görebiliyordu. "Orası çok güzel. Ölümlülerin hayatından kesinlikle daha iyi."

Rhamp boğazını temizledi. "Ben, ah, geri dönmemiş olsaydın ne yapardım bilmiyorum."

Elini uzattı ve onun elini sıktı. "Eh, iyi olan şey, bunu düşünmemize gerek olmaması, değil mi?"

"Hayır, gerek yok," diye tekrarladı adam.

Hızlıca başını sallayarak, sanki ona tüm kabusu bir kenara bırakıp, derinlere gömmesi ve o anları bir daha asla düşünmemesi için izin vermiş gibi, derin bir nefes aldı. Radikal bölümlere ayırma, tam olarak onun istediği şey değildi, ama eğer onun bu şekilde başa çıkma yöntemi buysa, başka ne yapabilirdi ki?

Hayatta kalmasını sağlamak dışında.

"Üçünüz benim orada olduğumu nasıl bildiniz?"

diye sordu. "İki *alt sınıfı* o adrese kadar takip ettik."

"Ah. Evet. Sanırım Dev'in kapısını çalan kişi onları destek olarak çağırmış."

Aniden titreyerek, o mülkün çevresinde gördükleri katiller hakkında meraklandı. Dev onları işe alıyor muydu, onlarla birlikte çalışıyor muydu?

"Özür dilerim," dedi sertçe.

"Ne için?"

"Her şey için."

Onun kendisine Barbie dediğini düşündü ve bu bir hakaret olmuştu. Ama aynı zamanda, sahaya çıkma konusunda herhangi bir karar vermekten çok uzak olduğunu da fark etti. Evet, eğitimi alacaktı, evet, çok çalışacaktı, ama hayattaki dönüşümler, mor bir sahnede dolaşan ve duymak istediğin şeyleri söyleyen bir kadından hazır bilgileri kaşıkla beslenmekten çok daha fazlasıydı. Ya da en azından, duymak istediğini sandığın şeyleri.

Gerçek değişim sadece ilham değil, emek de gerektiriyordu ve gerçek büyüme, kahraman olmakla ilgili bir fanteziden daha fazlasıydı. Yine de... Allhan için yaptıklarını düşündüğünde, Rhamp'a büyükannelerinin başucunda yardım ettiğini hatırladığında ve özellikle L.W.'yi kurtarmak için kurşunun önüne atladığı anı hatırladığında, düşmüş melek ve sevgili rahmetli adaşının haklı olduğuna karar verdi.

Önemli şeyler yapabilecek kapasitesi vardı ve diğerleri de bunu biliyordu.

L.W. hayatını kurtardığı için ona teşekkür etmişti, büyük Kır Kral da öyle.

"O yüzden devam edeceğiz," dedi, daha çok kendine. "Çünkü yaşayanlar bunu yapar, ölümler yapamaz. Biz... ilerleriz."

Bazen ne kadar acı verse de.

"Her neyse" —yüzüne biraz sakinlik geri geldi—"nereye gidiyorsun? Beni burada gözlem altında tutmak istiyorlar, ama açıkçası kendimi iyi hissediyorum."

"Ben antrenmana gidiyorum, ama sen kesinlikle burada kalmalısın." Rhamp ayağa kalktı. "Bana ihtiyacın olursa ara."

"Her zaman. Sen de aynısını yap, tamam mı?"

Eğilip yanağına bir öpücük kondurdu. "Anlaşıldı, kardeşim."

Kardeşi kapıya doğru yönelirken, biraz uyuyabileceğini düşünerek gözlerini kapattı. Yapacak başka bir şey yoktu.

"Lyric?" Gözlerini açıp baktığında, Rhamp çıkışta tereddüt ediyordu. "Ne olursa olsun, bence yanılıyorsun. O adamın orada olması önemli bence."

Kaşlarını çatarak ikizine kızmamaya çalıştı. "Neden onu savunuyorsun?"

"Çünkü onun kız kardeşimin hayatını kurtardığına inanıyorum." Rhamp kapıyı açtı ve dışarı çıktı. "Ona borçluyum."

BÖLÜM ELLİ İKİ

Şehrin merkezine geri dönersek, pek çok olayın merkezinde yer alan apartmanın dördüncü katında, Dev ellerini kucığında, gözleri kan lekesinin olduğu yere dikilmiş olarak yatağında bekliyordu.

Lyric'in yattığı kırmızı kat.

Elini yüzüne götürerek, bu mekanın son kez içinde bulunduğunu biliyordu ve bu konuda hiçbir şey hissetmiyordu. Stüdyo, ilk aldığı anda onun için hiçbir anlam ifade etmemişti ve her şeye rağmen, şimdi de onun için pek bir anlam ifade etmiyordu. Eğer nostaljiye dair bir iz varsa, o da bu mekanın büyüklüğünün geçen zamanın, biten bir dönemin işareti olmasıydı.

Sanki kanla işaretlenmiş gibi...

Birer birer ortaya çıktılar, önceki geceki üç vampir karşıdaki pencerenin çatlağından içeri girdiler: Lyric'in kardeşi, lerce ve soldaki siyah saçlı olan. Ortadaki uzun boylu, kötü bakışlı ve örgülü saçlı olan. Diğer uçta elmaslarla süslü olan.

"O iyi, değil mi?" diye sordu Dev.

Twinkle Lobes, "Seni ilgilendirmez..." diye mırıldandı.

Kardeşi, adama susması için dirsek attı ve sonra sakın bir şekilde cevap verdi: "O tamamen iyi. Dinleniyor ve iyi."

İki vampir adama öfkeyle bakarken, adam umursamıyor gibiydi. Sadece Dev'e bakmaya devam etti.

Ah, demek adam küçük hileyi görmüş ve ne olduğunu anlamıştı.

"Seni gerçekten öldürmek istiyorum," diye mırıldandı örgülü saçlı olan.

"Keşke yapabilsen." Dev ona soğuk bir gülümsemeyle baktı. "Şu anda hissettiğim duygularla, ölüm çok daha tercih edilebilir bir seçenek olurdu. Ama ne yazık ki, ailemin kim olduğu düşünülürse, bu bir seçenek değil." Daha dik oturdu ve parmaklarını kırdırdı. "Yine de, elindeki o hançerle birkaç raunt dövüşebiliriz. Senin için iyi bir egzersiz olur ve kafamda dolaşan diğer her şeye ek olarak biraz fiziksel acı çekmek hoşuma giderdi. Ama yapmak istediğin o kadar çok şey varken bu sadece zaman kaybı olur, değil mi?"

"Bizi nereye götürüyorsun?" örgülü saçlı olan sordu.

"Onun huzuruna." Dev omuz silkti. "Ben Google Maps değilim, pislik. Size yol tarifini veremem. Tek yapabileceğim, bizi efendimin yanına götürmek."

"Dur bir dakika," diye araya girdi Twinkles. "Bunun bir tuzak olmadığını nereden bileceğiz?"

"Kara Hançer Kardeşliği'ni çağırın. Dünyadaki tüm vampirleri çağırın." Bunu istediği için değil. Kapsamı sınırlı tutmak daha iyiydi, böylece insanların ölme ihtimali daha az olurdu. "Umurumda değil, ama onu kendiniz öldürmek istediğinizi sanıyordum. Yoksa yanıldım mı?"

Hemen cevap gelmeyince, onlara tek tek baktı. "Ne olacak, çocuklar?"

Hala cevap gelmedi, bu yüzden Dev omuz silkti ve açık pencereye doğru gitti. Bir an için, tek görebildiği, Lyric'in perdelerin önünde durup buraya ilk geldiğinde etrafına bakındığı anıydı, hareket ettiğinde parıldayan sarı saçları çok güzeldi.

Onu saran yakıcı acı, kadının vurulduktan sonra ne hissettiğini merak etmesine neden oldu. Ne yazık ki, kadının çektiği acıyı onun yerine kendisi çekememişti. Ancak göğsünün ortasındaki bok, bu partiye geç kalmıştı.

Boğazını temizleyerek, "Bak, bundan sonra Caldwell'dan ayrılıyorum ve bir daha asla geri dönmeyeceğim. Ya şimdi ya da hiç" dedi.

Whestmorel'in cam evinde, Lake George kıyısında, Conrahd yatağın başında durmuş, erkeğin nefes alıp verişini izliyordu. Nefes alıp verme hızı giderek yavaşlıyordu. Yavaşlıyordu. Yavaşlıyordu...

Daha yavaş.

Ancak aristokrat bir türlü ölemiyordu. Sinirlenen Conrahd, duvardaki saati kontrol etti. Saatlerdir böyleydi, ölümün eşiğinde, uzayıp gidiyordu.

Aşağıya bakarak, ellerinin arasındaki yastığı daha sıkı tuttu.

Yap şunu, diye kendi kendine söyledi. Yatağa eğil ve o piçi boğ. Diğerleri, sözde korkusuz liderlerinin çok hasta olduğunu kendi gözleriyle görmüşlerdi, bu yüzden ölümüne kimse şüphe duymayacaktı.

O zaman iktidarı ele geçirebilirdi...

Dışarıda, sürgülü cam kapılarda bir şey hareket etti ve o, su ve karlı dağların panoramik manzarasını sunan geniş cam yüzeye doğru döndü. Whestmorel'in cesedinin üzerinden dışarıya bakarak kaşlarını çatı. Kapılardan birinin uzak tarafında, bedenlenmiş bir hayalet gibi beliren bir şekil vardı...

Conrahd'ın vücudundaki her kemik, derisinin her santimetresi, kafasındaki tüm saçlar ve göğsündeki her kaburga kemiği, *gitmesi* için ona haykırıyordu.

Hemen.

Bu, onun görmezden gelemeyeceği türden bir çağrıydı.

Hızlı bir hareketle odadan fırladı ve koridora kaydı. Yastıkla koştuğunu fark edince, onu düşürdü ve doğruca çalışma odasına gitti.

O geldiği anda, diğer dört erkek ona baktı. Kanepelerde, sandalyede, Ireplace'in yanındaki şöminenin başında çeşitli şekillerde uzanmışlardı. Bulundukları durgunluk, Conrahd'ın yapmayı planladığı güncellemeye bağlıydı.

"Bana güveniyor musunuz?" dedi sert bir sesle.

Hepsi dikleştiler, oturan üçü yavaşça ayağa kalktı.

"Güveniyor musunuz?" diye tekrarladı, kalbi her türlü aciliyetle çarpıyordu. "Sadece soruyu cevaplayın, bir daha sormayacağım."

Kararsız evetler geldiğinde, odanın güney köşesinde gizlenmiş kapıyı işaret etti. "Şimdi gidiyoruz, tünelden çıkıyoruz ve geriye bakmıyoruz."

Şimdi, sorular kaygı dalgalarıyla birlikte patlak verdi: "Şimdi burada, ne olursa olsun..."

"... Whestmorel'de bir şeyler yolunda değil..." "... hasta mı..."

Conrahd, korkunç gerçekle onları susturdu: "Şimdi gidiyoruz, çünkü Omega'nın oğlu bu eve geldi."

O anda, yatak odasının bulunduğu koridorun sonunda bir çığlık yankılandı.

"Şimdi!" Conrahd, kaçış tünelinin gizli girişine doğru koşarken tısladı.

"Kendi sorumluluğunuzda kalın."

Onların onu takip edip etmediklerini umursamadı bile. Tek bildiği, önce kendini kurtaracağıydı.

Sonra da sonuçlarıyla ilgilenmek.

Whestmorel'in Lessening Society'nin başkanı ile ne yapmayı planladığı, ikisi arasında ne tür bir plan yapıldığı belli değildi, ama bunun iyi sonuçlanmayacağı açıktı.

Wrath'ı alt etmek istiyorlarsa, başka bir yol bulmak zorundaydılar.

Tabii bu gecenin sonunda şafaktan saklanacak kadar hayatta kalan biri olursa.

Dev artık eski dairesinden ayrıldığında, diğerlerini de yanında götürdü; üç vampir, onun yarattığı bir enerji cebinde onunla birlikte seyahat ediyordu. Fiziksel bedenleri ortadan kalktığı ve öz formlarına dönüştükleri için, onların kararlılığını ve saldırganlığını artık daha kolay hissedebiliyordu. Ayrılmadan önce, destek çağırnamalarına şaşırmıştı, ama şimdi onları net bir şekilde okuyarak nedenini anladı.

Daha büyük bir iyilik için kendilerini feda edeceklerdi. Ve istedikleri an yardım çağırabileceklerine inanıyorlardı.

İkincisinin doğru olduğundan emin değildi. Sanırım hepsi ortaya çıkacaktı.

Onların bilmedikleri ve onun kesin bir karara vardığı şey, bu gece babasını öldürecek kişinin kendisi olduğuydu. Vampirleri ve en önemlisi aşkını kurtarmak için, Omega'nın öz oğluyla yüzleşecek ve savaşacaktı.

Ve bu vampirler, efendisinin savunmasına gelen *alt tabaka vampirlerle* ilgilenerek ona yardım edeceklerdi.

Lash'ı halledecekti...

Hedeflerine vardıklarında, hepsini tekrar maddi varlıklara dönüştürdü ve bu rustik konum onu çok meraklandırdı. Burası şehrin boktan bir semtindeki karanlık bir sokak değildi, gizli bir kabul töreni yeri değildi, hatta lanet olası din değiştirenlerin efendilerine yalakalık yaptığı bir ibadet yeri bile değildi. Hayır, burası bir dağın yamacında bulunan bir cam eve giden sürülmüş bir yoldu ve bu mülk babasına ait değildi.

Onun karanlık izi, o bölgedeki her şeyin moleküllerini lekelemiş olacaktı.

Hayır, nedense Lash buraya gelmişti.

Vampirler seyahat büyüsunü bozarken, Dev karların üzerinde ilerledi. Kötülüğün yoğunluğu yapının uzak tarafındaydı, bu yüzden kenarlarından dolaşarak dalların ve biriken kar yığınlarının arasından yolunu buldu. Kısa süre sonra, geniş bir donmuş göl ortaya çıktı ve ardından camın genişliği ve uzunluğu boyunca uzanan bir sundurmaya ulaştı.

Lyric'in aklından tamamen çıkmasını sağladı. Babası onu hemen fark ederdi...

En sondaki açık sürgülü kapı. Evet, gitmesi gereken yer orasıydı.

Ama sonra durakladı. Arkasında duran erkeklere bakarak, onların savaşmaya hazır olduklarını fark etti, ama birdenbire aklından çıkaramadığı bir şey fark etti.

Ve o anda gölgeyi gördü. Yan tarafta. İnce kanatları ve uzun siyah-sarı saçları olan bir melek.

Sanki bir hafıza bloğu kaldırılmış gibi, Dev aniden o varlığın önceki gece dairede olduğunu hatırladı. Uzak köşede, kendisi gibi görünmez bir şekilde.

Ve Şimdi ona bir mesaj gönderiliyordu, acil bir uyarı.

Vampirlerin yanına dönerek onları s zd . Sonra ağzını açtı, ama sonra olanların onunla hiçbir ilgisi yoktu.

"Burada olmamalısın," dedi Dev, sanki kendisi değil de başka biri konuşuyormuş gibi. "Gitmelisin."

TartıŐmalar hızlı ve kesin, agresif ve öfkeliydi. Ama sonra Lyric'in kardeŐiyle göz göze geldi.

"Seni buraya getirmemeliydim," dedi Dev, artık kendi sesiyle. "Bu, babamla benim aramda bir aile meselesi."

    , sanki o diğer varlık tarafından beynine yerleştirilmiş bir inanç gibi, birdenbire farkına vardı: Bu olaydan sağ  ıkmayabilirdi. Yani işler kötü giderse bu ölümlüleri koruyamayacaktı.

Bu durumda, Lyric'in kendi kanının ölümünden sorumlu olacaktı.

"Hayır," dedi aniden. "Sizi yanımda getirmekle hata ettim."

Daha fazla gürültü yapmadan önce, elini uzattı, onları güvenli bir Şekilde topladı ve dışarı gönderdi. Ne düşünmüştü ki? Onların intikam ihtiya ına saygı duymak dışında,      bu onu motive eden Şeydi.

Dev meleğe geriye doğru baktı. Parıldayan hayalet elini g ğŐ ne koydu ve minnetle üst bedenini eğdi.

Sonra o diğer ses Dev'in kafasına girmeye başladı. *Sahip olduğun her Şeyi, içindeki her Şeyi verirsen, kaderin ve dilediğin her Şey gerçek olacak.*

Ve sonra melek ortadan kayboldu.

Sonrasında, birkaç kez derin nefes aldı ve ardından, kalbi hızla çarpmaya başlayarak açıklığa yaklaştı... Özellikle de açık sürgülü cam kapıya vardığında ve yatak odasına baktığında.

Babası her zamanki gibiydi, uzun boylu ve güçlü, sarı saçları Şu anda arkaya bağlanmıştı. Bu gece rahat kıyafetler giymemişti. Lash, siyah bir tören cüppesi giymiş, sanki nöbet geçiriyormuŐ gibi yatakta zorlanarak duran bir erkeğin başında duruyordu. Ağzı açık, yüzü korku ve acı dolu bir maskeye dönüşmüş, vücudunun uzuvları gövdeden düz bir Şekilde dışarı çıkmış, saten çarşafların üzerinde havada asılı duruyordu...

Babası başını keskin bir hareketle çevirdi.

Ve sonra gerçekten iki kez baktı. Bu oldukça... insani bir tepki miydi?
Ölümlü, daha doğrusu.

Vampir anında unutuldu, uzaya fırlatıldı ve köşede siyah kan ve kanlı bir
yığın haline geldi.

O anda Dev, kötülüğe karşı durdu. Lash.

Omega'nın oğlu.

Onun efendisi.

Zihnine herhangi bir müdahaleyi engellemek için Dev, bu unvanları
zihninde tekrar tekrar döndürüp durdu. Bilinçli farkındalığını tamamen babasına
yöneltmeyi başarırca, içeri girebilecek zayıf noktalar kalmaz, sızma ve
manipölasyon şansı da olmazdı.

"Kayıp oğul geri döndü," dedi Lash alçak sesle.

"Merhaba, baba."

Her iki taraf da birbirini bir anlığına ölçüp biçti. Sonra Dev, çevresini çok
dikkatli bir şekilde gözlemleyerek, her şeye hazırlıklı olarak eve girdi.

"Biliyorsun," dedi babası otokratik bir aksanla. "Bunca yıl sonra ortaya
çıkacağını tahmin ettiğim onca yer varken, dağlarda rastgele bir aristokratın evi
hiç de öyle bir yer değil."

Kendi renginin tam tersi olan siyah kenarlı mavi gözler ona bakıyordu.
Yanında geleneksel silahlar getirmedi ve elbette babasının da buna ihtiyacı
yoktu. Ama bu, işlerin çok hızlı bir şekilde ölümcül bir hal almayacağı
anlamına gelmiyordu.

"Aklını okuyamam." Kötü adam gülümsedi. "Sen çok güçlüsün. Söylesene,
mahmen nasıl?"

İblisin önünde durup onu ilk kez gerçekten gördüğü anın hatırası Dev'in
içinde bir şeyler uyandırdı ve Dev, kadını korumak için garip bir ihtiyaç
hissetti.

"Bilmiyorum," diye yalan söyledi.

"Bana Shakespeare'den esinlenerek buraya geldiğini söyleme." Lash
çenesini indirdi ve alçaltılmış kaşlarının altından dışarı baktı. "Bu senin için çok
sıradan bir şey olurdu..."

Kötülük durdu. Ve açık cam sürgülü kapıdan dışarı baktı.
"Sanırım bir ziyaretçimiz var, evlat."

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

Lyric daha sonra neden bu şekilde seyahat ettiğini, bunu nasıl başardığını merak edecekti —gerçi büyülü yolculuğunun nedenini gerçek zamanlı olarak bilecekti.

Ancak tüm bunlar olurken, o sadece o anın farkındaydı, Kardeşlik'in eğitim merkezindeki hastane yatağındaydı. Ve sonra bir başka anda, Dev'i düşünmeye başladı ve ikisinin söylediği şeyleri hatırladı, ikisi tartışırken o çok kırık kalpli görünüyordu, öfkesi, olabilecekleri konusunda kendi yıkılmış hayalleriyle birlikte artıyordu...

Ve sonra birdenbire ortadan kayboldu.

Bu, Fade'e yapılan dönen yolculuktan, Sanctuary'de ortaya çıkmasından ya da ölümün kendisinin kıvrımlı dönüşünden çok da farklı değildi. Tek emin olduğu şey, içinde Dev'in bir kıvılcımı olduğu ve bu kıvılcımın aniden onunla yeniden birleşmeyi o kadar çok arzuladığıydı ki, gece havasında onunla birlikte sürüklendi. İçgüdüsel olarak, kendi kontrolünün dışında olduğunu fark ederek akıntıya karşı savaştı. Ve yine de...

Onu görmek istiyordu. Bu konuyu kapatması gerekiyordu. Rhamp'ın veda sözleri aklından çıkmıyordu.

Yolculuk sona erdiğinde, sanki trenin platformundan inmiş gibi, hareket bitmiş, yönelim bozukluğu hiç olmamış gibi ortadan kalkmıştı. Yine de tamamen farklı bir yerdeydi, donmuş bir göl ve dağ manzarasına bakan bir verandada.

Aşağıya baktığında, hala *mahmeninin* evden kliniğe getirdiği aynı Rannel geceliğini giydiğini gördü. Sonra etrafına baktı ve çoğunluğu camdan oluşan modern evin hiçbir şeyini tanımadı. Ancak Dev'in varlığını hissetti ve onu karanlıkta bir ışık, görmezden gelemeyeceği bir yön bulma sinyali olarak takip etti.

Hava soğuk olmasına rağmen, rüzgarı ya da soğuğu hiç hissetmiyordu ve bunun nedeninin uyuşmuş olması mı yoksa bu garip deneyimin bir parçası mı olduğunu karar veremiyordu.

Elini kalbinin üzerine koyarak, kalp atışlarını hissedebildiğini söyledi kendine. Ama ya tekrar ölmüş ve bütün gün Fade'in farklı bir versiyonunda kalmışsa? O zaman neden bu kadar çok yaşayan sevdiğini görmüştü?

"Kes şunu," dedi.

Belki de bu bir rüyaydı...

Verandanın sonunda, Dev açık bir kapıdan dışarı atladı, yüzünde saf bir dehşetle ona baktı ve iki avucunu öne doğru uzattı. "Git! Tanrım, *git!*"

Avuç içlerinden bir şey çıktı, bir tür enerji...

Birdenbire, sanki mistik bir güç tarafından yakalanmış gibi, karanlık bir gölge onu kapladı ve sanki içeri çekilmiş gibi evin içine kayboldu.

"Dev? Devlin!"

Aniden paniğe kapılan Lyric, çıplak ayaklarıyla buz ve kar üzerinde kayarak ileriye doğru koştu. Birdenbire ortaya çıkan rüzgarlar, sanki ona geri dönmesini, uzak durmasını söylemek istercesine yüzüne çarptı. Ve sonra, sürgülü kapıya ulaştığında, kapı yüzüne kapandı. Camların üzerinde bir tür kaplama vardı, bu yüzden içeriye göremiyordu, ama korku içinde kapıyı yumrukladı...

Işık o kadar parlaktı ki, iç mekan o kadar aydınlandı ki, camların renkli camları bile parlamayı engelleyemedi. Dev'in bir enerji topuyla çevrili olduğunu kısa bir an gördü...

Sonra, sağındaki evden bir şey fırladı ve ne olduğu bilinmeyen şey havaya fırlarken camlar paramparça oldu.

Pürüzlü, sivri deliğe doğru ilerleyerek içeriye baktı.

Dev, iki ayağı yere sağlam basmış, avuçları öne doğru uzanmış, yüzü öfkeyle dolu bir şekilde duruyordu. O, gerçekten de şeytanın oğlu, bir iblisin çocuğu, Omega'nın torunuydu.

Ancak onun yaydığı enerji karanlık değildi. O... başka bir şeydi.

Sonra hayalet gibi gözlerle ona odaklandı. "Lyric... gitmelisin. Senin dışında hiçbir şeyin önemi yok. *Hiçbir şeyin.*"

Kötülük onu varoluşsal düzeyde ele geçirmeden hemen önce, Dev, Lyric'in onu dinleyip oradan hemen uzaklaşması için dua etti. Ancak ona mantıklı konuşacak zaman yoktu — ne yapıyordu, onu evde ne aradığını bile bilmiyordu. Ama sonra babası uzanıp onu yakaladı ve o kadar güçlü bir akıntıya kapıldı ki, karşı koyması imkansızdı.

Onu ne pahasına olursa olsun korumaya kararlı olan Lash, eğilip yuvarlandı, birden ayağa fırladı ve babasına geri döndü, bir enerji patlaması göndererek yerlerini değiştirdi: Kendisi eve çekilmiş olabilir, ama Lash dışarı atılmıştı.

Ancak bu, babasını uzun süre meşgul etmeyecekti. Ve onun gitmesi gerekiyordu...

Lyric yatak odasına daldı, kırık camların üzerinde çıplak ayakla yürüdü. Kanının kokusunu aldığında, koşarak yanına gitti ve onu halıdan kaldırdı, sonra iç kapıya yöneldi. Zihniyle kapıyı açtı ve süitten çıkmak üzereyken ışıklar titredi ve söndü.

Omzunun üzerinden arkasına baktı.

Lash, gece gökyüzünde, bir araya gelen kargalar sürüsü gibi birleşiyordu ve ayaklarının altında duyulan gürültü, yaklaşan olayların habercisiydi.

Eğer sahip olduğun her şeyi, içindeki her şeyi verersen, kaderin gerçekleşecektir.

Dev durdu ve Lyric'in gözlerinin içine baktı. "Seni seviyorum. Ve özür dilerim."

O cevap veremeden, onu arkasına aldı, vücuduyla onu korudu ve gözlerini kapattı. Etraflarında gök gürültüsü yankılanıyordu ve şimşek çaktığını da anlayabiliyordu, yanıp sönen ışıkların yansıması göz bebeklerini daraltıyordu.

Ama tüm bunları görmezden gelmek zorundaydı. Bu kadına karşı hissettiklerinin kaynağına ulaşmak zorundaydı.

Kararlı bir şekilde, gününü nasıl geçirdiğini düşündü, aslında normal bir ölümlü gibi davrandığı acıması bir fantezi kurdu ve ikisi, gezegendeki diğer ölümlüler gibi sonsuza kadar mutlu yaşadılar. Lanetler yok, büyü yok - ve bu, son on yıldır yaptığı gibi her şeyi kapatması nedeniyle değildi.

Lanetler ve büyü yoktu çünkü onun içinde hiçbiri yoktu...

Nabızlar, kalp atışlarıyla başladı ve oradan yayıldı, evrenin kökenlerinden gelen büyük enerji dalgaları etrafında toplandı, ilk yaşam kıvılcımını var eden güç, Yaratıcı'nın özü, içinde ikiye katlandı ve katlanarak arttı.

Ruhu, doğuştan sahip olduğu ve istemediği her şeyi Lyric'i koruyan, onu çevreleyen, güçlendiren ve koruyan bir bariyere dönüştürdü.

Ve tam zamanında.

Dev'in gözleri, babası kırık camdan geri adım attığı anda açıldı.

"Gerçekten mi?" diye bozuk bir ses duyuldu. "Bir *vampir* yüzünden mi?"

Ve sonra konuşma sona erdi. Lash, karanlık büyü'nün gücünü serbest bıraktı. Güç o kadar büyüktü ki, dağların temelinde kazılmış temeller üzerinde duran tüm ev sarsıldı.

Güç çarptığında, Dev'in Lyric'i koruyan metafizik kalkanı dayanarak, kötülük yön değiştirerek ona zarar vermedi. Ancak saldırı devam ederken, Dev gücünü kaybettiğini hissedebiliyordu.

Ve ne yapması gerektiğini biliyordu. Tek bir atış. Tek bir atış yapması gerekiyordu — meleğin dediği gibi, tüm gücünü ortaya koyması gerekiyordu.

Gücünü toplayan Dev, bir savaş çılgılığı attı ve kadına karşı hissettiği duyguların tam tersini kucakladı. Aşk yerine, babasına karşı duyduğu derin nefreti kullandı ve böylece kendisine gönderilen karanlık enerjiyi emmeye başladı, bedeni kötülüğün deposuna dönüştü, ta ki ruhu hastalanıp bükülene kadar. Ama daha da fazlasını aldı, babası devam ettikçe, dünyadaki tüm acımasızlık, entrika ve öfkenin kaynağını toplarken daha da dibe battı...

Artık daha fazla dayanamayacak hale geldiğinde, patlamak üzereyken, düğmeyi çevirdi ve nefreti kaynağına geri gönderdi.

Enerji patlaması o kadar büyüktü ki, evin ön cephesindeki tüm pencereleri patlattı, cam parçaları düşen Rurries ile karışırken, şok dalgası ağaçları devirdi ve dağın yüksekliğindeki kayaları parçaladı.

Lash verandadan süpürülerek gölün çok uzaklarına sürüklendi, siyah enerjinin ortasında dönüp duruyordu, kaderine ve yazgısına getirdiği her şeye hapsolmuş, kalpleri ve ruhları kirleten ve kötülük yapanları *Dhunhd*'da sonsuza kadar mahkum eden yoğun karanlık tarafından yakalanmıştı...

Bir anlık bir duraklama oldu, gökyüzü kötülüğün yoğunlaştığı yerde, şimşekler çaktı.

Ve sonra, kötülüğün kalabalık kitlesi donmuş gölün ortasına düştü, çarpmanın etkisiyle buz kırıldı ve merkezdeki delikten yayılan bir dalga oluştu, etrafındaki tüm kayıkhaneleri su altında bıraktı.

Ondan sonra...

Hiçbir şey.

Babasından geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Dev dizlerinin üzerine çöktü ve öne doğru düştü. Sırt üstü döndüğünde, Lyric onun üzerine eğilmişti.

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, nefes nefeseydi. "Dev..."

Bir an için, işin başarıyla tamamlandığını, onun hayatta olduğunu ve efendisinin öldüğünü hissetti. Ama sonra gücünün azalmaya başladığını hissetti ve onu ve onun türünü kurtarıırken, tıpkı onun kardeşi ve o erkeklerin yapmak istediği gibi, kendini feda ettiğini fark etti.

Tıpkı meleğin önceden söylediği gibi: Her şeyini vermiş ve onun için dileğini gerçekleştirmişti. Titreyen eliyle, ona uzanıp yüzüne dokunmaya çalıştı. "Ben... üzgünüm."

Evet, melek haklıydı, ama kader de ona bir tekme atmıştı. Ölümsüzlerin "ölüm" anlayışı budur.

Bedensel bedeninde artık ruh kalmamıştı.

Peki, eğer bu onun kaderiyse, o zaman sonunda önemli bir şey yapmıştı, kaderinin sonunda nihayet tanıdığı sevgiye layık bir şey.

"Dev, beni bırakma..."

"Sorun yok... ben olmadan... daha iyi..."

"Hayır! Kalmalısın," diye kekeledi. "Lütfen, bunu çözmeliyiz. *Bizim durumumuzu* çözmeliyiz—hayatımı kurtardın, şimdi beni bırakamazsın—"

"Ve sen benim ruhumu kurtardın."

Kahretsin, ona dokunabilmeyi diledi; onu izlemekle yetinmek zorundaydı.

"Hayatını özgürce ve yüksek sesle yaşa..." diye fısıldadı. "Ve sevildiğini bil..."

sevildiğini bil..."

Bu kadar yapabildi. Yaşam gücü, tutunmak için kullandığı bir ip gibiydi.

Aniden, tutunduğu ip kaydı. Ve hepsi bu kadardı.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

Dev!" Lyric başını kucağına koydu. "Dev—hayır, hayır, hayır... Dev!"

Derin bir nefes aldı ve çığlık atmaya hazırlanırken evin dışında bir ses duydu. Ne olduğunu umursamadan, onun adını tekrar tekrar söylemeye devam etti — ta ki dışarıdaki ses aniden o kadar yüksek çıkmaya başlayana kadar, artık görmezden gelemez hale geldi.

Kırık cam sürgülere başını kaldırarak, ötesindeki göle odaklanırken kaşlarını çatı.

Buz yüzeyinin ortasında, sanki yaratıcının eli tarafından futbol sahası büyüklüğünde bir kaya düşürülmüş gibi büyük bir delik vardı.

Daha fazla yıldırım çaktıkça, siyah, yağlı sudan kabarcıklar yükseldi ve bunların gücü aniden bir gayzer haline dönüştü. Derinliklerden bir şey ortaya çıkıyor, gittikçe yükseliyordu ve korku dolu bir koro sadece zihnini değil, vücudunu da sardığında, ona ve Dev'e gelen şeyin, daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemediğini anladı.

Ya da hayatta kalabileceği hiçbir şeye.

O sihir arıyordu, ama bu türden değil... sevgili Lassiter, böyle değil. Kötülüğün büyüklüğü, ortaya çıktığında anlaşılmazdı, o kadar büyüktü ki dağları ve gökyüzünü engelliyordu.

Omega'nın varisi. Sadece onun türünü avlamak ve öldürmek için var olan varlık...

Lash'in özü eve doğru koştu ve büyük karanlık dalgalar ona ve Devlin'e yaklaşıırken, kendini onun üzerine attı - ne kadar faydası olacağına bakılmaksızın.

Ayrıca, o zar zor nefes alıyordu.

Kendini hazırlayarak, karanlık enerjinin ikisini de yok edeceğini biliyordu ve çığlık attı...

Birdenbire önlerinde bir figür belirdi. Bir kadın.

Valentina Disserte mi?

Resolve2Evolve'dan mı? Evet, mor elbisesi ile tüm ihtişamıyla, koyu saçları topuz yapılmış, Lyric'in tanıştıklarında kokladığı üzüm kokulu parfüm havayı dolduruyordu. Ancak... yüzü artık farklıydı. Çok güzeldi, evet, ama yüz hatları eskisi gibi değildi.

Bir an göz göze geldikten sonra, kadın arkasını döndü.

Ve sonra güçlü bir kadın sesi tüm Kuzeydoğu'da yankılandı: *"Hayır! O benim oğlum ve ona zarar vermeyeceksin."*

Kadın stilettoalarını yere sapladı ve hepsini parıldayan bir güç alanıyla çevreledi. Ve sonra, büyük bir kükreme başladığında, kendini ayırdı, iki adım koştu ve karanlık enerjiye doğru verandadan atladı.

Ve bir şey... oldu.

Kötülük eve çarpmadan hemen önce, gökyüzünde bir tür birleşme meydana geldi ve bunun sonucunda ortaya çıkan ışık dalgaları ufukta patladı, kırmızı, altın ve mor renkli kuzey ışıkları, çok fazla mor.

Ondan sonra sadece karanlık vardı, evin içinde, dışarıda gölde, ortasında delik olan, tüm dünyanın üzerinde, öyle görünüyordu.

Ama Lyric umursamadı.

Dev'in yüzüne bakarken, cildinin soğukluğunu hissetti ve paniğe kapıldı. Üzerinde telefonu yoktu, nerede olduklarını bilmiyordu ve kimsenin onlara yardım edip edemeyeceğinden de emin değildi. Bu ölümcül bir mesele değildi: Bu, ölümsüzlük alanındaydı ve bunun sonuçları onu dehşete düşürdü.

"Ben de seni seviyorum," dedi ona çaresizce. "Dev, seni seviyorum..."

Bu sözleri söyleyen büyük bir rahatlama vardı, ama çok geç kalınmıştı, o çoktan gitmişti...

Çat!

Kadın varlık, yine mor etekli iş kıyafetiyle onların önünde belirdi, ama uzun, gür kahverengi saçları tamamen dağınıktı ve ipek bluzu dağınıktı.

"Lanet olsun ona," diye mırıldandı ve elini uzattığında parmaklarının arasında yanan bir sigara belirdi. "Her zaman iyi bir sevişirdi."

Nefes verirken aşağıya baktı. Ve hemen kızgın ifadesi yüzünden kayboldu.

Kadın Dev'in yanına oturdu. "Oğlum. Güzel oğlum..." Devina. İblis.

Dev'in *annesi*.

"Onu geri getir," diye yalvardı Lyric. "Senin hakkında duyduğum her şeyden, yeterince güçlü olduğunu biliyorum. Ölülerini diriltebilirsin. Onu geri getirebilirsin."

Şimdi ağlıyordu, gözyaşları Rannel geceliğine serbestçe akıyordu.

"O, dünyada en çok sevdiğim tek şey," dedi Devina. "Bu yüzden ona bunu yapmayacağım. Yapamam."

"Ne?" Lyric, o kolu tuttu. "Lütfen, bunu yapmalısın, o böyle ölemez..."

"Onu geri getirirsem, beni yine içinde hissedecek. Sen onunla birlikte olsan ve söylediğin gibi onu sevsen bile, o bunu istemezdi. Başladığı yere geri dönerdi." O siyah gözlerden birinin köşesinde kanlı bir gözyaşı oluştu. "Babasını ve beni nefret ediyor, onu suçlamıyorum."

"Onun ölmesine izin veremezsin..."

"Ama bu konuda bir şeyler yapabilirsin."

"Ne?" Lyric kaşlarını çatı. "Benim sihir gücüm yok, benim..."

"Senin içinde onun bir parçası var. Bunu hissedebiliyorum. Nasıl oldu bilmiyorum ve aslında da önemli değil. Ama sen... onu ona geri ver. Onun özü senin içinden ona geri dönsün, ikinizin karışımı, senin ölümlülüğün beni ve onun babasını ondan arındırsın, tabiri caizse, ortalığı temizlesin."

Kadında büyük bir üzüntü vardı, ama aynı zamanda bir kararlılık da.

"Elini tut, Lyric, ve hiçbir şey sorgulama. Sadece hisset ve onun içine geri dönmesine izin ver." İblis kırık cama doğru baktı. "Ve endişelenme, güvendesin, çünkü Lash buraya geri dönmeyecek. O bir pislik, ama ona daha sonra oral seks yapacağıma söz verdim"

ona daha sonra oral seks yapacağıma söz verdim ve bu konuda çok iyiyim. Meğer o pislik beni özlemiş — ve ben bunun beni etkilememesi için elimden geleni yapıyorum."

Varlık başını eğerek ayağa kalktı. "Oğlum seni akıllıca seçmiş. Birlikte iyi işler başaracaksınız. Şimdi, onu öpücükle uyandır ve şunu bil ki, ikinizin sonu burada... ama aynı zamanda başlangıcı da burada. Hem senin hem de benim için, dünyada en çok sevdiğim kişiyi kurtar."

Korku ve inanamama duygusuyla Lyric, Dev'e yeniden odaklandı ve onun görmeyen gözlerine baktı. Sonra derin bir nefes aldı, gözlerini kapattı ve dudaklarını onun dudaklarına bastırdı.

Dünyadaki en önemli şeyi denemeye hazırdı.

BÖLÜM ELLİ BEŞ

Dev, uzaktan adının çağrıldığını duydu. Etrafındaki karanlık çamurda, bu ses güven verici bir dayanak noktasıydı, ancak odaklanmak ve ilerlemeye çalışmak için mücadele etmek zorundaydı. Çabası, ağır ve soğuk suda yüzmek gibiydi, büyük kulaçlar onu neredeyse hiçbir yere götürmüyordu. Yine de ses daha da yükseldi ve sonunda onu tanıdı.

"Lyric...?" diye boşluğa doğru seslendi. "Lyric..."

Bir akım ona çarptı ve siyah baskıyı ortadan kaldırdı, ancak tüm vücudunu saran sıkışma ortadan kalktığında, her bir parçası kendini kontrol etmek için mücadele ederken acı şiddetlendi. Sonunda daha özgürce hareket edebilen adam, ani bir canlanma ile yükselmeye başladı, gittikçe hızlandı, ta ki, sanki bir dalga gibi yüzeye çıkmış gibi, gözlerini açana kadar...

—gözlerini açtı.

Lyric onu öpüyor, ona yaşam gücü aktarıyordu, bir yandan da yüzünde kırmızı gözyaşları akan annesi duruyordu.

Dev derin bir nefes aldı ve berbat bir öksürükle öksürdü. Ancak ciğerleri kısa sürede programa uyum sağladı ve görevlerini düzgün bir şekilde yerine getirmeye başladı, havayı içeri çekip dışarı çıkardı. Ve sonra bunu tamamen unuttu.

"Seni seviyorum," diye bağırdı Lyric, onu kendine çekip kalbine bastırırken.

Artık kollarını uzatıp onu tutacak gücü bulmuştu; artık oturup onu kucaklayacak gücü vardı. Ama bunun nasıl olduğunu bilmiyordu... Bunların nasıl olduğunu bilmiyordu.

Ama aslında, kimin umurunda olurdu ki?

Lyric'i tüm gücüyle öptü. Sonra boğuk bir sesle, "Özür dilerim, seni seviyorum, çok..." dedi.

Gevezelik ediyordu. Ama yine de, kim takardı ki, gerçekten. O hayattaydı, kız da oradaydı ve...

Dev yavaşça kız arkadaşından uzaklaştı ve annesine baktı. "Burada ne yapıyorsun?"

"O bana yardım etti," dedi Lyric. "Bizi korudu ve seni kurtarmak için ne yapmam gerektiğini söyledi."

Dev, Lyric'i şeytandan korumak için vücuduyla onu kalkan gibi korudu. "Neden böyle bir şey yaptın?"

"Aslında çok basit." Devina gözlerini sildi ve boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Bir ebeveynin çocuğu için yapmayacağı hiçbir şey yoktur. Bana ihtiyacın vardı... ben de geldim ve sonunda baban, ben ve sana verdiğimiz her şeyden kurtulmanı sağladım. Artık ölümlüsün ve içinde onun vampir doğası var. Baban ve benden geriye hiçbir şey kalmadı."

Kendine baktığında, bir boşluk hissettiğini fark etti. Her zamankinden çok, çok farklı hissediyordu.

"Artık sihir yok, artık ölümsüzlük yok," diye onayladı. "Mirasından kurtuldun ve istediğin gibi, istediğin kişiyle yaşayabilirsin."

Tek yapabileceği, şaşkınlıkla ona bakmak oldu. Elbette, iblis o konferansta ona gerçekte kim olduğunu göstermiş olabilir, ama onun yapabileceğini düşündüğü tüm eylemler arasında, böyle bencilce bir şey? Listenin en altında bile yoktu.

"Teşekkür ederim, anne," diye boğuk bir sesle söyledi.

"Seni kurtaran kişi o." Devina, Lyric'e şefkatle gülümsedi. Sonra yüzündeki ifade kayboldu. "Ama artık dikkatli olmalısın. Bundan geri dönüş yok."

Dev rahat bir nefes aldı. Bundan sonra ne olursa olsun, en azından kendi şartlarına göre olacaktı.

İblis derin bir nefes aldı, o güzel yüzü derin bir kederle kaplandı. "Ve evet, bundan sonra sizi rahat bırakacağım. Ama siz ikiniz şimdi buradan gitmelisiniz. Babanızı yeterince oyalamaya çalışacağım, böylece mülkten uzaklaşabilirsiniz. Ve sonra

onun yoluna çıkmazsanız, artık sizi bulamayacak. Tabii ki, aynı şey benim için de geçerli. Ben de sizi bulamayacağım."

Manikürlü elini veda etmek için kaldırdı. Sonra stiletto topuklu ayakkabısıyla döndü. "Anne."

Onun sesini duyunca, kız omzunun üzerinden arkasına baktı.

"Teşekkür ederim," dedi adam boğuk bir sesle.

"Hoşça kal, evlat," diye fısıldadı. Ve sonra ortadan kayboldu.

Dev, Lyric'e baktı ve titrek bir elini yüzüne kaldırdı. "Artık özel biri değilim."

"Oh, sen bundan daha fazlasısın." Gözyaşları arasında ona gülümsedi. "Sen *her şeysin*. Ve... senin dediğine inanıyorum, sen anne baban gibi değilsin."

"Ben gerçekten senin düşmanın değilim."

"Şimdi bunu biliyorum. Ve panik içindeyken aceleci kararlar verdiğim için özür dilerim."

Bunun üzerine, sonsuza kadar sürecekmış gibi görünen bir öpücük paylaştılar. Ama yine de, duyguların derinleştiği anlarda zamanın pek bir anlamı kalmazdı — ve bu, ölümlüler için bir tür sonsuzluk değil miydi?

Sonunda ayrıldıklarında, kırık camlara baktı. "Gitmeliyiz."

Lyric ona ayağa kalkmasına yardım etti, sonra kendi ayaklarına bakarak şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Şey... Buraya geldiğimde bunlar ayağımda değildi."

Louboutin ayakkabılar güzel, uzun, siyah ve şık idi.

Dev gülmek zorunda kaldı. "Annem ayakkabılarını hep severdi. Sanırım onlar bir hediye idi."

Parçaları dikkatlice aşmaya başladıklarında, "Ayrıca tüm kesiklerimi de 1x etti." dedi.

Onu doğuran kadını sevmek için bir neden daha... Evet, doğru kelime buydu. *Sevgi*. Ve bu inanç onu sardığında, içindeki büyük bir parçası iyileşti, içini hep kaplayan öfke kayboldu.

Ama yine de, sadece ebeveynlerinden biriyle barışmakla kalmamış, sevdiği kadınla da birlikteydi. Bu, pek çok şeyi düzeltmişti.

Artık tek sorunu babasıyla ilgiliydi. Ama hey, hayatta kimse her şeye sahip olamazdı. "Biliyor musun," diye kabul etti. "Belki de annem o kadar da kötü değildi."

Lyric, koridora çıktıklarında güldü. "Aslında, onu biraz seviyorum... Kim bilir, belki bir ara onu tekrar görebiliriz. Birçok reklam panosunda var, değil mi?"

Tüm bunların nerede başladığını düşündü, karlı bir şehir caddesinin ortasında, milyonlarca yılda bir kez olacak bir kaza ona hayatında bir kez karşılaşacağı bir aşkı hediye etmişti.

Kaderinin ne zaman gelip seni bulacağını ya da başına nasıl geleceğini asla bilemeyeceğinin kanıtıydı bu.

"Onu tekrar görmek çok mümkün bence." Gerçekten önemli bir anda ona doğru davranan ebeveynlerinden birine minnettarlıkla öptü. "Gerçekten çok mümkün..."

EPİLOG

İki hafta sonra...

Tamam, bu roket bilimi değildi, Lyric boş bir 9 x 15 inçlik fırın tepsisinin uçurumuna bakarken karar verdi.

Tezgahın üzerinde, onun geçmesi gereken bir engel gibi, bir tencere dolusu et sosu, bir süzgeç dolusu lazanya makarnası, bir kap dolusu süzme peynir, bir tabak rendelenmiş mozzarella peyniri ve bir kutu parmesan peyniri tozu vardı. Arkasında, *büyükannesinin* her zaman büyük bir heyecanla kullandığı fırın 350 dereceye kadar ısıtılmıştı ve onun hazırlayacağı her neyse ona hazırды.

Lütfen bu Franken-akşam yemeği olmasın, diye düşündü. "Bunu yapabilirim. Kesinlikle... yapabilirim."

Kaşığını sosun içine daldırdığı anda, ön kapıdan erkek sesleri duyuldu.

"Yukarıda, değil mi?"

"Evet," diye cevapladı Dev ikizine. "Ve diğer her şey bodrumda. Silahlarını ikinci kattaki verandada temizlemek istiyor, böylece evi kokutmasınlar."

Ağır ayak sesleri merdivenlerden yukarı doğru yankılandı ve kadın, erkekler arka tarafa bakan köşe odasına doğru ilerlerken, Roorboard'ların gıcırdamasını takip etmek için başını yukarı kaldırdı. İkisi, hayatına yeni giren silahın ağırlığını açığa çıkarırken, bir şey, hiçbir şey, her şey hakkında sohbet ettiklerini hayal etti.

hiçbir şey, her şey hakkında sohbet ettiklerini hayal etti.

Tavasına yeniden odaklanarak, yapışmasını önlemek için tabana bir kepçe dolusu sos koydu, sonra *büyükannesinin* her zaman yaptığı gibi makarnaları omuz omuza dizmeye başladı.

"Onun silahları" kesinlikle yeni bir ifadeydi, en azından Lyric ile ilgili olarak. Ancak Kardeşlik'in eğitim merkezinde her türlü şeyi öğrenmişti, tabanca, riRe ve av tüfeği kullanmayı, el bombası atmayı, bıçakla veya sadece elleriyle dövüşmeyi gibi. Bütün bunların nereye varacağını bilmiyordu ve dürüst olmak gerekirse, kendini sokaklarda, *daha düşük seviyeli yaratıkları* avlarken hayal edemiyordu.

Lash onun kim olduğunu bildiği için, onun kaçma ihtimali olduğu için . Lessening Society'nin başkanı, kendisinden ciddi şekilde uzaklaşmış oğlunun eşini ele geçirirse? Evet, kimse bu sonucu düşünmek zorunda kalmazdı.

Yine de fiziksel olarak daha güçlü, zihinsel olarak daha dayanıklı ve kendine daha güvenli hale geliyordu. Uzun vadede ne yapacağına henüz karar vermemişti, ancak *annesinin* Etsy işini sosyal medyada iyi bir etkileşimle büyütmesine şimdiden yardımcı oluyordu. Sonuçta, algoritmaların nasıl çalıştığını çok iyi biliyordu ve ne oldu? Öğrendiklerini daha yüksek bir amaç için, Luchas House ve Safe Place'e yardım etmek için kullanmak?

Bu onu mutlu ediyordu.

"Tamam, sıradaki..." Sesi yavaşça sönükleşirken, rendelenmiş yumuşak peynir tabağına uzandı. "Mozzarella ve sonra da süzme peynir."

Ricotta yok. Babası Qhuinn ricotta sevmezdi ve o bunu özellikle onun için yapıyordu...

"Bunu yapmak istediğinizden emin misiniz?"

Büyükbabasına baktı. Rocke yatak odasından yeni çıkmıştı, saçları duştan çıkmış ıslaktı, Rannel gömleği ütülüydü, haki pantolonu da öyle. Onun karşısındaki tabureye oturduğunda, Lyric'in kalbi onun için acıdı. Zor bir dönem geçiriyordu, bu da beklenmedik bir şey değildi. Onca yıl süren mutlu bir evlilik mi? Tanrı aşkına, o ve Dev bir aydan fazla birlikte olmamışlardı ve o, Dev olmadan tamamen kaybolmuş hissediyordu. Yüz yıldan fazla bir süreden sonra mı?

"Eminiz," dedi gülümseyerek şömineye doğru bakarken.

Büyükannesinin küllerini içeren güzel emaye urn, şöminenin ortasında, büyütülmüş ve çerçevenlenmiş çardak ve göletin fotoğrafının hemen altında, onurlu bir konumda duruyordu. Geçen hafta güzel bir anma töreni düzenlemişlerdi ve küçük topluluklarının tüm üyeleri törene katılmıştı. Etrafta duran tüm insanları görmek, hikayeleri dinlemek, kahkahalar ve gözyaşlarını paylaşmak, hepsinin ne kadar destek gördüklerini hatırlatmıştı. Dev'in kenarda durup, erkekleri ve kadınları mütevazı bir şaşkınlıkla izlediğini fark etmişti.

Sanki o kadar uzun süredir yalnız kalmıştı ki, bir aile içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. Ya da... belki de o yakınlığı hiç tatmamıştı ve bu yüzden onun hepsiyle birlikte olması onu mutlu etmiyor muydu?

"Burada olduğunuz için mutluyum," dedi Rocke. "İkiniz evi canlandırıyorsunuz. Ama bana bakmak zorunda olduğunuzu düşünmenizi istemiyorum."

Lyric bir sonraki katmana başladı ve yine makarna ile çalışmaya devam etti. "Oh, söz veriyorum öyle değil. O ve ben birlikte yaşamak istiyoruz ve senin bodrum katın bizim için mükemmel. Bizi kabul ettiğin için minnettarız."

Ve tamam, tabii ki, 1ne, büyükbabasına bakmak *biraz* zordu. Büyükbabası biraz kilo kaybetmişti ve eski usul bir şekilde kararlı bir tavır sergiliyordu, ancak gözlerinin altındaki koyu halkalar, gündüzleri uyumadığını ele veriyordu. Ayrıca, büyükbabasının odadan odaya dolaşıp, şüphesiz daha mutlu zamanları yeniden yaşıyor gibi bir hisse kapılıyordu. Evdeki tuhaf yerlerde sürekli kola kutuları, yarısı yenmiş sandviçler veya yarısı okunmuş kitaplar buluyorlardı.

Sanki yerleşecek bir yer bulmaya çalışıp duruyordu, ama bir türlü bulamıyordu.

Gerçek şu ki, hepsi onun için biraz endişeleniyorlardı ve Dev ile Rocke burada erkekleri gözetlemek için hazırıldılar. Her açıdan iyi bir şeydi...

Ön kapıdan daha fazla ses geldi ve Rocke mutlu bir Rush ile seslerin geldiği yöne döndü, gözleri parladı.

Evet, daha fazla sos almak için giderken düşündü. Bu çok iyi bir şey.

Xcor ve *mahmen* ailesi ilk olarak oturma odasına girdi, Quinn ve Blay ise hemen arkalarından geldi. Dörtlü, hızlı bir çiftler maçı gibi konuşuyor, birbirlerinin cümlelerini tamamlıyor, bir konudan diğerine atlıyorlardı ve

gölümsemek zorunda kaldı. Onlarla böyle büyümüşü ve şanslı olduğunu fark etti. Ailesi sadece karışık değildi, tam bir smoothie gibiydi.

"Lyric! Çok iyi gidiyorsun!" Layla gelip şimdiye kadar yaptıklarını inceledi. "Mükemmel..."

Xcor ona sarılmak için yanına geldi. "Kesinlikle, ben de yemeye hazırım..."

"Tıpkı *annemin* yapacağı gibi," diye ekledi Blay, gözleri yaşarak.

Bu yorum kaydedilirken, bir anlık sessizlik oldu ve şimdi de durum böyleydi. Zaman zaman, biri bir şey söyler, bir resmi gösterir veya ayın çardakları nazik, kışık bir ışıkla kapladığını söylerdi.

—ve yaşlı Lyric'in anısı ile sessizlik çöktü. "Sabırsızlanıyorum," diye ekledi Qhuinn yumuşak bir sesle.

Lyric'in gözleri dolarken, ona sarıldı ve gözyaşlarını kolunun içiyle sildi. "O her zaman senin için yapardı. Artık ben yapacağım."

Sonuçta, söz vermişti. Ve o, sözünü tutan bir kadındı.

"—kız kardeşime veda etmek için."

Rhamp konuşurken omzunun üzerinden içeri girdi ve bu duyuruya karşılık olarak herkesin kaşlarını çatıldığını gördü.

"Kalmayacak mısın?" diye sordu

Lyric. "Hayır, değiştiremeyeceğim planlarım var."

Gözleri buluştuğunda, içini bir tedirginlik dalgası kapladı. "Bu gece programın olduğunu sanıyordum."

"Antrenmanım var." Yanına gelip ona sarıldı. Kulağına yumuşak bir sesle fısıldadı, "Çok fazla endişeleniyorsun."

O herkese veda ederken, kız dudaklarını sıkı sıkı kapattı ve tekrar lazanyayla meşgul oldu. Kardeşinin yaptığı şey hakkında kötü bir hisse kapılmıştı ve bu, Lake George'da yaşananların sonuçlarını düşünmesine neden oldu. O ve Dev, onun gerçekte kim olduğu, ebeveynlerinin kim olduğu konusunda herkese, özellikle Kral ve Kardeşliğe karşı dürüst olmuştu. Sürgün edilip edilmeyeceğinden emin değildi, ama büyük Kör Kral Wrath, Dev'e uzun uzun bakmıştı. Sonra bir kez başını salladı ve iş bitmişti. Eşi kabul edilmişti.

Eh, belki de Rhamp'ın vurulduğunda olanlarla ilgili ifadesinin bununla bir ilgisi vardı. İkizi, Dev olmasaydı burada olmayacağını açıkça belirtmişti.

Tahmin edin, bu birçok kişinin zihnini ve kalbini açmıştı — L.W. için hayatını tehlikeye attığı gerçeği de öyle.

Tekrar yukarı bakarak, ön kapıya doğru baktı. Rhamp eşiğe ulaştığı sırada Dev başka bir kutu ile içeri giriyordu. Konuşurken bir duraklama oldu ve sonra iki erkek birbirlerine sarılarak sırtlarını sıvazladılar. Onların yakınlığını görmekten memnun oldu.

Zamanı geldiğinde, belki Dev ona savaşçıyı ikna etmede yardımcı olabilirdi.

Rhamp dışarı çıktıktan sonra, Dev kapıyı kapattı ve mutfığa indi. Yürürken, ağır omuzlarından inşaat ceketini çıkardı ve onu büyükbabasının parkasının yanındaki askıya asarken, Dev gülümsemek zorunda kaldı. Herkes onu selamladı ve o da selamlara karşılık verirken, gözleri sadece ona takılı kalmıştı.

Onun güzel mavi gözleri... irislerinin etrafındaki siyah kenarları kaybetmişti.

Ona doğru yaklaşıp öpmek için başını eğdiğinde, kadın ona doğru eğildi ve dağınık ellerini bir cerrah gibi uzak tuttu.

"Her şey içeride," dedi adam doğrulurken. "Son Yemek'ten sonra halledebiliriz. Ah, Fritz minibüsü almaya gelmek istiyor ama gerek yok. Ben geri götürebilirim..."

Aniden sessizlik çöktü, o kadar ki, endişeyle başını kaldırdı. "Ben... pardon?" diye tereddüt etti.

Lyric doğru kelimeleri bulmaya çalışırken, Qhuinn şok edici sessizliği bozdu. "Dinle evlat, harika iş çıkarıyorsun. Gerçekten. Kızımıza bakıyorsun, eşyalarını taşıyorsun..."

Xcor sözünü kesti: "Sen iyi bir antrenman partnerisin."

"Her zaman yardım etmeye hazırsın," diye mırıldandı Rocke taburedeki yerinden. "Ve ne kadar zor olsa da Jets taraftarısın."

"Çok saygılı," diye ekledi Layla. "Güzel tavırları var."

Blay başını salladı. "Aynı zamanda iyi bir dinleyici."

"Ve biz sana güveniyoruz," diye bitirdi Lyric. Bu durum göz önüne alındığında, bu her şey demektir.

"Amaaa..." Dev sesini yükseltti.

Buzdolabının yanında, Qhuinn elini uzattı ve bir bira çıkardı. Sam Adams'ı Dev'e getirirken, açacağıyla kapağını açtı.

"Anlaşma şöyle." Efendisi şişeyi uzattı. "Bizim küçük dünyamızda yapamayacağın bir şey var, kralı aldatmakla eşdeğer bir şey. Anlaşıldı mı?"

"Evet," dedi Dev. "Evet, tamamen. Ne olduğunu söyle yeter."

Cevap mutfağın her köşesinden geldi: "Sen..." "—yardım etmemelisin..."

"...uşağa..."

"...asla."

Hepsi aynı anda söyledi. Ve bir an için, Dev bunun bir şaka olduğunu düşünerek kaşlarını kaldırdı ve ardından gelen sessizlik şakanın sonunu bekliyor gibiydi.

"Asla olmaz," dedi Lyric. "Bu onu ağlatır ve sen bunun üstesinden gelemezsin. Bize güven. Bu, gönüllü olmak istemeyeceğin bir kabus."

Herkes, yapılan tek hatanın kişisel anıları açıkça toplananları rahatsız ederken, üzüntüyle başlarını sallayarak her türlü mırıldanarak onayladılar.

"Vay canına," dedi Dev, bira bardağını kaldırarak selam verirken. "Eh, çok kaba gelse de, uşaklara yardım *etmeyeceğim*."

Alkışlar ve onaylar patladı ve Dev omuz silkti, Roma'da olduğunda her şey olur. Sohbet yeniden canlanırken ve Lyric katmanlarını bitirmeye koyulurken, eşi Qhuinn ve Xcor ile konuşmaya başladı, üç erkek Super Bowl'a kimin katılacağını tartışırken anında canlandı. Sonra Blay vardı, Layla ile sohbet ediyordu, Seçilmiş olan başını sallıyor ve zarif elleriyle jestler yapıyordu ve son olarak, Lyric'in büyükbabası, taburesinde oturmuş, sanki yas tutmaktan bir mola vermiş gibi, hafif bir gülümsemeyle.

Her şey çok güzeldi... normaldi. Çok sıradan. Çok dramatik değildi. Bu, stres faktörleri olmadığı anlamına gelmiyordu. Elbette, savaş ve krala karşı komplo her zamanki gibi arka planda beliriyordu ve bir de ikizinin başını belaya soktuğu her neyse o vardı. Ama burada, hepsi...

evde hep birlikte, fırına girmek üzere olan bir lazanya, konuşan ve gülen insanlar? *Bu*, onun bu evi, bu aileyi, bu Pazar gecesi Son Yemeği hakkında her zaman hatırladığı ve sevdiği şeydi...

Ve o anda Lyric *büyükannesini* gördü.

Şöminenin yanında, sıcak ateşin ışığında, kadın bir kenarda duruyordu, el yapımı Rowered elbiselerinden birini giymiş, kısa saçları kulaklarının arkasına sıkıştırılmış, her zamanki gibi dik ve düzgün bir duruş sergiliyordu.

Lyric'in gözleri anında yaşlarla doldu, ama o programa uydu ve artık ağırlaşan lazanya dolu tavayı o yöne doğru eğerek, adaşı onu inceleyebilsin diye uzattı. Buna karşılık, yaşlı Lyric gülümsedi ve sessizce alkışladı. Sonra *büyükannesi* Dev'e başını salladı ve anlamlı bir şekilde gülümsedi.

"Onun hakkında haklıydın," diye fısıldadı Lyric.

"Neyin hakkında?" dedi Dev.

Dikkatini toplayarak tavayı tezgahın üzerine geri koydu ve Dev'e baktı. Tekrar ocağa baktığında, hayalet ortadan kaybolmuştu. Ah... ama varlığı hâlâ oradaydı. *Büyükannesi* bu evin her yerindeydi ve diğerleri burada oldukları sürece hep öyle kalacaktı.

Ve kadını tanıyan biri olarak, ileride buraya taşınacak olan herkesi, belki de çok çok uzun yıllar sonra bile, rahatsız etmeye devam edecekti.

Dev kaşlarını çattı. "Lyric? İyi misin?"

"Seni seviyorum," diye boğuk bir sesle söyledi.

Yüzünde, özellikle de gözlerinde duygu dolu bir ifade belirdi... kalbinde, ruhunda hissettiği şeyin bir yansımasıydı bu. "Ben de seni seviyorum. Her zaman."

Lyric uzun, derin ve rahat bir nefes alırken, eşine gülümsedi ve parmak uçlarını parmesan kutusuna daldırdı.

İlk kez yaptığı lazanyanın üzerine kar yağdırarak, "Her şey yolunda gitti. Sonunda... her şey olması gerektiği gibi sonuçlandı" dedi.

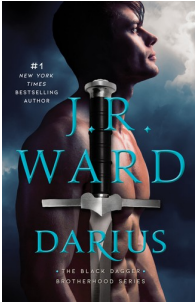
TEŞEKKÜRLER

Black Dagger Brotherhood kitaplarının okuyucularına çok teşekkür ederim! Bu uzun, muhteşem ve heyecan verici bir yolculuktu ve hepimizin sevdiği bu dünyada bundan sonra neler olacağını görmek için sabırsızlanıyorum. Ayrıca Meg Ruley, Rebecca Scherer ve JRA'daki herkese, Hannah Braaten, Carrie f'n Feron, Jamie Selzer, Sarah Schlick, Jennifer Bergstrom, Jennifer Long ve Gallery Books ve Simon & Schuster'daki tüm aileye teşekkür etmek istiyorum.

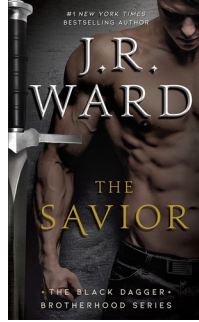
Waud Ekibi'ne, hepinizi seviyorum. Gerçekten. Ve her zamanki gibi, yaptığım her şey hem öz aileme hem de beni evlat edinen aileme olan sevgi ve hayranlığımdan kaynaklanıyor.

Oh, ve Naamah'a, Yazar Köpeğim II'ye, Obie'ye, Yazar Köpek Adayı'na ve mahallenin yeni sakini Jerry'ye teşekkür ederim! Hepsi benim kitaplarım için benim kadar çok çalışıyor!

Bu Seriden Daha Fazlası

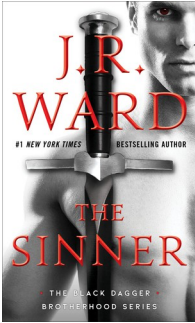

Darius

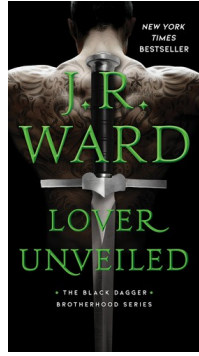
Kurtarıcı

Kitap 17

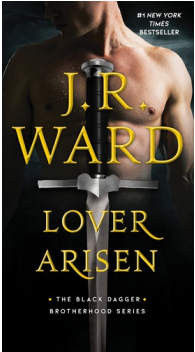
Günahkar

Kitap 18

Aşık Açığa Çıktı

Kitap 19

Aşıkların Yükselişi

Kitap 20

Lassiter

Kitap 21

YAZAR

J. R. WARD, *New York Times*'in en çok satan Black Dagger Brotherhood serisi dahil olmak üzere altmıştan fazla romanın yazarıdır. Romanlarının dünya çapında yirmi milyondan fazla baskı sayısı vardır ve yirmi yedi farklı ülkede yayınlanmıştır. Ailesiyle birlikte güneyde yaşamaktadır.

YAZAR HAKKINDA DAHA FAZLA BİLGİ İÇİN:

SimonandSchuster.com/Authors/J-R-Ward

SimonandSchuster.com

[@GalleryBooks](https://www.instagram.com/GalleryBooks)

J. R. Ward

SİYAH HANÇER KARDEŞLİĞİ SERİSİ

Karanlık Aşık

Ebedi Aşık

Uyanmış Aşık

Açığa Çıkan

Aşık Özgür Aşık

Kutsal Aşık

Kara Hançer Kardeşliği: İçeriden Bir Rehber İntikamcı

Aşık

Sevgilim Serbest

Bırakılan Sevgili

Yeniden

Doğmuş Sevgili

Sonunda Sevgili

Kral

Gölgeler

Canavar

Seçilmiş Kişi

Hırsız

Kurtarıcı

Günahkar

Aşkın Açığa

Çıkışı Aşkın

Yükselişi

Lassiter Darius

Sevgili Aşık

Yasak

SİYAH HANÇER MİRASI SERİSİ

Kan

Öpücüğü

Kan Yemini

Kan Öfkesi

Kan Gerçeği

SIYAH HANÇER KARDEŞLİĞİ: HAPİSHANE KAMPI

Çakal

Kurt

Engerek

SIYAH HANÇER KARDEŞLİĞİ DÜNYASI

Sevgili İvie Gecenin

Tutsağı

Kışın Seni Bulduğu Yer

Kışın Sıcak Bir Kalp Kışın

Bir Çiçek

KURTLarın İNİ

Sonsuza

Kadar

Benim

İTFAİyecİLER SERİSİ

Tüketilmiş

DÜŞMÜŞ MELEKLERİN ROMANLARI

İstifade

Etme

Arzu

Etme

Kıskançlı

k Coşku

Mülkiyet

Ölümsüzl

ük

BURBON KRALLARI

Bourbon Kralları

Meleklerin Payı

Şeytanın Payı

JESSICA WARD OLARAK

St. Ambrose Kız Okulu

Galeri Kitapları

Simon & Schuster, LLC'nin bir

imtiyazı 1230 Avenue of the Americas

New York, NY 10020 www.SimonandSchuster.com

100 yılı aşkın bir süredir Simon & Schuster, yazarları ve onların yarattığı hikayeleri desteklemektedir. Yazarın fikri mülkiyet haklarına saygı göstererek, Simon & Schuster ve yazarın gelecek yıllarda da olağanüstü kitaplar yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın alarak yazarın telif haklarını desteklediğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitabın hiçbir kısmı, açık izin olmadan herhangi bir formatta çoğaltılamaz veya saklanamaz, ayrıca herhangi bir web sitesine, veritabanına, dil öğrenme modeline veya diğer depolama, erişim veya yapay zeka sistemine yüklenemez. Tüm hakları saklıdır. Sorularınızı Simon & Schuster, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020 veya permissions@simonandschuster.com adresine iletebilirsiniz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihsel olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal amaçlarla kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya kişilerle, hayatta olan veya olmayanlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı © 2025 Love Conquers All, Inc.

Bu kitabın veya kitabın herhangi bir bölümünün herhangi bir biçimde çoğaltılması hakkı dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için, Gallery Books Subsidiary Rights Department, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020 adresine başvurun.

First Gallery Books ciltli baskı Eylül 2025

GALLERY BOOKS ve colophon, Simon & Schuster, LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Simon & Schuster ifade özgürlüğüne güçlü bir şekilde inanır ve her türlü sansüre karşıdır. Daha fazla bilgi için BooksBelong.com adresini ziyaret edin.

Toplu alımlarda özel indirimler hakkında bilgi için lütfen Simon & Schuster Özel Satış Departmanı'nı 1-8GG-50G-1949 numaralı telefondan veya business@simonandschuster.com adresinden ulaşın.

Simon & Schuster Konuşmacı Bürosu, yazarları canlı etkinliğinize davet edebilir. Daha fazla bilgi almak veya bir etkinlik rezervasyonu yapmak için Simon & Schuster Konuşmacı Bürosu'nu 1-8GG-248-3049 numaralı telefondan arayabilir veya www.simonsspeakers.com adresindeki web sitemizi ziyaret edebilirsiniz.

İç tasarım: Erika R. Genova Ceket

tasarımı: Ella Laytham

Kapak resmi: Trevillion ve Getty Images

Yazar fotoğrafı© Andrew Hyslop

Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloglama Verileri mevcuttur.

ISBN 978-1-9821-799G-0

ISBN 978-1-9821-7998-4 (e-kitap)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

